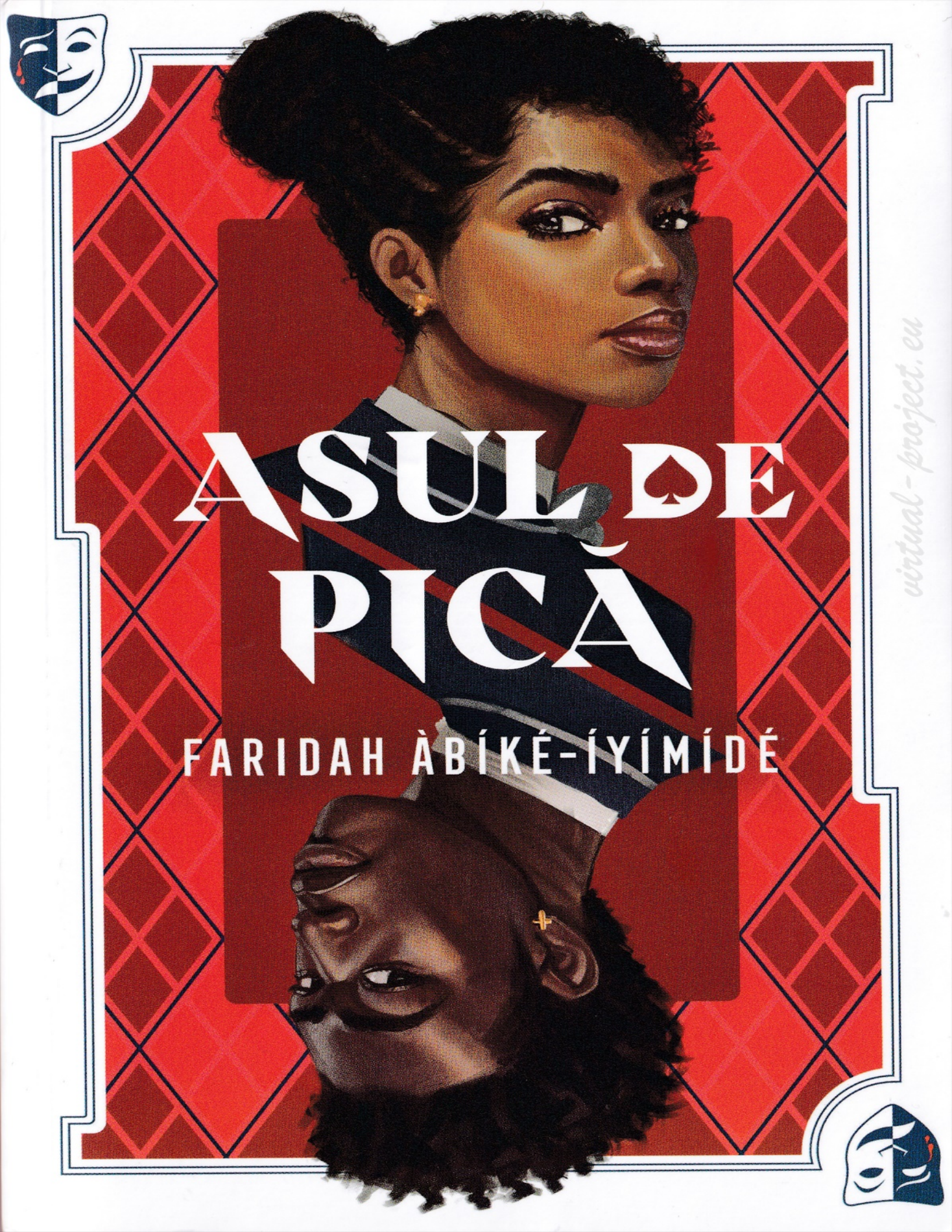

virtual-project.eu

Faridah Àbíké-Íyímídé

ASUL DE PICĂ

Original: *Ace of Spades Sneak Peek* (2021)

Traducere din limba engleză și note de:
CRISTINA JINGA

virtual-project.eu

BOOKZONE

2022

„Se spune că viața e plină de surprize.
Că visele noastre chiar pot deveni adevărate.
Numai că asta-i valabil și pentru coșmarurile noastre…”

Gossip Girl

„Tot ce știu este că, uneori, dacă sunt prezenți prea mulți oameni albi…
devin nervos”.

Get Out

PARTEA ÎNTÂI

TURNUL DE FILDEŞ

1.

DEVON

Luni

Adunarea generală din prima zi de şcoală este cel mai inutil obicei cu putinţă.

Şi asta spune multe, având în vedere că Academia Niveus este o şcoală care pune preţ pe lucruri inutile.

Suntem aşezaţi în Lion Hall – amfiteatrul numit după unul dintre acei sponsori care donează şcolilor private banii de care nu au nevoie –, aşteptându-l pe director să sosească şi să-şi ţină discursul în ordinea obişnuită: 1. Bine aţi venit înapoi pentru încă un an – mă bucur că n-aţi murit peste vară

2. Vi-i prezint pe monitori şi pe monitorul-şef
3. Valorile şcolii
4. *Sfârşit*

Nu mă înţelegeţi greşit, sunt adeptul organizării. Întrebaţi-i pe prietenii mei. Corectez – pe *prietenul* meu. Sunt foarte sigur că, deşi sunt aici de patru ani, nimeni altcineva nu ştie că exist. Numai Jack, care în general se poartă de parcă ar fi ceva serios în neregulă cu mine. Totuşi eu îl numesc prieten pentru că ne cunoaştem dintotdeauna şi ideea de a fi singur este

mult, mult mai rea.

Dar să revin la ce spuneam despre organizare. Sunt un fan al ei. Jack ştie despre numeroasele ritualuri prin care trec înainte să mă aşez la pian. Fără ele, nu cânt la fel de bine. Asta-i deosebirea dintre ritualurile mele şi aceste adunări. Chiar şi dacă ele nu ar exista, viaţa la Niveus oricum ar fi tot o nesfârşită corvoadă de bârfe, bani şi minciuni.

Microfonul scoate un ţiuit strident, silindu-mă să ridic capul. Douăzeci de minute din viaţa mea sunt pe cale de a fi irosite pentru o adunare care ar fi putut fi înlocuită cu un e-mail.

Mă las pe spate în scaun când un tip înalt şi palid, cu ochi negri, posomorâţi, păr negru lucios, netezit pe spate cu ceea ce sunt sigur că a fost jumătate de borcan de gel de păr, şi o haină neagră şi lungă de aproape mătura podeaua, se urcă pe podium şi se holbează de acolo la noi de parcă noi am fi rozătoarele şi el, pisica.

— Numele meu este Ward, dar voi trebuie să mă numiţi directorul Ward, începe pisica să spună, cu o voce lichidă şi alunecoasă.

Mă uit cu un ochi la el. Ce naiba s-a întâmplat cu directorul Collins?

Sala se umple cu şoapte nedumerite şi expresii faciale neimpresionate.

— După cum sunt sigur că unii dintre voi ştiţi, directorul Collins şi-a dat demisia cu puţin înainte de vacanţa de vară, iar eu mă aflu aici să vă conduc de-a lungul ultimului vostru an la Academia Niveus, încheie pisica, strângând din buze.

— Deci zvonurile *erau* adevărate, şopteşte cineva din apropiere.

— Aşa se pare…, am auzit că dezintoxicarea este superelegantă zilele astea, totuşi…

Eu nici măcar nu auzisem că directorul Collins ar avea probleme; părea în regulă înainte de vacanţă. Uneori, mi se pare că sunt atât de pierdut în lumea mea, încât nu observ lucrurile ce par evidente tuturor celorlalţi.

— Prin urmare, se aude vocea directorului Ward ridicându-se şi acoperindu-le pe toate celelalte, vom păstra tradiţia de la Niveus, începând adunarea de astăzi cu prezentările elevilor monitori şi monitor-şef.

Pivotează şi aşteaptă, în timp ce un profesor înţepenit într-un costum se grăbeşte să iasă în faţă şi să-i înmâneze un plic de culoare crem. În tăcere, directorul Ward îl deschide, foşnetul hârtiei fiind amplificat până la un scrâşnet asurzitor prin boxe. Scoate un cartonaş şi aşază plicul pe pupitrul din faţa lui. Încep să fiu neatent.

— Cei patru monitori ai noştri sunt…

Face o pauză, pupilele săgetându-i înainte și înapoi ca niște muște negre prinse într-un borcan.

— Domnișoara Cecelia Wright, domnul Maxwell Jacobson, domnișoara Ruby Ainsworth și domnul Devon Richards.

Inițial am crezut că a făcut o greșeală. Numele meu *niciodată* nu este strigat la o adunare oficială. În primul rând, pentru că adunările astea sunt, de regulă, dedicate persoanelor pe care elevii le cunosc și de care sunt interesați, iar dacă Niveus ar fi un platou de filmare, eu aș fi, cel mai probabil, un figurant fără nume.

Jack îmi dă un cot, scoțându-mă din starea de șoc, și mă ridic în picioare. Scârțâitul scaunelor din lemn umple toată sala și fețele se întorc să-mi privească dușmănos tentativa de a-mi târșâi picioarele printre rânduri. Mormăi un „scuze” după ce calc pe pantoful de firmă al unui tip – care valorează probabil mai mult decât veniturile maică-mii –, apoi răzbesc până în față, unde stau aliniați profesorii în vârstă, tenișii mei chițăind pe lemnul aproape negru de dedesubt. Inima îmi bate cu putere și aplauzele anemice se opresc stânjenitor.

Îi recunosc pe ceilalți trei care au venit aici, deși nu le-am vorbit niciodată. Max, Ruby și Cecelia parcă sunt niște clone, gigantice, palide, cu păr blond, iar pe lângă ei, statura mea scundă și pielea neagră contrastează ca musca-n lapte. *Ei* sunt personajele principale.

Stau lângă directorul Ward, care, de aproape, este și mai înfricoșător. În primul rând, pentru că este nefiresc de înalt, picioarele lui literalmente se termină în capul pieptului meu. Pupilele lui se întorc spre mine, fixându-mă, deși nu și-a mișcat capul, îndreptat către sală.

Îmi mut privirea de la el, prefăcându-mă că BFG[{1}] nu și-a tras un fioros frate emo pe nume Ward.

— Am auzit deja lucruri foarte bune despre monitorul-șef de anul acesta.

Vocea lui Ward face o pauză pentru a marca, sunt sigur, ceea ce s-ar fi vrut o frază pozitivă, dar ieșindu-i cumva neînsuflețită, la fel de fără viață ca un elogiu funebru.

— De aceea, n-ar trebui să fie o surpriză că monitorul-șef de anul acesta este nimeni altcineva decât Chiamaka Adebayo.

Urale puternice răsună în sala întunecată de lambriuri de stejar, în timp ce Chiamaka vine în față. Observ că armata ei de clone așezate în primul rând aplaudă înfricoșător de la unison, toate la fel de drăguțe și cu înfățișări de păpușă ca și lidera lor. Pe chip are o expresie înfumurată când ajunge la

noi. Aproape că-mi dau ochii peste cap, dar ea e cea mai populară fată din şcoală şi eu nu-mi doresc să mor.

Mă trag mai la o parte, simţindu-mă şi mai nelalocul meu acum. Dacă Max, Ruby şi Cecelia sunt personajele principale, Chiamaka e protagonista. Se înţelege de ce ei se află aici. Dar eu? Mă simt de parcă în orice clipă cameramanii ascunşi o să iasă şi o să-mi spună că mi s-a făcut o farsă.

Ştiu că treaba cu monitorii e un concurs de popularitate. Profesorii votează preferaţii lor în fiecare an şi întotdeauna e acelaşi tip de persoană. Cineva popular, dar eu *nu* sunt popular. Poate că proful meu de muzică a pus o vorbă bună pentru mine? Nu ştiu.

— După cum ştiţi cu toţii, rolurile de monitor şi de monitor-şef nu trebuie luate uşor. Cu multă putere vine şi o mare responsabilitate. Nu e vorba doar de participarea la şedinţele de consiliu cu mine sau de organizarea marilor evenimente ori de a face o impresie bună la colegiul dorit, înseamnă totodată să fii un elev model pe tot parcursul anului, cum sunt sigur că aceşti cinci elevi au fost în timpul petrecut la Niveus şi cum sperăm că vor continua să fie mult după ce vor părăsi Academia Niveus.

Directorul Ward se sforţează să schiţeze un zâmbet.

— Vă rog, încă o rundă de aplauze pentru consiliul nostru de monitori de anul acesta, spune Ward, declanşând nişte aplauze mai energice din marea de feţe palide de dinaintea noastră.

Simt câţiva ochi aţintiţi asupra mea şi îi evit, încercând să găsesc ceva interesant în podeaua de sub tălpile mele, ca să-mi scot din minte că sunt rânduri peste rânduri de persoane care se uită la mine.

Urăsc senzaţia de a fi privit.

— Acum, despre valorile şcolii.

Ne întoarcem cu toţii spre ecranul uriaş din spatele nostru, cum facem de fiecare dată, gata să urmărim valorile şcolii derulându-se ca genericul de la sfârşitul unui film, în timp ce imnul naţional se aude în fundal. La adunările normale, de regulă jurăm credinţă drapelului, dar, având în vedere că asta e prima întrunire a anului, Niveus face ce ştie mai bine: amplifică spectacolul.

Ecranul este enorm şi negru, acoperind cea mai mare parte a ferestrei mari, cu geam dublu laminat din spatele scenei. Niveus este o şcoală decorată luxos, cu pereţi din lemn întunecat şi ferestre cu geamuri uriaşe. Exteriorul e vechi şi dă impresia de loc bântuit, iar interiorul e nou şi modern, trăsnind a bogăţie excesivă. Parcă ispiteşte lumea de afară să tragă cu ochiul înăuntru.

Se aude un clic puternic și o imagine mare umple ecranul: o carte de joc cu un *As* în fiecare colț și un uriaș simbol de pică în mijloc.

Asta-i ceva nou.

Mă întorc să-l caut pe Jack în public, vrând să-i arunc privirea noastră de *Ce dracu'?*, dar el se uită la ecran de parcă nimic din toată treaba nu-l derutează. Toți ceilalți din public par la fel de neafectați ca și Jack. Asta-i ciudat.

— Ah, pare să fie un soi de defecțiune tehnică… anunță doamna Blackburn, fosta mea profesoară de franceză, din spate.

Alte câteva clicuri și totul revine la normal. Imnul național bubuie din boxe și cântăm și noi, cu o palmă pe piept, urmărind valorile școlii trecând rapid pe ecran: **Onoare, Moralitate, Respect, Onestitate, Integritate, Idealism, Conștiinciozitate, Implicare, Ordine și Rațiune.**

Zece valori care lipsesc majorității oamenilor din școala asta. Inclusiv mie.

— Și acum, un discurs din partea monitorului-șef, Chiamaka!

Toată masa elevilor s-a dezlănțuit la menționarea numelui ei, bătând din palme chiar mai tare decât înainte și ovaționând-o de parcă ar fi o zeiță – ceea ce, după standardele de la Niveus, practic este.

— Mulțumesc, domnule director Ward, spune Chiamaka, urcând pe podium. Mai întâi, aș dori să le mulțumesc profesorilor pentru că m-au ales monitor-șef – e ceva ce nu mi-am imaginat niciodată că o să se întâmple.

Chiamaka a fost monitor-șef trei ani la rând, cu ăsta; a fost monitor-șef în primul an și monitor-șef în al doilea an – nu e nimic nici pe departe șocant în faptul că a fost aleasă. Alegerea mea, pe de altă parte…

Ea se uită în spate înspre profesori, cu mâna pusă peste inimă încă de când am cântat imnul național, mimând surpriza, cum face în fiecare an.

Ochii mei chiar vor, *vor* să se rostogolească la ea.

— Ca monitor-șef, o să-mi dau toată silința ca ultimul nostru an la Niveus să fie cel mai bun dintre toate, începând cu Balul de caritate Snowflake{2}, de la sfârșitul lunii. Consiliul monitorilor de anul acesta e o garanție că o să fie o seară despre care toată lumea o să vorbească mulți ani de acum încolo.

Oamenii încep să aplaude, dar Chiamaka nu le dă voie. În schimb, înclină microfonul în față, căci nu și-a terminat solilocviul.

— Mai presus de toate, promit să am grijă ca majoritatea fondurilor pe care le strângem să meargă la departamentele care trebuie. Nu mi-ar plăcea

să văd toată generozitatea arătată de donatorii noştri risipindu-se inutil. Ca monitor-şef, o să am grijă ca oamenii care merită – elevii care câştigă concursurile Mathalon, care concurează la târgurile de ştiinţă, cei care *într-adevăr* contribuie cu ceva pentru şcoală – să fie prioritari. Vă mulţumesc.

Chiamaka încheie, aruncând un zâmbet crud spre publicul care izbucneşte din nou în aplauze.

De data asta, îmi dau ochii peste cap fără să-mi mai pese şi sunt foarte sigur că fata din primul rând, cu funde roşii în păr, se uită la mine cu dispreţ pentru reacţia mea.

Monitorii mai rămân în sală ca să-şi primească ecusoanele, în vreme ce toţi ceilalţi pleacă de la adunare şi se duc la cursurile lor de la prima oră. Îi privesc, în uniformele lor elegante, noi, ajustate pe corp, cu genţile lor făcute din piele de crocodil şi cu feţele lor făcute din plastic. Uitându-mă în jos, la tenişii mei jerpeliţi şi la jacheta cu ochiuri duse, simt un junghi.

Sunt multe lucruri pe care le urăsc la Niveus, de pildă că nimeni (în afară de Jack) nu e din partea mea de oraş, toţi locuind în case uriaşe cu gărduleţe albe din lemn, cu bucătari care le pregătesc micul-dejun, şoferi care îi duc la şcoală şi carduri de credit fără limită vârâte în rucsacurile lor de firmă. Uneori, doar să le fiu în preajmă îmi dă senzaţia că mă prăbuşesc pe dinăuntru, mă sparg în bucăţi. Ştiu că nu foloseşte la nimic să compar ceea ce am eu cu ceea ce au ei, dar, văzând tot bănetul ăla şi privilegiile lor, iar eu neavând nimic, mă doare. Încerc să mă conving că nu contează că sunt un copil cu bursă de ajutor social, că n-ar trebui să-mi pese de asta.

Uneori funcţionează.

Ecusoanele sunt de culori diferite. Al meu e roşu şi lucios, cu *Devon* gravat sub *Monitor.* Monitorii aleşi de profesori în ultimul an au întotdeauna cele mai mari medii generale şi, prin urmare, sunt imediat recrutaţi drept candidaţii de top pentru selecţia şefilor de promoţie. În timp ce Chiamaka probabil va reuşi, eu sunt bucuros măcar că am fost luat în calcul. Cine ştie, dacă am ajuns monitor, ce ar împiedica universul să-mi îndeplinească încă o dorinţă şi să mă facă şef de promoţie?

De obicei, nu-mi îngădui să visez atât de departe – dezamăgirea e dureroasă şi-mi place să controlez mai degrabă lucrurile care par posibile, decât cele care nu sunt. Dar n-am mai fost niciodată pe radarul profesorilor până acum, sau pe radarul oricui, de fapt. Mă remarc prin a fi necunoscut, niciodată invitat la petreceri sau mai ştiu eu ce. Acum, că sunt aici şi ceva de genul ăsta chiar mi se întâmplă, nu mă pot abţine să simt că anul ăsta o

să meargă bine… sau cel puţin mai bine decât cei trei dinainte. Un semn că poate o să intru la colegiu – s-o fac pe mama mândră.

Ward în sfârşit ne lasă să plecăm şi mă grăbesc să ies din sală, croindu-mi drum prin mica mulţime de elevi care încă mai zăbovesc pe acolo şi intru într-unul din culoarele de marmură mai goale, cu şiruri de dulapuri-vestiare cenuşiu-închis. Încetinesc doar când o profesoară se iveşte de după colţ. Ea – mi aruncă o privire incisivă, tunsoarea ei bob perfectă dând chipului său o expresie la fel de înfricoşătoare şi de critică precum a Ednei Mode în *The incredibles.* Apoi trece mai departe şi pot respira din nou normal.

Sunetul unei uşi de dulap trântite cu putere îmi atrage atenţia şi întorc iute capul în direcţia sursei. Un tip cu părul negru, cu ochi machiaţi intens şi cu o expresie ce se traduce prin *Du-te dracu'*, se holbează la mine. Josh? Jared?… Nu-mi pot aminti cum îl cheamă, dar îl ştiu după faţă.

El e tipul care şi-a recunoscut public orientarea sexuală anul trecut, la Balul Juniorilor[{3}], venind cu partenerul său de mână. Cu partenerul, *la masculin*, de mână. Şi n-a fost aşa mare chestie. Oamenii au fost bucuroşi pentru el. Dar tot ce-mi amintesc a fost, când m-am uitat la el şi la partenerul lui, mână în mână, că am simţit o copleşitoare senzaţie de invidie.

Balul e unul dintre numeroasele evenimente obligatorii şi inutile de la Niveus, şi atunci eu, ca un masochist, i-am privit toată seara, de pe una dintre băncile din capătul sălii. I-am privit dansând lent, cu braţele înlănţuite unul în jurul celuilalt, de parcă erau în mod firesc în siguranţă acolo. De parcă nimic rău n-avea să li se întâmple. De parcă niciunul dintre prietenii lor din afara şcolii nu avea să le facă rău sau să-i batjocorească. De parcă părinţii lor nu aveau să înceteze să-i mai iubească – sau să-i părăsească. De parcă avea să le fie bine.

Pieptul mi se strânsese dureros când mă gândisem la asta. Vederea mi se înceţoşase, luminile din sală devenind nişte cercuri tremurătoare. Îmi înghiţisem lacrimile, ştergându-le iute de pe obraji cu mâneca sacoului negru pe care îl închiriasem, continuând să mă uit la ei cum dansau – ca un ciudat de primă clasă – şi întorcându-mi capul numai atunci când a devenit prea dureros.

— Ce e?

O voce groasă pătrunde prin amintirile mele ca o lamă de cuţit. Clipesc să-mi revin şi-l descopăr pe tipul de la dulap uitându-se fix la mine, arătând

mai enervat ca înainte.

Mă întorc grăbit, luând-o în direcție opusă, neîndrăznind să mă uit înapoi. Pentru că, unu, Jared? Jim? – *tipul ăla* – mă bagă în sperieți și, doi… Mintea mea face un salt înapoi la bal, *la degetele lor întrepătrunse, la zâmbetele lor*. Închid ochii strâns, forțându-mă să mă gândesc la altceva. De pildă, la ora de muzică.

Urc treptele la primul etaj, unde e sala mea de clasă, arzând amintirea deprimantă și aruncând cenușa afară din capul meu.

Tot corpul îmi vibrează când văd ușa întunecată de stejar cu o plăcuță pe care e gravat *Sala de Muzică,* iar tristețea mi se topește ca prin farmec. E sala mea preferată, singurul loc din școală în care m-am simțit mereu ca acasă. Mai sunt și alte săli de muzică, mai mult pentru înregistrări sau pentru exercițiu individual, dar mie îmi place asta cel mai mult. E mai deschisă, mai puțin singuratică.

— Devon, bine ai venit și felicitări că ai devenit un monitor! spune domnul Taylor de cum intru.

Domnul Taylor este profesorul meu preferat; el m-a învățat muzică încă din primul an și este singurul profesor cu care pot să vorbesc și în afara clasei. Chipul îi este întotdeauna luminat de un zâmbet.

— Poți să începi să lucrezi la proiectul tău de absolvire împreună cu restul clasei.

Colegii mei de clasă sunt pierduți în lumea muzicii proprii, unii la clape, alții ținând ferm creioanele în mână în timp ce notează melodiile pe portative noi și imaculate. Ar fi trebuit să începem să ne planificăm proiectele de absolvire încă din vară, gata să le prezentăm când ne întoarcem. Dar eu mi-am petrecut majoritatea vacanței de vară cu piesa de audiție pentru colegiu și cu alte nimicuri, nu foarte academice.

Îmi ochesc stația în spate, lângă o fereastră, cu claviatura pe pupitru și cu inițialele mele, *DR,* gravate cu auriu în lemn. Nu sunt mulți elevi înscriși la muzică, așa că avem toți stațiile noastre. Întotdeauna mi-a plăcut sala asta de clasă pentru că mă duce cu gândul la una dintre sălile de muzică din concertele clasice online: de formă ovală, cu pereții îmbrăcați în lambriuri castanii. În încăperea asta mă simt mai mult decât un elev cu bursă socială. Ca și când locul meu ar fi aici, în această viață, înconjurat de acești oameni.

Chiar dacă știu că nu e adevărat.

— Mulțumesc, spun, înainte să mă îndrept spre clapele la care am visat toată vara.

Acasă nu am un sintetizator, pentru că nu încape nicăieri şi pentru că sunt mult mai scumpe decât par. Sunt sigur că mama mi-ar fi cumpărat unul dacă i-aş fi cerut, dar deja face eforturi foarte mari pentru mine şi simt că o împovărez mai mult decât ar trebui. În schimb, când nu sunt la şcoală, improvizez; fredonez melodii, scriu notele şi ascult sau mă uit la muzică ori de câte ori pot. În orice caz, eu mă ocup mai mult de compoziţie şi de crearea de cântece, dar tot mă simt bine să am din nou un instrument adevărat în faţa mea.

Bag sintetizatorul în priza din perete şi prinde viaţă, micul monitor pătrat din colţ pâlpâie. Îmi pun căştile, îmi plimb degetele peste claviatura în alb şi negru, apăsând câteva clape, lăsând să iasă o melodie aiurea, după care mă las pe spate, închid ochii şi îmi imaginez oceanul. Albastru-verzui cu peşti înotând şi alge intens colorate. Plonjez şi mă scufund în apă.

Mă cuprinde senzaţia familiară de pace şi mâinile mele se întind spre pian.

Şi atunci cânt.

2.

CHIAMAKA

Luni

Liceul e ca un regat, numai că, în loc de membri ai familiei regale temperamentali, tronuri aurite şi costume de firmă aduse cu avionul din Europa, holurile sunt pline cu adolescenţi abia ieşiţi din pubertate, săli de clasă cu şiruri de bănci din lemn şi eleve îmbrăcate în fuste urâte, în carouri, elevi în pantaloni bleumarin şi jachete albastre scorţoase.

În regatul ăsta, regina nu moşteneşte coroana. Ca să ajungă în vârf, ea distruge pe oricine e nevoie. Aici, fiecare moment e crucial, nu există a doua şansă. O singură greşeală te poate trimite la capătul de jos al lanţului trofic, cu fetele care au iubiţi imaginari şi poartă poliester, fără glumă. Sună dramatic, dar aşa stau lucrurile şi aşa vor sta întotdeauna.

Elevii de frunte de la liceu ajung la cele mai bune colegii, obţin cele mai bune slujbe, continuă să conducă ţara şi câştigă Premii Nobel. Ceilalţi

sfârșesc cu slujbe fără perspectivă, cu insuficiențe cardiace, și apoi trebuie să pună de-o aventură cu secretara ca să creeze un pic de senzație în viețile lor altminteri plicticoase.

Și asta numai pentru că n-au vrut să-și dea silința să reușească în liceu.

Să-ți menții popularitatea într-un loc ca Niveus nu depinde de câți prieteni ai. Înseamnă să-ți studiezi rolul, să ai cele mai bune note și să te întâlnești cu persoanele potrivite. Trebuie să-i faci pe toți să-și dorească să fie în locul tău, să-și dorească să aibă viața ta. Știu că pentru cineva din afară trebuie să pară oribil – să-i faci pe oameni să se simtă prost, să le atâți invidia, să distrugi pe oricine îți stă în cale – dar am învățat devreme că regula e fie să ucizi, fie ești ucis. Și, dacă ar trebui să mă opresc și să-mi fac mustrări de conștiință pentru fiecare ocazie în care a trebuit să calc pe cineva pe picior ca să-mi păstrez coroana, aș fi foarte plictisită.

De altfel, indiferent că sunt eu sau altcineva, întotdeauna o să fie un regat, un tron și o regină.

Mă uit la ecusonul cu *Monitor-șef, Chiamaka*, gravate pe metalul auriu strălucitor. E ciudat că, după trei ani în care m-am luptat să-mi croiesc drum în vârful scării, totul se poate rezuma la ceva atât de mic și aparent neînsemnat. Mă trezesc zâmbind, în timp ce-mi plimb degetul mare peste suprafața rece a obiectului. Chiar dacă e atât de mic în marea schemă a lucrurilor, este exact ceea ce mi-am dorit de când eram în anul întâi, iar acum îl am.

— Ecusonul tău e chiar drăguț, Chi. Felicitări! spune Ruby când ies din amfiteatru.

Ea și Ava, cealaltă fată cu care îmi petrec timpul de cele mai multe ori, sunt afară, lângă ușă, așteptând. Holul e încă plin de elevi, vorbind și zăbovind înainte să sune clopoțelul. Noul director m-a ținut ceva mai mult decât pe ceilalți monitori, dorind să se prezinte cum se cuvine.

Sper că i-am făcut o impresie bună. Acea primă imagine pe care o are cineva despre tine e gravată în mințile lor pentru totdeauna, dar noul director n-a părut foarte entuziasmat în privința mea. S-a uitat la mine rece, de parcă i-aș fi insultat costumul ieftin sau i-aș fi spus că nu i se asorta cravata cu pantofii. N-am făcut niciuna dintre remarcile astea, am fost politicoasă. Și totuși…

Îmi strecor ecusonul în buzunarul blazerului și-mi șterg zâmbetul de pe față, ridicând din umeri, nedorind să par prea încântată.

— Mersi.

Mă uit la ecusonul lui Ruby – albastru-închis – prins cu mândrie în pieptul ei.

— Și ție, de asemenea.

— Mulțumesc, Chi.

Ridic o sprânceană. De regulă, Ruby e mai expansivă – asta e o înțepătură subtilă care ar părea inofensivă pentru cei mai mulți, dar eu știu că nu e.

— Vreau să spun că e mare păcat că nu dau mereu unele titluri persoanelor care le merită… Dar o să arăți grozav în fotografia monitorilor de la sfârșitul anului, Chi.

Asta era!

Zâmbesc din nou, în timp ce străbatem holul, îndreptându-ne spre dulapul meu.

— Știu c-o să arăt. Mă bucur atât de mult că vei fi și tu, în sfârșit, cu mine în fotografie. Nu ți-a luat decât… hm… trei ani?

Ruby încă mai are dinții dezveliți când dă din cap.

— Exact, trei ani.

Ava își drege glasul.

— Ce părere aveți, fetelor, de noul director? întreabă când ajungem la dulapul meu, în mod clar dorind să detensioneze situația și să oprească jocul ciudat de putere pe care îl încearcă Ruby cu mine încă de anul trecut.

În unele zile, Ruby parcă se roagă pentru decăderea mea; în altele, pare satisfăcută cu locul ei în ierarhia școlii. Dar, la urma urmei, asta-i Ruby. Răutăcioasa și răsfățata fiică a unui senator. Chiar dacă o cunosc de la gimnaziu, am început să vorbim abia de la liceu, când am devenit cineva cu care merita să stai de vorbă, bănuiesc. Oricum, întotdeauna a fost o scorpie, dar poate că tocmai de aceea am fost atrase una spre cealaltă. Fetele ca noi, care nu se tem să spună ce gândesc, tind să se înțeleagă bine între ele.

Pe Ava am cunoscut-o în anul al doilea, când s-a transferat la Niveus de la o școală selectă din Anglia. Ea e tipul de bombă sexy blondă pe care toată lumea o place imediat, cu accentul ei britanic și stilul direct. Eu nu țin prea tare să stau pe lângă ea. Spre deosebire de Ruby, e drăguță și sinceră – în cea mai mare parte a timpului.

— Noul director e oarecum înfricoșător. De unde e, mă rog? întreb eu, aruncându-mi geanta în dulap, bucuroasă că nu trebuie să continui jocul obositor cu Ruby, dimineața devreme.

Abia aștept să mă duc în clasă și să scap de remarcile ei malițioase.

Cei mai mulţi cred că noi trei suntem prietene, de vreme ce suntem văzute aproape totdeauna împreună.

Dar nu suntem prietene.

Relaţia noastră este o tranzacţie. Eu am nevoie de un cerc de apropiate atractive. Unul mic, deoarece cu cât mai mic e grupul tău, cu atât mai puţine persoane ştiu lucruri despre tine – şi cu atât mai mult vor să afle. Şi, în schimb, Ava şi Ruby adoră cât de puternice suntem împreună noi trei.

Ruby înalţă capul, aşa cum face mereu când ea are informaţii pe care eu nu le am. Zulufii ei ca focul se luminează când zâmbeşte şi se apleacă, dându-se mai aproape.

— Am auzit că e din Anglia, a fost mult timp director la o şcoală privată cu internat, foarte strictă.

— Eu nici n-am ştiut că directorul Collins şi-a dat demisia, spun eu, enervată că va trebui să o iau de la capăt cu toată munca pe care am depus-o cu el în ultimii trei ani.

Mai cu seamă ţinând cont de purtarea neprietenoasă, glacială a directorului Ward. Înşfac un balsam de buze ChapStick din buzunar, tocmai când cineva mă bate pe umăr. Mă întorc şi dau de o elevă din anul doi, cu ochi strălucitori, ţinând un suport de pahare cu două băuturi.

— ’Neaţa, Chi. Ţi-am luat un latte cu soia şi un latte cu scorţişoară, pe drum spre şcoală. Nu eram sigură pe care îl preferi… Mi-am amintit de anul trecut că îţi plăceau amândouă, dar, dacă ţi-ai schimbat gusturile, pot să-ţi aduc altceva mâine, spune ea, cu obrajii îmbujoraţi.

Îl iau pe cel cu scorţişoară. Pe faţa ei se întinde uşurarea.

— Mulţumesc, Rachel, spun, luând o înghiţitură de cafea şi întorcându-mă înapoi la Ruby şi Ava.

— De fapt, mă cheamă Moll…

— Părea să fie bine înainte de vacanţă, continui eu.

— Am auzit că a suferit un soi de cădere nervoasă, strecoară şi Ava, iar eu îi arunc o privire care o face să-şi mai domolească un pic avântul.

Înţeleg că Ruby ştie lucruri pe care eu nu le ştiu; ea întotdeauna îşi vâră nasul treburile altora. Dar şi Ava? În mod clar m-am lăsat pe tânjală peste vară.

Când să descos mai departe, mi se întunecă vederea – cineva şi-a lipit mâinile de ochii mei. Nu e nevoie să văd ca să ştiu că e Jamie.

— Ghici, zice el cu voce joasă.

O parte din mine speră că lumea de pe hol urmăreşte scena. Aproape că

le aud gândurile… *Cumva Chiamaka şi Jamie s-au cuplat peste vară? Ar face o pereche perfectă. Aş fi în stare să ucid, doar să fiu eu în locul ei…* Toţi, fără excepţie, se îneacă în invidie. Zâmbesc la această posibilitate.

— Hmm… Înalt, brunet, frumos şi lipsit de miliarde de neuroni? spun.

Mâinile se dau la o parte şi pot vedea din nou; faţa lui Ruby nu e surprinsă, iar pe a Avei e un zâmbet şiret.

— Corect, spune el, sărutându-mi capul şi ciufulindu-mi părul de parcă aş fi câinele lui sau sora lui mai mică.

Sper că nimeni n-a văzut *asta*. Îmi netezesc părul, ferindu-mă să le privesc pe Ruby şi pe Ava.

— Ar trebui probabil să o luăm către clasă, spune Ruby şi pot deslușî încântarea din vocea ei.

Adoră orice moment de slăbiciune pe care îl poate surprinde şi bănuiesc că singurul meu punct slab, în pofida tuturor eforturilor depuse ca să fiu perfectă, este faptul că Jamie e în continuare cel mai bun prieten al meu şi nu iubitul meu.

Deocamdată, în orice caz.

Mă silesc să zâmbesc.

— Ruby are dreptate. N-aş vrea să-i fac impresie proastă noului director, mai ales acum când am fost numită monitor-şef – nu că asta ar fi fost vreo surpriză.

Jamie râde, clătinând din cap.

— Eşti prea fudulă. Ce te-a făcut atât de sigură că o să obţii funcţia anul ăsta?

Ridic din umeri, deşi ştiu de ce am fost atât de sigură, în fiecare an, din anul al doilea încoace – bobocii din anul întâi nu pot fi monitori – am fost monitor-şef. Nu e noroc, e ştiinţă. O merit, orice-ar zice altcineva.

Iau numai note maxime şi sunt preşedinta clubului de dezbateri, Tineri Medici, şi model ONU[{4}]. Pot vorbi patru limbi, cinci, dacă pui la socoteală şi engleza, şi o să urmez şcoala pregătitoare de medicină la Yale sau, cel puţin, ăsta e planul. Nimeni altcineva nu e mai îndreptăţit pentru rolul de monitor-şef decât mine – şi nu există altcineva care să fi muncit mai mult pentru asta.

Monitor-şef e glazura de pe tort. Le spune universităţilor ca Yale că îmi pasă de Niveus – ceea ce este adevărat – şi că sunt un lider – ceea ce sunt. Sunt mai mult decât calificată pentru monitor-şef. Chiar dacă ştiu că n-ar trebui să conteze, mă enervează când fetele care ştiu ce vor şi cum să-l

obţină sunt considerate înfumurate. În schimb, băieţii care ştiu ce vor? Ei sunt consideraţi încrezători sau puternici. Motivul pentru care eu a trebuit să fiu monitor-şef este că am câştigat dreptul ăsta, iar Jamie mai mult ca oricine ar fi trebuit s-o ştie.

Bănuiesc că, probabil, nu în sensul ăsta a spus-o, totuşi, aşa că îi ignor comentariul, în timp ce ieşim din holul plin de lume. Aşa cum am început să mă aştept în ultimii trei ani, o mare de albastru se despică înaintea mea; oamenii se dau la o parte când trecem printre ei, sorbindu-ne chipurile, hainele, părul. Întotdeauna aleg o înfăţişare simplă: astăzi e compusă din şosete negre până la coapsă, o jachetă de catifea Dolce & Gabbana şi pantofi închişi de piele întoarsă Jimmy Choo. Cu cât pari că n-ai încercat să fii elegantă, cu atât mai bine. Îmi bag mâna în buzunarul jachetei, pipăi din nou ecusonul, singurul lucru de arătat pentru toate realizările mele. „Pentru tot ce am învins”.

Simt energia gonindu-mi prin vene, entuziasmul dând în clocot pe dinăuntru. Nu prea ştiu de ce – poate pentru că sunt, în sfârşit, în ultimul an sau poate pentru că sunt *fudulă* –, dar ceva îmi spune că anul ăsta o să fie diferit de ceilalţi.

Că anul ăsta o să fie, în sfârşit, anul când totul o să se aranjeze; anul care o să răsplătească tot sângele, sudoarea şi lacrimile de până acum.

3.

DEVON

Luni

Una dintre singurele părţi bune din faptul de a fi la Niveus este că pot să chiulesc de la unele ore ca să lucrez la piesa pentru audiţia mea la Juilliard.

Încă de când am menţionat posibilitatea de a candida la Juilliard, domnul Taylor m-a ajutat să „rezolv” problema cu prezenţa la cursuri. Să te duci la cele mai bune colegii e cumva o prioritate pentru noi, elevii de la Niveus, aşa că nu e de mirare că elevii din ultimii ani absentează de la unele ore ca să facă ore în plus la materiile pe care le-au ales ca specializare.

Ca acum. După ce prima oră s-a terminat, domnul Taylor mă lasă să mă duc într-una din sălile mai mici de practică. Ar trebui să fiu la matematică, în schimb iată-mă aici, scoţând note la întâmplare din clape. Mă răsucesc cu scaunul, dând să iau nişte portative noi din dulapul din spate, dar când trag sertarul, nu se deschide. Oftez şi mă ridic de pe scaun. Păstrez un teanc mare de portative în vestiar, pentru momentele când am nevoie să-mi notez ideile de noi melodii.

Cobor treptele în fugă şi ies pe uşile care dau spre culoarul unde se află dulapul meu, oprindu-mă scurt când elevii de acolo se întrerup şi se zgâiesc la mine. Toţi odată. Unii rânjesc arătându-şi dinţii, alţii îmi aruncă priviri calculate. De parcă m-ar cunoaşte. Oamenii de obicei privesc prin mine, de parcă aş purta vreo pelerină care mă face invizibil. E ciudat că nu sunt la ore, nu că aş putea să-i judec eu, având în vedere că nici eu nu sunt.

Mă îndrept spre dulapul meu, un pic nedumerit şi dezorientat.

— *Ăsta e tipul?* şopteşte cineva.

Mă întorc şi descopăr că ochii lor încă sunt fixaţi asupra mea.

Încerc să mă concentrez la codul pe care trebuie să-l introduc şi nu la sunetul unei exclamaţii a cuiva sau la ceea ce simt ca nişte priviri critice sfredelindu-mi ceafa.

1… 8… 6…, încep eu, dar o bătaie pe umăr mă întrerupe şi las mâna jos. Sunt interceptat de Mindy Lion, o fată din clasa mea de muzică, una cu care mai vorbesc, cu păr lung, roşu-închis şi ruj purpuriu strident, care o fac imposibil de ignorat, fie că vrei, fie că nu.

— Hei, Devon… Eşti bine? întreabă ea, cu faţa exprimând doar milă – ceea ce e într-adevăr ciudat, pentru că, unu, nu sufăr de sindrom posttraumatic ranchiunos, aşa că presupun că arăt în regulă, şi doi, eu şi Mindy suntem cel mult cunoştinţe.

— Da, tu? întreb, pentru că acum se pare că ne pasă unul de celălalt.

— Da, bineînţeles. Am vrut doar să vin să-ţi spun câteva cuvinte, pentru că ştiu ce greu trebuie să-ţi fie, cu fotografia care circulă şi toate celelalte.

— Ce fotografie?

Ea rămâne cu gura căscată.

— N-ai văzut-o? întreabă ea.

Clatin din cap, încercând să arăt netulburat. Ridic ochii; cei din spatele lui Mindy ne urmăresc şi trag cu urechea fără să se mai ascundă.

— Ce fotografie? repet şi vocea îmi tremură puţin.

E ca şi când corpul meu ştie înaintea minţii că, indiferent la ce se referă

ea, nu e de bine.

Mindy scotocește puțin în geanta ei de firmă roșie ca focul și își scoate telefonul, tastează puțin, apoi îl întoarce cu ecranul spre mine.

Clipesc, aplecându-mă să mă uit mai bine. E o fotografie cu doi tipi. Îmi ridic înapoi ochii la Mindy, pentru că nu văd legătura cu mine. Dar apoi un gând ciudat mă face să-mi îndrept din nou ochii la fotografie. Nu sunt doar doi tipi, ci două figuri familiare – una cu vânătăi pe gât și cealaltă, o față pe care o știu prea bine. O văd în fiecare zi în oglindă. Băieții sunt într-o cameră, cu buzele unite.

Stomacul meu face un salt mortal și se aruncă din corp, iar inima încetează să mai bată.

O, drăcia dracului!

4.

CHIAMAKA

Luni

Sufăr.

Nu genul de suferință care-ți dă dureri pentru că e rău, ci genul care-ți dă dureri fiindcă ai râs prea tare și prea mult, încât totul începe să te doară.

Încerc să-mi întorc privirea de la Jamie, care e cauza întregii povești. Singurul aspect negativ în a-l avea pe cel mai bun prieten ca partener de laborator e durerea după atâta râs și distragerea de la sarcina de îndeplinit.

El rupe o parte din pagina caietului și o rulează făcând un cilindru subțire, apoi apropie capătul de flacăra unui arzător Bunsen. Și-l duce la buze, prefăcându-se că trage un fum.

— Sunt atât de torturat. Ascult The 1975. Mi-am vopsit părul roz ca să fiu ironic, de vreme ce, știi, sufletul meu e negru, iar numele meu de botez e Peter, dar gașca mea îmi spune Piatra Torturată – fiindcă, evident, sunt torturat, dar al naibii de dur.

Ridic mâna.

— Gata, cer un alt partener de laborator, spun, ștergându-mă la ochi cu mâneca halatului meu alb.

Jamie îmi trage mâna în jos.

— Privește ce variante ai, Chi!

Face semn spre celelalte mese din jur.

— Ai putea să stai cu Lance, care sparge toate piesele din echipamentul primit; cu Clara, care mănâncă substanțele; sau cu mine: perfecțiunea întruchipată.

Îmi dau ochii peste cap. Nimic din toate acestea nu-i adevărat. Mă rog, poate cu excepția ultimei părți.

Jamie ridică dintr-o sprânceană la mine, cu ochii îngustați de parcă m-ar provoca să-i pun la îndoială calitățile lui de infatuat. Și tocmai el a îndrăznit să mă facă *fudulă*. Pistruii lui aurii îi saltă pe obraji și zâmbetul îi devine tot mai larg.

— Bănuiesc că ai dreptate, cedez eu.

Mă privește triumfător.

— Bună alegere, Chi, bună alegere.

Schimbă flacăra din portocalie în albastră, așa cum scrie în instrucțiuni c-ar trebui să facem. Încheietura mâinii e încărcată cu brățările *string* multicolore, pe care mama lui i le-a adus vara trecută din India.

Îmi pun mâna pe stomac, care încă mă mai doare de la porția de râs nebunesc.

— Începeți să strângeți, mai sunt cinci minute până la sfârșitul orei, ne spune domnul Peterson.

Jamie scoate un geamăt, privind bosumflat ca un copil la arzătorul Bunsen.

Închid gazul și pun echipamentul pe tava albă pe care a venit – spre marea supărare a lui Jamie. Lui îi place să controleze orice are legătură cu focul în experimentele noastre. Cred că piromania lui a început în anul al doilea, după o lungă tabără de vară la care numai câțiva elevi de la Niveus sunt invitați în fiecare an, nu că m-aș oftica sau ceva de genul ăsta. Toată lumea știe că singurii invitați la evenimentele astea sunt copiii moștenitori.

Copii moștenitori = elevii de la Niveus cu părinți superputernici și cu generații de membri ai familiei care au absolvit Academia Niveus. De exemplu, întreaga familie a lui Jamie de la începuturile timpurilor. Părinții mei nu sunt americani și nu au avere americană veche, doar avere italiană veche, așa că nu beneficiez de aceleași „privilegii” precum copiii moștenitori. Sincer, lucrurile ar fi mult mai simple dacă aș fi fost unul dintre ei. Viitorul meu ar fi fost mai sigur și n-ar mai fi trebuit să muncesc atât de mult.

Jamie știe de când s-a născut că o să ajungă la oricare facultate din Ivy League și-ar dori, că o să moștenească compania tatălui său de miliarde de dolari, că o să aibă relații în orice organizație importantă de aici, din America, și că, de fapt, nu va trebui să muncească nicio zi în toată viața lui. Vreau ca viitorul meu să fie la fel de lipsit de griji ca al lui, cu toate lucrurile perfect aranjate. Banii nu sunt decât introducerea; ai nevoie de putere și de influență ca să continui, iar familia Fitzjohn – a lui Jamie – le are pe toate trei.

— Trebuie să-ți spun ceva în pauza de prânz, șoptește Jamie.

Insistența din vocea lui mă face să tresar puțin. Încuviințez din cap, el își freacă umărul de al meu. Jamie se hrănește cu atenție. Fiecare atingere – de mână, de cot, oricare – e intenționată. Știe cum să se asigure că el e *singura* persoană la care te concentrezi. Asta și cu zâmbetul cuceritor îl fac irezistibil; i-am văzut farmecul în acțiune, scăpându-l de temele pentru acasă și de amenzile din parcare. Sunt foarte sigură că ar flirta și cu Moartea însăși, dacă ar fi o posibilitate ca el să moară și să nu mai fie centrul atenției.

— Bine, La Lola? întreb, încercând să par relaxată.

La Lola e localul imaginar pe care l-am inventat noi. Când eram în anul întâi, ne-am gândit că suna a cafenea excentrică din mijlocul vreunui oraș de modă veche, unde s-ar întâlni casnicele ca să bârfească și să fumeze. Când am mai crescut, ne-am dat seama că *La Lola* suna de fapt ca numele unui club de striptease dubios. În pofida conotațiilor, încă îl mai folosim. E modul nostru de a spune *Hai să vorbim între patru ochi.*

La Lola poate fi oricare loc în care suntem singuri. În anul întâi, anul când am făcut cunoștință, un profesor ne-a organizat perechi, perechi și Jamie s-a prezentat ca un băiat care o să-mi facă viața praf, iar eu i-am răspuns că avea o părere prea bună despre el. Pe atunci, La Lola era un colț în vreuna dintre sălile de clasă goale. Stăteam acolo în timpul pauzei de prânz și ne plângeam de colegii noștri sau vorbeam despre cum am vrea noi să fim când vom ajunge în ultimul an. Eu voiam să fiu cea mai bună. Să am cele mai bune note, cele mai bune cărți, cea mai bună tunsoare, cel mai bun iubit… cele mai bune din toate – persoana pe care toată lumea o invidiază. Jamie mi-a spus că voia să fie cineva pe care părinții lui să-l respecte.

Apoi, de-a lungul anului întâi, ori de câte ori nu eram la școală, La Lola era dormitorul și patul lui, sub cuverturi…

— Da, zâmbește el și-mi face cu ochiul. La Lola.

Se aude un ton de mesaje text. Telefonul îmi bâzâie în buzunar. Îl scot.

[1 mesaj nou de la Necunoscut]

Salut, Mare Niveus. Eu sunt. Cine sunt eu?! Asta nu e important. Tot ce trebuie să ştii e că… sunt aici ca să dezbin şi să cuceresc. Cum fac toţi marii tirani. – Asul *Să dezbin şi să cuceresc…?* Cine naiba vorbeşte aşa? Şi cine naiba semnează *Asul?*

Telefonul meu bâzâie din nou.

De data asta, o fotografie însoţeşte mesajul. Doi tipi sărutându-se. Unul cu gâtul foarte, *foarte* învineţit. Exclamaţii şi chicoteli se ridică din toată clasa. Îmi dau ochii peste cap. E secolul douăzeci şi unu, oameni buni… asta chiar e ceva să stârnească exclamaţii? Dar apoi citesc mesajul de dedesubt.

Ştire proaspătă, fotografia spune tot. Arta dramatică şi muzica se combină bine într-adevăr. Asul

Stai, ăsta nu e… Scotty? Cu… Devon Richards?

Hohote de râs colective îmi distrag, momentan, atenţia de la fotografie. Ridic ochii şi descopăr că toţi ceilalţi se holbează la telefoanele lor.

— Ăla e Scotty? întreabă Jamie.

Dau din cap.

Scotty este unul dintre foştii mei iubiţi. Bănuiesc că de aceea m-a şi întrebat Jamie, deşi nu la Scotty mi s-au făcut mie ochii cât cepele. Ci la Devon. Nu e una dintre persoanele care mă interesează sau cu care vorbesc, dar e greu să nu observi singura persoană de culoare de la şcoală. Ceea ce e mai ciudat decât poza asta este că, până azi, nici nu cred că l-am auzit pe Devon vorbind. Şi acum, din senin, reuşeşte să fie făcut monitor… apoi asta?

Mi-a scăpat ceva?

— Deci… Scotty e gay? Fotbaliştii pot să fie gay? Bine, face şi teatru, aşa că bănuiesc…

— Jamie, fotbaliştii pot fi gay şi elevii de la teatru pot fi hetero. Nu face pe tipul alb şi hetero care jigneşte fiindcă vorbeşte gura fără el, spun eu. De altfel, Scotty poate fi bi.

— Sunt doar surprins, atâta tot, spune el.

Și-l înțeleg. Și eu sunt surprinsă. Mă simt așa o ipocrită. Să-l dăscălesc pe Jamie să nu aibă idei preconcepute, deşi o parte din mine se întreabă dacă șocul meu e din pricină că Devon e negru și-l sărută pe Scotty.

Ceilalţi termină cu strânsul lucrurilor, cu ochii încă lipiţi de ecranele lor. Eu sunt Reprezentanta Științei la seniori, așa că îi ajut pe tehnicieni ca tot echipamentul să fie returnat în bună stare şi pus la locul lui. Nu e spectaculos, dar fac orice pentru ca dosarul meu de înscriere la Yale să arate cel mai bine. Asta înseamnă doar că n-am să merg la clasă împreună cu Jamie astăzi.

— Ne vedem la prânz? întreb.

El dă din cap, sărutându-mă pe frunte.

— La Lola.

Sărutul lui e deliberat.

Jamie se retrage şi se uită în jos la mine şi ne privim unul pe altul pentru un scurt moment. Zâmbesc, apoi îmi întorc prima privirea.

— Ne vedem, spune el.

— Ne vedem, răspund.

Îl urmăresc când iese din laborator. Fruntea mea e caldă încă unde m-a atins cu buzele, inima încă îmi bate neregulat – privirea lui mi-a spus tot ce aveam nevoie să știu.

L-am adus pe Jamie exact unde voiam.

Jucăm jocul ăsta de ani buni, dar cred că azi Jamie, în sfârşit, se dă bătut.

♠

Este ora de dinainte de La Lola şi sunt la ora de engleză. Nu mă pot concentra la nimic decât la perspectiva de a fi, în sfârşit, iubita lui Jamie Fitzjohn.

Am aşteptat multă vreme – trei ani, mai exact – ca Jamie să vadă în mine mai mult decât cea mai bună prietenă a lui. Am privit fetele gudurându-se pe lângă el şi l-am ascultat perorând despre ipotetica lui iubită perfectă, aşteptând momentul în care îşi va întoarce atenţia spre mine şi va descoperi că fata lui perfectă aş putea fi eu. Și a fost frustrant ca naiba. De regulă, nu mă tem să fac primul pas când e vorba de băieţii cu care mă întâlnesc, dar cu Jamie mi se pare *altfel.*

Cei mai mulţi băieți sunt atât de predictibili. Văd prin ei ca prin sticlă: ce vor, ce îşi doresc, ce-i motivează. Primul meu iubit a fost un tip pe nume Georgie Westerfield. Era genul de tip pe care îl plac fetele de obicei: înalt,

blond și stră-stră-strănepotul proprietarului companiei Westerfield Socks – pe scurt, se scălda în miliarde de dolari. Cel mai important pentru mine, ca elevă în primul an, a fost că el era în penultimul an și toate fetele îl doreau. Să fiu iubita lui Georgie m-a făcut remarcată, m-a scos din categoria fetei invizibile, neimportante, jalnice, care fusesem la gimnaziu. Când am intrat la Niveus, am știut că voiam să ajung tot ce nu fusesem înainte. Iar ca iubită a lui Georgie, am devenit mai mult decât persoana pe care oamenii voiau *s-o cunoască:* am devenit ceea ce ei înșiși doreau să fie.

Am descoperit că nu era greu să mă apropii de Georgie; în primul rând, că Jamie era prietenul și discipolul lui, mulțumită fotbalului, și în al doilea rând, că lui Georgie îi plăcea faptul că eram „diferită" – adică, de vreme ce eu sunt neagră, asta îl făcea pe el să pară un tip grozav. Am ignorat acest aspect, căci știam că relația va dura doar atât cât mă puteam preface îndrăgostită de cineva ca Georgie, și așa am ajuns să fiu Chiamaka, fata care obținea orice băiat își dorea și apoi cea dintâi care-i frângea inima și trecea mai departe, dându-și întâlnire cu alt băiat de aur de la Niveus.

Întotdeauna îi studiez înainte să atac. Statutul lor social. Fiecare băiat, aducând ceva nou. Georgie m-a făcut remarcată și Scotty, băiatul din vecini cu legături în atât de multe cercuri sociale, m-a făcut mai atractivă. Jamie e singurul băiat pe care l-am plăcut într-adevăr că prieten, singurul pe care nu-l urăsc în secret. Singurul care promite o relație de lungă durată. E greu să citești pe cineva ca Jamie, totuși. Poate că suntem noi cei mai buni prieteni, dar jur că… în cele mai multe zile habar n-am ce e în capul băiatului ăstuia. Tocmai de aceea m-am decis să aștept și să-l las pe el să facă primul pas.

Și, ca întotdeauna, planul meu a funcționat.

În sfârșit, la începutul anului trecut – penultimul an de liceu –, când eu încă „mă vedeam" cu Scotty, dar îmi doream cu disperare ca Jamie să *mă vadă*, s-a întâmplat. El a dat ceea ce s-a vrut a fi petrecerea anului. Amândoi ne-am îmbătat rău, atât de rău încât să nu ne amintim prea multe din noaptea aceea. Dar eu îmi amintesc totuși cum Jamie, în sfârșit, s-a uitat la mine și a văzut în noi ceva mai mult decât platonic. Mi-a zâmbit, mi-a dat o șuviță de păr pe după ureche și m-a întrebat dacă vreau să mergem la etaj.

Și eu am spus da. Mi-a spus să vin să ne întâlnim în dormitorul lui și, cu toate că în noaptea aceea n-am făcut decât să ne sărutăm, a fost catalizatorul pentru ceea ce s-a întâmplat în restul anului: Jamie furând sărutări, șoptindu-mi lucruri la ureche, cerându-mi să vin pe la el…

Nu sunt într-atât de naivă să cred că dacă te cuplezi cu cineva înseamnă că acela te place. Lucrurile sunt doar *diferite* între Jamie și mine. Îl surprind uitându-se la mine câteodată, încercând să mă scoată din pepeni intenționat, zâmbind larg ori de câte ori reușește. Mă face să râd… mă privește ca și când aș fi specială.

Mi-am petrecut ultimii trei ani clădindu-mi ascensiunea până când am devenit cea mai populară fată din școală, fata care le are pe toate, dorind să-mi asigur încheierea *perfectă* a timpului meu la Niveus. Iar acum, că sunt monitor-șef, tot ce îmi mai trebuie sunt piesele finale: Coroana Snowflake, o scrisoare de acceptare la Yale și Jamie.

Simt un ghiont de la Ava, cu care sunt colegă la cursul de engleză. Uneori, facem glume la conspirațiile cu care vine profesoara noastră, doamna Hawthorne. Ca atunci când ne-a spus că F. Scott Fitzgerald a fost într-adevăr reîncarnarea lui William Shakespeare. La care Ava a spus: „Și eu sunt reîncarnarea găoazei lui Jane Austen”. Am râs atât de tare că doamna Hawthorne ne-a amenințat că ne separă. Recunosc, ora e mult mai distractivă cu Ava prin preajmă.

Probabil că, dacă ierarhiile n-ar fi atât de importante și oamenii n-ar încerca permanent să mă doboare, aș avea mai multă încredere în semenii mei, iar Ava și cu mine am fi mai mult decât două fete care doar se folosesc una de cealaltă ca să supraviețuiască liceului. Dar realitatea este că Niveus va fi întotdeauna Niveus. De altfel, n-am inventat eu sistemul ăsta bolnav, care ne asmute unii împotriva celorlalți și ne obligă să ne facem lucruri neplăcute pentru statut – dar eu știu cum se joacă jocul ăsta.

Îl am oricum pe Jamie; nu am nevoie de alți prieteni pe aici.

— Nici măcar nu încerci să te prefaci că asculți, șoptește Ava.

— Cred că Jamie o să-mi ceară să ies cu el, la prânz, spun eu, uitându-mă la ea.

Ava face ochii mari.

— Să fiu a naibii, asta-i brici. Întotdeauna m-am gândit că voi doi erați în secret împreună, oricum.

Asta mă face să zâmbesc pe dinăuntru. Una e să-l conving pe Jamie că noi suntem perfecți unul pentru altul, și alta e să-i faci și pe ceilalți s-o creadă.

— Ei bine, curând va fi oficial… sper.

Jamie întotdeauna vorbește despre căutatul „Aceleia”. Nu și-a dat întâlnire niciodată cu vreo fată, pentru că spune că n-a găsit-o încă pe „ea”.

Lumea obișnuia să creadă că lui nu-i plăceau fetele, dar apoi el s-a alăturat echipei de fotbal și se pare că asta a fost o confirmare clară că e hetero.

Într-un fel, și eu cred în Acela, persoana aceea specială care te umple de lumină pe dinăuntru și care te face să simți că-ți pierzi controlul, dar nu la modul siropos în care visează el. Jamie se poartă de parcă Aceea ar fi o persoană predeterminată pe care Dumnezeu sau Moș Crăciun i-au hărăzit-o de când s-a născut.

Credința mea e că ne alegem singuri destinul. Noi alegem cu cine ne împrietenim, ne sărutăm și ne cuplăm și bănuiesc că eu l-am ales pe Jamie.

Sună clopoțelul și mă ridic în picioare, aruncându-mi caietul în geantă și ieșind valvârtej din clasă, fără să mai pierd timp să-mi iau la revedere de la Ava. Am s-o văd mai târziu, în cantină.

Jamie e la ora de istorie, așa că aștept afară. Curând, iese și el, cu un zâmbet larg pe fața perfect pistruiată. Cârlionții lui șateni săltăreți par să aibă nevoie de o tunsoare, dar îmi place părul lui așa. Arată ca membrul unei trupe de băieți pe care m-aș putea preface că n-o plac.

— Băncile? întreabă el, luându-mă de braț.

Dau din cap, încercând să mă controlez, în timp ce ne îndreptăm spre băncile din curte.

Jamie mi-a spus cum plănuiește să-i ceară Aceleia să iasă cu el. A spus că o să fie romantic, cu ciocolată și poate o poezie, dacă are tupeu – ceea ce, după părerea mea, e chiar clișeu, dar… Tot vreau să văd cum se desfășoară.

Restul elevilor se revarsă din clase, în timp ce trecem pe lângă ei, unii aruncându-ne priviri de parcă ar ști. Mai întâi, monitor-șef și acum asta? Prima zi de școală e abia la jumătate și deja pot să spun că o să fie cel mai bun an de la liceu.

Ne așezăm față în față la una dintre mesele de lemn. Îmi sprijin bărbia în palme, el face la fel. Ori de câte ori mergem la Lola, oricât ar fi de aglomerat, întotdeauna pare intim.

— Deci, începe el.

— Deci, răspund eu.

— Cred că am găsit-o pe Aceea.

— Serios? spun, dar *mult* prea nerăbdătoare.

— Am găsit-o, pe cuvânt. E deșteaptă, superbă, mă face să râd…

— Pare extraordinară, îl întrerup, cu inima bătându-mi cu putere în piept.

— De fapt, s-ar putea s-o cunoști.

Asta e.

— O cheamă Belle Robinson…

Stai… ce?

— Am văzut-o prin şcoală an după an şi întotdeauna m-am gândit că nu era de nasul meu…

Zâmbeşte sfios, roşind puţin.

— Dar apoi am început să vorbim şi mi-am dat seama că era specială.

Cuvintele lui se pierd, trecând peste capul meu. Nu aşa trebuia să se petreacă. Simt cum se formează crăpături, pieptul mă doare. Clipesc, lacrimi furioase cad. Mă şterg repede la ochi, ca să nu mi se întindă machiajul.

— Ştiam c-o să fii bucuroasă pentru mine, dar nu chiar atât de bucuroasă… glumeşte el, în pofida expresiei îngrijorate.

Nu mă pot abţine.

— Am crezut c-o să-mi spui altceva.

El se încruntă.

— Cum ar fi?

Mă simt ca o idioată.

— Că mă plăceai pe mine, spun încet.

Trec vreo câteva momente de tăcere completă, întreruptă numai de vânt şi de conversaţiile îndepărtate venind dinăuntrul clădirii.

Faţa lui Jamie se schimonoseşte, de parcă ideea ca noi doi să fim împreună e greşită.

— Tu eşti cea mai bună prietenă a mea, Chi. Ştii că nu te văd în felul ăla.

Imaginile îşi fac loc nechemate în creierul meu: noaptea aceea în care mi-a cerut să merg în dormitorul lui, la începutul penultimului an, toate acele nopţi de atunci încoace, conexiunea pe care am crezut că o aveam. Era sortit să fim eu şi Jamie în topul şcolii. Eram sortiţi să mergem la colegiu împreună, să ne căsătorim, să avem un succes nebun, să avem doi copii care, la rândul lor, să aibă un succes nebun, apoi să murim.

— Mă întâlnesc cu Belle. Am crezut că o să fii bucuroasă pentru mine.

Belle. Cu părul blond, cu ochii albaştri, naiba s-o ia de *Belle Robinson.*

O ştiu de la unele din cursurile mele de anul trecut şi este, de asemenea, în echipa de fete de lacrosse. Este semipopulară, nu pentru că şi-a dat silinţa în această privinţă, ci pentru că e frumoasă. Oamenii adoră să răsplătească persoanele convenţional atrăgătoare.

Jamie mă ia de mână.

— Tu eşti uimitoare, începe el.

Dar nu sunt Belle, sfârșesc eu pentru el în mintea mea.

— Nu cred că mă placi pe mine, Chi. Cred că-ți place ideea de a fi cu mine.

Cuvintele lui plutesc încă o dată pe deasupra mea, înceţoşându-se în zgomotul de fundal. A folosit replica asta cu atât de multe fete, le părăsește ușor, le spune că ideea lor de a fi împreună e doar o fantezie. Și nu pot să cred că am căzut eu însămi pradă fanteziei. Atât de fraieră. M-am amăgit crezând că mie nu mi se putea întâmpla. Că eram mai bună decât fetele ca Belle. Dar se pare că nu sunt.

Întotdeauna m-am gândit că Jamie le refuza pe fetele alea pentru că voia să fie cu mine. Bănuiesc că m-am înșelat.

Jamie se pricepe ca nimeni altul să-i facă pe oameni să-l creadă; se pricepe ca nimeni altul să-mi vorbească și să mă convingă. Și se pricepe ca nimeni altul să pretindă că nu e nimic în neregulă când totul se duce de râpă. Să mă lase pe mine să mă descurc cu urmările.

Dintr-odată, deși nu vreau, amintirile încep să se înghesuie în mintea mea. Penultimul an, vacanța de iarnă. Noaptea pe care am încercat s-o uit în fiecare moment de atunci încoace… Scrâșnet de roți, mai puternice decât vocile noastre cântând în clipele dinainte, când behăiam versurile de la „Livin' on a Prayer"[{5}]. Un țipăt ascuțit îl face să tragă brusc de volan și să se izbească de un copac, aruncându-ne pe amândoi în față. Dau cu capul de bord…

— Fir-ar să fie! strigă Jamie. Fir-ar fir-ar fir-ar… Cred c-am lovit ceva.

Tremur din tot corpul, pieptul mi se contractă când încerc să respir și nu pot. Sunetul mașinii descuindu-se îmi provoacă un val acut de greață, iar Jamie iese clătinându-se pe drum.

— AOLEU! țipă Jamie.

Se împleticește înapoi, trăgându-se cu mâinile de păr. Radioul îi acoperă cuvintele. Apăs disperată pe butonul de oprit.

— Chiamaka, am lovit o fată!

Îi aud din nou țipătul în cap – o să vomit.

Jamie se apleacă spre interiorul mașinii, cu părul ud de la ploaia ce toarnă cu găleata afară și lipit de fruntea lui palidă. Respiră gâfâit, de parcă tocmai a terminat un maraton. Mirosul de piele al scaunelor amestecat cu moscul coloniei lui Jamie e copleșitor, mă apasă pe creier.

— Chiamaka, trebuie să facem ceva. Tata nu trebuie să afle! mă imploră

el.

Ploaia răpăie pe șosea când mă uit afară, pe fereastră, la corpul acela – corpul ei. Printre șiroaiele prelinse pe geam, îi văd fața. Bucle blonde, piele palidă, o baltă întunecată alcătuind un soi de halo în jurul capului. Icnesc, strângând cu putere de bordul rece, dur, și închid ochii.

Mi-e atât de rău.

Ar trebui să cobor – să văd dacă mai respiră. Dar nu pot să mă mișc: membrele îmi sunt pironite locului.

— Ar… ar trebui să verificăm dacă mai respiră. Și trebuie să chemăm o salvare, poliția… spun eu, scoțându-mi telefonul din haină, cu degete tremurătoare.

Ochii lui Jamie sunt disperați în momentul în care îmi smulge telefonul din mâini, vârându-l în buzunarul pantalonilor.

— Nu putem, mă omoară tata! spune el, ridicând vocea.

Sar speriată în scaun când lovește tare cu piciorul în aripa mașinii.

— O să mă ucidă, dracului!

Jamie se apleacă, în timp ce ploaia îi șiroiește pe față, și își pune mâinile pe genunchi, gâfâind mai tare decât înainte.

Clatin din cap. Figura lui Jamie devine ștearsă, pe măsură ce lacrimile îmi încețoșează vederea.

— Ba trebuie, pare să fie rănită grav.

Cuvintele îmi ies greu din gură. Trebuie să ies.

— O să fie bine – fără polițiști și o să fie bine, spune Jamie, cu voce spartă. Nu putem să mergem la închisoare, așa că… fără polițiști. Trebuie să facem ceva. Tata… Nu poate dracului să afle despre asta.

Închisoare? Nu mă gândisem la închisoare.

Cuvintele mă înjunghie în piept, oprindu-mi plămânii să mai funcționeze cum ar fi trebuit. De fiecare dată când încerc să respir, nu am destul aer; când încerc să înghit, parcă mi s-a înțepenit ceva în gâtlej.

Mă pot auzi plângând, dar parcă e plânsul altcuiva. Nu-mi simt lacrimile, dar știu că eu plâng. Fața ca de păpușă a fetei e răzuită într-o imagine deformată în mintea mea.

Ar trebui să mă dau jos și să mă asigur că e bine. Întind mâna spre mânerul portierei. Trebuie să văd dacă mai e în viață. Nu se mișcă. Sângele. Am lovit-o foarte tare…

Ceea ce urmează se petrece atât de repede. Aud portiera trântită și

Jamie apare brusc lângă mine. Sunetul roţilor scârţâind pe asfaltul ud, când dă înapoi. O pauză şi mă uit la el.

Trebuie să ies…

Se aude un declic când uşile se încuie. Trag de mâner inutil.

— Ce faci? strig, împingându-mă în portieră.

Nu putem s-o părăsim. Nu putem s-o părăsim.

Jamie se uită scurt la mine, cu ochii sticloşi. Apoi, cu o mişcare rapidă, virează pe lângă corpul fetei şi goneşte înainte, fără să privească înapoi.

— Chi? spune Jamie, aducându-mă din nou în prezent.

— Ai dreptate, spun, ameţită, apucându-mă strâns de bancă, în timp ce sunetul îndepărtat al oamenilor care vorbesc îmi umple din nou urechile.

El zâmbeşte.

Jamie se pricepe să judece raţional totul, găsind o logică în crăpăturile realităţii.

Mai cu seamă când e vorba despre lucruri pe care trebuie să le uităm.

♠

Visele mele, de când cu accidentul, întotdeauna încep aşa: apa intră în corpul meu prin toate locurile, inundându-mi organele, presându-le şi strivindu-le până când ţip după ajutor, ceea ce nu face decât ca şi mai multă apă să pătrundă în mine, arzându-mi plămânii, gâtlejul, în timp ce pielea mă ustură ca arsă de foc. Întorc capul şi Jamie e lângă mine în maşină, încremenit, uitându-se fără expresie la drumul dinainte. Dau din braţe ca să înot şi să ies, să scap, dar nu mai sunt în apă. Sunt uscată şi mă aflu din nou pe locul pasagerului, privind-o pe ea cum ţipă, cu ochii larg deschişi când noi oprim şi ea cade la pământ. În visele mele, mă împiedic ieşind din maşina neagră a lui Jamie, lovindu-mi palmele de pietriş. Încerc să mă ridic. Dar nu pot. Mă târăsc spre corp, privind cum sângele se scurge în pietriş, din buclele ei blonde – totul în linişte completă. Faţa ei e ultimul lucru pe care îl văd. Faţa pe care n-am s-o uit niciodată.

Apoi horcăi, înecându-mă cu aer şi sar speriată din somn.

Aşa mă trezesc în fiecare noapte, în dormitorul meu întunecos, năduşind şi gâfâind. În unele nopţi, visez asta de mai multe ori. În altele, visul e însoţit de un altul, la fel de tulburător. Eu, captivă într-o cameră întunecată, beată, dezorientată. Sute de păpuşi blonde, mânjite de sânge, mă înconjoară, iar fata pe care a lovit-o Jamie e aplecată peste mine, cu un rânjet pe faţa ei palidă.

Mă trezesc, prin faţa ochilor îmi joacă pete-pete şi dau fuga la baie,

golindu-mi stomacul.

În visele mele, nu sunt o lașă. Nu accept să plecăm, lăsând-o să moară. Cobor din mașină. O ating. Îi văd sângele pe mâinile mele. În visele mele, însă, n-o ajut. Îngenunchez pe pământ, uitându-mă lung la fața ei palidă, la ochii ei închiși, în timp ce sângele îi curge, până când mintea mea nu mai rezistă.

Noaptea, când sunt singură, îmi amintesc de lucrurile pe care nu le pot controla. Când sunt la școală, sunt altcineva. O persoană pe care lumea o place. Dar când sunt aici, stând pe întuneric, tremurând în timp ce noaptea aceea se derulează încă o dată și încă o dată, fața ei – o pată de sânge, îmi aduc aminte că personajul pe care îl joc la școală nu sunt eu, câtuși de puțin. Acelei Chi care își face apariția la Niveus în fiecare zi poate că nu-i e teamă să rănească sentimentele oamenilor, să facă niște lucruri pentru a obține ceea ce vrea. Dar ea n-ar face niciodată lucrurile pe care le-am făcut eu.

Ea e o persoană bună. Cineva care merită să fie monitor-șef și să meargă la Yale, să devină doctor.

Strâng în brațe vasul de toaletă și plâng încet, lăsându-mi corpul să se cutremure.

Pe când eu…

Sunt un monstru.

5.

DEVON

Marți

Sunt la câteva străzi depărtare de școală, încercând să mă pregătesc să înfrunt privirile și șușotelile înainte să intru.

Nu e mare scofală.

Nu e mare scofală.

Chiar dacă este. Nu i-am mărturisit încă mamei orientarea mea sexuală și acum toată lumea de la școală știe. Niciodată nu m-am gândit să mă dezvălui la școală. Nu pentru că mi-aș face griji că aș putea fi agresat, doar că… Pe când mă întâlneam cu Scotty, el a vrut să păstreze relația secretă

pentru că nu era un tip deschis şi eu mi-am închipuit că se temea să nu-şi piardă prietenii din echipa de fotbal. Apoi, când nu ne-am mai întâlnit, mi-am închipuit că nimănui nu-i păsa cu cine mă întâlneam eu – oricum nu e treaba lor. Din contră, m-am temut că informaţia ar putea cumva să ajungă în cartierul meu şi apoi la urechile mamei.

Asta e frica mea cea mare, c-o să afle ea. Când mă gândesc că ar putea afla mama, mă gândesc cât de dezamăgită ar fi. Gândul ăsta mă ţine treaz noaptea şi-mi întoarce stomacul pe dos. Mai întâi, ar înceta să mă mai privească în ochi; apoi n-ar mai vorbi cu mine. După aceea, cine ştie. Îmi amintesc de faza când tipul ăla din *Prison Break*{6} şi-a recunoscut homosexualitatea, iar mama a spus: „Ce ruşine!”, clătinând din cap, de parcă să fii gay e ceva jalnic. Nu ştiu ce sper. Că ea, cumva, o să fie de acord cu orientarea mea sexuală, chiar dacă îşi iubeşte Biblia mai mult ca orice pe lume.

Mai fac vreo câţiva paşi, mă opresc, o iau înapoi, după care fac din nou câţiva paşi înainte. Cu cât mă apropii de şcoală, cu atât simt o slăbiciune mai mare, de parcă sunt gata să leşin. Mă gândisem că aveam cel puţin să vin împreună cu Jack astăzi, cum fac de obicei, însă el nu mi-a răspuns la mesaje. Chiar am trecut pe la el pe acasă, dar unchiul lui mi-a spus că plecase deja.

Nu m-aş fi simţit atât de anxios dacă l-aş fi avut pe Jack lângă mine. Sper că nu mă evită.

Îmi iau faţa în palme, făcându-mă la ochi de mai multe ori şi trăgând adânc aer în piept.

Nu-i mare scofală.

Băieţii din cartier, cei cu care obişnuiam să mă duc la şcoală înainte să intru la Niveus, m-ar fi ucis dacă ar fi văzut fotografia aia. Mi-ar fi aruncat cadavrul în tomberon după ce ar fi terminat cu mine. Băieţii ăştia mă pândesc când mă întorc acasă, mă măsoară din ochi, rânjind batjocoritor. Uneori îmi strigă rahaturi. Alteori mă trântesc la pământ, după care pleacă râzând. Fotografia ar face lucrurile în cartierul meu de zece ori mai rele.

Ştiu că probabilitatea ca ei s-o vadă e mică – Niveus e altă lume, separată de viaţa mea de acasă –, dar fără voia mea mă simt paranoic.

Stomacul mi se strânge într-un ghem din ce în ce mai dureros, cu cât stau şi mă frământ mai mult. Îmi ridic capul, trag aer în piept şi încep să merg fără să mă mai opresc până ajung la porţile negre şi mari de fier, care stau deschise pentru noi, dimineaţa. Cele două coloane imense şi uşile duble de

stejar ale uriașei clădiri albe se ivesc amenințător înaintea mea. Ezit înainte să urc treptele, inima îmi bate atât de tare încât o pot auzi. În spatele meu se apropie pașii unor elevi. Dacă nu deschid eu ușa, o s-o deschidă ei și prefer s-o fac când mă vede toată lumea.

Urăsc asta din tot sufletul. Urăsc senzația că mi se poate tăia răsuflarea.

Ca să nu mă mai gândesc mult, împing ușa și intru.

Cum mă așteptam, holurile aglomerate amuțesc, când toată lumea mă vede intrând – zâmbete cu subînțeles și șoapte pe buze rozii. Dacă n-ar fi fost Scotty și fotografia aceea, aș fi neinteresant, ca în orice altă zi. Când m-am dus la culcare, aseară, singurul meu gând era că trebuia să-l găsesc pe Scotty și să-l întreb de ce face asta, de ce face publice fotografii cu mine la atâtea luni de semiarmonie dintre noi.

Dacă aș mai avea numărul lui, n-aș fi nevoit să-l văd față în față.

Notă pentru mine însumi: Nu șterge numerele de telefon ale persoanelor pe care le urăști. Ți-ar putea fi de folos cândva.

Las capul jos, mișcându-mă cât pot de repede spre departamentul de teatru. Puștii de la teatru de regulă pierd timpul împreună în spatele scenei de aici, în Amfiteatrul Crombie, numit după un alt donator bogat. Crombie e cea mai bună încercare a mea de a-l găsi pe Scotty, de vreme ce nu-i știu orarul pe dinafară, cum obișnuiam în anul întâi. Cu câteva săptămâni înainte de a începe să ne întâlnim, când încă îl mai consideram băiatul simpatic care cânta la trompetă în formația școlii, i-am învățat orarul în întregime, inclusiv unde se ducea înainte și după ore. Voiam să mă asigur că tot dădeam peste el „din întâmplare”.

Mai târziu, după un an întreg de relație toxică, de la sfârșitul anului întâi până la începutul penultimului an, și după o grămadă de lacrimi și de supărări, am folosit orarul învățat pe dinafară ca să-l evit cât puteam, când lucrurile – dintre noi – n-au mai mers. Așa se face că rareori am mai călcat pe aici. Uitasem chiar cât de mare e Crombie. Dar, pe de altă parte, totul în școala asta e inutil de uriaș.

Urc treptele scenei spațioase, de stejar închis la culoare, mă strecor printr-o deschizătură din cortina cenușie și grea și descopăr un grup de elevi pe partea cealaltă. Cu toții stau pe niște scaune de metal negre, cu foile de scenariu în poală. În afară de o fată care se uită la mine cu o expresie ofensată, nimeni altcineva nu-mi aruncă vreo privire măcar. E o schimbare ciudată după holul de mai devreme.

— Asta e o repetiție privată, spune fata.

Fusta ei în carouri e singurul articol conform regulamentului școlii. În rest, e înmuiată în tuș – jachetă neagră de piele, ciorapi plasă negri, tricou negru cu logoul unei formații, ghete negre. Prima zi de școală e singura în care toată lumea respectă regulamentul vestimentar. După asta, devine mai mult o sugestie, decât o regulă strictă. Bănuiesc că ăsta e unul dintre multele lucruri de care poți scăpa la Niveus, dar eu n-am avut niciodată bani ca să-mi personalizez uniforma, dincolo de bascheții negri vechi pe care-i port de cele mai multe ori.

— Am venit să vorbesc cu Scotty, spun eu.

Ne întoarcem spre locul unde stă Scotty, răsfoind scenariul de parcă n-aș fi aici. Inima îmi tresare puțin când îi văd fața, deși nu din alt motiv decât că nu l-am mai văzut de dinainte de vacanța de vară, de la bal. El venise cu o fată din echipa de lacrosse și petrecuse cea mai mare parte a serii încercând evident să nu se uite la mine. A trecut chiar și mai mult timp de când nu ne-am vorbit – de fapt, cred că ultima oară când am vorbit cu Scotty a fost atunci când am rupt-o cu el.

Părul lui e mai lung acum, o parte strâns într-un coc dezordonat, o parte atârnând până la umeri. Ca și fata încruntată, și-a personalizat uniforma și, ca întotdeauna, e de lux, pantofii lui de firmă strigând *Copil bogat.*

Cu cât mă uit la el, cu atât mai furios mă simt. Nici măcar n-a observat că am intrat, absorbit de scenariul lui tâmpit.

Fata se uită din nou la mine cu ochii mijiți, după care fața i se luminează brusc.

— La dracu’, Scotty.

El, în sfârșit, își ridică ochii spre ea, apoi îi urmărește privirea dând de mine și ochii lui albaștri se fac cât cepele.

— Ce dracu’, Scotty? scrâșnesc eu.

— Putem merge afară? întreabă el, lăsându-și scenariul pe scaun și ridicându-se în picioare.

Toți ceilalți se holbează în scenariile lor acum, de parcă paginile au devenit brusc mai interesante – de parcă n-ar asculta fiecare cuvințel. Ies prin deschizătura cortinei și sar de pe scenă, așteptându-l pe Scotty. El apare lângă mine o clipă mai târziu și îl îmbrâncesc cu putere.

— Stai! își ridică el mâinile, apărându-se. Înainte să mă omori, trebuie să știi că n-am fost eu. Eu n-am trimis fotografia aia nimănui, spune el, îndreptându-și jacheta.

— Și chiar îți închipui că o să cred asta?

Bineînțeles că nu pot să cred niciun cuvânt din ce spune Scotty. Nu după ce m-a trombonit și pe mine, așa cum a mințit despre scorurile lui la SAT.

— Nici nu mai am vreo fotografie cu tine acum, mi-am luat alt telefon.

Mi-l flutură pe sub nas. Ultimul model, desigur.

— De altfel, de ce m-aș declara public? Mai cu seamă la Niveus? Știi cum reacționează ei la vești de genul ăsta. Mă tratează de parcă aș fi mondenul mondenilor acum, îmi tot cer detalii…, zâmbește el.

Adoră povestea asta, ceea ce era de așteptat. Scotty se dă în vânt să se vorbească despre el și, spre deosebire de perioada când era cu mine – când era hotărât să păstreze discreția –, sexualitatea lui nu mai este acum un secret printre elevii de la arte. S-a ajuns să se vorbească despre escapadele lui sexuale până și în cotlonul meu de la școală. Motiv pentru care fotografia aceea făcută publică pare țintită mai mult împotriva mea decât a lui. Și este, totodată, motivul pentru care cred că el ar putea fi în spatele isprăvii.

— Este jenant, pe bune – nici nu știu cum o să-mi mai arăt fața la antrenamentele de fotbal fără ca băieții să nu mă descoasă.

Nici măcar nu mă surprinde că asta e singura grijă a lui Scotty. El nu trebuie să se gândească la cum ar reacționa băieții din cartierul lui dacă ar vedea-o.

Mă urăsc pe mine, cel de odinioară, fiindcă am avut atâta încredere în el. Îl urăsc pentru că m-a făcut să am atâta încredere în el. Deja mă simt epuizat și nici n-a început prima oră pe ziua de azi.

— Scotty, dacă mă minți că le-ai șters pe toate, jur că te omor.

— Nu te mint, deși aș fi vrut să fie cazul. Eram chiar fotogenici, nu-i așa…?

Face o mișcare spre mine.

— Și video-genici, dacă îmi amintesc eu bine. Păcat că nu mai am fișierele alea.

Fostul meu iubit e un psihopat. Întotdeauna uit chestia asta când mă gândesc la celelalte motive pentru care am rupt relația. Închid ochii strâns, sperând să-mi rețin lacrimile care vor neapărat să cadă. Dacă Scotty m-ar vedea plângând ar fi o altă victorie pentru el și o înfrângere pentru mine.

— Stai dracului departe de mine, bine? strig și mă dau înapoi. Nu mă amesteca în jocurile tale.

Mă întorc și ies valvârtej din Crombie, apoi mă duc la vestiarul lui Jack. Mi se pare ciudat că nu l-am văzut în dimineața asta. În mod normal, până

acum ne-am fi văzut, chiar în zilele în care el pleca mai devreme la şcoală. Am nevoie să vorbesc cu cineva despre asta.

Jack e întotdeauna uşor de găsit într-o mulţime. E singurul tuns periuţă la Niveus.

— Salut.

Jack înţepeneşte la auzul vocii mele. Se opreşte puţin şi se întoarce să-şi caute ce mai are nevoie în dulapul lui.

— Salut, spune el, încet.

— Nu te-am prins acasă, în dimineaţa asta… Unchiul tău mi-a spus c-ai plecat devreme.

El dă din cap, iar obrajii lui palizi sunt coloraţi în trandafiriu acum.

— Da, trebuia să vorbesc cu profu' meu de mate.

— Bine, spun, simţindu-mă puţin uşurat.

Cel puţin, nu mă evita din cauza fotografiei.

Pot simţi privirile celorlalţi asupra noastră. El nu pare să observe.

— Eşti bine? mă întreabă, vârându-şi notiţele în rucsac.

Dau din cap.

— Mda.

Cineva chicoteşte batjocoritor în apropiere şi Jack trânteşte uşa dulapului, întorcându-se să-i înfrunte.

— Du-te şi găseşte-ţi dracului un hobby, îi spune el unei fete care se nimereşte mai aproape.

Zâmbetul ei dispare imediat. El îşi aruncă rucsacul pe umăr, apoi dă să plece fără să-şi ia la revedere.

— Stai.

— Ce? întreabă, întorcându-se în loc, dar ocolindu-mi privirea.

Simt un gol în stomac. Poate că mă evită, totuşi.

— Cum adică „ce"?

— Adică ce vrei? Trebuie să mă duc să mă înregistrez. Mai sunt zece minute.

În sfârşit, se uită la mine şi atunci îmi dau seama. E furios.

— Ai văzut fotografia aia… care circulă pe aici?

La început, nu spune nimic. Doar se uită la mine, cu ochii lui căprui indescifrabili.

— O să te ucidă. N-o să te mai lase să scapi cu viaţă, ca înainte.

Palpitaţiile nu m-au mai lăsat de ieri încoace.

— Cine? întreb, făcând pe prostul.

— Știi cine.

Nu spun nimic.

Jack oftează.

— Nu știu în ce-ai intrat, omule, dar nu vreau să am nimic de-a face cu asta. Nu pot să-i expun pe fraţii mei.

Când Jack se întoarce să plece, îl apuc de braț. El și-l smulge, privind în jur, stingherit.

— Pot să… o să vorbesc cu Andre. Pot să-i cer lui să rezolve problema…

— *Sigur că poți*, spune el, iar expresia dezgustată de pe fața lui mă rănește, chiar dacă nu e o surpriză.

Mi-aș dori să nu se uite așa la mine ori de câte ori pomenesc de Andre.

— Nu mă pot implica în asta acum.

Se retrage un pas și-mi mai aruncă o ultimă privire.

— Îmi pare rău.

Și apoi pleacă.

Rămân pe loc, simțindu-mă mai rău ca ieri, când am văzut fotografia.

Încă mai aud șușoteli în jurul meu, pentru că asta e tot ce face lumea vreodată pe aici. Vorbește despre unul sau altul.

Cuvintele lui Jack îmi răsună din nou în minte.

Nu mă pot implica în asta acum.

Încerc să nu mă las atins. El îi are pe fraţii lui la care să se gândească și zona din care venim noi nu operează ca Niveus. Aici, se șoptește despre tine. În zona noastră… Dacă ei văd sau chiar dacă numai aud de fotografie, iar Jack e văzut cu mine, le-ar putea face rău lui și fraților lui mai mici, ca și mie.

N-ar fi prima oară când Jack suferă de pe urma hărțuitorilor mei. Sper doar că nu au aflat deja despre fotografie.

Când mă întorc, dau de trei fete, toate blonde și cu fețe ca piersica, uitându-se fix la mine de parcă m-ar cunoaște, deși eu habar n-am cine sunt ele.

— Este adevărat că Scotty te-a înșelat cu Chiamaka? mă întreabă cea din mijloc.

Are o fundă uriașă în păr și o acadea mare, în culorile curcubeului, în mână. Relația lui cu Chiamaka, mi-a explicat el cândva, era un contract reciproc de popularitate, nu o relație adevărată. Și eu am fost destul de fraier să accept asta ca pe o scuză.

— Pardon, spun, după care mă năpustesc pe lângă ele.

Am nevoie de camera de muzică. Am nevoie să mă scufund, am nevoie să cânt. Jack a glumit odată că, pentru mine, muzica e ca nicotină pentru un fumător înrăit. Nu sunt fumător, așa că nu pot spune dacă e adevărat, dar uneori simt că aș muri fără muzică.

În timp ce urc scările spre sala de muzică, se aude un bâzâit în buzunarul meu. Mă opresc din mers, strângând din ochi ca să mă pot concentra să-mi calmez respirația – lucru destul de greu când inima îți bubuie continuu cum îmi bubuie mie. Duc încet mâna la buzunar și, printre ambalaje vechi de bomboane pe care am uitat să le arunc, simt plasticul cald și neted al telefonului.

Ar putea fi orice. Ar putea fi oricine.

Ar putea fi ei… vorbind din nou despre mine.

Și, de altfel, ar putea fi doar un mesaj de la Andre sau de la mama…

[1 mesaj nou de la Necunoscut]

Îmi stă inima.

Știre proaspătă…

Cercetez rapid ecranul.

Și nervii mei cedează când aud pe cineva din apropiere spunând:

— Nu pot să cred.

6.

CHIAMAKA

Marți

În cei aproape patru ani de când sunt la Niveus, m-am lovit de multe secrete, clevetiri și zvonuri. Deși unele au fost despre mine, cu siguranță n-au fost niciodată destul de rele cât să-mi strice reputația. Cele mai acide bârfe erau întotdeauna despre vreun alt suflet amărât care, fie slăbise brusc fiind silit să-și înfrunte greșelile în fiecare zi, fie avusese o cădere nervoasă,

lipsise de la şcoală o săptămână şi se întorsese cu un alt nas sau cu o geantă nouă. Şi dacă învăţasem ceva în timpul petrecut aici, fusese să-mi perfecţionez arta de a face un zvon să lucreze în favoarea mea – şi să ies basma curată.

Aşadar, a fost oarecum o surpriză când am intrat pe uşile duble – mai târziu decât de obicei, pentru că mi se stricase placa de îndreptat părul – şi m-am trezit că toată lumea se zgâieşte la mine de parcă aş fi făcut ceva de care ar fi trebuit să-mi fie ruşine.

Mă îndrept spre Ruby, care stă lângă dulapul meu şi îşi verifică telefonul, şi simt un gol în stomac.

— Bună, Ruby.

Îşi ridică ochii spre mine şi, sub coroana de păr roşu împletit în jurul capului, un zâmbet i se desenează încet pe faţă.

— Bună, Chi.

În ochi îi joacă un licăr vesel, ca în privirea unui lup care vânează o pradă.

Deschid dulapul şi îmi pun geanta înăuntru.

— Există vreun motiv, în afară de eterna invidie, pentru toate privirile lungi din dimineaţa asta? glumesc eu, încercând să par nepăsătoare.

Mă prefac că scotocesc după ceva, ca să nu fiu obligată să mă uit la ea şi adaug:

— Parcă mi-am ras sprâncenele sau mai ştiu eu ce.

Ea îşi lasă capul într-o parte.

— E probabil doar din cauza chestiei cu Jamie.

Închid dulapul şi mă uit fix în ochii ei verzi, reci.

— Ce chestie cu Jamie? întreb.

Ar putea fi orice…

Zâmbetul ei se lăţeşte.

— Toată lumea spune că te-a respins ieri, la prânz.

O!

— Ei bine, ai auzit greşit, Rubes, spun eu, zâmbind silit.

Buzele ei vopsite cu roşu iau forma unui O.

— Probabil, sunt invenţii de-ale unora, spune ea, ridicând din umeri.

Mă încrunt.

— Ale cui? întreb, pentru că, în mod clar, ştie mai multe decât spune.

— Păi, n-ai auzit de la mine, dar – se apleacă spre mine – Ava povesteşte tuturor că tu ai crezut că o să-ţi ceară să ieşi cu el, deşi toată lumea ştie că el

se întâlnește cu Belle acum. Bineînțeles, eu le-am spus că ăsta e doar un zvon…

Adică Ava m-a ascultat vorbind despre Jamie, deși știa că el se întâlnea cu Belle? Ar fi trebuit să am mai multă minte decât să discut cu cineva despre o chestiune personală. Mă simt chiar pe dinafară, de parcă se întâmplă multe despre care ar fi trebuit să știu, dar habar n-am. În vara care a trecut, am fost atât de prinsă cu pregătirile pentru Yale, încât se pare că mi-a scăpat asta. Probabil mi-a scăpat totul.

— *Tu* știai că se întâlnea cu Belle? o întreb.

Zâmbetul lui Ruby păleşte puţin.

— Tocmai ce-am aflat.

Dau din cap. Ruby nu se pricepe niciodată să mintă.

— Mersi, Ruby. Întotdeauna pot conta pe tine, spun, gândindu-mă din nou la Ava.

— Știi că întotdeauna o să-ți țin partea, Chi.

Fetele astea sunt la fel de loiale ca scorpionii. Când îmi ridic ochii, o văd pe Ava venind către noi. E albă ca varul, cu frica întipărită clar pe față. Uneori, să laşi să plutească amenințarea că îi coci cuiva răzbunarea e mai eficient decât să izbucneşti direct. Îi zâmbesc şi îi fac cu mâna.

— Bună, Chi… începe Ava, dar i-o retez.

— Spune-i lui Sam că-l salut, îi rânjesc eu şi-o pornesc pe hol spre dulapul lui Jamie.

Ava are probleme cu încrederea în iubitul ei, Sam, că o să-şi ţină scula în pantaloni. Nu doar atât, dar întotdeauna e suspicioasă pentru faptul că eu şi Sam am fost împreună în anul întâi, cu mult înainte de a începe ei să se întâlnească. Eu i-am spus că asta e o prostie, dar știu că, pomenindu-i de Sam, n-o să mai aibă liniște. I-aș putea chiar trimite un mesaj, știind că de acum ea îi va verifica telefonul toată ziua. Nu e frumos, dar ea a încercat să mă facă să par disperată în ochii tuturor. Așa că e dreaptă măsură.

— Salut, Jamie.

Ajung la dulapul lui şi, când se întoarce, o descopăr pe Belle în spatele lui. Se ţin de mână.

— Salut, Chi.

O măsor cu privirea. Frumusețea ei e ca un pumn în plex. Am mai văzut-o pe la unele dintre cursurile mele înainte, dar nu m-am *uitat* niciodată cu adevărat la ea…

Clipesc, scoțându-mi-o din minte și ignorând faptul că e aici, cu el.

— De ce cred oamenii că am fost respinsă de tine? îi arunc eu un zâmbet jucăuș, lăsându-i pe toți din jurul nostru care trag cu urechea să știe că nu-mi pasă și că, în mod hotărât, n-am fost respinsă de *nimeni*.

Jamie pare un pic derutat, dar sper că îmi citește gândul prin canalul de telepatie dintre cei mai buni prieteni și că-mi face jocul. Se pricepe să ascundă secretele, deci ce contează încă unul?

— Autorul ăla anonim de mesaje, Asul, spunea că ai fi fost, răspunde Belle.

Asul? Persoana care a trimis mesajele alea despre Devon și Scotty?

Mă uit din nou la Belle – părul ei blond e ținut pe spate cu o bentiță albastră care se asortează cu uniforma noastră, tenul alb luminos, buzele roz. Mă enervează că e perfectă și că, după toate aparențele, ea e Aceea.

— Ah… ei bine, e o minciună – nu-i așa, Jamie?

— Da, confirmă Jamie, cu ochii sclipindu-i amuzați.

— Sunt sigură că e doar un nesuferit care scornește gogoși, adaugă Belle, zâmbind.

În mintea mea, îmi dau ochii peste cap. N-am nevoie de contribuția ei.

Mă întreb cine o fi anonimul ăsta – sau anonimii – care trimite mesaje tuturor. Dacă e deștept, n-o să mai spună nimic despre mine.

— Bună, Chi, zice o fată, întinzându-mi un pahar înalt Starbucks. Ți-am adus un latte cu scorțișoară.

E puștoaica dintr-a zecea, de ieri. Din nou.

— Mulțumesc, Miranda, spun, ducând paharul la buze.

Ea deschide gura, dar o închide la loc, ca un pește. Aproape că-mi pare rău că nu-i spun că toate astea – pupatul în fund, adusul cafelei înainte de ore – sunt degeaba. Dacă vrei să fii cunoscută, trebuie să-ți croiești cu ghearele drumul în sus, nu să le aduci oamenilor câte un latte rece în fiecare dimineață.

Dar cine sunt eu să refuz o cafea? Mai cu seamă după dimineața stresantă pe care am avut-o.

Puștoaica pleacă exact când se sună de prima avertizare. Jamie se apleacă și o sărută pe Belle. Mă uit în altă parte; chiar dacă asta mă face să par că sufăr, nu-mi pasă.

— Ne vedem mai târziu? o întreabă Jamie pe Belle.

— Ne vedem, spune ea încet, după care se desprinde de lângă el.

Mă silesc să zâmbesc, dându-i un ghiont lui Jamie.

— Cineva e cu capul în nori.

— Plutesc deasupra norilor! strigă el.

Îl șușui, iar el își trage fermoarul la gură, dar rânjește.

— Haide să mergem la oră, *băiat plutitor*!

Întotdeauna m-am descurcat de minune să joc rolul de cea mai bună prietenă: mă îmbrac; îi zâmbesc; ies din dormitorul lui, din casa lui și vin la școală, a doua zi, prefăcându-mă că sunt doar prietenă cu el. Ăsta a fost întotdeauna rolul meu. Cea mai bună prietenă care se preface.

Dar anul acesta, o să obțin tot ce vreau și Belle o să fie curând o poveste trecută. Tot ce-mi trebuie e doar ocazia să-i arăt lui Jamie cât de nepotrivită este ea pentru el.

Îmi scot telefonul și derulez lista de contacte, până când ajung la Sam. Îi scriu un mesaj, ceva despre cât de bine îi stă cu noua lui tunsoare.

În câteva secunde, primesc un răspuns.

Cu un rânjet, străbat holul cu capul foarte sus.

Cum spuneam, întotdeauna obțin ce vreau.

♠

— Lemn-dulce cu sirop acrișor sau ciuperci glasate? întreabă Jamie, întinzând două pachete.

Suntem după ore, iar Jamie și cu mine ne aflăm în magazinul de dulciuri care e la câteva minute cu mașina de campusul Niveus, locul unde mergem întotdeauna marțea, înainte să ne instalăm la Waffle Palace, de vizavi. Ne purtăm de parcă episodul de ieri, de la bănci, nu s-a întâmplat niciodată.

— Ciupercile glasate arată ciudat…

— Și lemnul-dulce?

— Lemnul-dulce e totuna cu a te ruga la Dumnezeu să-ți dea diabet, spun fără să mă gândesc.

El lasă lemnul-dulce jos și trece în tăcere la altă vitrină cu dulciuri.

— N-am vrut s-o spun în sensul ăla, zic eu.

— Da, știu.

Se oprește să cerceteze ceea ce par să fie mici bucăți de pizza din zaharicale.

Îmi mușc buza, mă simt prost. Au trecut câteva luni de când a primit diagnosticul și mereu uit să mă abțin să spun lucruri lipsite de tact. Jamie a fost chiar deprimat când doctorul lui l-a anunțat, gândindu-se că asta însemna adio zahăr pentru totdeauna – ceea ce era, desigur, lucrul care îl supăra cel mai tare. Când și-a dat seama că nu însemna că trebuie să-l elimine de tot, s-a dus și și-a tras porcăria de tatuaj a unei bomboane în folie

roşie pe gleznă.

Marţea a devenit ziua când îşi îngăduie să se răsfeţe puţin.

— Să nu te simţi aiurea, sunt bine, spune el, cu zâmbetul întors pe faţă. Dacă vrei să te simţi prost, simte-te prost când o să rămână ăştia fără acadele.

— *Ce ruşine!* spun eu.

El îmi trage o scatoalcă, în joacă, pentru asta.

Nu pot să sufăr acadele.

— Cred că o să-mi iau nişte lemn-dulce şi una din pizzele alea minuscule.

Îmi arată opţiunile lui de parcă ar fi la fel de importante ca alegerea unui colegiu – ceea ce, cunoscându-l pe Jamie şi pofta lui de dulciuri, n-ar fi o surpriză.

— Cum vrei tu, spun, dorindu-mi doar să plecăm de aici.

Zilele când tânjeam după ceva dulce tot timpul s-au sfârşit în anul doi de liceu, dar obiceiul ăsta îl face fericit pe Jamie şi mie îmi place când e fericit.

Arunc o privire prin magazin. E plin de părinţi însoţiţi de copiii lor şi de oameni în vârstă. Mă uit la pereţi, înţesaţi cu borcane de bomboane. Lemn-dulce în toate culorile, sclipind ca giuvaierele de la zahărul care îl acoperă, şi altele, care par spălăcite prin comparaţie. Sunt sticle de cola, mari şi mici, adevărate şi false; bomboane în formă de ou; acadele în foiţe de ambalaj viu colorate.

— Hai să plătim, spun.

Mergem la casă, iar Jamie pune pachetele pe tejgheaua din faţa vânzătorului care, în loc să fie atent la dulciurile lui Jamie şi la bancnota de douăzeci de dolari, se holbează la mine, apoi la uniforma mea şi iarăşi la faţa mea.

Buzele i se încreţesc şi se întoarce să ia ceva – telefonul lui – plasându-l pe tejghea, lângă dulciurile încă neplătite ale lui Jamie.

— Ce-ai furat? întreabă el şi, la început, mi se pare că n-am auzit bine.

— Poftim?

— Ce ai furat? repetă el, îndreptând degetul spre mine.

Arunc o privire în spatele meu. Nu-i nimeni. Cu mine vorbeşte.

— N-am furat nimic…

— Te-am văzut! strigă el, făcându-mă să tresar. Ce ai furat?

— N-am furat nimic, spun, ridicând vocea la rândul meu.

Urmează o pauză, apoi iese de după tejghea. Picioarele îmi tremură

puţin, gata s-o iau la fugă.

— Arată-mi buzunarele! răcneşte el.

Cum îndrăzneşte să se poarte cu mine de parcă aş fi o hoaţă?

— Nu ţi-am furat rahaturile de bomboane. Dacă voiam vreunele, le-aş fi *cumpărat.*

Jamie mă trage de braţ şi mă întorc uitându-mă urât la el. Ochii lui mă privesc cu îndoială. Inima mi-o ia la goană; o pot auzi bătându-mi în urechi.

— Arată-i buzunarele, Chi.

Înghit cu greutate, întorcându-mă să mă uit la vânzător.

El face un pas înainte, vârând grosolan mâna în buzunarul hainei mele.

— Vezi… încep, dar sunt amuţită de un foşnet şi un pachet de lemn-dulce din palma lui întoarsă în sus.

— Chem poliția, spune el, clătinând din cap şi ducându-se înapoi la locul lui din spatele tejghelei.

Îmi dau lacrimile.

— Nu l-am luat eu. Nu ştiu cum a ajuns acolo, spun încet, şi vocea mea se frânge într-un sunet jalnic, pe care n-aş fi vrut ca Jamie să fie obligat să-l audă.

Cum a ajuns acolo?

Vânzătorul apasă *nouă.*

— Nu l-am luat eu, repet.

Unu.

— O să plătesc eu pentru tot, bine? îl aud pe Jamie spunând, împingând bancnota de douăzeci de dolari pe tejghea.

Omul apasă din nou pe *unu.*

— Te rog, poţi păstra restul, insistă Jamie.

Vânzătorul se opreşte, se uită la Jamie, apoi la mine, după care lasă telefonul jos şi înşfacă bancnota de pe tejghea, în magazin e linişte, clienţii urmărind scena. Faţa îmi ia foc în timp ce-l urmăresc pe vânzător studiind bancnota.

— Vă mulţumesc, domnule, spune Jamie.

Vânzătorul se uită la mine şi ridică degetul din nou.

— M-am săturat de voi, ăştia, care credeţi că puteţi scăpa cu rahaturi de-astea. Să nu mai vii pe aici, mă auzi?

Dau din cap şi ies grăbită din magazin, urmată de sunetul voios al cântecelului pentru copii care se porneşte când deschid uşa. Jamie mă trage de umăr când cobor în goană treptele de piatră şi mă întorc să mă uit la el,

clipind des ca să-mi opresc lacrimile. *Ce naiba s-a întâmplat?*

— Haide să mergem acasă, îmi spune el, cu un oftat.

Fața i se schimonosește când își îndeasă dulciurile în buzunare.

— O să mă duc la Waffle Palace într-o altă zi, cu Belle.

Simt lovitura în piept.

— Bine, răspund.

— Bine, spune și el.

Nu știu de ce o spun din nou după ce am spus-o de atâtea ori în magazin, dar mă simt obligată s-o fac. Nu mi-a plăcut ce-am văzut pe fața lui când m-a acuzat vânzătorul.

— N-am luat eu lemnul-dulce.

Jamie nu spune nimic, doar dă din cap ocolindu-mi privirea, apoi trece pe lângă mine, cu telefonul în mână și capul în jos, tastând ceva.

De ce se poartă de parcă aș fi făcut ceva rău?

Mă mai uit o dată la magazinul de dulciuri. Vânzătorul încă mă urmărește prin vitrină. Siluete înceţoșate se mișcă prin magazin, chipuri pe care nu le recunosc. Cineva trebuie să-mi fi pus lemnul-dulce în buzunar. Arunc o privire la Jamie, care se îndepărtează încet.

Dar cine? *Și de ce?*

7.

DEVON

Miercuri

În casa asta cu sofale de piele tocită, cu tăbliile meselor ciobite la colțuri, cu scaune desperecheate și țevi la vedere, e atât de multă dragoste.

Chiar dacă dragostea e pentru o versiune de-a mea care nu e reală.

O simt ori de câte ori mă uit la mama, dimineața, în timp ce îmi mănânc pâinea prăjită și ea se pregătește pentru prima ei slujbă, la școala din cartier, unde face curat. O privesc cum se roagă încrezătoare la Dumnezeu pentru răspunsuri, înainte să-și încălzească terciul de ovăz la microunde.

Termin și ultima bucată de pâine prăjită și o îmbrățișez din spate, sperând că asta îi spune tot ce gândesc despre ea. Sper că, dacă află de

fotografie, îmbrățișarea asta o să-i aducă aminte că sunt tot eu, același om care o iubește.

— O să plec la școală acum, mamă, îi spun eu, întorcându-mă la scaunul pe care mi-am lăsat rucsacul.

— Așa devreme? întreabă ea.

Cuptorul cu microunde piuie.

Îmi deschid rucsacul, prefăcându-mă că pun ceva înăuntru, și mă întorc cu spatele la ea înainte să mint.

— Da, mă întâlnesc cu Jack pentru niște teme.

Ea mă îmbrățișează cu un braț, sărutându-mă pe frunte.

— Sunt atât de mândră de tine. Pa, pa! spune ea.

Se așează pe unul dintre șezlongurile de grădină care la noi folosesc drept scaune de sufragerie. Mama îmi spune că e mândră de mine de când i-am arătat ecusonul, luni, când s-a întors de la muncă. Am crezut că o să plângă, dar n-a plâns. Și-a șters fața și m-a îmbrățișat, șoptind: *Sunt atât de mândră de tine, Von.*

— Pa, pa! spun eu, iar vina mă apasă greu când ies în grabă, trântind ușa după mine, chircindu-mă apoi când îmi dau seama cât de tare am trântit-o și cum probabil mama o să mă certe mai târziu.

Dar asta o să fie mai târziu, iar acum am lucruri mai importante la care să mă gândesc.

Trec pe lângă celelalte case ca a mea – cocoșate, cu vopseaua scorojită, cu ușile abia ținându-se în balamale – și intru într-o parte a cartierului pe care cei mai mulți oameni o evită. Partea unde se înalță blocuri uriașe și unde își pierd timpul băieți cu pielea neagră ca a mea. Unii își poartă părul în *twist*[{7}] sau în *cornrow*[{8}] – stiluri pe care eu n-am voie să le port la Niveus – și pantaloni care le atârnă nonșalant pe fund. Câțiva sunt așezați în mașina verde, dezmembrată, din față, unii stau pe capotă și alții stau rezemați de pereții exteriori ai blocului. Mă întreb unde dorm. Întotdeauna par să fie treji, așteptând, ori de câte ori trec pe aici, la orice oră din zi.

Trec de toți, cu picioarele tremurând, și mă apropii de un tip solid, cu împletituri *cornrow*, sprijinit de ușă, cu brațele încrucișate. N-aș putea spune dacă îl cunosc de la gimnaziu sau dacă e doar un tip despre care știu că lucrează cu Dre. Nu-mi aduc aminte prea multe de la gimnaziu, pentru că bullyingul a fost foarte rău pe la sfârșitul perioadei, așa că mama m-a retras. În plus, îl vizitez pe Dre atât de des, încât fețele au început să-mi devină familiare cu trecerea timpului.

— Îl caut pe Andre, îi spun matahalei.

Chiar dacă probabil m-au mai văzut, ei se poartă întotdeauna de parcă n-aș veni aici de câteva ori pe săptămână.

Tipul mă măsoară din priviri, făcându-mă să mă simt mic, înainte să-și sugă dinții și să se desprindă de la perete.

— Stai cu ochii pe el, îi spune altui tip, care dă din cap și îi ia locul, în timp ce el intră în clădire.

În spatele ușii, îi aud pașii grei, apoi o altă ușă trântindu-se înăuntru. Încerc să stau nemișcat, ca să nu atrag atenția asupra mea. Câteva momente mai târziu, gealatul deschide ușa cu o smucitură și-mi spune să intru. Pătrund în holul abia luminat și urc pe scara acoperită cu mochetă până la primul etaj, unde se află locuința lui Dre.

Apartamentul lui Dre corespunde personalității lui: liniștit și prietenos; e spațios, decorat în cafeniu, verde și roșu. Ca de obicei, deschid ușa de la intrare, trec prin sufragerie și intru în dormitor, unde îl găsesc așezat la birou. Are capul lăsat pe spate și ochii închiși. Pentru câteva clipe, doar îl privesc. Părul negru, tuns scurt și fața rasă mă surprind. Avea barbă, săptămâna trecută. Fără ea, arată într-adevăr de optsprezece ani. Arată ca băiatul cu care am crescut.

Închid ușa cu zgomot, iar el deschide leneș ochii. Un zâmbet i se desenează pe față.

— Von, mormăie Dre, ridicându-se de pe scaun și venind agale spre mine, până ce suntem la câțiva centimetri unul de altul.

În tăcere, palmele îmi transpiră și inima îmi bate nebunește, ca întotdeauna când sunt aproape de el.

Și apoi, ca întotdeauna, mă sărută. Îmi încolăcesc brațele în jurul lui și-l simt zâmbind pe sub sărut, ridicându-și mâna ca să-mi cuprindă obrazul în palmă, împingându-mă spre pat. Îmi las brațele jos și mă dau înapoi, sprijinindu-mi capul de al lui.

— Am venit să vorbim, Dre, nu să facem *aia*.

— Dar mie îmi place să facem *aia*, spune el, sărutându-mă pe frunte.

Încerc să nu zâmbesc.

— Am ore și trebuie să vorbesc cu tine despre altceva.

El dă din cap și se retrage.

— Poza cu tine și cu tipul ăla? Scotty, nu?

Cuvintele lui mă iau pe nepregătite, făcându-mi inima să se poticnească. Dre știe totul despre băiatul bogat de la mine de la școală care mi-a frânt

inima. Dar cum a putut fotografia să circule atât de repede? N-au trecut nici două zile. Venisem să-l întreb dacă ar putea s-o facă să dispară înainte s-o mai vadă și altcineva. E maestru la îngropat schelete. Cred că de asta nimeni nu ridică o sprânceană la faptul că mi-arăt mutra pe-aici de trei sau patru ori pe săptămână, de vreo două luni încoace. El le spune băieților să-și vadă de treaba lor și ei îl ascultă.

Dau din cap.

— Cum ai aflat?

El nu spune nimic la început, doar mă studiază.

— Am primit un mesaj în privința asta…

Ce?

— De la cine? întreb, cuvintele bulucindu-se fără voia mea din gură.

Dre ridică din umeri.

— Am primit doar fotografia cu textul, nimic altceva. Nu era niciun nume.

Încep să intru în panică, mintea mi se învârte. Oare Dre e singura persoană din afara școlii care a primit mesajul sau toată lumea din cartier știe despre asta? Oare vorbesc despre mine? Plănuiesc să pună mâna pe mine cum au mai făcut și înainte…

Andre mă ia de mână și mă strânge tare, scoțându-mă din abisul mintal în care căzusem.

— Cred că sunt singurul care a primit-o. Nimeni altcineva nu vorbește, așa că ești în siguranță.

Nu sunt convins. Dacă veștile au putut circula de la Niveus în cartierul meu atât de repede, încă mai pot ajunge la oamenii de aici. Mama ar putea afla cu ușurință și n-am nevoie de stresul ăsta acum.

— O să mă ocup eu, spune.

— Cum?

Să se ocupe ar putea însemna orice. Ar putea însemna să găsească o cale să scape de probleme – inclusiv de Scotty, pentru care, nu știu de ce, îmi fac griji acum. Dre și banda lui aranjează lucrurile cu pumnii; așa câștigi respectul pe aici, de regulă. Te bați, cineva filmează, se duce vorba, apoi lumea dă înapoi – probabil că ăsta e și motivul pentru care eu am fost așa o țintă ușoară în gimnaziu. N-aș putea să mă bat cu nimeni nici dacă m-ai plăti. Brațele și picioarele mele sunt, practic, de plastilină.

Mă tem de ziua în care Dre se va bate cu cineva să-și impună punctul de vedere și el va fi cel cotonogit, în cele din urmă.

Dre își dă ochii peste cap.

— N-o să-l rănesc pe fostul tău, nicio grijă, spune el.

— Bine, mersi, spun eu, dându-mă înapoi, dar el mă oprește.

— Numai că…

Mă privește foarte serios.

— Nu mai lăsa să se afle și altceva. Am un șef căruia îi dau socoteală – lui n-o să-i placă să te mai vadă pe aici, dacă află.

Dau din cap, vrând să-l asigur, chiar dacă nu știu exact cum pot opri ceva care nu e în puterea mea. Șeful lui e cel mai în vârstă tip din zona noastră. Un tip care are încredere în oameni ca Dre că fac diverse lucruri pentru el, fără să pună întrebări. Eu nu l-am văzut decât de vreo câteva ori, dar am auzit destul ca să știu că nu e o persoană bună.

Urmează o altă tăcere.

Pe fața mea înflorește, de la sine, un zâmbet. E amuzant când Dre încearcă să fie serios. Arată de parcă ar avea dureri de burtă sau cam așa ceva.

Mă apropii de el, aplecându-mă din nou să-l sărut. Pariez pe mâna dreaptă (mâna mea dominantă când cânt) că și el zâmbește acum. Mi-e dor de vara trecută, când veneam pe la el din două în două zile, împărtășind momente ca acesta. Momente când lumea dispărea, toate problemele noastre se evaporau și nu mai existam decât noi doi.

— Te iubesc, spune el încet, dându-se înapoi.

Mă opresc și mă uit lung la el, întipărindu-mi chipul lui în minte pentru mai târziu. Pentru momentele când stau treaz, noaptea, și creierul îmi colcăie de griji și îndoieli și am nevoie să-mi amintesc că cineva mă iubește.

— Și eu te iubesc, îi spun, încălzit pe dinăuntru.

Sper că Asul n-o să-mi răpească asta.

♠

Fiindcă ajung devreme la școală, nu e prea multă lume, așa că nu e la fel de rău ca ieri, când am simțit sutele de fețe din holul plin pironindu-mă și șoptind pe seama mea. Poate că ar trebui să încep să vin tot timpul mai devreme la școală, mai ales că se pare că n-o să mai vin împreună cu Jack.

Iau niște portative goale din dulapul meu și mă îndrept spre prima mea clasă de muzică, unde domnul Taylor, ca de obicei, e la pian – practic, catedra lui. Uneori vin direct aici, fără să mai trec să mă înregistrez. Prezența se face oricum electronic, așa că domnul Taylor spune e că OK și mă bifează el.

Domnul Taylor mă salută cu o înclinare a capului şi cu un zâmbet prietenos, iar eu mă duc spre colţul meu, pornind clapa, punând căştile, apoi închizând ochii şi imaginându-mi albastru.

Bzzz.

Îmi pierd tot curajul când vâr mâna în buzunar.

În minte îmi răsună cuvintele lui Dre: *Nu mai lăsa să se afle şi altceva.*

[1 mesaj nou de la Necunoscut]

Ştire proaspătă. Se pare că dulcea Chi nu e atât de dulce. Sursele spun că a fost prinsă încercând să fure bomboane. Ai grijă, Chi, n-ai vrea să se vadă un cazier la Yale… – Asul Inima mi se mai potoleşte puţin.

Chiamaka Adebayo fură? De ce ar avea nevoie să fure ceva? Ca majoritatea celor de la şcoala asta, are probabil destui bani în puşculiţă să cumpere două maşini sport şi tot să-i mai rămână îndeajuns pentru vreo câteva vieţi.

În plus, pare mult prea încordată ca să fure ceva. Dar, la urma urmei, eu n-o cunosc.

Şi nu-mi pasă…

Mai arunc o privire la mesaj, apoi îmi îndes telefonul înapoi în buzunar.

Verific dacă am căştile conectate, apoi respir.

Mă scufund.

Şi cânt.

8.

CHIAMAKA

Miercuri

— Ştie toată şcoala, îi şoptesc lui Jamie în timpul orei de biologie.

Slavă Domnului că mai sunt doar câteva ore, după ce am îndurat holbatul oamenilor şi şuşotelile despre mine toată dimineaţa.

— Nasol, răspunde el, de parcă i-aș fi spus că la cantină nu mai sunt cartofi prăjiți.

— Dar nimeni nu crede că e adevărat. Nu trebuie să fii geniu ca să știi că nu ești genul ăla de persoană, spune Belle.

Îmi mijesc ochii la ea. *Unde bați, Belle?* Probabil încearcă să dea bine în ochii lui Jamie, dar citesc prin ea.

Ca și ieri, Jamie nu spune nimic și asta mă face să mă simt ciudat pe dinăuntru. De parcă ar trebui să mă simt vinovată pentru o faptă pe care n-am comis-o.

— Sunt sigură că o să se uite repede, mă asigură Belle.

Din nou, o ignor.

— Ieri-seară, unul dintre tehnicienii de la științe a observat că depozitul de recuzită pentru știință a rămas deschis și, din păcate, au dispărut niște materiale de care aveam nevoie pentru experimentul de azi, spune doamna Brown.

Asta-i… imposibil. Eu *întotdeauna* încui depozitul.

— Din fericire, Niveus are destule materiale de rezervă disponibile. Dar furtul acestor articole și neglijența dovedită de Reprezentantul de Știință vor fi pedepsite și repercusiunile or să fie drastice. Face o pauză. Vrem să știți cu toții că tratăm aceste lucruri foarte serios, încheie ea, aruncându-mi scurt o privire severă.

Simt că-mi arde fața, când și ceilalți se întorc să se uite la mine.

— Nu ești tu reprezentantul? șoptește Jamie spre mine, nu foarte discret.

Nu răspund.

E cu neputință să nu fi încuiat depozitul. Cineva trebuie să fi obținut cheia și să fi făcut asta. Sunt Reprezentantul de Științe de atâția ani și nici măcar o dată n-am lăsat camera neîncuiată. Încep să ridic mâna, gata să-mi apăr reputația, dar sunt întreruptă de vocea slugarnică a împielițatului de Jeremy Hearst, din colț.

— Ei bine, nici noi nu vrem ca materialele alea de rezervă să fie pe mâna Chiamakăi – știți, de vreme ce sunt atât de puține. N-am vrea să ne trezim și fără alea, spune el, stârnind chicoteli înfundate, jenante.

Jeremy e un măgar, asta știe toată lumea. Suntem în aceeași clasă încă din anul întâi și întotdeauna s-a crezut cel mai amuzant tip din școală. Lucrul cel mai amuzant la el e mutra.

O să fie nevoie de mai mult de câteva acuzații false ca să-mi pierd poziția de frunte. Ai crede că, după trei ani, ar trebui s-o știe și el.

— Puteți să începeți experimentul. Chiamaka, vrei să vii puțin la mine, te rog? spune doamna Brown.

Mă ridic de pe scaun, ignorând privirile băgăcioase care mă însoțesc.

— Chiamaka, începe doamna Brown când ajung la catedră, cu voce joasă și gravă. O să te întreb o singură dată: tu ai luat materialele?

Mă simt jignită și că mă întreabă.

— Nu și nici n-am uitat depozitul neîncuiat.

Doamna Brown dă din cap, dar, ca și Jamie, se uită la mine de parcă aș fi o infractoare.

— Mai cu seamă tu, dintre toți, știi cât de serioasă este treaba asta. Am avut o discuție cu ceilalți profesori și ei cred că cel mai bine e să dai cheia înapoi, spune doamna Brown.

— Dar eu n-am…

— Te-am auzit. Dar, din păcate, nu putem să trecem cu vederea o asemenea greșeală din neglijență. Unele dintre materialele acelea, dacă ajung pe mâna cui nu trebuie sau în locul care nu trebuie, pot provoca o gravă problemă de sănătate și de siguranță pentru școală. O să-ți dau referințele pentru Yale, însă cred că e mai bine să găsim pe altcineva care să preia controlul resurselor din depozit. Îmi pare rău!

Vezi să nu.

Dau din cap, nevrând să atrag și mai multă atenție asupra mea contrazicând-o.

— Înțeleg, spun.

— Bine. Predă cheia până la sfârșitul zilei. Eu o să fiu fie aici, fie în biblioteca de știință.

De ce nu acum, dacă sunt infractoarea care susțin ei că aș fi?

Îmi cere să mă întorc la grupa mea, așa că mă întorc, încercând să-mi fac fața cât mai lipsită de expresie cu putință, în pofida faptului că-mi vine să țip.

— Ești bine? Ai fața roșie… spune Belle când mă așez la locul meu.

Mă uit la fața ei frumoasă, în formă de inimă, și la ochii ei blânzi, apoi îmi întorc privirea, înșfăcând instrucțiunile și concentrându-mă asupra lor.

Jamie începe să spună un banc prost și Belle râde, iar mie chiar îmi vine să-i dau un pumn.

Ea nici măcar n-ar trebui să fie *aici.* Jamie e partenerul meu de laborator, dar, bineînțeles, cu norocul meu din aceste ultime câteva zile, Belle a fost transferată, convenabil, în clasa noastră. Fostul ei profesor e într-un

concediu sabatic tot semestrul, aşa că elevii din clasa lui au fost împărţiţi.

— Oxigenul şi potasiul s-au dus la o întâlnire romantică…

O, *Doamne, fă-l să înceteze!*

— Întreabă-mă cum a ieşit?

— Cum? întreabă Belle.

El a spus bancul ăsta şi când am împlinit eu şaisprezece ani. N-a râs nimeni.

— A ieşit… OK.

Şi-apoi el râde şi ea zâmbeşte, aruncându-mi o privire într-o parte.

Îmi plec ochii în caietul de notiţe, plimbându-i peste cuvintele scrise pe foaia cu instrucţiunile experimentului. Nu vreau să schimb priviri complice. Nu vreau să ne împrietenim. Am deja un cel mai bun prieten.

Aştept doar să se despartă, cum prezic că o vor face. Nu ştiu exact cum, dar o să se întâmple, sunt sigură. Belle e frumoasă, dar nu mă poate înlocui. Nu-l cunoaşte pe Jamie aşa cum îl cunosc eu. El are nevoie de mine la fel de mult cât am eu nevoie de el.

Flirtul lor continuă cea mai mare parte din oră şi pentru mine e ca o tortură lentă înainte de moarte. Sunt uşurată când ceasul arată că e aproape să se sune, căci am ajuns la capătul răbdării.

— Jamie, luăm maşina ta sau mergem pe jos până la mine acasă mai târziu? întreb, deşi nu am într-adevăr nevoie să ştiu.

Numai că vreau ca idila lor să se oprească.

— Pentru maratonul nostru Marvel, adaug.

În fiecare a doua miercuri a lunii, mergem la el sau la mine acasă, mâncăm junk food şi ne uităm la filme cu supereroi.

Belle se încruntă.

— Credeam că petrecem timpul împreună, azi.

Mă uit pieziş la ea.

Jamie se uită de la una la alta, cu o expresie sfâşiată pe faţă.

— Chi şi cu mine avem tradiţia asta… Îmi pare rău, iubi.

Iubi. Asta-i o noutate.

Se sună de ieşire.

— Algebră Avansată cu domnul Duncan sau cu domnul Calhoun? o întreabă el.

— Duncan, răspunde ea.

Zâmbesc.

— Calhoun pentru mine şi Chi.

Ce păcat!

Se sărută și mă uit din nou în altă parte.

— Ne vedem la prânz? întreabă Belle, uitându-se la Jamie și apoi la mine.

— Sigur.

Eu nu zic nimic, studiindu-mi unghiile după vreo imperfecțiune. Nu găsesc niciuna.

— Uită-te la tine, îndrăgostit lulea, spun eu, după ce pleacă Belle.

Străbatem împreună holul de marmură.

— Belle e grozavă, nu-i așa?

Pot realmente să văd inimioare în ochii lui Jamie când spune asta. După cum se poartă, ai crede că sunt împreună de mai multă vreme, și nu doar de câteva săptămâni.

— *Grozavă* e un adjectiv, bănuiesc.

Jamie își petrece un braț pe după umerii mei și mă uit la el cu coada ochiului.

Ce joc faci tu, Jamie?

Mă sărută pe frunte. Îl plesnesc.

El se șterge la gură.

— De ce ai apă în păr?

Pufnesc batjocoritor.

— E ulei de cocos.

— Miroase bine, îmi spune el, zâmbind infatuat.

Îi susțin privirea un moment. În minte începe să mi se contureze un plan.

— Hai s-o invităm pe Belle, astăzi, îi spun eu.

El face ochii mari, ridicând sprâncenele.

— Vorbești serios?

Sună atât de încântat.

— Da, mi-ar plăcea să vină și ea cu noi.

— Ești cea mai bună, Chi, spune el, când intrăm în clasă la domnul Calhoun.

Știu, îi răspund în gând, deși nu sunt sigură cât de mult o cred. Dacă aș fi fost cea mai bună, el m-ar fi ales pe mine prima.

Am învățat demult că secretul e să-i faci pe ceilalți să creadă că ești cel mai bun. Dar ce se întâmplă când încep să se vadă crăpăturile? Când cei din jurul tău nu cred mereu ce le servești? Și cum ar putea, când nici tu nu crezi, nu pe de-a-ntregul… Te prefaci că nu plângi uneori când îți vezi chipul în

oglindă, că nu te uiți lung la alte fete întrebându-te cum ar fi să fii oricine altcineva în afară de tine. Adevărata Chiamaka. Persoana de care eu încerc totdeauna să fug.

Anul ăsta hotărâsem să am, în sfârșit, iubitul perfect. Ar fi trebuit să las o impresie durabilă, să mă asigur că nimeni de la Niveus n-avea să mă uite vreodată și apoi să trec mai departe la alte lucruri mărețe.

Dar nu e prea târziu. N-am să las aceste mici înfrângeri să mă copleșească.

Se aude un cor de bâzâituri și sunete de mesaje telefonice și mă grăbesc să-mi scot telefonul, strângându-l în mână cu degete tremurătoare. Un mesaj de la un anonim apare pe ecran.

E un video.

[1 mesaj nou de la Necunoscut]

Știre proaspătă. E ușor să dai de pornografie, zilele astea. Fie o cauți online, fie îți cade în poală când te aștepți mai puțin. – Asul Nu dau click pe video. Imaginea în miniatură mi-e de ajuns să știu că nu e despre mine. Dar pot auzi sunetul filmulețului de pe telefonul lui Jamie.

— Poți să închizi ăla? îi spun eu, după care îmi bag telefonul în buzunar și mă îndepărtez, ca să-mi ocup locul obișnuit în primul rând din clasa de algebră.

Ascult cum râd ceilalți și mă simt neliniștită. Asul în mod clar n-are rețineri.

Sunt o persoană precaută, dar nu perfectă. Există lucruri pe care le-am făcut, lucruri care ar putea să mă distrugă. *Păr blond. Atât de mult sânge.* Și lucruri de care nu-mi pot aminti. O amintire răzleață din noaptea când l-am sărutat prima oară pe Jamie îmi fulgeră prin minte…

Ce altceva compromițător pentru mine mai au?

9.

DEVON

Miercuri

Încă de la prânz sunt urmărit de priviri.

Nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama că ultima bombă de la As a fost despre mine, dar întrebarea este *ce anume* despre mine. Și de ce eu primesc numai bombele despre ceilalți, și nu despre mine?

Probabil că ăsta e modul dement al persoanei care semnează „Asul” de a-mi spori cât mai mult senzația de rău din stomac.

— Hei, Richards! strigă un băiat când trec pe hol.

Mă opresc să mă uit la el. El rânjește batjocoritor, după care își înfășoară brațele în jurul corpului, sărutând prin aer și scoțând sunete care imită giugiulelile.

Nici nu s-a terminat prima săptămână și deja ultimul an e mai nasol decât mi-aș fi putut vreodată închipui.

După ce ies pe ușile duble ale școlii am imediat o senzație de pace. Pentru că măcar acum ziua de școală s-a sfârșit și mă pot duce acasă.

O mână mă apucă de braț și mă trage într-un gang de lângă clădirea principală a școlii. Sunt aruncat în zidul de cărămizi și gem, spatele pulsându-mi dureros în mai multe locuri când mă izbesc de suprafața rugoasă.

— Vrei să fii omorât?! strigă Jack.

— Nu…

— Atunci de ce dracu’ afurisitul tău de film cu sex circulă prin toată afurisita de școală?

Ce film?

O, Doamne!

Îmi vine să vărs. Nu pot să respir… Mi s-au înmuiat picioarele… Mi se învârte capul…

— Trebuie să-l găsesc pe Scotty, izbutesc să îngaim.

Trebuie să-l ucid pe Scotty. Pe de-o parte, aș vrea să-i cer să văd înregistrarea, să văd cât de rău e, dar nu știu dacă aș rezista.

Jack nu mai spune nimic. Fața îi e schimonosită și respiră greu. Nu-mi dau seama ce din expresia lui mă face să mă simt de parcă ar trebui să-mi fie rușine.

De parcă ar trebui să mă simt obscen.

Înainte să știe că sunt gay, Jack nu se uita la mine astfel. El a fost primul

căruia i-am spus, pe când eram la gimnaziu, înainte să-mi mărturisesc homosexualitatea, ne apăram unul pe celălalt, dormeam împreună la el sau la mine acasă și jucam jocuri video, când mama era încă la muncă, pe când niciunul nu avea pe nimeni și eram numai noi doi. Acum, Jack mă urăște pentru ceva ce nu pot schimba. Amândoi am dori ca lucrurile să se poată întoarce la cum erau înainte să fi spus eu acele cuvinte.

Ne uităm unul la celălalt. Trebuie să încetez să-mi mai cer iertare – căci de ce ar trebui să-mi pară rău? Pentru că insist să exist?

Îmi întorc primul privirea, desprinzându-mă de zid, alergând nesigur pe picioare înapoi în școală, un loc pe care încep să-l urăsc mai mult ca niciodată. Fetele chicotesc când mă văd și acum pricep de ce. Înțeleg batjocurile de mai devreme. Totul se leagă.

Sunt atât de stânjenit.

Vederea mi se înceţoşează şi încerc să-mi recapăt răsuflarea, dar mă tot înec cu aer. Îmi trag nasul, alergând mai departe, dând buzna în Crombie, îmbătat de adrenalină.

O să-l ucid pe Scotty.

Sar pe scenă și țâșnesc prin cortină până la locul unde fata de marţi stă lângă un Scotty cocoșat și îl masează pe spate. Jacheta lui albastră e întinsă pe spătarul scaunului.

Încerc să-mi recapăt răsuflarea înainte să vorbesc.

— Scotty, zic eu.

Niciun răspuns.

Fata mă privește cu o expresie enervată lipită pe față pe jumătate sintetică. Nasul ei, care acum observ că e puțin strâmb – presupun că de la o operație estetică ratată – se încrețește în sus la mine.

— Scotty, șoptește ea.

El înalță capul, mă vede, apoi își întoarce capul.

— Cariera mea e probabil terminată, spune Scotty.

Eu încă mai gâfâi.

— Toți oamenii de succes din zilele noastre au înregistrări din partidele lor de sex. Ăsta e un punct în favoarea ta, spune fata.

Îmi vine s-o pocnesc.

Scotty dă din cap.

— Adevărat.

Îmi vine să-l pocnesc.

— Scotty, spun din nou.

— Nu vezi că-i e greu? îmi spune fata mie.

Îmi vine să râd.

— Lui îi e greu? El e cel care a făcut înregistrarea și el era *singurul* care avea filmul ăla.

— Tu abia dacă apari în film, iar Scotty a spus că l-a șters. De altfel, știi cât de ușor e să spargi contul cuiva în cloud? pufnește ea.

— Ce? fac eu, pentru că sunt în culmea nedumeririi.

Ce dracu' se petrece? Nu-mi pasă dacă abia apar în film. Faptul că apar și că toată lumea l-a văzut…

Mototolesc gândul ăla de parcă ar fi scris pe o foaie de hârtie. Dacă treaba asta ajunge până acasă, dacă mama vede asta, o să fie atât de dezamăgită de mine; o să mă vadă cu alți ochi. Și Dre… el a spus…

— Bine, mă rog… bănuiesc că toată lumea știe că ai fost tu, pentru că ți se aude vocea și Scotty îți spune pe nume; voi, băieții, sunteți destul de gălăgioși…

— Știu că tu faci asta, Scotty, spun eu, cu fața în flăcări. Știu că tu trimiți mesajele, ca să divulgi chestii.

Scotty se uită la mine, cu părul lui blond ciufulit care-i cade în ochi, în timp ce un zâmbet i se desenează încet pe buze. Fata de lângă el ne privește avidă.

— Crezi că eu sunt Asul? întreabă el, prefăcându-se jignit.

El este singura persoană la care mă pot gândi că ar avea un motiv să-mi facă rău, mie și poate chiar și Chiamakăi. Amândoi i-am dat papucii.

— E logic. Noi doi nu mai suntem prieteni și tu ești singurul care ar fi putut trimite filmul ăla…

Zâmbetul lui parcă șovăie puțin. Deși probabil e doar imaginația mea, fiindcă de bună seamă cineva atât de egocentric ca Scotty n-ar putea da doi bani pe ce cred eu despre el.

— E adevărat, noi doi nu suntem prieteni, nici măcar pe-aproape – așa că de ce mi-aș pierde timpul? De ce mi-aș bate capul cu cineva de care nimănui de-aici nu-i pasă? Cu Chiamaka, poate. Oamenii chiar *vor* să citească despre ea, dar de ce m-aș încurca cu tine? Ce-aș obține eu din asta? întreabă el.

Simt o mică înțepătură când vorbele lui ajung la mine.

Scotty se uită în poală, își scoate telefonul din buzunar și începe să-l butoneze de parcă eu n-aș mai fi aici.

Obișnuiam să pot să-mi dau seama când Scotty mințea. Pe când eram

împreună, întotdeauna aveam o senzaţie ciudată de răsucire în măruntaie, ceva care îmi spunea că nu era pe de-a întregul sincer. Când recunoştea că mă înşela, ceea ce mă durea cel mai tare era faptul că ştiusem, în adâncul sufletului, că nu-mi era credincios. El mărturisea, eu plângeam, ne sărutam şi ne împăcăm. Până în ziua în care eu am rupt ciclul şi, în sfârşit, am încetat să mă mai las tratat în felul ăla. Acum, totuşi, nu-mi dau seama. Nu e nicio tresărire în măruntaiele mele, nimic care să-mi spună dacă vorbeşte serios. Dacă n-a avut nimic de-a face cu povestea asta.

— Poţi pleca acum? Ţi-am spus că nu am nicio fotografie sau film, aşa că ai răspunsul meu. Nu sunt eu Asul. Eu şi Laura avem treabă. N-am timp să stau de vorbă cu neica nimeni.

Cuvintele lui Scotty mă izbesc din nou. Ştie exact cum să le folosească. Îmi aruncă în faţă fricile pe care i le-am mărturisit în timp ce stăteam în patul lui, în braţele lui, vulnerabil, dar în siguranţă.

Îşi foloseşte cuvintele, şi nu pumnii – ceva cu care nu sunt obişnuit. De unde vin eu, cuvintele nu înseamnă nimic, acţiunea e totul.

Ştiu că Scotty îşi doreşte să mă rănească. Pentru că, deşi n-am mai vorbit de mult, ştiu că l-a durut că am încetat să-l mai las să scape cu schema lui, adică să mă înşele şi apoi să mă mintă. Ştiu asta pentru că şi el mi-a şoptit monologuri nocturne, despre fricile şi slăbiciunile lui. Despre cum familia lui îl vede ca pe un ratat iremediabil, care niciodată n-o să facă nimic bun. Despre cât de pierdut se simte mereu – un lucru pe care îl avem în comun, în pofida lumilor diferite din care provenim.

Deosebirea dintre el şi mine, totuşi, este că eu nu m-aş folosi *niciodată* de mărturisirile lui ca să-l rănesc.

Îl privesc în tăcere, uluit. Ştiu că Scotty e o persoană groaznică, deci de ce sunt atât de şocat? De ce sunt întotdeauna şocat de oameni şi de purtarea lor ticăloasă? Clipesc, reţinându-mi lacrimile care vor să-mi scape.

Mă simt blocat. Voiam ca Scotty să fie Asul. Motivaţia era atât de limpede. El e singura legătură dintre mine şi Chiamaka şi noi suntem singurele două persoane pe care Asul le-a atacat până acum. Dacă ar fi fost el Asul, ar fi fost mult mai uşor să opresc orice altceva să iasă la iveală.

Nu-mi pot închipui de ce altcineva ar face asta. Abia dacă vorbesc cu vreun coleg de la şcoală. Dar poate că există altcineva care are un motiv să-mi facă rău…

Un motiv întemeiat.

Uneori, am senzaţia că uit lucruri. Lucruri importante. De parcă e ceva în

memoria mea asupra căruia nu mă pot concentra – mintea mea pur și simplu se înceţoșează. Poate că persoana pe care am rănit-o s-a pierdut în marea tulbure a gândurilor și amintirilor mele.

— Scotty, încep eu, dorindu-mi atât de tare să-i spun ce bucuros sunt acum că nu mai trebuie să-i văd mutra tot timpul, sau să mai am încredere în cineva care e un mincinos înrăit, sau să mai simt anxietatea aceea pe care obișnuiam s-o simt când el urma să-mi spună ceva de genul: *îmi pare rău că am făcut-o, n-o să se mai întâmple. Te iubesc, Von.*

Citat exact, pentru cine vrea să știe.

Dar nu i-o spun. Pentru că nu sunt tipul ăsta de persoană. El e.

Închid ochii strâns, respingând fricile care nu încetează să mă invadeze – ce ar putea crede oamenii despre mine, ce ar putea mama să creadă despre mine, urându-mă pentru că am fost cu el atât timp. Am fost atât de prost să nu-mi dau seama mai curând că Scotty era o jigodie. Cred că o să-mi petrec tot restul vieţii mele acuzându-mă că am gândit vreodată că Scotty era chiar și de departe atrăgător.

— Să ţi-o trag, spun, în schimb, înainte să-i întorc spatele, ignorându-i răspunsul pe care îl strigă după mine.

— Deja ai făcut-o!

Ies din Crombie, apoi din clădire, trec de porţi și ajung în locul care îmi conferă siguranţă, unde nu există nici As, nici Scotty, nici Jack, nici fete enervante cu nasul strâmb.

Nici vreo amintire care să mă chinuie.

♠

— Cum a fost la școală? mă întreabă mama când scot cartofii cu pui din cuptor.

Abia aud întrebarea în gălăgia făcută de fraţii mei mai mici.

Elijah cântă un cântec pe care l-a învăţat la școală și James strigă la Elijah să tacă.

Întrebarea mamei mi se repetă în minte.

Mă gândesc cum ar fi să afle, amintindu-mi de ziua aceea în care o fată din cartierul meu și-a mărturisit homosexualitatea. Îmi aduc aminte cum mama mi-a povestit că familia fetei o dăduse afară. Mama păruse dezgustată, murmurând: „Eu nu înţeleg”. Și îmi amintesc cum mi-am spus atunci că nici pe mine nu mă va înţelege vreodată. Mă gândesc la momentul acela și la cum săptămâna asta fusese atât de proastă și la cât de tare urăsc școala unde nu m-aș mai duce niciodată.

Dar apoi mă uit la mama, la cât de obosită arată, la cum o să plece curând la slujba ei de noapte, doar ca noi să putem locui în cocina asta şi ca eu să pot merge la o şcoală selectă.

— Totul e bine, mamă. Perfect, spun şi mă întorc cu spatele, punând porţiile de cartofi şi pui în farfurii desperecheate.

Totul e bine.

Perfect.

10.

CHIAMAKA

Miercuri

Tradiţia noastră de vizionat filme cu supereroi a început din întâmplare. Aveam paisprezece ani, eram plictisiţi şi necultivaţi. Mama lui Jamie îi dăruise un coş de Crăciun având ca temă supereroii şi ne uitaserăm la toate filmele, de la un capăt la altul, fără oprire. Curând, a devenit obiceiul nostru.

Acum e aproape sacrosanct, aşadar prezenţa lui Belle în studioul meu de acasă e practic o blasfemie.

Stau şi aştept, cu caseta în poală, căci nu vreau să-l întrerup pe Jamie care spune povestea lui cu vaca din urmă cu câteva veri. Zâmbesc şi dau din cap, chiar dacă, după părerea mea, povestea e la fel de fără noimă ca şi atunci când mi-a spus-o mie prima oară.

— … Aşa că încerc s-o conving pe fata în casă că ugerul este organul genital al vacii…

Nu ştiu cum Belle ar putea fi sincer interesată de poveste. Mă uit la ea cum îl soarbe din ochi, mutra ei enervantă captându-mi atenţia. E instalată cu picioarele sub ea în somptuosul fotoliu de cinema alb cu negru, cu gâtul ei lung, cu obrajii îmbujoraţi, cu genele lungi şi buzele roz de la natură – pricep de ce o plac atâţia băieţi. E frumoasă – dacă-ţi plac fetele ca ea, vreau să zic. Simt o subită frământare în stomac, de parcă ar da să chiorăie.

Întorc privirea şi senzaţia dispare, corpul meu reamintindu-mi probabil cât de tare îmi repugnă relaţia lor.

— …Şi dau de necaz, pentru că se pare că putem să mâncăm vaci, dar nu

să le alergăm…

Îmi dreg glasul, întrerupând ciudata direcție în care se îndreaptă povestea lui.

— E timpul pentru film.

Mă ridic și mă duc la proiectorul din partea cealaltă a camerei, să pun DVD-ul în player. Aud râsul cristalin, iritant, al lui Belle în spatele meu, când discul intră în aparat. Nu vreau să mă întorc și să-i văd purtându-se ca doi porumbei, așa că îmi fixez privirea pe peretele din față, care folosește drept ecran. Discul se încarcă, apoi apare genericul filmului.

— De ce Microsoft Power Point trece strada…? Ca să ajungă la celălalt slide…

Primul impuls e să apuc cel mai greu obiect care îmi pică în mână și să-l arunc în Jamie, în schimb intervin cu un râs sec. Ochii mei se intersectează scurt cu ai lui Belle și mi se întoarce din nou stomacul, înainte să-i zâmbesc lui Jamie.

— Mă bucur să văd că încă reciclezi bancurile preferate ale tatălui tău, spun eu.

Apăs butonul de pauză al aparatului, dorindu-mi atenția lor completă înainte să înceapă filmul, și mă duc înapoi, la locul meu de lângă Jamie.

— Ai un studio drăguț, spune Belle.

Pot să citesc pe fața ei la fel cum citesc pe a lui Ruby sau pe a Avei.

— Mersi, răspund fără să mă uit la ea, mintea mea concentrându-se pe efortul de a-mi da seama dacă nu cumva camera e urâtă.

Camera asta e spațiul meu de retragere, departe de zgomotul lumii. Stau aici cu orele, uneori, uitându-mă la filme, în întuneric, limpezindu-mi mintea. Mama și tata au amenajat studioul pentru mine cu mulți ani în urmă și, de decorat, l-am decorat eu însămi. Tavanul e negru și presărat cu zeci de beculețe. Arată oarecum ca stelele în univers, ceea ce am și urmărit. Pe jos e un covor cenușiu, moale, pe care sunt așezate trei rânduri de fotolii mari.

Îmi place camera asta și, dacă lui Belle nu-i place, n-are decât să plece. Ușa e acolo…

— Știi, Chi obișnuia să aibă un uriaș urs de pluș Winnie de Pluș, dar l-a aruncat, pentru că nu se potrivea cu imaginea publică pe care și-o dorea în anul al doilea de liceu, spune Jamie.

— O, da? Și care era imaginea aia publică? întreabă

Belle.

Zâmbesc crispat spre amândoi. *Mersi, Jamie.*

— Nu era nicio imagine, doar că am crescut și am depășit faza Winnie…

— Ea însăși mi-a mărturisit; avea nevoie să pară mai mult Blair Waldorf și mai puțin Meg Griffin, continuă el.

— Am avut și eu o fază Winnie… Am depășit-o când am împlinit șapte ani, totuși, spune Belle.

Jamie râde și sunt tentată să-i dau pe amândoi afară.

— Cred că toți o depășim înainte de liceu. Chi e un caz special…

— Începe filmul, tăceți acum, spun eu, apăsând brusc butonul *play.*

Zumzetul vocilor personajelor umple rapid spațiul dintre mine și porumbei. Încerc să mă concentrez pe începutul filmului, dar cu coada ochiului le văd mâinile împletindu-se și capul ei căzând pe umărul lui și asta mă distrage.

— Să aduc niște pături? întreb.

Jamie dă din cap, uitându-se cu atenție la ecran.

— Numai două, Belle și cu mine o să împărțim una.

Mi se face un mare gol în stomac și mă ridic să iau două pături din dulapul din spate. Toate planurile pentru un viitor cu Jamie se dezintegrează în fața ochilor mei. Seara asta ar fi trebuit să-i amintească lui Jamie cât de potriviți suntem unul pentru celălalt, nu să-l facă să se îndrăgostească mai tare de Belle. De ce nu poate să vadă și el asta? Îmi vine să-i azvârl pătura în față.

— Poftim, spun, întinzându-i pătura.

El murmură un „mersi”, deja absorbit de film, așa că Belle întinde mâna. Degetele noastre se ating și dau iute drumul păturii.

Bătăile inimii mele nu mai sunt slabe și pierite, ci puternice și prezente.

♠

— La aceeași oră, luna viitoare și totdeauna? întreabă Jamie la ușă, cum face de obicei.

Un Jamie mai tânăr, mai zâmbitor, mă întrebase asta după prima zi în care descoperiserăm Marvel și minunățiile sale.

— La tine acasă? întreb eu.

El dă energic din cap, cârlionții prelungindu-i mișcarea.

— Vreți să vă duc cu mașina? întreabă mama din spatele nostru.

Aproape că trântesc o înjurătură. Urăsc când se furișează așa în spatele meu.

El clatină din cap.

— Am venit cu mașina mea, dar vă mulțumesc, doamnă Adebayo.

Mama întotdeauna zâmbește afectat când el spune numele nostru de familie. Nu sunt cu fața spre ea, dar îi pot simți expresia. Asta pentru că el îl spune greșit, cum greșește toată lumea, rostind „Ayda-bey-o”, când, de fapt, este „Adebay-o”. Dar, mă rog.

Jamie mă trage spre el să mă îmbrățișeze, brațele lui mă înconjoară și nasul lui îmi atinge ușor fruntea. De obicei, asta m-ar electriza, însă acum e ceva atât de artificial în gestul lui.

— Pe curând, îi spun eu.

— Pe curând, Chi, doamnă Adebayo, răspunde el, adăugând o înclinare a capului la sfârșit.

— Pe curând, Chiamaka și mama Chiamakăi, repetă Belle, luându-l de mână pe Jamie.

Amândoi se îndepărtează; eu mă uit în altă parte.

Ușa se închide și mă întorc spre mama, surprinsă s-o văd cu părul împletit strâns într-un coc în vârful capului și machiată.

— Te duci undeva? o întreb.

Ea încuviințează și-mi face cu ochiul.

— Seara de întâlnire cu tatăl tău, înainte de plecarea în Italia.

Tata călătorește în Italia o dată pe lună ca s-o vadă pe bunica – căreia îi place să-mi amintească, de fiecare dată când ne vedem, cât de mult m-am îngrășat. Obișnuia să se ducă mult mai rar, luându-ne și pe noi, pe mama și pe mine. Părinții mei au locuit acolo înainte să se stabilească aici. Acolo s-au cunoscut, la un știu care școală de medicină din Roma. Obișnuiam să cred că a fost cea mai romantică poveste de dragoste din toate timpurile, până când mama mi-a spus de ce trebuia să nu ne mai ducem pe la bunica. Familia tatei nu e prea încântată de mama… sau de pielea ei neagră. Și, prin extensie, de mine și de pielea mea neagră.

Și e în regulă. Oricum nu puteam suferi să merg acolo.

— Aceea era noua iubită a lui Jamie? întreabă ea.

Simt o gheară în piept.

— Îm-hm, răspund, fixând peretele.

— E drăguță.

— Da, cred că e, spun.

Remarca e *drăguță* răsună ca un ecou prin casă și în mintea mea.

— Mă duc sus, mamă. O seară frumoasă!

Mâna catifelată a mamei îmi atinge brațul înainte să plec, amintindu-mi

de atâția ani în care mă înșfăcase și mă îmbrățișase strâns, constrictiv, așa cum numai o mamă poate face. Mă uit peste umăr la ea, la pielea ei neagră, strălucitoare și la sprâncenele încruntate.

— Ești bine, Chiamaka?

Bineînțeles că da, aș vrea să-i spun, în schimb nu răspund nimic.

— Pari un pic abătută, continuă ea.

Ridic din umeri.

— Sunt bine.

Ea nu pare convinsă și cred că nici eu nu sunt, dar umerii i se relaxează și își ia geanta din cuierul în care e atârnată, lângă scară.

— Dacă vrei pizza, îți las niște bani, spune ea, sărutându-mă pe obraji, după care se îndreaptă spre ușă, parfumul ei puternic, înțepător, umplându-mi nările.

— Te iubesc, Chi. Ne vedem mai târziu.

Ușa se trântește în urma ei, răsunându-mi în urechi câteva clipe lungi după aceea. Îi zăresc silueta prin geamurile mate, rozalii, și îi aud tocurile țăcănind pe aleea de beton, până când dispare în noapte.

Oftez, apoi îmi târșesc picioarele pe scară în sus și înapoi în studio. Știu că nu pare prea grav – să fiu acuzată de furt pe nedrept, de două ori, și să creadă toată lumea că am fost respinsă de Jamie – mai ales când dezvăluirile despre Devon par mult mai personale. Dar să se vorbească despre tine e una și să fii făcut de râs e alta. Nu pot să sufăr să fiu făcută de râs, îmi aduce aminte de gimnaziu: fata la care toată lumea se uita de sus, de care se lua toată lumea – niciodată fata cu care ar fi vrut să fie prieteni.

Nu că oamenii ar vrea să fie prieteni cu mine acum – sau înainte de As –, dar știau că nu mă puteau niciodată trata cu superioritate.

Încep să strâng din dezordinea pe care am lăsat-o, dând la o parte păturile să verific dacă n-a rămas vreo tavă pe dedesubt. Observ o bucată de hârtie mototolită, pe care scrie ceva cu un marker negru. Mă aplec și o ridic de jos, recunoscând scrisul lui Jamie – *1717*. Întotdeauna el își notează PIN-urile și parolele pe hârtiuțe la întâmplare.

Eu îi spun în glumă că, într-o zi, o să fie nevoit să-mi noteze numele, pentru momentul când în sfârșit o să mă uite. Îmi aduc aminte că odată el mi-a replicat: *Cum ar putea cineva de la Niveus s-o uite pe nemaipomenita Chiamaka Adebayo?*, în stilul lui exagerat.

Zâmbesc amintindu-mi de asta. Uneori, astfel de momente mi se strecoară în minte și îmi confirmă că prietenia noastră e adevărată. Și am

nevoie să mi se reamintească, din când în când. Mai ales când el face lucruri care mă scot din răbdări. Cum ar fi să-şi tragă o iubită.

Mă aşez pe un fotoliu, scoţându-mi telefonul şi deschizând aplicaţia Notiţe.

Intitulez pagina **Oameni care mă urăsc**.

Cine găseşte informaţiile alea despre mine şi trimite acele mesaje o face din ciudă. E cineva care, într-adevăr, ne urăşte pe mine, pe Devon şi pe Scotty. Şi o să aflu cine şi *de ce*.

Mă uit lung la ecranul gol, la cursorul pâlpâind şi, înainte să pot anticipa, tastez numele primilor mei suspecţi, Jeremy, Ava şi Ruby, cu litere îngroşate. Jeremy, pentru că ştiu sigur că i-ar plăcea să mă umilească dacă ar putea; Ava, pentru cât de fără ezitare a răspândit chestia despre mine şi Jamie; iar Ruby… Păi, evident, pentru că ea e Ruby. Nu sunt convinsă că Jeremy sau Ava ar fi capabili de o lovitură ca asta, dar ştiu că, indiferent cine o face, n-o s-o mai facă prea mult. O să-l găsesc şi o să-l fac să-şi dorească să nu fi pornit niciodată tărăşenia asta.

11.

DEVON

Joi

Ploua cu găleata când m-am trezit azi-dimineaţă, la şase. Puteam auzi picăturile de ploaie izbind în fereastră, apoi pătrunzând înăuntru prin deschizătura de la bază. Aş fi închis-o, dar fereastra e blocată permanent aşa.

În unele dimineţi, stau aşa, pe jumătate visând, lăsând frigul să se înfăşoare în jurul corpului meu şi să mă îmbrăţişeze, cum mi se întâmplă uneori cu amintirea tatei, în pofida faptului că nu m-a îmbrăţişat niciodată când stătea aici. N-am mai cerut să-l vizitez de ani buni – mama obişnuia să plângă ori de câte ori pomeneam despre asta. Aşa că am încetat să mai cer.

Fratele meu mai mic Elijah a venit lângă mine în timpul nopţii, tremurând mai tare decât mine, aşa că i-am învelit corpul pirpiriu cu sacoul meu de şcoală. De aceea sacoul meu miroase acum a banane, mirosul

permanent al lui Elijah.

În timp ce grăbesc pasul trecând printre blocuri în drum spre școală, ploaia lovește în gluga mea, apa mi se scurge pe față și-mi începtoșează vederea. Mă șterg, dar ea continuă să cadă, la nesfârșit. Și de frig, și gândindu-mă la cine de pe-aici o fi văzut filmul, tremur din tot corpul. Țin capul în jos până ajung acasă la Jack. Bat la ușă, sperând că azi o să-mi răspundă el.

Răspunde, în schimb, unchiul lui Jack. E un bărbat înalt, cu înfățișare obosită, și întotdeauna poartă același maiou pătat și același trening. În fundal, îl pot auzi pe Jack certându-se cu frații lui.

— Jack, a venit prietenul tău, strigă unchiul.

Nu se osteneşte niciodată cu vreo conversație – niciun salut, nimic. Cred că cel mai lung schimb de cuvinte cu el a fost prima oară când ne-am cunoscut, după ce-a murit mama lui Jack. El m-a întrebat: „Tu cine eşti?”, eu i-am spus cum mă cheamă și asta a fost tot.

Jack își face apariția, cu uniforma șifonată și cravata aproape desfăcută. Îmi tot repetasem ceea ce-mi spusese ieri, în gang, cântărindu-i fiecare cuvânt. Nu știu ce m-a adus înapoi aici în dimineața asta. Bănuiesc că încerc să mă agăț de cea mai lungă prietenie, probabil, în pofida evidentelor fisuri. Sau de sentimentul de siguranță pe care îl capăt de la singura față care înseamnă ceva pentru mine la Niveus? Nu știu.

Jack nu spune nimic, doar merge pe lângă mine într-o tăcere stânjenită. Cunosc bine tăcerile astea ale lui Jack; dar continui să insist, știind că de partea cealaltă a tăcerii încă există un prieten, prietenul *meu*. Așa a fost dintotdeauna. Știu că el încă mai ține la mine.

Niveus nu e departe de cartierul nostru. Școala e la granița dintre două lumi: partea de oraș unde locuiesc oamenii bogați și partea noastră, unde oamenii nu-și permit mâncarea sau serviciile medicale. De obicei, țin capul în jos, indiferent unde mă aflu, dar, de când fotografia și înregistrarea video au ieșit la iveală, mă simt și mai puțin în largul meu în cartier. Pe drum, cercetez bănuitor colțurile străzii, închipuindu-mi băieți cu glugi negre, cu obiecte ascuțite lucind în mâini și cu pumnii strânși, gata să mă zdrobească în bătaie. Fotografiei i-a luat mai puțin de patruzeci și opt de ore să ajungă la Dre, așa că nu pot decât să-mi imaginez câți dintre ei au văzut filmul, au dedus că eu eram și mă așteaptă lângă 7-Eleven. Gata să-mi aducă aminte că nu există loc pentru mine în cartierul ăsta. Chiar dacă Dre a spus că o să rezolve el, dacă filmul a putut ajunge la el, atunci a putut ajunge la oricine.

Faptul că-l am pe Jack alături îmi dă un pic de curaj, totuşi.

Tremur şi îmi şterg din nou faţa de apă. Îmi place sunetul ploii, dar să fiu în ploaie e foarte neplăcut, de aceea mă bucur – pentru prima oară săptămâna asta – să văd cărămizile albe şi uriaşele porţi negre ale şcolii.

Jack şi cu mine urcăm scările şi mergem drept la uşi, intrând în holul mare, unde conversaţia era evident foarte animată înainte să apărem noi. Mă simt dintr-odată superconştient de uniforma mea lălâie, din care picură apă pe marmura de pe jos.

— Trebuie să mă duc la clasă, spune Jack liniştit şi mă lasă la intrare, singur.

Îl privesc dispărând în lungul holului, simţindu-mă mai puţin în siguranţă acum, că a plecat.

Ghemul din stomacul meu începe să se strângă, cum s-a întâmplat toată săptămâna, în timp ce străbat holul. Asul m-a făcut remarcat ca pe un tip cu tatuaj pe faţă şi neplăcutul lipăit al baschetţilor mei pe pardoseala de marmură nu-mi uşurează situaţia.

Mă grăbesc pe scări spre camerele de muzică.

— Bună, Devon, spune zâmbitor domnul Taylor când intru.

Asta le atrage atenţia celorlalţi elevi şi primesc altă şarjă de priviri dezaprobatoare.

— Bună ziua, domnule Taylor, răspund.

Pâinea prăjită pe care am mâncat-o în chip de mic-dejun îmi vine înapoi, căci stomacul mi se strânge din ce în ce mai tare.

Mă duc spre staţia mea, simţindu-mă brusc obosit, mă aşez greoi şi apoi pornesc clapele.

— Hei, Richards, care-i treaba? spune o voce, făcându-mă să tresar.

E Daniel Johnson: atacant la fotbal, păr şaten, ochi căprui, faţa tipică de băiat *chipeş*. Daniel Johnson, care niciodată în viaţa lui n-a vorbit cu mine.

— *Hei*, Johnson. Cerul, îi răspund.

Rămâne nedumerit, uitându-se în sus, apoi se prinde – mai repede decât credeam – şi râde.

— Amuzant.

Face o nouă pauză, după care se aşază lângă mine.

— Auzi, uite, e secolul douăzeci şi unu. Nimeni nu mai urăşte homosexualii.

Eu n-am primit notificarea.

— Deci, uite, mie nu-mi pasă – câtă vreme nu te îndrăgosteşti de mine

sau ceva de genul ăsta, pricepi?

— *Pricep*[{9}], spun eu.

Mă bate pe spate, apoi îmi face cu ochiul.

— *No homo*[{10}].

Mi-ar plăcea să-şi strângă lucrurile şi să plece, să sâcâie pe altcineva. Dar pare hotărât să mă scoată din pepeni.

— Deci cum e Scotty? Tipul se poartă de parcă ar fi un *zeu*. Dar pe bune, crede-mă, eu ştiu cum e să fii zeu. Fetele mi-o spun zilnic, ştii?

Daniel pare filosofic în privinţa performanţelor lui sexuale, ridicând din umeri cu ceea ce sunt sigur că el consideră modestie.

— Dar niciuna dintre cuceririle lui nu-mi spune nimic. Am încercat s-o întreb pe Chiamaka – pentru că, deşi el e gay, cine n-ar vrea să marcheze aşa ceva?

Eu n-aş vrea.

— Deci cum e Scotty?

Pentru cineva atât de emfatic *No homo*, chiar mă face să mă întreb…

Mă las pe spate, uitându-mă în sus de parcă m-aş gândi.

— Scotty e un zeu, Daniel, zic eu, dându-mi seama abia după aceea că el probabil nu înţelege nicio formă de sarcasm.

El dă din cap încet, cântărindu-mi cuvintele cu atenţie.

— Uau, poate că n-ar fi trebuit să mă îndoiesc de el, spune.

— Poate.

Daniel se întoarce şi mă bate din nou pe spate.

— Tu chiar eşti un tip de treabă, Devon.

Bănuiesc că ăsta a vrut să fie un compliment, dar nu sunt sigur cât se poate simţi cineva complimentat de Daniel. În sfârşit, rugile mele sunt ascultate şi Daniel pleacă.

Telefonul bâzâie. Un mesaj de la Necunoscut. Cu litere îngroşate, textul vesel zâmbeşte la mine.

Ştire proaspătă. Iscoada noastră de gang preferată, Jack McConnel, are o problemă cu drogurile. Să sperăm că notele lui de zece pe linie şi prietenii lui noi-nouţi nu o să aibă de suferit din pricina asta… – Asul Mesajul ăsta îmi dă o puternică senzaţie de gol. De parcă toate organele mi-au fost scoase şi am rămas doar o cochilie goală. Jack nu s-ar atinge *niciodată* de droguri. Mama lui a murit din cauza asta, tatăl lui a fost băgat la închisoare tot din cauza asta, iar el a

rămas să aibă grijă de fraţii lui.

N-ar face niciodată ceva atât de stupid sau să-şi rişte bursa în felul ăsta.

Deschid mesageria şi ezit.

Numele lui Jack în toată povestea asta e şi mai fără sens decât al Chiamakăi. Măcar, la Chiamaka pot găsi legătura dintre noi în Scotty, dar acum nimic nu mai pare să se lege.

Tastez:

Eşti bine? Ştiu că zvonurile nu sunt adevărate.

În câteva secunde, răspunsul lui îmi vibrează în palmă.

Chiar ştii?

Golul din mine devine mai adânc, de parcă un om invizibil sapă o groapă în stomacul meu.

Îi studiez cuvintele, apoi răspund:

Jack pe care îl cunosc eu n-ar face aşa ceva.

Jack pe care îl cunosc eu a jurat pe mormântul mamei lui că nu se va apropia niciodată de droguri. Când au coborât-o în groapă şi au aruncat ţărână peste sicriu, i-a promis că se va ţine departe.

Poate că nu mă cunoşti atât de bine.

Îl cunosc pe Jack de când mă cunosc pe mine însumi. Omul invizibil din stomacul meu se opreşte din săpat şi mă înjunghie în inimă, în schimb.

Ridic ochii, întorcându-mă să observ clasa. O fată se uită la mine, apoi îşi acoperă gura şi se răsuceşte în scaunul ei, cu umerii tremurând de râs înăbuşit. Simt alţi ochi asupra mea şi îl surprind pe domnul Taylor privindu-mă.

Încă mai ţin telefonul în mână, o parte din mine aşteptând ca Jack să spună că a glumit, că Asul se înşală în privinţa lui. Ecranul se stinge, se întunecă şi apoi se închide. Cealaltă parte din mine ştie că mesajul n-o să vină niciodată şi că, oricât de mult aş vrea să alung gândul din minte, poate că nu-l cunosc pe Jack atât de bine cum credeam.

Stau pironit şi mă uit la clape. Omul invizibil îmi şopteşte în cap: *Nici măcar celui mai bun prieten al tău nu-i pasă de tine. Nu te vrea pe lângă el; nimeni nu te vrea.*

Sunt singur, fără niciun prieten la Niveus în care să am încredere. În fiecare zi, simt că Jack se îndepărtează tot mai mult. Asta mă face să cred că e ceva în neregulă cu mine. Dacă tata ar fi aici, mi-ar fi oprit gândurile astea. Mi-ar fi spus cum să rezolv problema cu Jack. Sau m-ar fi consolat că o să-mi găsesc alți prieteni – în cele din urmă.

Visez că tata o să se întoarcă acasă într-o bună zi. O să ieşim la o pizza şi o să-mi dea o grămadă de lecţii de viaţă. O să recuperăm timpul pierdut. Îmi închipui cum aş vorbi cu el despre As, acest bully anonim care mă urăşte fără motiv, iar el ar şti răspunsul, căci pentru asta sunt taţii. Ei trebuie să ştie toate lucrurile pe care nu le ştii tu. Visez că mama n-ar mai avea atâta treabă, ci ar avea răgaz să asculte, să vorbească, încât să-i pot spune toate chestiile pe care i le ascund de mulţi ani.

În visurile mele, ea ascultă şi tot mă iubeşte, după aceea.

Dar ştiu că visurile sunt periculoase; îmi dau prea multe speranţe false. Ştiu, ştiu, fir-ar să fie că, şi dacă tata n-ar fi la închisoare, oricum n-ar fi aici pentru mine.

Închid ochii strâns, în timp ce inima mi se zbate dureros. Visurile sunt toxice.

Ştiu că tot singur aş fi.

Mă gândesc să-i trimit un mesaj lui Dre, să-l întreb dacă pot trece pe la el diseară sau ceva de genul ăsta, dar sunt speriat de ce alte lucruri i s-au mai spus despre mine. Ce altceva a putut să mai iasă la iveală?

Îmi şterg rapid ochii şi bag telefonul în buzunar. Trebuie să-mi îndrept atenţia în altă parte.

Apăs şovăielnic o clapă de pe claviatură şi-mi încep încălzirea, lăsând sunetul să stăvilească alte gânduri care ar putea să-şi mai facă loc în mintea mea.

12.

CHIAMAKA

JOI

— Tâmpenii!

— Ai grijă cum vorbești, Chi, spune Jamie cu un rânjet.

— Pe bune, astea-s tâmpenii.

Jamie mușcă din sandviciul lui, clătinând din cap.

— Ba nu, crede-mă. Billy i-a spus lui Maggie, care mi-a spus mie, că domnul Peterson și Cecilia Wright și-o trag.

Îmi dau ochii peste cap. Când i-am spus că voiam să vorbim despre „orice”, nu la asta mă refeream. Mă întreb, totuși, de ce Asul raportează chestii la întâmplare despre *mine* și despre băieții ăia, dar nu și despre asta – care e mult mai interesantă, după părerea mea.

Suntem La Lola, într-o clasă goală de lângă cantină. Am venit aici mai mult pentru că aveam nevoie de un pretext ca să fiu departe de toți ceilalți. Mai ales de persoane ca Ruby, care ar adora să vadă începutul prăbușirii mele.

Și voiam să vorbesc despre ceva mult mai urgent – cine crede Jamie că ar fi Asul, de pildă.

Îmi scot telefonul și verific notificările de mesaje noi.

Nimic. Oftez.

— Verifici să vezi dacă Asul a mai dezvăluit vreun secret? întreabă Jamie, împachetându-și la loc restul de sandvici.

— Nu.

Da.

— Am auzit că, dacă secretul e despre tine, tu nu primești mesajul.

Îmi îngustez ochii la el.

— Nu zău, Sherlock. De-asta mi-am dat seama deja… Dar lumea vorbește? De pildă, despre cine ar putea fi?

Jamie ridică din umeri.

— Bănuiesc că da. Nu am dat atenție.

De obicei, știu tot ce se petrece la Niveus. De obicei, dețin controlul. Am ochi și urechi în toate clasele și oamenii întotdeauna mă țin la curent. Dar săptămâna asta a fost *radio silence*[{11}]. Mi se pare că toată lumea știe mai mult decât știu eu și, din nu știu ce motiv, mă țin pe dinafară. Mai întâi, a fost demisia directorului Collins, apoi faptul că, aparent, toată lumea știa că Jamie și Belle sunt împreună, iar acum, Asul. Să nu știu cine e următorul, *ce*

urmează, m-a făcut să fiu foarte tensionată.

— Hai să ieşim din Lola. Belle voia să stea cu noi la prânz, astăzi.

Încerc să nu las să mi se citească enervarea.

— Bine.

Ieşim din sală, uitându-ne în stânga şi-n dreapta ca să ne asigurăm că nu ne vede vreun profesor, şi ne întoarcem la cantină. Jamie se duce glonţ la Belle, care stă aşezată la masa atleţilor din centru, cu nişte fete din echipa de lacrosse şi nişte băieţi din echipa de fotbal. Eu vin după el, strâmbând din nas la ceea ce aparent toţi mănâncă drept tratația specială de astăzi. Paste verzi. Îl zăresc pe Scotty, la capătul mesei, învârtind furculiţa în paste cu o mână şi scriind un mesaj pe telefon cu cealaltă. Sunt surprinsă să-l găsesc aici; de obicei, el stă cu elevii de la arte dramatice.

Mă întreb cui îi scrie.

Un alt motiv pentru care prefer să iau prânzul singură cu Jamie este că masa atleţilor e întotdeauna gălăgioasă, ocupată de ceea ce se presupune a fi adulţi, îmbrăcaţi în jachete albastre inscripţionate, care aruncă unul într-altul cu mâncare.

Dau să-l prind pe Jamie din urmă, vrând să-i spun că, evident, Belle e ocupată să mănânce *vomă.* Dar el e prea rapid, ducându-se spre ea ca atras de un magnet şi sărutând-o uşor. Mă uit în altă parte, îmi trag un scaun şi mă aşez vizavi de ei.

— Cum a fost la Lola? întreabă Belle.

Îmi scot micul tub cu morcovi pai.

— Fascinant ca întotdeauna, zice Jamie, cu gura plină.

A reuşit cumva să-şi despacheteze din nou sandviciul în intervalul dintre sărutatul lui Belle şi aşezatul la masă.

Se lasă tăcerea şi, când îmi ridic ochii, o văd pe Belle că se uită la mine, aşteptând.

Îmi vâr un baton de morcov în gură şi zâmbesc larg în timp ce-l ronţăi.

— A fost grozav, întotdeauna îmi place să-mi petrec timpul cu Jamie.

Belle îşi dă ochii peste cap şi eu ridic din sprânceană. *Cum adică, tocmai şi-a dat ochii peste cap la adresa mea?*

Aud o alertă de mesaj nou şi-mi sare inima din piept. Belle îşi scoate telefonul, aruncându-mi o privire.

— E sora mea.

Inima mea îşi recapătă ritmul regulat, dar sunt supărată pe mine că am lăsat să mi se vadă nesiguranţa.

— Ce zice? întreb, puțin cam prea aspru, ca să disimulez.

Belle șovăie.

— Doar o glumă despre politică… dar noi când mai putem vedea un film din ăla cu mutanți?

— Ce glumă? insist eu.

Ea se uită pieziș la mine.

— Contează? răspunde Jamie în locul ei.

Deschid gura să-i spun că da și să născocesc un motiv pentru care ar conta, dar el mă întrerupe.

— Cu X-Men? întreabă, mutând înapoi conversația la mutanți, pentru că asta în mod clar e mai importantă.

— Da! Sunt… cu adevărat interesată, spune Belle.

Jamie se uită la mine.

Mă silesc să zâmbesc.

— Sigur. Nu că ar fi deja tradiția altcuiva sau mai știu eu ce…

De data aceasta, telefonul meu mă întrerupe cu un bâzâit. Mă reped să-l deschid și cercetez iute ecranul după vreun semn de umilințe. Dar e doar mama, care îmi trimite un alt articol despre o moarte provocată de telefonul pus la încărcat.

— Ai crezut că e Asul, nu-i așa? întreabă Jamie, hohotind și plesnindu-și palmele, de parcă ar fi fost o treabă amuzantă.

— Nu.

— Poate că Asul e baubaul în persoană, spune Jamie.

Mă uit urât la el.

— Nu e amuzant, Jamie, zic eu.

— Ba cam este.

— Chiar nu e, intervine Belle, lăsând furculița jos, cu supărarea întipărită pe trăsăturile ei fine.

— Ei, haide, glumeam și eu. Chiamaka e prea sensibilă.

Belle nu pare impresionată.

— Sensibilă?

De ce se poartă Belle de parcă deodată i-ar păsa de mine? Am nevoie să iau o pauză de la masa asta și de la conversația asta. Nu vreau să vorbesc cu Jamie când se comportă ca un măgar.

— Am nevoie de niște aer, spun și mă ridic brusc, făcând scaunul să scrâșnească tare pe podea.

Câțiva băieți întorc capul, inclusiv Scotty. Îmi încrucișez privirea cu el

pentru o fracţiune de secundă şi – jur că nu am halucinaţii – el îmi zâmbeşte. Apoi, fără să mai aştept vreun răspuns de la Jamie, plec.

♠

Nu-mi pasă, îmi repet eu. Dar mă uit din nou la ele – la mesajele de la As. Îmi sprijin capul de peretele cabinei de toaletă în care mă aflu, citindu-le cu atenţie. Sunt intime. Cu adevărat intime. Genul de zvonuri care i-ar putea urmări pe oameni şi după terminarea liceului. Cele despre Devon.

Mă întreb cum se descurcă Devon. Eu cred că aş muri dacă nişte chestii atât de personale ar ieşi la iveală despre mine. Dacă eu mă simt atât de rău tot timpul, *atât* de încordată, pentru nişte chestii banale, pot doar să-mi imaginez cum se simte el.

Şi dacă ar fi divulgate secrete mai grave, mai invazive despre mine? Lucruri care ar putea distruge totul… colegiul… cariera… viaţa mea.

Amintirea părului blond, însângerat, îmi pătează pleoapele pe dinăuntru când închid ochii. Imaginea e un memento constant despre cum am lăsat-o să moară acolo.

Săptămâni de-a rândul după accident, în fiecare seară sunam la fiecare spital din oraş, întrebând dacă nu fusese adusă o tânără cu părul blond. Stăteam trează până târziu, seară de seară, căutând printre ştirile de pe fiecare site local, din fiecare secţiune de anunţuri – urmărind un semn, un mesaj despre o fugă de la locul accidentului, despre o fată lăsată de nişte laşi să sângereze până la moarte.

Partea egoistă din mine e îngrozită de gândul că ea a supravieţuit şi vrea să ne găsească, pe noi, pe mine, spunând tuturor cumplitul nostru secret.

Ceea ce îmi dă curaj, totuşi, este noaptea de după aceea. Vizitasem locul unde se întâmplase, strada aceea pe care maşinile treceau foarte rar, aflată la mai bine de trei sute de kilometri de casa mea, iar drumul era complet liber, îl cercetasem cât era de lung, să găsesc vreun semn de la ea. Trecusem în sus şi în jos, spunându-mi în cele din urmă că probabil nu ţinusem bine minte locul. Dar asta era exclus. Mi-l gravasem permanent în memorie.

Nu era niciun cadavru. Niciun ciob de la farul care se spărsese când o loviserăm. Nicio urmă de sânge. Nimic. De parcă totul fusese doar o plăsmuire a imaginaţiei mele.

Dar eu ştiam că s-a întâmplat. Copacul în care ne opriserăm era o dovadă clară. Încovoiat nefiresc, cu scoarţa smulsă în locul unde maşina se izbise de el. Copacul rămăsese neschimbat, în schimb, din câte se pare, toate celelalte dovezi de la locul crimei fuseseră curăţate.

Am pomenit despre accident cu Jamie la câteva săptămâni după ce se petrecuse, când insomnia mea devenise din cale-afară de gravă. Când l-am întrebat, Jamie a părut speriat, pierdut chiar. De parcă ar fi fost cât pe-aci să plângă. Mi-am dat seama că nici el nu mai dormea bine. Îmi amintesc cât de palid devenise, de parcă ar fi fost gata să vomite.

Însă schimbase subiectul, bineînțeles, și apoi nu mă mai băgase în seamă toată ziua.

Jamie nu-și face griji pentru colegiu, iar numele familiei Fitzjohn ar fi de ajuns ca să-l scoată dintr-o încurcătură atât de mare. Sunt foarte sigură că familia lui are relații cu jumătate dintre judecătorii de pe-aici. Însă numele lor nu e doar puternic; e o povară greu de cărat și necesită sprijin. Jamie îmi spune mereu cât de mult înseamnă pentru el respectul tatălui său și știu că și l-ar pierde dacă povestea asta ar ieși la lumină.

Am încercat să mai aduc o dată vorba despre accident, câteva săptămâni după aceea. Eu tot nu dormeam, iar atacurile mele de panică deveniseră din ce în ce mai frecvente. Aveam nevoie de un prieten. Aveam nevoie să discut despre asta – ce se întâmplase și ce văzusem.

El a negat de-a dreptul, m-a întrebat despre ce vorbeam. Arăta foarte nedumerit, iar frica, pe care i-o văzusem prima oară când îl întrebasem, dispăruse complet. După asta, nu mai adusesem vorba niciodată. Știind cine este tatăl lui și ce s-ar întâmpla cu Jamie, mi-am închipuit că el se luptase să uite și, de data asta, reușise.

Îl întâlnisem pe domnul Fitzjohn de vreo câteva ori, la petreceri oficiale și în trecere, când mă duceam pe la Jamie; în casa aceea e o tensiune în aer sufocantă. Până și mama lui pare să se încovoaie sub presiunea unei căsătorii lipsite de dragoste și a familiei perfecte pe care o afișează. Știu de la Jamie că părinții lui dorm în camere separate și că ea întotdeauna „ia ceva” ca s-o ajute să doarmă și să-i abată gândurile de la bărbatul cu care e căsătorită. Nu că ar vorbi cineva despre asta; totul e vârât sub covor sau, mai precis, sub pardoseala de marmură. Pentru cei din afară, familia Fitzjohn pare perfectă, dar toți sunt afectați, fiecare în felul său. Jamie seamănă cu tatăl lui mai mult decât își dă seama.

Pe de altă parte, familia mea nu are nimic din toate acestea. Nicio moștenire aici, în America. Dacă secretul nostru iese la lumină, eu n-am nicio portiță de scăpare. Totul e în joc și, deși Jamie poate părea calm la exterior, *trebuie* să știe că ar putea fi următorul pe lista victimelor Asului.

Să-și păstreze aparența de calm și să gândească logic lucrurile, poate că

ăsta este modul lui de a face față posibilității de a fi următoarea țintă a Asului.

Mi-ar plăcea să fiu și eu așa, în clipa asta.

Îmi trag nasul, dar nu-mi pot reține șuvoiul lacrimilor. Le dau frâu liber acum, lăsând durerea provocată de tensiune să-mi răsune în creier, fără să-mi mai pese de rimel sau de posibilitatea să mă audă careva.

În fiecare noapte o visez pe ea. Pe fată.

Dar acum, lăsând la o parte coșmarurile mele, mă întreb: *Cine face asta? Ce urmează să mai dezvăluie?*

— Chiamaka? aud o voce blândă împreună cu scârțâitul discret al ușii toaletei.

Amuțesc, așezată pe podea de-a curmezișul cabinei, uitându-mă la fusta în carouri albastre desfăcută peste picioarele mele întinse, la ciorapii groși, gri, care îmi acoperă mare parte din coapse, și la pantofii mei maro cu tocurile sprijinite de perete.

— Sunt Belle, continuă ea.

Cabina de lângă a mea se deschide și inima începe să-mi bată mai repede. Aud un mic clănțănit când Belle trage de ușa mea încuiată. Bate la ușă de trei ori. Îi pot vedea pantofii de piele întoarsă și ciorapii albi, dantelați.

— Ești înăuntru? întreabă ea.

Nu răspund. Nu știu de ce se străduiește atâta să fie drăguță. Poate încearcă să-i dovedească lui Jamie că ea e fata perfectă. Dar mă îndoiesc că Jamie ar observa cum se poartă Belle cu mine, darămite să-i pese.

Belle stă nemișcată și tace și aproape cred că o să plece, o să renunțe. Dar atunci aud un râcâit.

Mă uit la ușă și văd că încuietoarea începe să se întoarcă, încet. Se aude un clic ascuțit și ușa se deschide.

Belle se uită în jos la mine cu ochii mari și se încruntă, își desface fermoarul genții și îmi întinde un șervețel.

Nu-l iau.

— Întrebare prostească, știu, dar… Ești bine? Lipsești de cam multișor… Mai avem încă vreo cinci minute până să sune prima avertizare, așa că m-am gândit să vin să te găsesc.

— Sunt bine, mulțumesc, îi răspund cu o voce calmă.

— Bine, mă bucur.

Zâmbește puțin, apoi dă să mai spună ceva, dar se oprește. Mușcându-și

buza de jos, Belle intră în cabină și se sprijină cu spatele de perete.

— Asul, indiferent cine e, e un laș pentru că se ascunde în spatele unui ecran. Părerea mea e că tu ești curajoasă pentru că nu te lași afectată, vii la școală și înfrunți pe toată lumea. Cu adevărat curajoasă, încheie ea.

Fără să vreau, mă holbez la ea. Ochii lui Belle fulgeră mânioși, de parcă Asul o atacă pe ea, și nu pe mine.

Poate că nu face asta pentru Jamie.

— Mulțumesc, îi spun.

Și sunt sinceră. Jamie nu s-a sinchisit să vină să vadă dacă sunt în regulă, însă ea, da.

Belle își lasă capul într-o parte, zâmbind mai mult.

— Sunt doar bucuroasă că ești bine, zice ea din nou.

Bătăile inimii mi se iuțesc.

Îmi trag nasul, întorcându-mi privirea de la ea și fixând-o pe peretele din față.

— Cum ai deschis ușa? o întreb.

Ca și în restul liceului, ușile toaletelor sunt din lemn masiv, întunecat, iar încuietorile arată aproape impenetrabile.

— Mă pricep bine la spartul încuietorilor. Am învățat într-un an în tabără, îmi spune Belle tocmai când sună prima avertizare.

Iese din cabină.

— Vii?

Clatin din cap. Să-i accept amabilitatea, să continui așa, mă face să mă simt că aș ceda. La ce? Nu sunt sigură. Dar știu că nu vreau să fiu prietenă cu ea.

Ea dă din cap, făcându-și buclele să salte.

— Ne vedem mai încolo.

— Ne vedem, spun și mă urăsc pentru că par slabă și fragilă.

Oamenii profită când ești slab și fragil.

Întind mâna și smulg niște hârtie din dispenserul cabinei, cu care mă șterg la ochi. Ridic hârtia și mă uit la dârele negre de rimel și petele de fond de ten cafeniu.

Nu pot să sufăr că Asul m-a prefăcut în epava asta neputincioasă.

Am muncit prea mult ca să mă transforme cineva într-o rușine și în bătaia de joc a tuturor.

♠

Jamie și cu mine n-am mai vorbit de la prânz, iar acum e ultima oră,

chimia. În timp ce profesorul nostru, domnul Peterson, perorează despre reacţiile chimice, eu nu mă pot gândi decât la As. De fiecare dată când se porneşte câte un telefon, îmi tresaltă inima şi simt că sunt gata să vomit.

— …când sunt amestecate unele substanţe chimice, poate avea loc o reacţie nedorită. De exemplu, auzim mereu despre celebrităţi suferind din pricina unei supradoze. Dar nu înseamnă neapărat că au luat *prea mult* dintr-un anume drog…

Ceva lunecă spre mine – un bileţel. Îl deschid, uitându-mă la scrisul dezordonat al lui Jamie:

SCUZE CĂ AM RÂS DESPRE AS.

Îi răspund:

Mă îngrijorează foarte tare. Nu știu cum poți considera tu amuzantă povestea asta.

Urmăresc cu coada ochiului cum Jamie citeşte biletul.

SCUZE – DIN NOU.

Pare destul de spăsit. Iau biletul în mână şi întind arătătorul spre el.

— Dă mâna şi o să fii iertat.

El zâmbeşte şi îmi strânge degetul ca şi cum ar fi mâna.

— …Uneori e o problemă de a amesteca lucruri care nu reacţionează bine unele cu altele. Un exemplu popular e alcoolul şi pastilele de dormit, combinaţie care poate provoca simptome ca somnolenţă extremă, pierderea memoriei şi, în cazuri nefericite, chiar moartea.

Îmi ridic capul când domnul Peterson spune asta.

— De altfel, continuă Jamie în şoaptă, cred că faptul că Asul s-a luat de alţi oameni e un semn. Știe cum arată mânia ta.

Mintea mea încă se învârte sub ecoul cuvintelor domnului Peterson.

— Ai dreptate, răspund, încercând să mă scutur de subita senzaţie ciudată.

Senzaţia de déjà vu.

Dar de îndată ce rostesc asta, aud râsul crud şi nemilos ai Universului şi, ca la comandă, o rafală de telefoane se porneşte.

Duc mâna în buzunar cu inima bătându-mi să-mi sară din piept şi stomacul cuprins mai tare de convulsii. Cercetez ecranul. O notificare de la Necunoscut. Aud murmurul sporovăielilor de jur-împrejurul meu, când toată lumea începe să disece textul.

[O fotografie ataşată]

Avem un gangster printre noi, oameni buni! Devon Richards, uită-te la tine. Umblând aiurea prin mahala. La ce te-ai putea aștepta, când el face astfel de vizite frecvente la dealerii de droguri foarte influenți, ca să nu mai spun și foarte chipeși. Ai grijă, Vonnie, Juilliard nu prea se dă în vânt după caziere judiciare. Sper măcar că merită. – Asul Fotografia îl înfățișează pe Devon stând lângă o clădire oarecare.

Citesc tot textul, bătând darabana cu unghiile în masă. Cine să fie atât de interesat de Devon? Sună aproape ca un fost iubit furios sau gelos…

Apăs pe ecran, alegând un contact cu care n-am mai vorbit de luni bune.

Buna, Scotty, sunt Chiamaka.

Privesc ecranul, ridicând ochii doar ca să mă asigur că domnul Peterson e concentrat la altceva și nu se uită la mine. Avem voie să folosim telefoanele în școală, dar nu în timpul orelor. Aparent, provoacă neatenție. Pariez că profii nu și-au imaginat niciodată așa ceva, totuși, când au făcut regula asta. Cum s-ar putea concentra cineva când e un șarpe în libertate?

Îmi plimb degetul pe ecran, bătând în masă nerăbdătoare.

— Cui îi scrii? îmi șoptește Jamie, speriindu-mă.

Îl plesnesc ușor.

— Nu-i treaba ta. Fii atent la lecție, spun, înainte să înclin telefonul ca să-l feresc de ochii iscoditori ai lui Jamie.

Apar trei puncte, indicând că Scotty tastează, și mă pregătesc.

N-am mai vorbit de multișor.

Îți scriu doar ca să-ți pun o întrebare și vreau un răspuns direct.

Încerc să par autoritară. Probabil ar fi trebuit să vorbesc cu el la prânz, de vreme ce intimidez mai eficient în persoană. Dar nu eram în dispoziția necesară.

Îmi răspunde.

Întreabă.

Ridic capul, surprind privirea profului, așa că îmi iau creionul și mă prefac că scriu cu o mână, în timp ce tastez cuvintele pe sub masă cu cealaltă.

Tu ești Asul?

Nu trece mult și apar cele trei puncte.

Ești a doua persoană care mă întreabă, săptămâna asta. Credeam că suntem prieteni.

Eu nu ne-aș numi prieteni… De fapt, ultima oară când am vorbit – cândva după falsa noastră despărțire de la începutul penultimului an – el râsese de pantofii mei, pe hol, și eu îl amenințasem că-i tai prostia aia de coadă de păr. Dar și eu mă gândeam că eram în termeni destul de buni. El e prieten cu prietenii lui Jamie, așa că întotdeauna am fost cumva în aceleași cercuri.

Și eu credeam că suntem, totuși tu ești singura legătură la care mă pot gândi care să aibă niște ponturi și despre mine, și despre Devon.

…

Cum i-am spus și celeilalte persoane, de ce m-aș acuza singur?

Ceva din mine știe că nu e Scotty. Că, în pofida tuturor lucrurilor de rahat pe care le-a făcut, nu are nimic de câștigat din treaba asta.

Telefonul meu bâzâie din nou.

Ți-e teamă că Asul o să vorbească despre noaptea aia?

Încremenită, mă holbez la mesaj, încercând să-mi dau seama ce înseamnă *noaptea aia.* Oare Scotty a aflat cumva de fata pe care am lovit-o?

Ce noapte? îi scriu eu.

Așteptarea răspunsului mi se pare o veșnicie, dar în cele din urmă telefonul meu vibrează.

Petrecerea lui Jamie de la începutul penultimului an. Te-ai făcut criță, mai ții minte? Le tot spuneai oamenilor că sunt îmbrăcați penibil. A fost amuzant, de fapt.

Nu-mi amintesc decât frânturi din petrecerea lui Jamie. Îmi aduc aminte sărutul… Dar restul e în ceață. Nu-mi aduc aminte nici să fi băut atât de mult, dar sunt mult mai atentă acum dacă e să beau în jurul străinilor. Vreau să fiu în stare să-mi amintesc totul, să le păstrez eu secretele în seiful meu, nu invers.

De ce m-aș teme de asta? Cel mai rău lucru pe care Asul l-ar putea face ar fi să le arate tuturor un film cu mine dansând prost pe vreo masă. Am trecut prin încercări mai rele ale oamenilor de a mă face de râs.

Asta-i tot ce-ți aduci aminte? scrie Scotty aproape imediat.
Fac o pauză, încercând să-mi dau seama ce vrea să spună cu asta.

Da, de ce?

Pentru că eu abia îmi aduc aminte de noaptea aia și voiam să pun și eu lucrurile cap la cap, în caz că Asul mai are ceva împotriva mea. Fac lucruri prosteşti când mă îmbăt. Tot ce mai știu e că am vorbit cu tine, m-am sărutat cu un tip și am dat la boboci în tufele de trandafiri de afară.

Nu țin minte să fi vorbit cu Scotty în noaptea aia. Închid ochii, încercând să-mi amintesc ceva, orice. De parcă o găleată cu apă rece ca gheața mi-ar fi fost aruncată în cap, un fior mă cutremură când mi se face lumină în amintiri.

♠

— Pot să-ți spun un secret? întreabă Scotty și tresar auzindu-i vocea.

Sunt într-unul dintre dormitoarele de oaspeți. Parcă încuiasem ușa… Nu înțeleg cum a intrat Scotty. Muzica asurzitoare a petrecerii de la parter îmi face capul să se învârtă.

— E despre tine… zice el, cu un zâmbet șmecher.

— Ce secret? zic eu, încercând să mă ridic în capul oaselor, brusc

cuprinsă de panică.

El zâmbește încrezut, apoi se așază pe covor, lângă mine, cât pe-aci să verse băutura din paharul lui roșu de plastic.

— Am auzit că Cecelia Wright nu e blondă natural, spune Scotty.

Clipesc uluită la el.

— Asta nu-i despre mine.

Mă holbez.

— Nu, firește că nu e… Pe tine te cheamă Chi, nu CeCe.

Se șterge la gură și se apleacă spre mine. Duhnește ca moartea, și ăsta-i modul elegant de-a o spune.

— Știi, nu ar fi trebuit să fiu aici, în noaptea asta… M-am furișat afară când nu se uita mama, zice Scotty.

Vreau să dorm, dar mă simt atât de rău și fără vlagă. Și mai vreau să aflu ce secret știe Scotty despre mine.

Scotty își ridică privirea și-mi cuprinde fața în palme.

— Ești atât de frumoasă, Chi. Frumoasă ca o păpușă.

Îi dau mâinile la o parte.

— Ce te-a apucat?

Ridic mâinile să-mi netezesc obrajii, dar îi găsesc uzi. Plângeam? De ce plângeam? Eram… ar fi trebuit să-l întâlnesc pe Jamie în camera lui, dar el nu era…

— De ce te-ai ascuns aici, în camera asta? E mult mai distractiv la parter.

Cuvintele lui Scotty se poticnesc, el se clatină și se ciocnește de mine. Mi-a ignorat complet întrebarea.

— Te-aș putea întreba același lucru, spun.

— Am venit s-o caut pe iubita mea, spune el, râzând la cuvântul iubită de parcă ar fi cel mai amuzant lucru din lume.

Nu știu dacă ar trebui să mă simt jignită.

— Păi, ea e bine, așa că… poți să pleci acum.

Scotty își întinde brusc mâna, de data asta vărsând puțin din băutura lui, după care face un efort de concentrare ca s-o așeze frumos jos. Apoi își privește mâinile cu suspiciune, întinzându-le înainte de parcă ar avea puteri magice care vor împiedica paharul să încalce legea gravitației.

Dacă nu era evident până acum, în clipa în care începe să cânte refrenul de la „Hit Me Baby One More Time”, e limpede ca lumina zilei că e mult

prea beat ca să se ducă singur până acasă.

— Ai venit aici cu cineva?

L-aș putea întreba pe Jamie dacă nu l-ar deranja să-l găzduiască pe Scotty. Prietenii lui Jamie o să doarmă probabil în camerele de oaspeți sau într-unul dintre saloane.

— Nu, dar aș putea pleca cu cineva… Mă las în voia nopții, hai să vedem unde ajung.

Zâmbește sfios și îi trag una.

— Știi, ești cel mai prost iubit din toate timpurile, spun eu.

Eu și cu el suntem împreună doar de ochii lumii, întrucât el e în echipa de fotbal și e semipopular, iar eu sunt pe cale să devin foarte populară. Avem nevoie unul de celălalt. E politică.

— Știu, spune el, dându-și capul pe spate atât de viguros încât și-l pocnește de perete, făcându-mă să tresar.

Geme, cu degetele îngropate în părul ciufulit, ținându-se de cap.

— Ești bine? întreb, când își lasă capul să-i cadă în piept.

Se smiorcăie și mă aplec spre el, observând că el are acum obrajii uzi.

Plânge Scotty?

— Ai nevoie de o pungă cu gheață?

Clatină din cap înainte să termin întrebarea.

— Sunt așa un iubit mizerabil.

Nu răspund nimic. De asta plânge? Pentru că mie, uneia, nu-mi pasă de autenticitatea relației noastre în spatele ușilor închise.

— Tot ce fac e să înșel și să mint și să beau și să fiu o mare dezamăgire pentru Von și pentru părinții mei și pentru Niveus…

Poate că nu despre mine vorbește, în cele din urmă.

Acum plânge ceva mai tare, luând iar paharul cu băutură. Îl bat stânjenită pe spate.

Mi-e teribil de rău. Am vomat deja în baie, dar probabil o să-mi golesc tot tubul digestiv și-o să mor lângă Scotty în dormitorul ăsta, în timp ce toți ceilalți de la parter o să se adapteze fără probleme la viața de adolescent.

Scotty își ține paharul la piept ca pe o jucărie de pluș. Are o gaură în ciorap. Degetul lui mare, palid, i se ițește prin ea și e caraghios, pentru că e în halul ăsta de vraiște. El, care e întotdeauna spilcuit, îmbrăcat în cele mai bune haine, cum e de așteptat din partea copilului unor foști absolvenți.

— Nu ești o dezamăgire, Scotty. Crede-mă, spun eu, netezindu-mi rochia

pe corp. Și e de datoria mea, ca iubită-simulacru, să nu te las să mori intoxicat cu alcool.

Îi iau paharul din mână. El se prăbușește pe spate.

O vreme, tăcem amândoi. Încep să cred c-a adormit.

Ușa camerei de oaspeți se deschide din nou.

— Aici erai. Te-am căutat în camera mea, dar nu te-am găsit… E totul în regulă? întreabă Jamie.

Dau din cap, încă tremurând. Lacrimile mi s-au uscat pe obraji. Probabil arăt ca dracu'. Mă silesc să zâmbesc.

— E perfect, spun eu.

— Bine…

Ochii i se întorc spre Scotty care stă lângă mine, dormind buștean.

— Vrei să mergem undeva să vorbim? spune el, cu un zâmbet ironic.

Dau să mă ridic, surprinsă cât de greu îmi este s-o fac.

O imagine îmi străfulgeră prin minte: cineva mă împinge, eu cad grămadă, plângând, strigând după ajutor…

— Mi-ar plăcea să vorbim, spun eu, iar brațele lui se strecoară pe după talia mea, atingându-mi în trecere vânătăile de pe șolduri…

♠

Un junghi ascuțit îmi străpunge țeasta, amintirea curentându-mi subit sistemul nervos. Trag șovăielnic aer în piept și-mi netezesc fusta de școală, simțindu-mă un pic rău. Nu catadicsesc să-i mai răspund lui Scotty. Am obținut răspunsul pe care îl căutam: Nu e el Asul.

Jamie mă bate pe braț, cu un zâmbet larg și ochii mari.

— Gândești prea intens. Practic, îți aud neuronii țipând: *Ajutor… n-am mai rămas decât doi!*

Îmi dau ochii peste cap.

— Neuronii mei se descurcă, îi răspund în șoaptă.

Jamie ridică o sprânceană, cu o expresie de *dacă zici tu*, apoi întoarce capul și continuă să mâzgălească foaia cu instrucțiuni care ni s-a dat. Desenează numere și simboluri peste tot, așa cum face de obicei ca să-și omoare timpul. Uneori mă întreb cum se face că Jamie și cu mine suntem împreună în clasele de avansați – literalmente el nu-i atent niciodată.

Îl bat pe braț și el se întoarce spre mine.

— Ți-ai uitat una dintre parole la mine acasă, ieri, spun eu, uitându-mă la markerul lui negru, gros.

El pare confuz.

— Parola mea?

— Da, aia 1717.

Zâmbetul lui se schimbă, într-o expresie mai subtilă.

— A, parola *aia.* Nu mai am nevoie de ea, spune el.

— Cum să nu mai ai nevoie de o parolă?

Jamie ridică din umeri.

— Am avut nevoie de ea, apoi n-am mai avut nevoie.

Dau din cap, fără să mai insist. Jamie e câteodată împrăștiat. El se întoarce la mâzgălitul paginii.

Capul încă îmi zvâcnește, așa că încerc să mă concentrez pe altceva, sperând că o să-mi treacă durerea. Privirea îmi alunecă dincolo de Jamie, aterizând pe Belle, care stă la o masă vecină. Părul îi cade peste față, stă cu bărbia sprijinită în mâna cu unghiile făcute, obrajii îi sunt roșii. Observ că strânge creionul atât de tare, încât i s-au albit nodurile degetelor.

Aș întreba-o dacă e bine, dar nu suntem prietene. Așa că n-o întreb.

Îmi imaginez părul ei blond năclăit de roșu, sângele curgându-i pe uniformă și făcând o baltă dedesubt.

Apoi clipesc și imaginea dispare.

13.

DEVON

Joi

Trebuie să vorbim – Dre

Daniel, atacantul ciudat din clasa mea de muzică, cel care s-a trezit brusc interesat să-mi vorbească, a avut amabilitatea să-mi arate mesajul de la As când am intrat în clasă, azi-dimineață, înainte să mă întrebe cum mi se spune în cartier.

Prin urmare, cred că ghicesc de ce Dre mi-a trimis mesaj. Voia să stau departe de gura Asului, dar, din nu știu ce motiv, Asul nu vorbește *decât* despre mine. Vreau să aflu cine e în spatele tărășeniei, ca să-l pot întreba

cum se face că știe atât de multe și de ce nu mă lasă în pace. Trebuie să fie cineva pe care l-am supărat din greșeală.

Inima îmi bate atât de tare că o pot auzi în urechi când mă îndrept spre apartamentul lui Dre. Cămașa mea de școală e fleașcă și lipită de corp, în pofida aerului rece al după-amiezii.

Aici am crescut. Chiar aici, laolaltă cu băieții ăștia. Am mers împreună la aceeași școală primară. Am fost martori la scene pe care niciun copil n-ar trebui vreodată să le vadă, turnători înjunghiați și împușcați, tați încătușați și luați pe sus. Am mers împreună și la gimnaziu, până într-o zi când un băiat mai mare, Malik, s-a hotărât să mă bată atât de rău după ore, încât a trebuit să abandonez școala.

Îmi aduc aminte că toți ceilalți au sărit să participe – chiar și băieții despre care crezusem că-mi sunt prieteni.

Strigau insulte, râzând, în timp ce eu țipam și sângeram.

Cuvintele „găozar” și „poponar” îmi răsunau în urechi, în timp ce mă burdușeau cu pumnii și picioarele. Dintr-odată, băieții cu care crescusem nu mai erau băieții mei. Erau băieții de care ajunsese să-mi fie frică.

Dacă aș fi putut riposta, ca Dre, viața mea ar fi fost cu totul alta. El întotdeauna a fost capabil să se facă acceptat aici; e ca și când ar avea un manual cu instrucțiuni sau ar cunoaște niște reguli nespuse pe care eu nu le știu.

Sunt la blocul cu apartamente al lui Dre acum, uitându-mă la băiatul de la ușă, Leon, un alt coleg de la gimnaziu. Cârlionții lui negri aproape că-i acoperă ochii, dar privirea lui dură e fixată asupra mea. Face parte dintre apropiații lui Dre de ani buni, dar se pare că niciodată nu m-a plăcut.

— Sunt Devon, spun, întotdeauna ținându-mi capul sus în fața lor.

El dispare înăuntru, întorcându-se peste câteva momente cu confirmarea.

Duşumelele scârțâie când păşesc înăuntru. Străbat holul spre apartamentul lui Dre, apoi intru în camera lui și îl găsesc acolo, stând pe întuneric, cu spatele la mine, cu mâinile în buzunare și cu omoplații vizibil conturați prin tricoul mulat. Închid ușa în urma mea.

— Salut!

El zvâcnește.

Urmează o lungă tăcere; îl pot auzi cum respiră și își trage nasul. Își ridică mâna să-și șteargă fața, apoi și-o vâră la loc în buzunar.

— Ar trebui să nu ne mai vedem, spune deodată, încă întors cu spatele la mine.

Aparent îmi păstrez calmul, în ciuda faptului că pieptul mă doare de parcă aș fi fost înjunghiat.

— Ce? îngaim, înghițind anevoie nodul din gât.

— Ar trebui să nu ne mai vedem, repetă el.

Simt o durere ascuțită. Mi se umezesc ochii.

Te-am auzit.

— De ce? întreb, deși știu răspunsul.

— Nu toți merg la școala ta selectă, Von. Nu toți au privilegiul să-i doară în cot de reputația lor. Eu am una – am *nevoie* de una. Nu am nimic altceva decât asta și nu te pot lăsa să mi-o distrugi.

Fac un pas spre el.

— Și cum ți-o distrug eu, Dre?

Se întoarce și se uită la mine, cu ochii roșii, dar cred că e efectul combinat între ce mama naibii o fi luat și lacrimi. Mă apropii mai mult. El se dă puțin înapoi, de parcă aș avea de gând să-l rănesc.

Dre încearcă să se poarte ca un dur, dar nu e. E un mare urs de pluș, care are nevoie să fie strâns în brațe, sărutat și iubit.

Știu asta pentru că îl cunosc. Îl cunosc de ani buni, am fost prieteni ani buni – în pofida faptului că mama nu era de acord. Ne place aceeași muzică. Așa a început. Tupac, Biggie – ei ne-au împrietenit. Rap, R&B, soul, astea ne plac.

Obișnuiam să stăm în patul lui cu orele, ascultând muzică veche, până când se făcea noapte, înainte să-l dea mama lui afară, când el avea paisprezece ani.

Îmi aduc aminte prima oară când m-a sărutat – ne-am sărutat mult prea târziu, după părerea mea. Mă întâlneam cu Scotty de vreo câteva luni la momentul ăla. Nici măcar n-am știut că Dre mă plăcea până atunci sau că eu îl plăceam pe el.

Amintirea îmi inundă creierul.

— Eu, știi, mă văd cu cineva, îi spun lui, în pofida faptului că inima îmi bătea de parcă tocmai alergasem la un maraton și câștigasem.

Scotty, mă văd cu Scotty. N-ar trebui să simt că asta ar fi dintr-odată ceva ce nu vreau.

El pufnește disprețuitor:

— Băiat alb, bogat, hm?

Vreau să-l sărut din nou pe Dre…

— Da, băiat alb, bogat, șoptesc.

— Pleacă de-aici!

Vocea groasă a lui Dre își face loc prin amintirile mele.

Ochii mi se umplu de lacrimi și clatin din cap.

Acum el vine mai aproape de mine.

— Pleacă! *Te rog*, ieși.

Mai aproape…

Clatin din nou din cap.

El își lipește fruntea de a mea, apăsând tare în țeasta mea, dar nu-mi pasă. Îl apuc în brațe și el mă sărută, lung și apăsat, și eu plâng, cu lacrimile șiroindu-mi pe față și gâdilându-mă sub bărbie. Îl țin strâns și ne sărutăm, și ne tot sărutăm, până ce el se desprinde și strigă: — Pleacă!

Scutură din cap, retrăgându-se un pas.

— Ieși dracului odată! răcnește el, ștergându-și fața nervos.

Sar cât colo, când ușa se deschide brusc.

Doi băieți dau buzna peste noi. Unul dintre ei este Leon.

— Vrei să-l scoatem noi pe sus, Dre? întreabă Leon, evitându-mi privirea.

Mă uit înapoi la Dre, care se uită la mine cu ochi roșii sticlind de regret.

— Doar dați-l afară. Nu vreau să-l mai văd prin bârlogul meu de acum încolo.

Pumnalul din pieptul meu se răsucește și inima mi se face bucăți. Închid ochii în timp ce ei mă târăsc pe ușă, mă îmbrâncesc pe scări și, prin urmare, mă împiedic. Mă aruncă afară cu atâta putere, încât mă trântesc la pământ.

Simt multe priviri asupra mea. Băieții de afară – băieții de care am prins de mult frică – sunt pregătiți, așteaptă.

Asta este tăcerea de dinainte. Vântul foșnește prin copacii din apropiere. O brichetă se aprinde. Apoi, pași.

Și înainte de a se întâmpla, îmi amintesc de prima oară când Dre mi-a spus că mă iubește. Era la mai multe zile după ce începuserăm să fim împreună și la câteva luni după ce ne sărutaserăm prima oară. La numai câteva săptămâni după ce încheiasem socotelile cu Scotty. Ascultaserăm muzică în apartamentul lui, locul în care stătea înainte să se mute aici, certându-ne pe tâmpenii, și el o trântise pe neașteptate. Îmi amintesc că-i mulțumisem pentru sinceritate și amândoi am izbucnit în râs. Eu am spus „te iubesc” câteva ore mai târziu și totul a fost atât de ușor. Fusese oare o greșeală? Să spunem asta atât de devreme în relația noastră?

Prima lovitură o primesc sub coaste și șuier.

Te iubesc.

A doua lovitură este mai puternică. Cred că este, asociată cu cuvintele lui Dre, dureroasă ca o împușcătură.

Te iubesc.

Restul loviturilor vin toate odată, străpungându-mă la nesfârșit. Cineva îmi dă un pumn în ochi și țip.

Te iubesc.

Simt cum mi se umflă. Nu pot vedea. Nu pot vedea. Nu pot…

— Te iubesc, îmi spune el, imediat după ce-mi spusese că sunt bătut în cap pentru că sunt de părere că Destiny's Child este o trupă mai bună decât TLC.

— Mulțumesc pentru sinceritate, îi spun eu, chiar dacă agonizez pe dinăuntru.

Mă uit la el, el se uită la mine, cu slit-uri[{12}] *în sprâncene care îl fac să arate ciudat de atrăgător, și cu ochii întunecați și pătrunzători.*

Îmi zâmbește.

— Asta-i tot ce primesc?

Îmi pun mâna pe după gâtul lui, apropiindu-mi capul de al lui.

— Am spus mulțumesc, totuși…

O scurtă pauză și apoi izbucnim în râs fără motiv.

Încă zâmbește când mă sărută, se apleacă și mă sărută. Iar eu mă simt ușor ca fulgul.

Doamne, mă simt atât de ușor.

♠

Nu știu unde mă aflu. Eram în fața blocului lui Dre, iar acum sunt într-o cameră, întins pe ceea ce pare să fie un pat.

Îmi plimb degetele peste materialul de sub mine.

— Te-ai trezit, spune o voce groasă, venind de nicăieri.

Inima îmi stă o clipă în loc.

Zăresc nedeslușit o siluetă în colț. Folosindu-mă de ochiul bun, scrutez într-acolo, încercând să îmi dau seama dacă este cineva pe care îl cunosc sau, cel puțin, pe care l-am mai văzut. E înalt, cu piele neagră, ochelari, șuvițe împletite șaten-închis și tâmple rase. Pare cam de vârsta mea. Dar asta-i tot ce pot vedea; ochiul mă doare cumplit…

— Eu sunt Terrell, începe el. Terrell Rosario – am văzut cât de rău te bat și te-am adus acasă la mama mea. Sper că este în regulă.

Terrell. Sună familiar… cred.

Tot corpul îmi zvâcnește de durere, de parcă am niște ace înfipte în locurile foarte sensibile. Nu pot decât să-mi închipui cum arată fața mea, de vreme ce nici nu-mi pot deschide ochiul drept.

Încuviințez.

— Am pus niște apă pe noptieră, spune el, arătând spre stânga mea. Întorc capul și văd un pahar albastru de plastic.

— Mersi, spun.

Îi simt privirea ațintită spre mine, probabil întrebându-se ce am făcut să ajung bătut de ei.

— O să mă duc acasă, îi spun lui Terrell.

Mama întotdeauna mă previne să mă feresc de oamenii care încearcă să-mi facă favoruri.

El nu zice nimic, privindu-mă cum fac eforturi să nu plâng. Brațele îmi tremură violent când încerc să mă sprijin în ele ca să mă ridic. Durerea nu este la fel de rea ca alte răni pe care le-am căpătat înainte, dar sufăr mult mai tare din cauza lui Dre.

— Îți mai aduc niște gheață.

Mă uit din nou la el, fața lui devenind mai clară când privirea mi se focalizează. Are o expresie blândă, îngrijorată, care mă face să simt că străinul ăsta și cu mine suntem prieteni.

Îl urmăresc ieșind din cameră. Câteva clipe mai târziu, este înapoi cu o pungă ce pare să fie de legume congelate.

— Nu avem decât astea, spune el, ridicând punga. Se apropie de mine cu băgare de seamă. Unde te doare cel mai tare?

Îi arăt în partea dreaptă, iar el se urcă pe pat, întrebându-mă din priviri. Dau din cap, închipuindu-mi că vrea aprobarea mea sau ceva de genul ăsta, înainte să-mi ridice puțin cămașa și să aplice punga înghețată pe partea pe care i-am indicat-o. Strâng din ochi. Ustură, dar este suportabil.

În cameră se lasă tăcerea, în timp ce carnea mă furnică și apoi amorțește. Terrell se ridică în picioare, cercetându-mă cu atenție, mutându-și privirea spre diverse părți ale corpului meu.

Fără să vreau, observ pantalonii lui de pijama Spider Man. Frații mei au amândoi câte o pereche asemănătoare.

— Îi știu pe tipii care te-au bătut, începe el, încordat.

Cei mai mulți oameni îi cunosc.

— Și… nu știu dacă o să te simți mai bine că ți-o spun eu, dar nu s-au

purtat deloc cu mănuşi cu tine.

Bănuiesc că asta nu mă surprinde.

— N-am văzut bătaia. Dacă aş fi fost acolo, n-aş fi stat să privesc, crede-mă – aş fi încercat să ajut, dacă asta ar fi însemnat că aveai să fii mai puțin lovit…

Îşi muşcă buza şi îşi întoarce capul, fraza lui părând neterminată.

E ceva în Terrell care mi se pare foarte familiar.

— E în regulă, îi spun.

Tăcerea se strecoară iarăşi în cameră, urcând în pat şi învăluindu-mă, încercând să nu se atingă de juliturile şi vânătăile mele.

Adorm, cu chipul lui Dre plutind în mintea mea, revăzând iar şi iar despărţirea noastră. Nu sunt surprins de ea, numai că doare. Întotdeauna mă doare puțin când pierd părți din Dre. Ca atunci când a început să vândă droguri, după ce mama lui şi iubitul ei l-au aruncat afară. Am mai pierdut o parte din el când a început să bată oameni ca să câştige popularitate şi respect. Şi o alta, când a urcat în rang în banda lui. Pierd constant părți din el. Trebuia să se întâmple şi asta într-o zi.

Ar fi trebuit să mă pregătesc mai bine pentru inevitabil.

— Te simți puțin mai bine? mă întreabă Terrell.

Aproape c-am uitat din nou unde sunt.

— Da, mai bine, mulţumesc, spun.

Nu vreau decât să mă duc acasă.

El zâmbeşte şi în obraji îi apar gropițe. Chiar îi vin bine.

— Bravo, îmi făceam griji pentru tine.

Fac o pauză, dorindu-mi să treacă un moment înainte să trebuiască să-i spun din nou că plec, însă până să apuc să deschid gura, vorbeşte el.

— Mai faci muzică? întreabă el, cu un zâmbet jucându-i pe buze, de parcă m-ar provoca într-un fel.

Mă încrunt, nedumerit.

— Muzică?

El dă din cap.

— Cântai la pian, din câte mi-aduc aminte.

Dintr-odată mă simt speriat de-a binelea. *Cine e Terrell?*

Mijesc ochii la el, studiindu-i trăsăturile. Tot nu ştiu de unde să-l iau.

— Încerci să-ți amintești de mine, declară el.

— Scuze, spun, simţindu-mă prost.

El clatină din cap, împingându-şi ochelarii mai sus pe nas.

— Neh, e okay, memoria este ciudată – numai că eu te găsesc cu adevărat memorabil…

Se oprește, privirea coborându-i sub coastele mele.

— Probabil se topește acum… O să-ți iau aia.

Ridică punga înghețată și numaidecât partea mea lovită duce dorul înțepăturilor reci.

Aș fi vrut să-și termine fraza. Voiam să știu de ce nu-mi pot aminti de el.

Iese din încăpere și eu apăs cu un deget în partea dureroasă, ceea ce-mi trimite unde de șoc până în piept.

Mă uit încet prin cameră. E curată, dar mai mică și mai veche decât a mea. Tapetul se cojește pe la colțuri și un scaun de birou paradit își revarsă buretele în afară.

Terrell se întoarce și mi se pare că acum este momentul potrivit.

— De unde ar trebui să te cunosc? întreb.

— Din gimnaziu, începe el, întorcând capul. Obișnuiam să vorbim chiar mult înainte să pleci. Eram nou la școală, în clasa a opta, iar tu ai fost… drăguț cu mine. Ne-am și sărutat o dată, bănuiesc, și… A fost primul meu sărut și nu se prea uită astea…

— Ne-am sărutat? bolborosesc eu.

La asta nu mă așteptasem.

— Doar o dată, repetă el, oprindu-se de parcă ar fi vrut să spună mai multe.

De ce nu-mi amintesc de el?

— Și tu îți aduci aminte de mine? întreb.

El dă din cap, de parcă ar fi ciudată întrebarea mea.

— N-aș putea să te uit vreodată, Devon. De altfel, când ai intrat la școala aia selectă, numai despre tine s-a vorbit în tot cartierul.

Îmi amintesc că s-a aruncat cu ouă în casa mea când am intrat la liceu. *Ciuda naște dispreț.*

— Îmi pare rău. Eu nu-mi aduc aminte prea multe din vremea aia – parcă am un gol în memorie.

Simt un junghi într-o parte.

— Memoria mai joacă și feste, spune el din nou.

Știam că îmi este cumva familiar, dar s-ar fi cuvenit să-mi amintesc de cineva cu care m-am sărutat.

Poate că nu mă cunosc atât de bine pe cât am crezut.

Memoria *mai joacă* și feste.

♠

Terrell nu mi-a dat de ales – m-a condus până acasă dar mă bucur. Nu pot să merg ca lumea fără să mă doară, iar el mă ajută să șontâcăi și-mi face drumul puțin mai suportabil.

În plus, nu vorbește prea mult.

Ajungem la ușa mea peste vreo douăzeci de minute – aș fi făcut jumătate din timpul ăsta dacă n-aș fi fost beteag. În sfârșit, el îmi dă drumul, nu mă mai ține pe după mijloc, lăsându-mă să stau singur pe picioare.

— Îți mulțumesc, spun, simțind cuvintele astea două cumva nepotrivite.

El clatină din cap.

— N-ai pentru ce. Aș fi făcut-o pentru oricine aflat la necaz.

Dau din cap și mă întorc.

— Stai, mă oprește el.

— Da?

— Nu te-am îmbrățișat de rămas-bun.

Fără să vreau, cuvintele lui mă fac să zâmbesc.

— Îmbrățișare de rămas-bun?

— Nu știu când o să te mai văd, așa că vreau măcar o îmbrățișare, să-mi aducă aminte.

O îmbrățișare să-i aducă aminte. Asta este ceva nou.

— Desigur, spun și gropițele îi apar din nou.

Face un pas spre mine și mă îmbrățișează și, chiar dacă mă doare, încerc să nu arăt.

— Mulțumesc, mai spun o dată.

Totuși, nu mă simt confortabil. Cu săptămâna pe care am avut-o, este greu să-mi amintesc când s-a purtat ultima oară cineva binevoitor cu mine.

Îmi dă drumul și pot respira din nou, corpul meu fiind mânios pe mine că am lăsat un necunoscut să-l atingă.

— Aș putea să-ți dau numărul meu de telefon, îi sugerez. Am putea să ne mai întâlnim.

Prieteniile mele dispar zilnic, așa că ar trebui să fac rost de mai multe, să nu rămân singur cuc. Cel puțin înainte puteam pretinde că Jack și cu mine suntem prieteni la fel de buni cum eram și la gimnaziu și, în plus, îl aveam pe Dre companie.

Terrell se luminează la față și își caută telefonul în hanorac. Îi dau numărul meu și el se uită la telefon de parcă ar căuta ceva, după care îl vâră înapoi în buzunar.

— Ne mai vedem, deci? spune el.

Dau din cap.

— Da… şi încă o dată mulţumesc.

Începe să se îndepărteze mergând cu spatele şi eu mă uit la el. Continuă să meargă cu spatele şi eu continui să mă uit la el, după care zâmbeşte şi se întoarce, dispărând rapid în direcţia din care am venit.

Stau pierdut în gânduri câteva momente, apoi deschid uşa de la intrare şi o descopăr pe mama aşezată la masă, în bucătăria noastră slab luminată, citind scrisorile.

Pot ghici ce conţin scrisorile alea, pentru că întotdeauna spun acelaşi lucru. Uneori, mi se pare că sunt blocat într-o buclă, retrăind aceeaşi şi aceeaşi zi, încontinuu. Vin acasă şi mama este întotdeauna obosită, întotdeauna sortând facturile.

— Cum a fost la şcoală, *domnule monitor*? spune mama fără să se uite la mine, continuând să ordoneze hârtiile.

Îmi spune deseori aşa, de când i-am dat vestea. Mă bucur că o face fericită. Mă face şi pe mine să simt că am realizat într-adevăr ceva.

Nu ştiu cum să-i răspund la întrebare. Aşa că spun doar:

— La şcoală a fost bine, piesa mea muzicală începe să se lege frumos şi cred că aş putea avea o şansă rezonabilă la Juilliard – şi să obţin şi o bursă, de asemenea…

Ea oftează, ştergându-se la ochi cu dosul palmei. Mă folosesc de prilej să mă apropii de ea, încercând să-mi ascund cât de cât rănile, mă aplec şi o sărut pe capul plecat.

— Vin imediat, doar să iau ceva de la mine din cameră, spun aproape în şoaptă, înainte să-mi las rucsacul şi să urc scările cât de repede pot până în dormitorul meu.

Nu pot să suport s-o văd atât de dărâmată tot timpul. Nu mă lasă să-mi iau o slujbă, zice că mi-ar distrage atenţia de la şcoală şi probabil că are dreptate. Dar nu pot să stau pe spate şi s-o las să se chinuie aşa. S-o văd plângând astfel.

Când creşti ca mine, chiar dacă este în firea ta sau nu, uneori nevoia de supravieţuire este mai tare decât conştiinţa.

Caut în sertarul meu plicul cu bancnote de douăzeci de dolari. Încerc să nu fac prea mult zgomot, în ciuda faptului că-mi simt coastele ciocnindu-se şi frângându-se unele de altele. Fraţii mei dorm deja şi este greu să-i faci pe amândoi să doarmă în acelaşi timp.

Închid sertarul în liniște, șchiopătând înapoi pe scări. Coapsele mă dor de la presiunea inegală pe care o pun pe ele. Când în sfârșit ajung la mama, așez plicul în fața ei.

Ea își ridică ochii la mine, ochi obosiți și inerți, apoi se ridică în picioare, cuprinzându-mi fața în mâinile ei negre și zbârcite. Nu zice nimic despre fața mea, nu întreabă de ce este bătută, ci doar mă mângâie.

Am mai trecut prin asta.

— Să-ți aduc niște gheață pentru aia… murmură ea.

Clatin din cap, știind că nu avem nicio pungă de mâncare în congelator, săptămâna asta.

— Sunt bine, îi spun eu.

Vocea mi se frânge, dar nu din cauza bătăii. Chiar mă doare inima.

Ea dă din cap, întorcându-și ochii de la mine și coborându-i spre bani.

— Vonnie, de unde faci tu rost de banii ăștia?

— Nu întreba, mamă, te rog, spun eu.

Întotdeauna avem conversația asta când banii încep să lipsească acut. Întotdeauna ea vrea să știe de unde îi am. Întotdeauna.

Și cum spuneam, uneori trebuie să faci lucruri care nu se potrivesc cu ceea ce consideri moral, iar eu am făcut lucrurile alea ca să putem dispune de niște bani când avem nevoie de ei. Încerc să nu mă gândesc la cum o să fac rost de bani data viitoare, acum că eu și Dre…

Mă opresc, împingându-l și pe el în groapa din memoria mea unde păstrez toate lucrurile despre care nu vreau să vorbesc.

Mă duc la școală, îmbrac costumul pe care îl poartă copiii bogați și mă prefac pentru câteva ore. Aș putea să fac pe grozavul. Aș putea crede că sunt unul dintre ei, să mă mint singur, dar asta nu schimbă faptul că realitatea mea arată astfel.

Mama are trei slujbe ca să ne crească. Face totul pentru noi. Și eu fac totul pentru ea.

— Îți mulțumesc, Vonnie. Te iubesc mai mult decât pot să spun în cuvinte, știi asta?

Dau din cap.

Știu asta.

14.

CHIAMAKA

Luni

Mă trezesc târziu.

Tata m-a ținut toată noaptea cu povești din călătoria sa în Italia, la bunica. Nu că m-a deranjat prea tare. Oricum nu puteam să dorm, cu vinovăția și îngrijorarea care mă apăsau. Cred că era trei dimineața când, în sfârșit, m-am băgat în pat.

Când creierul meu pricepe cât este ceasul, am întârziat deja, fiind nevoită să-mi grăbesc rutina de dimineață, în consecință.

Îmi iau placa de păr și o ridic spre cârlionții mei, privind neliniștită cum trec secundele. Luminile se sting brusc, iar placa mea piuie, indicând că nu se mai încălzește.

— Mamă! strig eu.

Ea vine iute în camera mea.

— Ce-i?

— Curentul!

— Constructorii au început să lucreze la parter. O să dea drumul la curent mai încolo.

— Dar nu mă pot duce așa la școală.

— De ce nu?

— Părul meu!

Mama mă privește nedumerită.

— Părul tău este în regulă.

Clatin din cap.

— Nu mă pot duce așa.

Urmează o scurtă pauză.

— Ar trebui să-ți iubești părul, Chi, spune mama încruntându-se puțin.

— Știu, știu, îl iubesc, numai că…

Nu vreau să se repete faza din școala generală. Nu vreau să-i văd holbându-se. Ochii mamei mă sfredelesc, de parcă ar încerca să-și dea

seama ce gândesc – o treabă la care nu s-a priceput niciodată. Nu vreau să creadă că nu-mi place părul meu sau alte trăsături moştenite de la ea, fiindcă nu-i vorba de asta.

Chiar nu.

Îmi întorc capul şi cârlionţii îmi ating faţa, amintindu-mi că sunt aici – pentru totdeauna şi în orice clipă, fie că-mi plac sau nu. Şi îmi plac. Chiar îmi plac.

Mă silesc să zâmbesc.

— E-n regulă. Bănuiesc că o să mă duc la şcoală aşa.

Mama dă din cap.

— Şi grăbeşte-te, ai întârziat.

Evident că ştiu asta.

E abia luni şi deja se anunţă încă o săptămână nasoală.

Mă pieptăn, turnându-mi în păr cât mai mult ulei de cocos şi apoi ies valvârtej din casă.

♠

Ajung la şcoală, dorindu-mi să nu fi alergat atâta în dimineaţa asta. Să fiu azi aici este atât de diferit de lunea trecută. Săptămâna trecută m-am simţit stăpână pe situaţie, având senzaţia că anul ăsta avea să fie tot ce-mi doream. Şi acum totul pare nesigur, de parcă ar pândi ceva periculos de după colţ, gata să atace în orice clipă. Stomacul mi se strânge ghem în timp ce merg. Îmi ţin capul sus, asigurându-mă că nu-mi trădez prin nimic frica.

Javrele îţi pot simţi frica.

Fără să vreau simt furnicături când privirile lor se înfig în mine. *E din cauza altei bombe de la* As *sau este din cauza părului?*

Mă duc la Jamie, lângă dulapul lui. Zgomotul vocilor tuturor, prinşi în conversaţii, se ridică până la un nivel insuportabil. El îmi aruncă o privire, zâmbind scurt, continuând să scotocească prin dulap, apoi îşi întoarce iute capul înapoi la mine, cu ochii la părul meu, coborând apoi spre faţa mea. Îmi dau seama că ar vrea să se holbeze mai mult la cârlionţii mei.

— Acum ai sosit? Ai ratat înregistrarea, spune el, închizându-şi dulapul.

Dau din cap.

— Ştiu, m-am trezit târziu.

Pare surprins şi nu-l învinuiesc. Niciodată până acum n-am mai ratat înregistrarea, nici nu m-am trezit târziu pentru şcoală.

— Cine eşti tu şi ce-ai făcut cu cea mai bună prietenă a mea?

Rânjeşte şi începe să se îndrepte spre clasa de chimie. Mă uit pe hol după

Ruby sau Ava, dar nu le văd pe lângă dulapul meu.

Ceilalţi se dau la o parte când trecem, privirile lor fixându-mi faţa, hainele, părul. Mă simt prost, dar n-o să las să se vadă.

— S-au mai făcut progrese în spectacolul *hai să-i distrugem viaţa Chiamakăi* peste weekend? întreb eu. N-am primit niciun text anonim şi de-asta… nu eram sigură.

N-am primit niciun mesaj text de la nimeni weekendul ăsta, de altfel. Telefonul meu ar fi putut fi la fel de bine închis.

— Nu… nimic de săptămâna trecută. Cred că Maestrul As a terminat cu tine, zice el şi-mi face cu ochiul.

Cumva, ştiu sigur că nu este adevărat. De ce ar fi dezvăluit chestia aia cu Jamie şi magazinul de dulciuri? A fost ca o tachinare. Să mă prevină că mai avea rezerve destule pentru mine. E cineva în spatele poveştii ăsteia care are o agendă împotriva mea şi eu am un cadavru în dulap şi o poziţie la şcoală care întotdeauna e sub atac. Ăsta mi se pare a fi doar începutul.

— Mă îndoiesc, murmur, când ne aşezăm.

Ca pentru a-mi da dreptate, un roi de zumzete umple sala de clasă. Nu simt nimic în buzunar. Îmi vine să ţip. Mai întâi, chestia cu părul, acum asta. Asul vine după mine din nou, cum ştiam c-o să facă.

Cineva spune: *Dumnezeule mare* şi Simt că tremur pe dinăuntru când îmi ridic capul.

Nimeni nu se uită la mine.

Ciudat.

— Uite, spune Jamie, arătându-mi telefonul lui.

Academie Niveus, lucrurile merg din ce în ce mai bine… Se zvoneşte că elevul nostru preferat de la muzică face mai mult decât să-şi „viziteze” dealerul de droguri. Vai, Dev, nu ţi-a spus nimeni că ecstasy e un drog periculos? – Asul Inima mea încă bate nebuneşte.

De ce n-a venit bomba despre mine?

Duc mâna în buzunar, scoţându-mi telefonul.

E mort. Probabil am uitat să-l încarc seara trecută, cu tata şi cu poveştile lui interminabile.

Răsuflu, cu pieptul încă strâns dureros.

— Nu mă surprinde, spune Jamie, cu ochii încă la text.

Ceva din modul în care spune asta mă irită.

— Cum aşa? întreb.

El ridică din umeri.

— Pare să fie exact genul, nu? Vreau să spun, e din cartierul ăla…

— Da, şi totuşi e la şcoala asta, spun.

Nu-mi place tonul lui Jamie.

El face o pauză, zâmbind la mine.

— Ai dreptate. E la şcoala asta.

Expresia lui îmi spune că nu crede cu adevărat că, dacă Devon e la şcoala asta, se schimbă lucrurile. Expresia lui îmi spune că nu crede că locul lui Devon e aici. Şi chiar dacă al meu este, eu nu arăt ca tata; nu sunt albă şi asta devine evident în zile ca aceasta, când părul mi se încreţeşte şi trebuie să-mi fac curaj să înfrunt toate privirile şi confuzia.

Nu-mi îndrept părul pentru că aş urî felul cum arată, ci pentru că ceilalţi urăsc felul cum arată.

Mă întreabă „Tu ce eşti?” Şi mi-ar plăcea să fiu sarcastică şi să le spun fiinţă omenească, dar mă abţin. Le spun că am origini italiene şi nigeriene. Ei îşi ridică sprâncenele la partea cu originile italiene, de parcă ar fi surprinşi că un alb m-a putut produce. În unele zile, asta mă deranjează, în altele, nu-mi pasă.

Mă face să mă întreb dacă asemănarea mea cu mama are vreo legătură cu treaba asta – cu Asul. Oare faptul că Devon şi cu mine suntem de culoare o fi motivul pentru care ciudatul ăsta se ia de noi? Mi se face rău la gândul ăsta.

— Chi, nu vreau să par paranoic sau altceva, dar se uită lumea la noi, şopteşte Jamie.

Îmi ridic ochii şi într-adevăr! Un val de căldură mă cuprinde şi simt că mi se întoarce stomacul pe dos.

— Probabil nu e nimic…

El clatină din cap.

— N-ai ascultat? Am auzit mai multe telefoane zbârnâind… Al meu n-a fost unul dintre ele.

Mă uit din nou înjur. Priviri critice ne înconjoară.

Aş vrea să mă prefac că nu observ că lumea se zgâieşte. *Poartă-te normal, simte-te normal.* Dar nu pot şi asta mă scoate din minţi.

Jamie şi cu mine avem atâtea secrete împreună.

Apuc strâns de marginea mesei, uitându-mă în jos, cu ochii înceţoşaţii.

Încerc să respir, dar nişte mâini invizibile mi se înfăşoară de gât şi mă strangulează. Sunt reci şi vânjoase şi îmi lovesc pieptul, provocându-mi inima să-mi bată mai repede. Ea îmi scutură capul, ameţindu-mă – fata blondă care îmi bântuie visele.

În fundal, îl aud pe profesor cerându-ne facem linişte.

Închid ochii şi ea se uită în sus la mine, cu gura întredeschisă, cu părul mânjit de sânge…

— *Biata Belle,* aud pe cineva spunând.

Sar în picioare, pornind la întâmplare către un coleg din clasă, încercând să par calmă când întind mâna. Îl aud pe profesor strigând la mine să mă aşez la locul meu. Băiatul, şovăind, îmi întinde telefonul lui.

Belle Robinson, ai o problemă. Eu l-aş întreba pe iubitul tău şi pe prietena lui cea mai bună, Chiamaka, ce-au făcut vara asta. Ca indiciu, ai lipsa hainelor şi multă giugiuleală. Aparent, Chi are pe cineva cu care să vină la Balul Snowflake, până la urmă. Cine fură azi un ou mâine va fura un bou. Îmi pare rău, Belle. – Asul ♠

Până la prânz, toţi mă privesc lung. N-am văzut-o pe Belle toată dimineaţa şi, de la ora de chimie, nici pe Jamie nu l-am mai văzut.

Trei fete din anul întâi se apropie de mine, cu ochii arzând de însufleţire. E înfricoşător.

— Da?

Se uită una la alta.

— Jamie sărută bine?

— N-am de unde să ştiu, spun eu.

Toate trei îşi ridică sprâncenele.

— Asul nu minte niciodată.

— Da, spune o alta.

— Întotdeauna spune adevărul.

E greşit să pocneşti o fată de anul întâi?

— Dacă Asul ar avea curaj, nu s-ar mai ascunde în spatele unui ecran ca un laş, ci ar veni să-mi spună în faţă ce are de spus. Oricum, indiferent ce aţi citit despre Jamie şi mine, e născocit…

— Oare? mă întrerupe o voce.

Când mă întorc, dau cu ochii de Belle. Pare furioasă; ochii mijiţi, braţele

încrucișate la piept.

— Chiar e născocit? întreabă ea.

— Hai, c-o să fie tare, aud o boboacă murmurând.

— Da, răspund, privind-o pe Belle în ochi, încercând să par sigură pe mine.

— Zău? Pentru că Jamie mi-a spus că e adevărat.

Simt brusc un gol în stomac.

— Ce e adevărat?

Ea clatină din cap, arătând de parcă ar vrea să-mi tragă o palmă.

— Zvonul că ție îți plăcea de el și că te-ai tot ținut după el, chiar și după ce ți-a spus că nu era interesat.

Ce?

— Asta nu-i adevărat…

— Deci nu te-ai culcat cu el? Nici nu i-ai spus că îți place de el, după ce-ți spusese că se întâlnea cu mine?

Devin conștientă că lumea se oprește înjur, ascultând discuția noastră.

— Belle…

— Am venit aici ca să-ți spun că treaba asta – toată povestea cu La Lola, tu și cu el și *tradiția* voastră… Tu și cu el, punct, s-a terminat.

Nu poate să facă asta.

— Nu poți să faci asta.

Belle își șterge brusc fața.

— O, ba pot! Iubita e mult mai importantă decât fosta cea mai bună prietenă, spune ea, aruncându-mi o ultimă privire înainte să plece valvârtej pe hol.

Mă simt amorțită. Brațele îmi sunt paralizate.

— A fost extraordinar… o aud spunând pe una dintre fete.

— I-a arătat ea!

O urmăresc pe Belle – cu capul plecat și umerii aduși – îndepărtându-se.

Sunt o persoană oribilă. Nu știusem despre Jamie și Belle, dar, chiar dacă aș fi știut, probabil n-ar fi împiedicat cu nimic ce s-a întâmplat între noi. Nu mi-ar fi păsat de sentimentele ei. Eu îl voiam doar pentru mine, chiar dacă asta ar fi însemnat s-o rănesc pe Belle pe parcurs.

— Ce nenorocită! aud.

Cu altă ocazie, poate că m-aș fi gândit la o replică usturătoare sau aș fi plecat cu capul sus sau aș fi găsit o metodă să le pun la locul lor. În schimb, mă răsucesc cu fața la cele trei diavolițe, cu zâmbetele lor demonice pe fețe

de heruvimi, iar mâna mea revine brusc la viaţă. Plesneşte faţa celei din mijloc cu destulă forţă cât să mă usture propria palmă. Ea imediat îşi acoperă obrazul, cu gura căscată.

Aud exclamaţii în jur, când mă împleticesc îndărăt. Expresia fetei se transformă încet într-un rânjet dispreţuitor, maliţia jucând în ochii ei albaştri-verzui.

Îşi deschide gura larg, slobozind un ţipăt voit exagerat.

Și în clipa aia înțeleg că m-am ars.

♠

Directorul Ward stă la biroul lui, în faţa mea, uitându-se în sufletul meu cu ochii lui mici şi negri, ţinându-şi degetele lungi şi subţiri încrucişate.

— Domnule director Ward, nu-mi stă în caracter să fac aşa ceva. N-am intrat niciodată până acum în vreo încăierare – situaţia e foarte grea pentru mine, în ultima vreme. Simt că e cineva pornit să mă distrugă.

Sunt atât de sătulă de ziua de azi.

— Domnişoară Adebayo, sunt nenumăraţi martori, majoritatea cu referinţe imaculate, care spun că ai agresat-o pe fată. Credeam că tu, ca monitor-şef, ai mai multă minte.

— Nu-i adevărat! spun eu, ridicând vocea. Ei încearcă să mă pună într-o lumină proastă. Nici măcar nu mă cunosc!

Strânge din buzele subţiri.

— Şi de ce ar face aşa ceva?

Ezit. Oare m-ar crede măcar dacă i-aş spune despre As? Am văzut destule filme de crime misterioase ca să ştiu că nimic bun nu iese dacă pârăşti un agresor anonim.

Oftez şi cobor privirea.

— Există o persoană, sau mai multe, care trimite mesaje la toţi elevii, răspândind zvonuri false despre mine şi despre alţi câţiva elevi, şi făcând prezenţa noastră în şcoală foarte dificilă acum.

Îmi ridic din nou ochii la el, dar expresia lui nu s-a schimbat. Nici măcar nu arată surprins.

— O să cercetez problema, îmi spune directorul Ward.

Chiar dacă nu e cine ştie ce şi lui nu pare să-i pese, mi se ridică puţin din povară. Ceva se întâmplă.

Poate că ar fi trebuit să-i spun pur şi simplu unui profesor de la bun început.

— Avem o politică de zero toleranţă pentru violenţă. Ai noroc că părinţii

fetei au hotărât să nu depună plângere împotriva ta. Cum aceasta este prima ta abatere, n-am s-o trec în dosarul tău, dar este prima. Încă una, şi vor fi consecinţe serioase.

Îmi face semn să plec şi ies din biroul lui, trecând pe holurile unde mai sunt încă elevi stând la pândă, cu toate că orele s-au terminat de acum o jumătate de ceas.

Mă uit la telefonul meu descărcat, fără să mă mai ostenesc să ţin capul sus şi să mimez siguranţa de sine. Mă simt prea demoralizată să mă mai prefac. Ştiu că Asul n-a terminat cu mine.

Mă ciocnesc de cineva. Apa de colonie şi corpul acela care-mi este familiar mă fac să-mi ridic ochii.

— O, bună! îngaim, stânjenită.

Părul lui Jamie e prins cu o bentiţă roşie ca focul, care contrastează cu albastrul-deschis al treningului de fotbal.

— Salut, Chi, spune el, evitând să mă privească în ochi.

— Trebuie să stăm de vorbă…

— Cred că ar trebui să stăm departe unul de altul, deocamdată… spune Jamie, fixând un dulap din spatele meu. Vreau să fim prieteni, dar de asemenea o iubesc pe Belle şi nu vreau s-o pierd.

Iubire. Uau.

— Am s-o conving că nici nu mă placi în felul ăla şi că tot ce-a fost astă-vară n-a însemnat nimic.

Râd, mai degrabă neîncrezătoare.

— Sigur, după ce i-ai spus pe dos.

A părut luat prin surprindere de faptul că ştiam asta. Am ridicat o sprânceană la el, aşteptând să văd ce minciună o să-mi servească mai departe.

— O să mă asculte, spune el, liniştit.

— Nu poţi să spui un lucru şi apoi să convingi persoana aceea că nu l-ai spus sau că nu s-a întâmplat.

Asta face Jamie. Vorbeşte despre tot ce s-a întâmplat de parcă n-ar fi însemnat nimic. Justifică lucrurile, dăltuieşte noi amintiri pentru tine.

Îmi placi mult, Chi. Pe bune, spusese el în noaptea aia.

Trecutul se vălureşte între noi, absorbindu-mă înapoi în el – noaptea petrecerii lui îmi fulgeră prin minte în fragmente disparate.

Îmi aduc aminte cum am sosit, cum Jamie m-a întâmpinat, cum m-am simţit în al nouălea cer. Îmi aduc aminte că Jamie mi-a dat să beau ceva, şi-

a încolăcit braţul pe după mijlocul meu şi m-a invitat în dormitorul lui. Îmi aduc aminte cum am gândit: *Mă place,* când el se îndepărta.

Timpul se derulează înainte. Îmi aduc aminte că m-am împiedicat, că braţele lui m-au cuprins, ţinându-mă aproape, şi că am gândit *Mă place*, că ne-am sărutat, *Mă place,* că ochii mei erau încă umezi şi inima îmi bătea rapid tară motiv.

O durere de cap, şi amintirea se opreşte brusc.

Jamie se poartă de parcă nu mi-ar fi spus că mă place în noaptea aceea şi de parcă n-ar fi adevărat că, de atunci, din două în două nopţi ne-am culcat împreună. Mi-a repetat că-i place de mine şi înainte să plece în tabără.

Cum o să justifice asta?

Poate c-o să spună că am priceput eu greşit. Că nu voise să lase să se înţeleagă că mă plăcea pe *mine.* Ci pur şi simplu că îi plăceau corpul meu, carnea mea, oasele mele – şi că probabil se gândise că le putea avea, indiferent dacă vedea relaţia noastră platonică sau nu.

Eu am fost fraieră că am interpretat greşit.

Acum toată lumea se uită la mine de parcă aş avea o uriaşă literă roşie A aplicată în relief pe bluza de şcoală, ca Hester din *Litera stacojie.*

Jamie crede că lumea e sub controlul lui. Că îmi poate spune, şi totodată să mă convingă, cum să gândesc şi cum să simt, de parcă aş fi o marionetă. Obişnuiam să cred în poveştile lui – să mă las furată de ele. Dar e din ce în ce mai greu să nu văd dincolo de minciunile pe care le toarnă, cum că n-ar fi egoist şi că i-ar păsa.

— Chiar s-a întâmplat, Jamie. Nu poţi s-o faci „neîntâmplată”. Belle e mai inteligentă decât crezi. N-o să te creadă.

Jamie râde.

— Asta-i o prostie. Bineînţeles c-o să mă creadă.

— Ba nu! Şi m-am săturat să pretinzi că lucrurile nu s-au întâmplat!

Simt că-mi arde faţa. Mă scoate din minţi felul în care se uită la mine fără să-l tulbure nimic.

— Lucruri ca accidentul, de pildă.

Ochii i se întunecă, se încruntă.

— Ce accident? întreabă el cu alt ton, mai profund decât înainte.

Asta îmi închide gura.

El se apleacă spre mine, şoptind:

— Ar trebui să gândeşti înainte să vorbeşti, Chi. Lumea ar putea începe să creadă că inventezi chestii pentru atenţie.

Vocea îi mustește de venin.

Ne uităm unul la altul pentru câteva clipe. Buzele lui se ridică puțin la colțuri. De parcă mi-ar zâmbi.

Nu.

De parcă ar râde de mine.

— Ne mai vedem, Chiamaka, spune el, iar vocea îi alunecă din nou spre tonul obișnuit.

Apoi trece pe lângă mine și îi urmăresc silueta micșorându-se în timp ce se îndepărtează, până când nu se mai vede. Răceala din hol mi se strecoară în corp.

Există momente când se întâmplă ceva și piesele de puzzle care nu se potriveau înainte dintr-odată se îmbină perfect. Poate că piesa pe care nu reușeam s-o potrivesc era aceea în care credeam că Jamie ar fi fost cu ceva diferit de Ava sau de Ruby. Că el m-ar fi iubit vreodată sau ar fi prețuit prietenia noastră.

Nimic din ceea ce mi-a spus vreodată n-a fost adevărat. Și eu am fost o fraieră că nu mi-am dat seama de asta mai devreme, orbită de ideea că cineva ar putea să iubească din toată inima o persoană ca mine.

Poate că ceea ce considerasem că ar fi iubirea lui Jamie pentru mine nu fusese deloc iubire.

Se spune că dragostea și ura sunt la fel, numai că la capetele opuse ale lamei.

Ezit, după care refac în minte lista suspecților și adaug numele lui Jamie imediat sub al lui Ruby.

15.

DEVON

Luni

În ultima vreme, să ajung acasă reprezintă cel mai fericit moment al zilei.

Înainte de apariția Asului, obișnuiam să întârzii întoarcerea acasă cât puteam de mult. Deși îmi iubesc mama și frații, voiam să evit să-mi

amintesc tot ce mi se întâmplase rău între aceşti patru pereţi, de la plecarea tatei până la eforturile mamei, obligat să trăiesc şi să dorm în cutia pe care o împart cu fraţii mei, dorindu-mi permanent o ieşire.

Dar acum alerg către locul unde mă simţeam rău, ca să-mi găsesc liniştea.

Las şcoala în urmă, o pornesc de-a lungul străzilor curate, pe lângă casele perfecte, până când ajung la părţile necivilizate ale oraşului, unde nu-mi mai pot permite să mă uit în pământ.

Traversez şi-mi ridic gluga, fiindcă nu vreau ca băieţii din faţa blocului lui Dre să mă vadă din nou. Bună parte din durerea şi vânătăile de vineri mi-au trecut. Ochiul încă mă mai deranjează, dar suport – în plus, am fost oarecum drogat, sub efectul analgezicelor pe care le-a adus mama de la serviciu. Astea amorţesc orice.

Orice, mai puţin suferinţa legată de Dre.

Ele nu-mi pot abate gândurile şi nici să mă facă să uit că Dre a rupt-o cu mine. Nu simt că ne-am despărţit – simt că am fost exilat. Că nu mai putem fi prieteni. Nu am nevoie să-l sărut sau să-l iubesc, dacă el nu mă mai acceptă – vreau doar să fiu prietenul lui. Dar nici măcar asta nu mi se permite.

Medicamentele contra durerii nu mă pot face să nu-mi pese de ceea ce comentează colegii la şcoală. De lucrurile pe care Asul le spune la adresa mea şi de cum ar putea asta să-mi influenţeze viitorul.

Cineva trece pe lângă mine. Ridic capul şi zăresc o figură familiară, cu pielea trandafirie, capul ras şi cu un rucsac verde în spate.

— Jack? îl strig eu, dar el mă ignoră şi traversează.

Îl privesc ciocnindu-şi pumnul drept salut cu unul dintre băieţii lui Dre, lăsându-şi rucsacul jos şi sprijinindu-se de maşina parcată în faţa lor. I-am trimis un mesaj, întrebându-l dacă voia să mergem împreună acasă. Nu mi-a răspuns.

Jack n-a vrut sub nicio formă să se asocieze cu ei când am făcut-o eu, însă acum o face.

Telefonul meu bâzâie.

Vrei să ne întâlnim? – T

N-am mai avut vreo veste de la Terrell de vineri seară, când m-a întrebat dacă eram bine.

Mă uit la Jack, care tocmai a luat un joint de la unul dintre băieți. Și-a încrețit ochii râzând în hohote, pesemne la vreo glumă spusă de unul dintre ei. Se întoarce și se uită la mine. Mă opresc, țintuit locului, în timp ce un zâmbet rece i se desenează pe față, cu jointul atârnându-i de buze. Mă gândesc la mesajul în care se spunea despre el că se droghează și că s-a înhăitat cu băieții lui Dre și la cât de puțin a părut să-i pese lui Jack. Poate că… nu de la *el* a vrut Asul să obțină o reacție.

Ce mai vrea Asul de la mine? Nu pricep. A reușit să-mi strice relația cu cei doi prieteni pe care-i aveam, m-a dat în vileag întregii școli și m-a făcut să-mi pierd singura cale de a obține niște bani în plus pentru mama. Și pentru ce? Sigur n-a mai rămas nimic? O să-mi țin capul în jos, o să mă concentrez la muzica mea și-o să scap naibii de-aici.

Îmi întorc privirea de la fața lui Jack și-i răspund lui Terrell la mesaj.

Sigur, sunt pe drum spre tine.

Am memorie bună. Oameni, locuri, lucruri. De aceea mă descurc bine la examene. Am obținut un scor foarte mare la SAT-uri, ceea ce nu cred că dovedește dacă sunt sau nu deștept, ci mai degrabă că-mi pot aminti o groază de nimicuri, de pildă cum să ajung acasă la Terrell. Dar se pare că nu și lucrurile importante, de pildă *cine* este Terrell. Și când l-am sărutat.

Casa lui e albă, cu o ușă mare și roșie, și cu un *63* scris mare deasupra.

Are un gărduleț alb de lemn, dar o parte a căzut și toate ulucile sunt crăpate și ciobite.

Se aude un scârțâit de balamale, urmat de o ușă trântită. Ridic ochii și-l văd pe Terrell – zâmbet larg, ochelari rotunzi și șuvițe împletite de lungime medie prinse la spate.

— Arăți obosit, îmi spune el, după ce intru, trecem prin micul hol – tapet verde-închis, mochetă neagră – și ajungem în sufragerie.

Nu m-am uitat atent prin casa lui Terrell când am fost aici, deunăzi. Primul lucru pe care îl observ sunt rafturile, din lemn, pline cu cărți foarte uzate și reviste. În mijloc stă un televizor vechi, voluminos, pus deasupra unui DVD player, DVD-urile umplând până la refuz micul raft de dedesubt.

— Școala e obositoare, îi răspund, încă uitându-mă prin cameră.

Faptul că fac liceul la Niveus mi-a oferit nedorita cunoaștere a ceea ce e bun – *scump* – și ce nu. Însă, în ciuda faptului că draperiile sunt vechi și mohorâte, masa din sufragerie și scaunele de lemn sunt zgâriate și tocite, și

nimic din jur nu e nici pe departe scump, totul pare așa cum este: plăcut și primitor.

Mai plăcut decât sunt eu obișnuit.

Terrell se așază pe un fotoliu verde, iar eu mă instalez pe canapeaua mai mare. El mă scrutează și sub privirea lui mă simt gol.

— Povestește-mi, vrei? mă întreabă el și modul în care o face îmi sugerează că îi pasă cu adevărat.

De regulă, oamenii spun asta ca să împingă conversația mai departe, nu pentru că le-ar păsa într-adevăr, dar fața lui îl arată interesat de răspunsul meu. Astăzi a fost din cale-afară de nasol, totuși. Domnul Taylor n-a fost, așa că n-am putut folosi sala de muzică în afara orelor din program.

— Nu-mi place să mă plâng despre școală de obicei, bănuiesc că sunt norocos și c-am ajuns acolo. Numai că…

Mă opresc, încercând să mă gândesc dacă merită măcar să-i explic. În general, blochez tot ce e negativ și merg mai departe. Nu discut amănunțit despre problemele mele cu alții, doar sper că o să se îndrepte de la sine, ceea ce adesea nu se întâmplă.

— Sunt răspândite o mulțime de bârfe despre mine, încep eu.

Terrell dă din cap. Mă întreb dacă le-a auzit și el, ca Dre. Dacă a văzut fotografiile sau filmul.

— Știi cine le răspândește? De ce ar putea s-o facă?

Ridic din umeri.

— N-am nicio idee.

El dă din nou din cap. Stăm în tăcere, conversația e încheiată.

— Cum mai stai cu muzica? întreabă el, ceea ce mi-aduce aminte că ar trebui să știu cine e Terrell.

— Îmi depun candidatura la câteva colegii bune, la compoziție.

El redevine atent, interesat.

— Cum ar fi?

Ezit.

— Juilliard e primul pe lista preferințelor. Și încerc să obțin o bursă.

El fluieră.

— E greu.

Încuviințez.

— Da, este, dar proful meu, domnul Taylor, mă ajută. El a fost acolo.

Terrell îmi zâmbește.

— Ai vreo piesă în lucru?

— E una pe care am s-o trimit pentru audiție, dar mă tot poticnesc. Era atât de limpede în mintea mea astă-vară.

Cred că tot ce se întâmplă acum la școală îmi blochează inspirația.

— Poate ai nevoie de o altă pereche de urechi pentru ea, sugerează Terrell.

Cum nu spun nimic, se trage de urechi și zâmbește.

— Ale mele sunt totdeauna disponibile.

Le dă drumul și îmi dau seama cât de mari sunt. E oarecum înduioșător.

Doar domnul Taylor și Dre mi-au mai ascultat piesa, iar Dre a auzit-o întâmplător, fiindcă stăteam întins lângă el și am început să o fredonez.

Clipesc îndârjit, ștergând amintirea.

— Mersi. Ar fi grozav.

Urmează o scurtă tăcere, Terrell continuând să se uite la mine de parcă ar aștepta să spun ceva. Asta mă face să devin agitat. Mă uit din nou înjur, prin livingul lui.

Și dacă a văzut filmul?, îmi șoptește o voce. Ce s-ar fi schimbat? Încă mai vorbește cu mine, nu-i așa? Nu crede că sunt o povară din cauza asta, ca toți ceilalți. Trebuie să încetez să mă gândesc la posibilitățile astea.

— Și tu? Ce ai de gând să faci după liceu? întreb, simțindu-mă înfierbântat.

— Nimic interesant, probabil o să încerc să-mi găsesc o slujbă.

N-am mai auzit un răspuns ca ăsta de foarte mult timp. Tot așa obișnuiam să gândesc și eu.

— Într-o lume ideală, probabil aș merge la colegiu, ridică el din umeri. Lumea nu e ideală, totuși.

Dau din cap, simțindu-mă pe neașteptate stingherit și privilegiat, chiar dacă, de fapt, nu sunt. Contez pe bursă și, dacă nu obțin una, s-a terminat cu colegiul pentru mine.

— Vrei să ne uităm la un film? întreabă Terrell, ridicându-se din fotoliu și ducându-se lângă televizor.

— Desigur, n-am preferințe.

Eu nu văd decât filme pentru copii, din cauza fraților mei. M-am oprit din a mă mai uita la filme când mi-am dat seama că erau un truc magic. În viața reală, balul bobocilor nu e cea mai frumoasă seară din viața ta. În viața reală, prima oară când faci sex e cu un băiat numit Scotty, pe bancheta din spate a Rolls-Royce-ului tatălui său. În viața reală, părinții nu sunt împreună. Nici măcar aproape. În viața reală, tatăl tău, singura persoană

care ţi-ar înţelege probabil străduniile muzicale, e în spatele gratiilor.

Terrell se uită peste umăr la mine.

— *Două pupeze albe,* anunţă el.

Pune discul în aparat, apoi stă în picioare, cu urechile lui mari ieşind în afară, după care păşeşte peste măsuţa de cafea şi se aşază lângă mine, mai aproape decât mă aşteptam. Îi simt mirosul de colonie, fructat şi parcă nu. E un parfum greu de identificat.

— L-ai mai văzut?

Clatin din cap.

— E amuzant, unul dintre preferatele mele.

Palmele îmi sunt năduşite.

— Probabil o să-mi placă, atunci. Sunt chiar nepretenţios.

Terrell râde.

— Nepretenţios, hm?

Îmi ard obrajii.

— N-am spus-o în sensul ăla, zâmbesc eu lăsându-mă pe spate.

— Firește, orice sens e bun pentru mine.

Ridic o sprânceană, dar nu zic nimic.

Nu m-am gândit prea mult înainte, dar acum nu mă pot opri să mă mir de faptul că Terrell pare să fie deschis despre sexualitatea lui şi atât de relaxat în privinţa asta. Nu e ceva despre care să-ţi permiţi să fii relaxat în locul ăsta.

Modul în care mi-a povestit că ne-am sărutat – că acela a fost primul lui sărut – a fost, de asemenea, foarte relaxat. Şi ciudat. Ştiu că n-aş fi putut să-l sărut pe Terrell. Mi-aş fi amintit aşa ceva, mai cu seamă la gimnaziu. Întotdeauna îmi aduc aminte de săruturi, pentru că întotdeauna înseamnă ceva.

Primul meu sărut cu o fată a fost cu Rhonda White, în clasa a treia. Ea a fost, de asemenea, prima mea iubită şi chiar mi-a plăcut de ea. Credeam că pieptănătura ei afro era grozavă. În cele din urmă, m-a părăsit pentru un băiat dintr-a cincea, iar eu am înţeles şi-am fost pe deplin împăcat. N-am avut niciun resentiment.

Primul meu sărut cu un băiat, totuşi, a fost cu Scotty şi asta abia în anul întâi de liceu, când, în sfârşit, mi-am dat seama cum stăteam. Primul meu orice a fost cu Scotty, într-adevăr. Totuşi nu regret. Nu-mi place să regret lucruri, nici măcar pe cele care sfârşesc prost.

O apăsare pe piciorul meu mă smulge din gânduri şi îmi cobor privirea,

sărind cât colo când văd un mic ghem de blană cu gheare și coadă.

— Ăsta-i un șobolan? strig și-mi ridic picioarele pe canapea, căutând să mă feresc de animalul care mă călcase pe picior.

— Nu, e Ridicol…

— Ba am simțit ceva!

Terrell pare amuzat de panica mea.

— Da, știu.

Se apleacă și ridică ceva în poală.

— E pisoiul meu, Ridicol. N-am știut că era aici. Scuze…

— Cum naiba să-ți numești pisoiul Ridicol? întreb, cu fața arzându-mi, încercând să deviez atenția de la cât de stânjenit mă simt în clipa asta.

Pisoiul stă pe coapsa lui Terrell, uitându-se în sus la mine cu ochii lui de culoarea mierii. Miaună dezinvolt, de parcă nu el mi-ar fi provocat un miniatac de cord.

Terrell ridică din umeri.

— Numele i se potrivește.

Pare serios, mângâind pisoiul cu o mână. E atât de mic încât ar putea încăpea în palma lui Terrell.

— Mai ai animale de companie care să mă ia prin surprindere? întreb, coborându-mi din nou picioarele pe podea.

Terrell clatină din cap.

— Ce? Nu-ți plac animalele?

— Păi, sunt…

Mă uit la Ridicol, care mă privește de parcă nu i-ar păsa niciun pic de existența mea. Miaună din nou.

— …sunt OK, bănuiesc.

Ridicol se dă jos brusc din poala lui Terrell și-mi sare din nou inima.

— Cred c-o să ajungi să-l placi, îmi spune el, în timp ce pisoiul se îndepărtează agale.

Jur că văd un rânjet încrezut pe fața lui blănoasă.

Ridicol.

♠

Marți

Privirile nu mai sunt la fel de deranjante ca de obicei când intru în

școală. Dar s-ar putea să fie și din cauză că luminile sunt stinse.

De fapt, majoritatea elevilor abia dacă mă observă când străbat holul de la intrare. Cei mai mulți sunt preocupați de pana de curent, iar ceilalți sunt atenți la Chiamaka, care stă lângă vestiarul meu. Are o geantă verde, urâtă și un pahar cu cafea Starbucks, iar părul negru, drept, îi e ținut pe spate de o bentiță verde, asortată.

Când ajung la ea, își întoarce privirea spre mine. Inima începe să-mi bată mai repede, dar îmi îndrept umerii, încercând să le arăt celorlalți că nu mă tulbură prezența lor.

— Pot să te ajut? o întreb pe Chiamaka, fiindcă nu se mișcă.

Becurile de deasupra pâlpâie, revenind brusc la viață. Chiamaka tresare când îmi vede fața în lumină. Pot să-mi închipui cum arăt, cu toate vânătăile.

— Vreau doar să te anunț că i-am spus directorului Ward despre As și despre minciunile și glumele lui proaste… așa că povestea asta ar trebui să se termine curând, spune ea, cu voce scăzută.

Se uită la mine, cu ochii ei căprui-închis plini de încredere.

Nu mă pot abține să nu râd. N-am mai auzit de mult așa o tâmpenie.

— Îți închipui că directorul Ward chiar o să ne ajute? întreb eu, pentru că sunt sincer perplex.

Ea se uită la mine ciudat și cred că-i din cauză că nu mă pot opri din rânjit.

— Da, bineînțeles că o să ne ajute.

— Uau. Bine.

Ea clatină din cap.

— Nu vrea decât ce e mai bun pentru elevi; o să te convingi de asta la ședința perfectă de azi.

Făceam eforturi să nu mă gândesc la ședința aia. Însemna doar să fiu mai mult timp captiv în cetatea caucaziană.

— Bine, Chiamaka, spun, uitându-mă intenționat când la ea, când la dulapul meu, sperând că va prinde ideea și se va da la o parte.

Ea rămâne pe loc, studiindu-mă încă o vreme – jur că văd o strălucire pe care aș descrie-o drept umană în ochii ei. Apoi, în sfârșit, dă să plece.

— Stai, spun eu.

Se întoarce.

— Ce-i?

— Cred că trebuie să ai grijă, deși nu știu de ce.

Pur și simplu nu-mi place cât de multă încredere are ea în directorul Ward. Ăsta e același individ care arată de parcă disecă pisici să se amuze.

— N-am nevoie de protecție. Crezi că minciunile mă pot afecta în vreun fel, Richards?

Cred că amândoi știm că nu sunt minciuni.

Ochii ei mă imploră.

În schimb, eu clatin din cap. Ea pare ușurată, probabil pentru că n-o contrazic.

Îmi zâmbește silit.

— Bine. Cred c-am pierdut destul timp vorbind cu tine acum. Pa.

Și pleacă.

Deschid în sfârșit dulapul, scotocind prin toate lucrurile mele să-mi găsesc caietul de notițe pentru cursul de engleză avansat și partiturile. Zăresc ceva sclipind în spate, purpuriu și argintiu.

„Un stick USB?”

Îl ridic, observând că e lipit cu scotch pe spatele unei cărți de joc. O întorc. Asul de pică.

Mă uit înjur prin hol, la mulțimea care se rărește. Cred că s-a sunat deja de avertisment. Întorcând din nou cartea, văd marginea unui cuvânt ițindu-se de sub USB. Desprind stickul, descoperind mesajul scris de mână.

Totul e aici – Asul

Tresar când se sună a doua oară și arunc USB-ul și cartea în buzunarul sacoului, îmi înșfac portativele și caietul și mă duc să mă înregistrez.

♠

De cum se sună pauza de prânz, cu mintea zbârnâindu-mi de un interminabil lanț de *ce-ar fi* și *dacă, o* pornesc spre bibliotecă unde mă năpustesc la un computer liber. Îl pornesc, apoi înfig stickul. Biblioteca e semiaglomerată, elevii stând mai mult la mesele din centru sau văzându-și de treaba lor. Chiar dacă mi-am luat un loc din colț, unde nimeni nu-mi poate vedea ecranul, mă tem că undeva e cineva care mă urmărește, pentru că întotdeauna pare să fie cineva în ultima vreme. Cine știe ce ar putea fi pe stickul ăsta?

Oftez și bâțâi din picior, așteptând îngrijorat să se încarce USB-ul.

Aș putea să-l opresc, pur și simplu. Nu am un pistol la tâmplă. Nu e nevoie să fiu speriat.

Se încarcă. Mi se încordează tot corpul.

Apăs pe butonul de deschidere înainte să mă răzgândesc.

E un singur fișier: *Viața și faptele rele ale Chiamakăi Adebayo.*

Ce…

Las cursorul să palpite deasupra fișierului.

De ce mă simt vinovat? Chiamaka și cu mine nu suntem prieteni. Nu-i datorez nimic. De fapt, ea și cu mine suntem cât se poate de departe de a fi *prieteni* – dacă nu pui la socoteală faza de mai devreme. Efectiv suntem străini.

Dau click și ecranul pâlpâie, după care se umple de o mulțime de subdirectoare, toate cu titluri diferite, coborând pe pagină. Toate au trecute data, până la noaptea trecută.

Unul intitulat *Joc dublu* îmi atrage atenția. Îl deschid, ignorând sentimentul de vinovăție. E o poză cu Chiamaka și tipul cu care umblă mereu, sărutându-se la o petrecere. Probabil e din vremea în care se întâlnea cu Scotty, ceea ce ar fi explicat titlul. Am primit și eu mesajul despre ea și iubitul altei fete.

Se pare că avea o slăbiciune pentru iubiții altora.

Mișc cursorul șovăind asupra altor fișiere, dar busola mea morală urlă la mine să mă opresc.

Mă întreb dacă Asul trimite fișiere despre noi tuturor celorlalți pe care i-a luat în vizor. Asta înseamnă că Jack, Scotty, Chiamaka și prietenul ei au un fișier despre mine? Dar atunci eu de ce n-am unul cu Scotty sau cu Jack?

Simt o apăsare în piept, dureroasă, împiedicându-mă să respir. *De ce noi?* Chiamaka și cu mine. Noi suntem în centrul poveștii ăsteia, chiar dacă și alții au fost atrași. Vreau să spun, e evident… îmi surprind fața neagră reflectată în monitor, holbându-se de parcă ar fi gata să sară la mine. Clatin din cap. Sunt de ani buni la școala asta și niciodată până acum nu s-a luat cineva de mine. Spre deosebire de gimnaziu, unde eram sacul de box preferat al tuturor, pentru că aparent toată făptura mea emană mesajul *gay, țintă ușoară.* Chiar și atunci când încerc s-o ascund de toată lumea și de mine însumi.

Mă uit din nou la lista fișierelor, derulând-o puțin, oprindu-mă când zăresc unul intitulat *Crimă.*

Ce? Mă uit mai de-aproape la titlu, aplecându-mă spre ecran. O *crimă?* Monitorul-șef și lingușitoarea profesionistă a profesorilor, o criminală?

Dacă e adevărat, oare o să fiu și eu implicat în caz că deschid fișierul? Aici vrea Asul să ne încolțească? Trec mai departe, tremurând și alegând să închid fereastra.

Mă uit înjur prin bibliotecă. Ceilalţi sunt în continuare pierduţi în lumile lor, nebănuind nimic de haosul dintr-a mea. Scot USB-ul din calculator, urmărind fişierele dispărând de pe ecran unul câte unul.

Cine e Asul şi ce vrea? Mă urmăreşte, pătrunde în cartierul meu, în casa mea, în mintea mea.

Şi nu ştiu cum să opresc asta.

♠

Stau cu ochii pe ceas de când am intrat în sala de şedinţe, după ore.

Am reuşit să nu scot un cuvânt până acum, mulţumită faptului că monitorii ceilalţi de aici sunt atât de isteţi încât au acaparat aproape toată discuţia cu părerile şi opiniile lor.

Noi sau, mai exact, *ei* vorbesc despre legendarul Bal de Caritate Snowflake al elevilor din ultimul an, care o să aibă loc peste două săptămâni. E legendar pentru că elevilor mai mici li se povesteşte mereu despre farsele grozave care se fac la bal. Pentru cei mai mulţi participanţi, principalele griji sunt ce rochie sau ce costum să îmbrace şi cine o să fie victima – sau autorul – farsei. Eu nu mă pot gândi decât că balul ăsta o să fie ocazia perfectă pentru As să dea o lovitură. Balul e obligatoriu – parte din „spiritul şcolii special de la Niveus” –, dar mă bate gândul să invoc o boală gravă.

Directorul Ward se uită dintr-odată la mine, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Ca să încheiem şedinţa cu un ultim punct, o să închidem nişte părţi din şcoală într-o zi din săptămânile ce vin ca să facem o verificare de bază a reţelei electrice şi a utilităţilor din clădire. Ar fi trebuit să se facă în vacanţa de vară, dar nu se poate, aşa că s-ar putea ca asta să afecteze unele evenimente, precum meciul de fotbal de la serbarea şcolară. O să discutăm despre alternativele de relocare ale meciului la următoarea şedinţă. Cecelia, îţi mulţumesc pentru procesul-verbal. Poţi să pleci. Devon şi Chiamaka, dacă vreţi să mai rămâneţi puţin, vă rog.

Ochii lui Ward rămân aţintiţi asupra mea când articulează fiecare silabă, cuvintele ţâşnindu-i din gură ca nişte bulbuci întunecaţi.

Chiamaka şi cu mine schimbăm o privire. Pe faţa ei e un zâmbet reţinut, de *ţi-am spus eu.*

Eu îi urmăresc plecând pe ceilalţi monitori. Directorul Ward închide uşa ferm în urma lor. De ce trebuie să facă asta?

Se întoarce la locul lui.

— L-am găsit pe aşa-numitul „As”, spune el.

Ce?

Inima dă să-mi sară din piept.

Chiamaka se îndreaptă în scaun.

— Vă mulţumesc că v-aţi ocupat de problema aceasta, domnule. Cine e?

Ward nu spune nimic câteva momente.

— Chiamaka, începe el, cu voce scăzută. Când ai venit la mine, am crezut că ai făcut-o dintr-o îngrijorare sinceră. Dar maliţiosul vostru sabotaj reciproc mi-a dovedit că nu eşti sinceră şi că nu-ţi meriţi titlurile de monitor al ultimului an şi de monitor-şef.

Ce dracu’?

Sunt buimăcit. Vrea să spună că noi ne-am făcut asta unul altuia?

Chiamaka arată îngrozită.

— Ce? îngaimă ea.

El pare atât de plictisit.

— Mi s-a adus la cunoştinţă că amândoi aţi cules informaţii defăimătoare unul despre celălalt. Informaţii pe care le-am descoperit ceva mai devreme, astăzi, când m-am uitat prin conturile voastre şcolare personale. Nu tolerăm acest tip de comportament necivilizat la Niveus, aşadar, Devon, îţi revoc ecusonul pe trei săptămâni, de vreme ce nu ai nicio abatere anterioară şi ai note bune. Pe de altă parte, ţie, Chiamaka, de vreme ce este a doua ta încălcare a regulamentului în nicio săptămână, mă tem că trebuie să-ţi revoc ecusonul până la o decizie ulterioară. Amândoi o să executaţi o detenţie în fiecare zi după orele de program – de asemenea până la o decizie ulterioară – şi asta *va fi* trecută în dosarul tău…

La naiba.

— Nu eu sunt în spatele atacului, domnule director Wa…, dă să spună Chiamaka.

— Linişte! strigă Ward, ceea ce mă bagă în sperieţi, pentru că vocea i se schimbă complet. Detenţia începe mâine, la patru – vă rog să fiţi punctuali. Puteţi pleca.

Chiamaka pare gata să leşine.

Eu clocotesc de mânie. Juilliard o să vadă asta şi nu pot să fac nimic, pentru că Ward nici măcar nu ne lasă să ne apărăm. El s-a convins, suntem vinovaţi. Nu mai vreau decât să ajung acasă.

Îmi iau rucsacul, deschid uşa şi ies. Nişte mâini proptite în spatele meu mă îmbrâncesc şi mă întorc iute.

— Deci tu ai fost! strigă Chiamaka, cu ochii sticloşi.

— Chiamaka…

— Ce golan îşi pierde timpul încercând să distrugă…

— *Chiamaka.…*

— Asta o să figureze în dosarul meu, şi atunci Yale n-o să mă mai primească şi o să mă trezesc în vreun colegiu public unde eforturile mele nici n-o să conteze, şi n-am să mai pot să mă duc la facultatea de medicină.

Acum lacrimile îi şiroiesc pe faţă.

Simt un junghi în piept. Regret?

— Nu am făcut-o eu, spun calm.

Ea se uită la mine, neîncrezătoare.

— De ce mi-aş face publică propria înregistrare în care fac sex, m-aş numi singur dealer de droguri sau mi-aş dezvălui singur homosexualitatea? Sau de ce te-aş zgândări pe tine, la urma urmei? Noi nici măcar nu vorbim. De unde să ştiu că nu eşti tu în spatele atacului ăstuia?

Ea nu spune nimic, doar se uită lung la mine, iar eu îi susţin privirea. Cred că e cel mai lung timp în care ne-am uitat unul la altul şi nu-mi dau seama cât durează, dar e destul cât să fie semnificativ. Faţa ei e rotundă, frumoasă şi scăldată în lacrimi. Plânge. *De ce plânge?*

Întotdeauna am considerat că oamenii ca ea – oamenii cu bani – şi-ar putea cumpăra accesul la colegiu. De ce se poartă de parcă asta n-ar fi o opţiune? Şi chiar fără colegiu, o să aibă un cont de economii. Ei întotdeauna au.

Mă uit la umerii ei, care se cutremură ca şi când o briză rece ar fi străbătut-o. Duce mâna în buzunar şi scoate un USB roşu.

— Ai primit şi tu unul din ăsta?

De ce mi se pare că sunt într-un film de groază?

— Da, am primit.

Îşi ridică ochii spre tavan, ştergându-şi faţa.

— Vino cu mine, spune ea, pornind pe hol.

O urmez. Tocurile pantofilor ei pocnesc zgomotos pe marmură, în vreme ce ai mei scârţâie la fiecare pas. Orice sunet pare asurzitor. În sfârşit, ajungem într-un hol mai mic, spre bibliotecă.

Se aşază pe scaun în faţa unui computer şi o văd cum se conectează la contul ei de şcoală, aruncându-mi o privire când îşi tastează parola şi eu încă mă mai uit.

Oftez în sinea mea. *De ce-aş vrea să-i aflu parola?*

Introduce USB-ul.

— Nu am reușit să mă uit prin tot folderul tău, de când am avut ore, dar avea o mulțime de fișiere. Poate că, dacă le vezi, poți să anticipezi și să te pregătești înainte de atac, sau poate i-am putea arăta astea directorului Ward odată cu mesajele…

— Adică, după ce ne-a învinuit că ne facem asta unul altuia, tu chiar vorbești serios, vrei să ai din nou încredere în el c-o să-i prindă pe adevărații vinovați?

Chiamaka nu-mi răspunde, concentrându-se, în schimb, la ecran. Computerul scoate un sunet puternic și apare mesajul *USB NEIDENTIFICAT.*

Ea îl scoate și îl mai introduce o dată. Același mesaj.

Cu tot ce se întâmplă și cu ritmul în care îmi bate inima, „cauze naturale” cred că ar putea fi foarte bine motivul morții mele.

— Dă-mi-l pe al tău, spune ea, întinzând mâna.

Dau rucsacul jos și îl deschid, scotocind printre cărți și hârtii, până dau de metalul rece al USB-ului. I-l dau.

Ea îl introduce în computer. Același lucru.

— Nu, nu, nu, nu! o aud murmurând.

Dă un pumn computerului și își îngroapă fața în palme.

— USB-urile au fost aranjate, spune ea. Asul ni le-a plantat. Trebuie să fi fost codificate astfel încât fișierele să fie distruse odată ce-au fost accesate.

Înghit un nod din gât.

— De ce ne-a mai dat informațiile?

— Să ne deruteze? Sau, eu știu, să ne sperie pe fiecare cu ceea ce a văzut celălalt?

Se încruntă puțin la mine, de parcă ar vrea să-și dea seama ce am văzut.

Mă duce gândul la fișierul intitulat *Crimă.* Mă întreb dacă are vreo legătură cu atacul Asului.

Ea se ridică în picioare, închizând computerul.

— Nu știu de ce sau cum, dar…

Se oprește, coborându-și vocea.

— Dar cred că cineva vrea să ne vadă exmatriculați.

— Și pe Scotty și Jack, adaug eu.

Chiamaka pare nedumerită.

— Cine-i Jack?

— Un alt băiat atacat de As, Jack McConnel, spun eu și scot telefonul,

arătându-i mesajul.

Ea clatină din cap.

— Eu n-am primit asta. Nu cred că vreunul dintre cunoscuții mei l-a primit.

Aici nu mai înțeleg… Dacă mă gândesc mai bine, nu-mi amintesc să fi fost marea de alerte sonore când am primit eu mesajul. Să fi fost eu singura persoană care l-a primit? De ce?

— Deci, ce facem? Cum evităm exmatricularea? o întreb.

Treaba asta începe să pară foarte reală. Chiar mai mult ca până acum.

— Nu știu, spune Chiamaka, strângându-și puntea nasului și oftând. Trebuie să mă duc acasă și să mă gândesc. Mai vorbim.

Apoi trece pe lângă mine și dispare pe ușile mari de stejar, lăsându-mă cu gândurile mele.

Singur.

PARTEA A DOUA

LOCUL MARCAT CU X

16.

CHIAMAKA

Marți

Se întâmplă ceva neașteptat – Belle vine să-mi vorbească, pe drumul spre casă.

Fac des asta acum – merg pe jos. De când cu accidentul, n-am mai fost în stare să conduc fără un atac de panică. E caraghios – anul trecut îmi imploram părinții să-mi ia mașină și acum nici nu-mi trece prin minte să urc la volan.

— Bună, spune ea, făcându-mă să tresar și smulgându-mă din gândurile mele despre USB-ul găsit în vestiarul meu și despre momentul când Ward mi-a luat ecusonul.

Nu-i răspund, la început, pentru că mi se pare că halucinez. De ce mi-ar vorbi ea mie? Întind puțin mâna, s-o ating, să mă conving că e reală. Dar mă opresc la timp, fiindcă, dacă *e* reală, o să i se pară ciudat că fac asta.

— Salut.

— Am fost puțin aspră cu tine, ieri… Îmi pare rău, spune ea.

Asta mi se pare și mai ciudat, pentru că eu ar trebui să-i cer scuze. Adică eu m-am culcat cu iubitul ei și apoi am mințit că n-am făcut asta, chiar dacă nu știusem că ei erau împreună când Jamie și cu mine ne-o trăgeam pe furiș.

— Am venit să ascult și varianta ta. Întotdeauna mi-am spus că, dacă ar fi „o altă femeie”, nu m-aș comporta ca majoritatea, adică să mă confrunt cu fata, și nu cu băiatul, dar asta-i exact ceea ce am făcut.

Obrajii lui Belle sunt îmbujorați de aerul rece, iar buclele blonde sunt captive sub o beretă. Ochii ei par deschiși și blânzi, dar nu mă pot abține să nu mi se pară ciudat demersul ei. De ce vrea deodată să stea de vorbă cu

mine după tot ce s-a întâmplat? *Mai cu seamă* acum, când cineva încearcă să mă dea afară din şcoală, *mai cu seamă* că şi Belle vizează s-ajungă la Yale – care, în toată istoria liceului nostru, n-a acceptat decât un singur candidat în fiecare an. Ştiu că sună a ţicneală, dar am făcut nişte cercetări despre concurenţa mea la Yale, acum câteva luni – nu cu intenţii rele, doar voiam să ştiu cu cine mă lupt.

— Sincer…, încep eu, oprindu-mă să mă gândesc dacă nu cumva aş înrăutăţi lucrurile mărturisindu-i. Mi-a plăcut Jamie, ceea ce e o prostie, pentru că ar fi trebuit să-mi fie clar că era vorba doar despre sex…

În regulă, mult prea sincer, să revenim.

— Dar era cel mai bun prieten al meu. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu mă plăcea în sensul ăla.

Belle clatină din cap.

— Şi atunci, de ce s-a culcat cu tine? Aş vrea să cred că treaba a fost unilaterală şi să dau vina pe tine, dar nu pot.

Nu ştiu ce ar vrea să-i spun.

— Ar trebui să dai vina pe mine şi să mergi mai departe. E mai uşor aşa. Nu pot să explic nimic din tot ce face Jamie.

Încerc să-mi continui drumul, dar ea mă prinde din urmă.

— Cine a iniţiat lucrurile dintre voi?

— El, îi răspund eu clipind des. Dar amândoi am făcut-o şi eu am vrut. Nu pot să-ţi spun care au fost motivele lui, dar eu am vrut să fiu cu el, deci de ce n-aş recunoaşte? Mi se părea că lucrurile ar fi putut merge între noi, cumva… şi deodată el îmi spune că e cu tine acum şi că ceea ce a fost între noi n-a însemnat nimic, iar eu mă simt ca şi când n-aş însemna nimic şi…

Odată ce mă pornesc, nu mă mai pot opri. E o apăsare în pieptul meu de parcă aş avea povara asta de-o veşnicie.

— Pur şi simplu, aşa e Jamie.

Belle se uită la mine şocată.

— Jamie e un idiot, spune ea.

Nu ştiu de ce, primul meu impuls e să-l apăr, dar ideea de a admite toate acestea cu voce tare mă face să mă opresc şi să mă gândesc mai bine.

Nu m-am întrebat niciodată cu adevărat dacă faptul că Jamie face lucruri rele îl face să fie o persoană rea. Toată lumea mai face câteodată şi un lucru rău, mai face şi câte o alegere proastă. Ştiu asta mai bine ca oricine.

— Este, încuviinţez eu.

— M-am despărţit de el, continuă ea.

Sunt șocată. Nici măcar nu pare să regrete.

— De ce?

— Pentru că e un idiot.

Îmi dau seama că își reține un zâmbet.

— Și am avut o presimțire despre toată povestea asta, așa că i-am pus punct.

Face o pauză, ezitarea ei făcând atmosfera stânjenitoare.

— Știu că e ciudat… dar voiam să fiu prietena ta, Chiamaka. Tot timpul cât m-am întâlnit cu el, chiar și… Numai că se părea că tu mă urai – bănuiesc că acum știu de ce –, dar, oricât de încurcată e situația, pari mai drăguță decât zice lumea că ești. De altfel, suntem amândouă prea bune pentru Jamie, conchide ea.

Nu zic nimic, nu fac nimic. Nici măcar nu respir. Declarațiile lui Belle sunt atât de contradictorii. Într-o clipă e supărată pe mine, în următoarea vrea să fim prietene.

Jamie a fost singurul meu prieten „adevărat” în liceu. Toți ceilalți fuseseră doar o piesă de șah în acest joc al popularității. Nu știu nici măcar dacă-mi doresc prieteni; se pare că nu fac altceva decât să te rănească.

Belle se uită la mine cu speranță în ochii ei albaștri, fața ei făcându-mi inima să bată mai repede. Întorc capul.

Suntem mai bune decât el.

— Te înșeli crezând că sunt mai drăguță, apropo. Ceilalți au dreptate. Sunt o scorpie, îi spun eu, ceea ce o face să zâmbească mai mult.

— Bănuiesc că toate suntem, câteodată.

Mi-au înghețat mâinile și picioarele, iar vântul accentuează frigul. Chiar vreau să ajung acasă.

Mă uit din nou la ea. Ședința încă îmi stă pe creier, ca și Asul.

— O să mă duc acasă să mă uit la emisiunea *Project Runway*[{13}]… Vrei să vii și tu? întreb, de parcă viața mea e pe cale să se sfârșească.

Ea dă din cap.

— Mi-ar plăcea.

Pe drum, mă gândesc din nou la USB-uri. I-am cerut unui IT-ist pe care îl cunosc să se uite pe înregistrările camerelor de supraveghere de la Niveus și să afle cine a plantat USB-urile în dimineața asta, precum și să cerceteze originea demascărilor Asului. O să-l întreb și dacă poate recupera fișierele de pe USB-uri, caz în care va trebui să-l introduc și pe Devon în planurile mele. Nu-l pot lăsa pe As să-mi mai ia ceva – cu cât mai adânc sapă, cu atât

mai greu îmi va fi să revin.

Și refuz să mă las îngropată.

17.

DEVON

Miercuri

— Școala ta arată ca Palatul Buckingham, spune Terrell, cocoțat pe bicicleta lui galben-aprins.

Am încheiat detenția de azi, după o oră întreagă de răzuit guma de mestecat de pe bănci într-o clasă oarecare, singur. Cred că Ward ne-a separat dinadins pe Chiamaka și pe mine. Nu știu de ce. Poate s-a gândit că am încerca să ne facem mai mult rău unul altuia, că i-aș fi tăiat gâtul cu tăișul racletei sau ceva de genul ăsta.

Ward a fost atât de prompt să ne învinuiască pe noi. Să ne prezinte ca delincvenți. La o adică, l-aș înjunghia pe el primul, înainte să mă gândesc să-i fac vreun rău Chiamakăi. Totuși, un tip ca Ward m-ar putea lesne strivi ca pe un gândac. N-aș putea să lupt să-mi salvez viața. Nu că m-ar crede dacă i-aș spune asta.

Când am ieșit în sfârșit de la Niveus, cu mâinile jupuite și înțepenite, Terrell mă aștepta afară. Îmi trimisese un mesaj misterios mai devreme: Trebuie să-ți spun ceva.

Și acum iată-ne aici. Eu stau pe unul dintre leagăne, el, pe șaua bicicletei lui. Eu am mers și el a pedalat tot drumul până la parcul din apropiere. Evit parcul mare din cartier, știind că Dre și prietenii lui mai umblă pe acolo, câteodată. Mi se strânge inima gândindu-mă la Dre.

— N-are nimic regal, totuși, spun eu.

— E al naibii de alb și plin de oameni bogați, nu? Mie-mi pare un palat în toată regula.

Îi apar din nou gropițele în obraji, făcându-mă să-i zâmbesc și eu. Bănuiesc că are dreptate. Niveus e rodul iubirii ciudate dintre America și Anglia, începând cu noi, care îl numim pe administratorul școlii „director” și spunem „înregistrare”, în loc de semnat tabelul de prezență, până la felul

în care arată clădirea. Când am ajuns prima oară aici, mi s-a părut foarte ciudat. Mi-a luat ceva timp să mă obișnuiesc.

— În afară de asta, e un iad.

— Se mai vorbește încă despre tine?

Dau din cap.

— Numai din cauza Asului. Cei de la școală de regulă nu mă bagă în seamă.

Terrell ridică sprâncenele întrebător.

— Asul?

Am uitat că Asul nu înseamnă nimic în afara academiei Niveus.

— Unul care trimite mesaje anonime. Ne-a făcut o grămadă de necazuri, mie și unei fete, Chiamaka, răspândind zvonuri despre noi.

Terrell dă din cap pentru el, de parcă ar încerca să-și dea seama de ceva.

— Fata asta, Chiamaka, e și ea de culoare? întreabă el.

Îmi vine să râd, dar mă opresc. De ce mă simt atât de loial față de ea, săptămâna asta? Uite o chestie care mă enervează.

— Mda.

Nu mai spun și altceva, amintindu-mi ce-am gândit în bibliotecă despre a fi de culoare și că poate asta ar avea legătură cu atacurile Asului.

— Și nu vă sâcâie decât pe voi doi?

Dau încet din cap, sperând că n-o să înceapă cu asta – cu rasa.

Terrell clatină din cap, mijind ochii la mine.

— Voi doi sunteți chiori sau cum?

Oftez, întorcându-mi capul.

— Adică?

— Mai sunt și alți elevi de culoare la școala voastră?

Bănuiesc că întrebarea e mai mult retorică, dar clatin din cap.

— Așadar, voi mergeți la o școală de albi, în cartierul albilor din oraș, unde se întâmplă niște lucruri rele *numai* elevilor de culoare… începe el, de parcă ar decoda o problemă de matematică foarte complexă.

Aș vrea să intervin și să-i demontez teoria, dar nu am vlagă să vorbesc. Tremur, căci vântul suflă în direcția mea.

— Eu cred că e rasism, concluzionează Terrell, privindu-mă în ochi.

— Nu toți sunt răi, Terrell.

Și este adevărat. Poate că nu sunt eu prieten cu niciunul dintre elevii de la Niveus, dar cei mai mulți s-au purtat destul de bine de-a lungul anilor.

El descalecă de pe bicicletă și se așază în leagănul de lângă mine.

— Numește-mi trei oameni buni de acolo, și nu vreau să spun cuviincioși, vreau să spun cu adevărat buni.

Nu sunt prea sociabil, așadar cercul meu de la școală n-a inclus de fapt pe nimeni în afară de Jack. Ceilalți sunt OK, politicoși. Buni. Nu, toți ceilalți sunt buni.

— Profesorul meu de muzică – domnul Taylor, Jack, și tipul ăla, Daniel.

— Jack fiind prietenul care te-a abandonat?

Am uitat că îi scrisesem un mesaj lui Terrell pe tema asta.

— El e din cartierul nostru, are o familie la care trebuie să se gândească. Asul i-ar putea face rău și lui.

Și îl cunoșteam pe Jack, practic, de când mă știam. Dacă el era rasist, de ce ar mai fi fost prieten cu mine sau s-ar mai fi prefăcut a fi? Nu avea nicio noimă.

Terrell zâmbește.

— Simt că asta n-are nimic de-a face cu familia lui.

Ce vrea să spună cu asta?

— Cine-i Daniel? continuă el, de parcă nu e convins de ce spun.

— E un tip popular de la școală; e mai ciudat și mă sâcâie, dar e simpatic. Cred.

— Și domnul Taylor?

În el am încredere că e un exemplu de persoană albă bună pe care o cunosc.

— E cel mai bun profesor de muzică pe care l-am avut vreodată. Mă lasă să stau în camera de repetiții și să fac muzică toată ziua și chiar vrea să mă vadă intrat la Juilliard.

— Zău? întreabă Terrell cu vocea mustind de sarcasm.

— Da.

El dă din cap.

— Bine, în regulă.

— O zici de parcă n-ai crede-o.

El ridică din umeri, dându-mi un ghiont.

— Eu n-am încredere în albi cum ai tu. Evident că nu cred că toți sunt niște ucigași, dar cred că toți sunt rasiști.

— Toți? fac eu, cu sprâncenele ridicate.

— Sună agresiv, știu, dar rasismul are multe nuanțe și toți participă la el într-un fel sau altul. Nu poartă cagule albe și nu ne strigă lucruri oribile, de acord. Dar rasismul nu e doar despre asta – nu înseamnă doar să fii amabil

sau maliţios. Sau bun versus rău. E mai larg de atât. Suntem cu toţii în bula asta, afectaţi de trecut. În momentul în care albii au decis că ei, fiindcă sunt albi, trebuie să aibă toată puterea şi noi, fiindcă suntem negri, trebuie să fim pe treapta cea mai de jos, totul s-a schimbat. Dacă nu putem vorbi despre asta cinstit, vreau să spun să vorbim serios despre asta, atunci ce rost are? Am citit nişte Malcolm X, anul trecut, şi sunt de acord cu el. Unii s-ar putea chiar să te trateze bine, cum îşi tratează un stăpân animalul de companie.

— Asta-i exagerat, spun eu.

— Da, este. Cred că oricine poate fi drăguţ, dar nu e vorba despre a fi drăguţ. Nu poţi scăpa dintr-o istorie ca asta şi să nu fii afectat. Noi, negrii, începem să ne urâm pe noi înşine, iar ei, albii, încep să creadă că sunt toţi mai buni decât noi. Chiar dacă n-o gândesc constant, ideea rămâne pe undeva.

Mă trezesc zâmbind puţin. Terrell arată ca unul dintre savanţii ăia excentrici după ce au explicat vreo teorie. Părul îi e şi el revoltat, zbârlit în toate direcţiile. Nu ştiu dacă sunt pe deplin de acord cu el. Nu ştiu dacă vreau să fiu pe deplin de acord cu el. E un mod trist de a privi lucrurile.

— Lumea nu e ideală, îmi reaminteşte el.

— Şi dacă ar fi fost? îl întreb, întorcându-mă în leagăn ca să mă uit la el.

— Dacă ar fi fost, o grămadă de chestii ar fi diferite.

Mă priveşte şi continuă:

— Eu m-aş duce la un colegiu, m-aş specializa în business sau ceva asemănător. Aş putea învăţa bine şi să plec de aici. Aş putea face lucruri periculoase, de pildă să-l sărut pe băiatul care îmi place şi să fac toate lucrurile pe care mi-am dorit dintotdeauna să le fac. Dar lumea nu e ideală, aşa că de ce să-mi otrăvesc mintea cu gânduri care n-o să aducă vreo schimbare?

Asta pricep. Visurile pot fi periculoase. E greu să visezi într-un cartier ca al nostru. Mama însă întotdeauna îmi spune să visez că nu există nicio limită şi că totul e posibil. Eu sunt prea speriat ca să năzuiesc *prea* sus, în caz că sfârşesc trântit lat la pământ. Dar tot o fac.

E dureros să visezi, dar eu visez oricum.

Mama a încercat să creeze lumea asta ideală pentru mine. Cu toată bursa mea, ea tot cheltuie prea mult pe şcoala asta, sperând că un colegiu bun va risca să mă accepte. Dar dacă nu se va întâmpla nimic din toate acestea? Dacă dau greş? Sau sunt exmatriculat? Dacă Asul va distruge totul?

Dacă mă poticnesc şi rămân aici, dezamăgind-o, irosindu-i timpul şi

banii, pentru nimic?

Mâinile lui Terrell sunt pe umerii mei și apoi se încolăcesc în jurul meu, în timp ce fac eforturi să respir.

— Scuze, m-am lăsat furat… Făcându-mi griji pentru mama și pentru toate celelalte, suspin ștergându-mi lacrimile.

— Ea e bine?

Dau din cap.

— Îmi fac doar griji că n-o să intru la colegiu și că ea își irosește banii pe mine degeaba.

— Nu sunt irosiți pe tine indiferent ce se întâmplă. Cu toate astea, și eu îmi fac griji pentru bani. Sora mea e bolnavă acum și nu prea ne descurcăm. N-o putem ajuta cu cheltuielile medicale, deci înțeleg problema. Însă n-o lăsa să-ți ocupe prea mult spațiu sau să te întristeze.

Sora lui e bolnavă?

— Îmi pare rău pentru sora ta.

Terrell își întoarce privirea.

— Nu-i nevoie de păreri de rău. Hai să facem altceva.

Dau din cap, surprins de bruscheţea lui. Ar fi trebuit să-l întreb dacă e bine. Am impresia că tot ce fac este să vorbesc despre mine, fără să mă interesez dacă pe el îl supără ceva. E cazul să fiu un prieten mai bun pentru Terrell; a fost atât de binevoitor cu mine. Dar, înainte să pot spune ceva, el se ridică și aleargă la ansamblul de joacă. Mă ridic și eu din leagăn, care scârțâie, și îl urmez. Terrell urcă treptele verde-neon ale toboganului și se târăște în tubul purpuriu din vârf, dar nu mai apare la capătul celălalt.

Aștept…

…și aștept.

Dacă s-a înțepenit?

Mă uit atent la tub. A părut să încapă fără probleme, când a intrat…

— Terrell? strig.

Niciun răspuns.

Mă apropii binișor, încercând să văd în interiorul tubului, dar se curbează și-mi împiedică vederea. Oftez, pornind să urc treptele, încet. Corpul meu încă nu s-a refăcut după bătaia încasată de la băieții ăia, plus că sunt foarte sigur că toboganul ăsta a fost făcut pentru copii și nu vreau ca mama să plătească o amendă, cu bani pe care nu-i are, pentru inconștiența mea dacă-l rup. Când ajung în vârf, mă aplec spre gura tubului și-l văd pe Terrell înăuntru, așezat și cu capul pe genunchi, de parcă mă așteptase.

— Ți-a luat ceva, spune el.

Așadar, *chiar* mă aștepta.

— Eu nu intru, îi spun, încercând să vorbesc serios, deși mă abțin să zâmbesc.

— Bine, o să stau aici până vii.

— N-am nimic împotrivă.

Se uită lung la mine și eu la el. Mă așez, sprijinindu-mi spatele de stâlpul de lângă trepte.

— E destul de frig afară, spune el.

— Zău? Nu simt.

— Ești sigur?

— Foarte sigur.

— Bine, dacă ești *foarte sigur.*

Vine spre gura tubului, iese de-acolo și se așază pe marginea puțin ridicată.

— Cred că te pot convinge să vii înăuntru, îmi spune el, trecându-și mâna peste codițele lui miniaturale.

Mă surprinde cât e de sigur pe el.

— Cum?

Îmi zâmbește, încrețindu-și ochii la colțuri și arătându-și gropițele, în timp ce bagă mâna în buzunarul jeanșilor, apoi strânge pumnul.

— Vino mai aproape și-o să-ți arăt ce am în mână. Crede-mă, o să vii înăuntru când o să vezi.

Nu știu ce m-ar putea convinge să fac asta, dar mă duc mai spre el, uitându-mă printre degetele lui, sperând să zăresc ce ține ascuns.

— Sunt mai aproape, deschide mâna.

El pare gata să izbucnească în râs.

Îi privesc mâna din nou, care se deschide, dând la iveală… nimic.

Mă uit la palma lui goală și apoi la ochii lui.

— Ești un mare mincinos, spun și zâmbetul lui devine mai larg.

— Și fermecător, zice el și intră înapoi în tub.

Mă prefac că ezit, după care îl urmez, stând aproape de intrare, încă temându-mă c-o să-l rup.

Nu e întuneric în tub cum am crezut c-o să fie, dar e mai strâmt decât mă așteptasem. Trebuie să mă las să alunec un pic până încap.

Terrell, pe de altă parte, trebuie să-și vâre capul între umeri, că e mai înalt. Când sunt înăuntru, el vine mai aproape de mine, lovindu-se la cap,

ceea ce mă face să pufnesc în râs.

O sclipire de pe hanoracul lui îmi atrage atenția. Un extraterestru verde, metalic, imprimat pe piept.

E ciudat, extraterestrul seamănă oarecum cu el.

— Ți-am spus eu c-o să te conving să vii înăuntru, spune el cu voce joasă.

— Am intrat pentru că așa am vrut, spun eu, ceea ce nu e pe de-a întregul adevărat.

Pe de-o parte, îmi place să fiu atât de aproape de Terrell. De altfel, a avut dreptate, era cam frig în afara tubului.

— Cine e mincinosul acum?

— Tot tu, îi spun, tremurând din nou.

Păstrăm o tăcere confortabilă. Încerc să nu mă gândesc la lucruri rele, precum Asul sau colegiul sau Andre. Încerc să nu mă gândesc cum, în urmă cu două săptămâni, n-aveam nicio grijă c-o să fiu dat afară din școală. Eram probabil la Dre acasă. Fericit. Așa că pun stavilă acestor gânduri. Am impresia că am plâns cam mult azi în fața lui Terrell.

Îi arunc o privire. Își ține bărbia sprijinită pe genunchi, uitându-se la mine. Când mă vede privindu-l, zâmbește.

— Ți-e frig? mă întreabă.

— Oarecum, recunosc, în cele din urmă.

El se ridică, pocnindu-și capul încă o dată, ceea ce-l face să înjure printre dinți. Îl urmăresc cu obrajii calzi când își scoate hanoracul și mi-l aruncă mie.

— Mersi.

— Pentru nimic.

Mă dau puțin mai lângă el și mai departe de intrarea rece.

— Știi ce-i ciudat? zice Terrell încet.

— Ce?

— Am claustrofobie, șoptește el.

Mă încrunt.

— Și atunci, de ce ai vrut să intrăm aici?

— Nu m-am gândit la asta, spune el, părând un pic neliniștit.

Îl privesc cum se lasă pe spate, scoțându-și capul în afara tubului. Îmi amintește de felul în care își scot câinii capul pe geamul mașinilor.

— Libertate! spune el, pe un ton exagerat.

Ca și mai devreme, când am încercat să ignor toate lucrurile rele, încerc

să ignor pielea dezgolită de pe torsul lui Terrell. Îmi fixez privirea pe tavanul tubului.

Terrell hotărăşte că a luat destul aer şi se ridică în fund. Acum mă pot uita din nou la faţa lui. Observ nişte frunze între codiţele lui şi râd.

— Ai frunze în păr, spun şi i le culeg.

Terrell se uită la mine şi înghit în sec. Ochii lui îmi amintesc de modul în care obişnuia să se uite Dre la mine chiar înainte să ne sărutăm sau să ne mângâiem sau să facem mai mult de atât. Mă trezesc punând o mână pe obrazul lui Terrell şi aplecându-mă spre el. Ceva îmi spune să mă retrag, dar atunci îl simt pe Terrell încolăcindu-şi braţele în jurul meu şi îmi ignor avertismentul din creier, sărutându-l.

Nu mă aştept ca Terrell să-mi răspundă la sărut atât de repede pe cât o face, de parcă asta ar fi aşteptat. Câteva clipe, uit că suntem în tubul ăsta îngust purpuriu – e linişte, mă simt vulnerabil, inima mea bubuie alarmant.

În filme, săruturile sunt ilustrate complet greşit. Nu sunt focuri de artificii sau explozii asurzitoare. Asta obişnuiam să cred eu de fiecare dată când mă sărutam cu un băiat, că lumea o să sară în aer. Când am fost cu Dre, sărutul mi se părea o plutire blândă pe suprafaţa unui mic lac rece. În clipa asta, mi se pare o scufundare în apă fierbinte, coborând lent, din ce în ce mai jos spre fundul oceanului.

Simt că mă înec, o senzaţie care de obicei mă calmează, dar în clipa asta…

Mă desprind, retrăgându-mă.

Trebuie să plec.

Mă întorc, ieşind în patru labe din tub. Mă simt atât de încălzit, dar nu mă opresc să mă gândesc; încep să cobor treptele toboganului, însă ultima treaptă lipseşte, iar eu mă împiedic şi mă rostogolesc la pământ.

— Fir-ar să fie! şoptesc.

— Eşti bine? mă întreabă Terrell.

Mă uit înapoi, puţin îngrozit când capul lui se iţeşte din tub.

— Am… am uitat ceva acasă, spun repede, probabil arătând complet răvăşit şi vorbind fără noimă.

Terrell spune ceva, dar nu aud ce.

O iau la fugă.

♠

Joi

Astăzi, nu-mi pasă că se holbează toți la mine. Trebuie să-mi aranjez compoziția și s-o finalizez, ca s-o pot înregistra înainte să înceapă înscrierile la colegiu. Am nevoie să fie perfectă. Atât de perfectă, încât să-i uluiască pe cei din comisia de admitere și să-mi dea bursa de care am nevoie să scap de aici. Mă grăbesc să urc scara spre sala de muzică.

— Domnule Richards, spune domnul Taylor când intru, de parcă m-ar fi așteptat.

Și probabil chiar m-a așteptat, dat fiind că sunt pe-aici mai tot timpul. E ceva ciudat, totuși, de regulă îmi spune Devon.

— Bună dimineața, domnule Taylor… Astăzi tocmai voiam să lucrez câteva ore la secțiunea finală a piesei mele de admitere.

— Asta-i bine, zâmbește el. Înainte să începi, vreau doar să stăm de vorbă despre o mică îngrijorare pe care o am.

O îngrijorare?

— De obicei, nu plec urechea la zvonuri… dar am auzit ceva și voiam să mă consult cu tine.

Domnul Taylor se oprește, șovăind, de parcă nu știe cum să formuleze următoarele fraze. Inima îmi stă în gât. Jur că, dacă asta-i despre Scotty, o să mor…

— Oamenii spun că ai fost implicată în transportul de droguri?

Domnul Taylor arată nedumerit, de parcă aș fi ultima persoană despre care ar presupune că ar fi implicat în așa ceva.

Mi se răsucește stomacul.

— N-am fost, mint eu.

El dă din cap.

— Voiam doar să te anunț – colegiile sunt foarte stricte în privința acestor lucruri.

— Înțeleg, spun, simțind că mi se face rău.

El mă scrutează de parcă ar putea să vadă prin mine și minciuna mea. Apoi își întoarce privirea.

— Bine. Ar fi mare păcat dacă ceva de genul ăsta ți-ar afecta șansele. N-am vrea să se întâmple așa ceva unuia dintre cei mai promițători elevi ai noștri.

Dau din cap, simțindu-mă prost că am mințit – dar ce altceva aș fi putut face?

N-am mai făcut tranzacții de aproape două săptămâni, dintr-un motiv

evident. Acelaşi motiv pentru care n-o să-mi mai răspundă la telefoane sau mesaje. Îmi lipseşte sunetul familiar al semnalului sonor de clopoţel de vânt pentru mesajele text de pe telefonul meu – l-am ales special ca să ştiu când era un mesaj de la Dre, şi nu de la altcineva. Îmi împing gândurile astea într-un cotlon al minţii şi mă îndrept spre locul meu obişnuit din fundul clasei, clipind ca să-mi limpezesc ochii; nu vreau să mă gândesc la el în clipa asta.

Respir.

Apoi închid ochii şi mă scufund.

♠

Chiar dacă nu i-am spus să vină, nu sunt surprins să-l văd din nou pe Terrell aşteptându-mă la poarta liceului, după detenţie. Pe Chiamaka n-am văzut-o azi, dar pariez că s-a grăbit să iasă de îndată ce-a terminat.

Ştiam că va trebui să stau de vorbă cu Terrell despre ce s-a întâmplat ieri în parc, dar nu credeam să fie *atât* de curând.

Ce să-i spun?

Îmi pare rău că te-am sărutat – nu m-am vindecat încă de ruptura cu Dre şi probabil am făcut asta fiindcă îmi era dor de el.

Mă prefac că-mi verific mesajele din telefon, cu inima bătându-mi nebuneşte, ştiind că mă aşteaptă să ies.

După câteva minute de scrolling fără ţintă, bag telefonul în buzunar şi cobor treptele spre el.

Mă apropii de porţi şi-l văd clar, aşteptând călare pe bicicletă, îmbrăcat cu un hanorac cenuşiu supradimensionat şi pantaloni de trening.

— Salut, spune el, uitându-se lung la mine.

Mă simt despuiat sub privirea lui. Cred că asta e superputerea lui Terrell, să-mi crească nervozitatea.

Mă întreb de cât timp stă aici.

Vorbim în acelaşi timp:

— Eşti bine?

— Îmi pare rău, spun eu.

— Pentru ce?

— Pentru că te-am sărutat şi apoi am fugit. Tocmai m-am despărţit de iubitul meu, vineri. Nu gândeam limpede şi probabil am făcut lucrurile să pară chiar ciudate. Îmi pare rău.

Terrell se uită la mine, apoi la hanoracul lui, pe care îl port din nou. E mai călduros decât orice alt hanorac de-al meu.

— Pot să te conduc acasă?

Nu mă aşteptam să spună asta, dar încuviinţez.

Începem să mergem. Terrell îşi duce drăcia galben-aprins pe care o numeşte bicicletă, mergând pe lângă ea. Mă întreabă deodată: — El e cu tine la şcoală sau…? Fostul, vreau să spun.

Mă uit la Terrell.

— Nu. E doar un băiat din cartier.

— Cum îl cheamă? S-ar putea să-l ştiu.

Ezit.

— Andre Johnson.

Terrell face din nou o pauză.

— Deci el e cel care le-a zis celorlalţi să te bată?

Clatin din cap.

— El s-a înfuriat pentru că mesajele pe care le trimisese Asul îi făcuseră pe ceilalţi să suspecteze lucruri în privinţa noastră, aşa că a rupt-o cu mine.

— Nu meriţi să fii tratat aşa.

— Mă îndoiesc că Dre le-a spus s-o facă.

Terrell clatină din cap.

— Şi ce dacă nu le-a zis? Te-a întrebat cum eşti?

— Nu e uşor pentru el, are o viaţă grea, spun eu, chiar dacă mă îndoiesc că asta va face vreo diferenţă în mintea lui Terrell.

— Toţi avem o viaţă a dracului de grea – asta nu înseamnă c-o să mă port ca un ticălos.

— Are un şef care i-ar face rău…

— Deci ca să n-o păţească el, mai bine tu? Andre poate sta liniştit, fără să aibă nimic împotrivă că ei te bat, doar pentru că nu vrea să fie amestecat – ce laş nenorocit! spune Terrell, furios.

— Îl cunosc de ani buni, bine? Poate că să faci ceea ce se cuvine e uşor pentru alţii, dar el întotdeauna intră în încurcătură şi pe urmă îi pare rău. Nu vreau să fiu persoana aceea care găseşte scuze pentru purtarea nedemnă a altora, dar toţi luăm decizii proaste.

Nu mai vreau să discut despre asta. Să vorbesc despre Dre mă doare prea tare acum, ca şi când inima mi-a fost înţepată de o viespe.

Terrell se uită la mine de parcă sunt sărit de pe fix. Apoi îşi întoarce privirea.

— Ţi-a dat vreun mesaj de atunci?

Întrebarea pare mai degrabă retorică. N-am auzit clopoţeii de vânt de

câteva zile.

— Da, mint eu.

— Atunci e bine.

Dau din cap.

— Crezi c-o să vă împăcaţi? mă întreabă, cu faţa un pic îndurerată.

Şi eu mi-am pus aceeaşi întrebare. Dre a părut destul de serios când a spus că nu voia să mai fim împreună. Îmi înghit nodul de lacrimi care mi se adună în gât.

— Nu, nu cred. Andre e ca un membru al familiei – îmi doresc să fiu prietenul lui mai mult ca orice.

Andre şi cu mine am fost prieteni de când aveam eu doisprezece ani şi el, unsprezece. Îl cunosc de aproape şapte ani, deşi am început relaţia abia anul trecut. În zile ca asta, îmi doresc să fi rămas doar prieteni, că aşa aş mai fi putut să vorbesc cu el şi lucrurile n-ar fi fost definitiv distruse şi ciudate.

Tăcerea devine un pic stânjenitoare, în timp ce ne continuăm drumul. Terrell probabil mă consideră jalnic.

— Ştii, începe el, eşti, cum să spun, *foarte* rapid.

— Ce?

Zâmbeşte, arătându-şi gropiţele.

— Ieri, când ai fugit de mine. Ar trebui să iei în calcul să devii un atlet olimpic, dacă te răzgândeşti vreodată în privinţa muzicii…

Îl îmbrâncesc în glumă şi el râde.

— Mai taci, spun eu, simţind că-mi ia foc faţa.

— O să încep să-ţi spun Rapidul, zice Terrell, părând foarte impresionat de el însuşi.

— Ei bine, eu o să încep să-ţi spun Vorbe Goale.

— N-am nimic împotrivă.

Ajungem la mine acasă şi Terrell mă conduce până la uşă. Mă simt prost că nu-l invit înăuntru. Nu invit pe nimeni, niciodată.

Sunt un pic ruşinat de cum arată casa mea pe dinăuntru şi speriat că o să mă judece, chiar dacă ştiu că probabil n-o va face.

— Mulţumesc că m-ai condus până acasă şi te rog încă o dată să mă ierţi pentru ieri.

Ultima parte o spun cu voce scăzută.

— Sunt irezistibil, deci te înţeleg, spune Terrell.

— Sigur, spun eu.

Urmează o pauză şi apoi mă îmbrăţişează.

Nu cred că am mai fost atât de des îmbrățișat de vreun prieten… vreodată. Trebuie să recunosc, îmi plac îmbrățișările lui Terrell de rămas-bun. Întotdeauna sunt plăcute și călduroase.

Mai târziu, în camera mea, când frații mei au adormit și lumea s-a liniștit, mă gândesc cât e de plăcut să am pe cineva care nu mă tratează ca pe o povară.

Uitasem sentimentul.

♠

Vineri

Noaptea trecută, când dormeam, melodia mi-a apărut în vis și mi l-a luat în stăpânire. Am interpretat-o iar și iar până când m-am trezit, am sărit din pat și m-am repezit la școală cât de repede am putut.

În sfârșit, știu cum ar trebui să sune piesa mea de audiție!

Sunt atât de matinal, că nu găsesc decât vreo câțiva elevi în hol, când dau năvală. Urc scările, croindu-mi drum spre ușa de stejar a sălii de muzică. Mă uit în jur prin clasă. Domnul Taylor n-a sosit încă, spre marea mea ușurare – chiar vreau să fiu singur în clipa asta, fără distrageri.

Mă așez în bancă, bag clapa în priză, o urmăresc cum revine la viață cu obișnuitul ei zbârnâit, apoi închid ochii. Nu mă folosesc de căști, de vreme ce nu-i nimeni aici.

Îmi imaginez marea și imaginile obișnuite încep să apară…

Eu sub apă… scufundându-mă… apoi deodată sunt pe plajă; oamenii râd și zburdă pe nisip. Soarele e orbitor; dau fuga din nou spre apă ca să scap de el. Dar niște brațe goale mă prind, ținându-mă să nu ajung la mare. Mă zbat, dar ele nu se clintesc. Mă întorc să mă uit cine e…

Ochii mi se deschid brusc și mă prăvălesc din scaun, gâfâind. Îmi ridic ochii și Jack e aplecat peste mine.

— Ce mama dracului, Jack?!

— Ce mama dracului? Mama dracului e aia de care am crezut c-ai să te ocupi!

Să mă ocup de ce anume? Toate lucrurile din cauza cărora Jack ar fi putut avea necazuri se rezolvaseră. Dre deja o rupsese cu mine, frații lui Jack erau în siguranță. Ce naiba mai era de făcut? El nici măcar nu mai petrece timpul cu mine acum.

— M-am ocupat…

— Să te ocupi înseamnă să nu ieși în evidență. Să nu ieși în evidență înseamnă să nu ți-o tragi cu Terrell McCiudațescu de la gimnaziu!

Jur că mi-a stat inima.

Nu mai suport alte fotografii sau filme. Vreau să-mi trăiesc viața fără să fiu silit să mă uit constant peste umăr.

— Îl cunoști pe Terrell? izbutesc să îngaim.

Jack clatină neîncrezător din cap la mine.

— Bineînțeles că-l cunosc. Frate-meu mi-a spus că v-a văzut mergând împreună spre casă. Toată lumea știe că Terrell e un ciudat nenorocit.

Eu nici nu știusem că exista până vinerea trecută.

Pe dinăuntru, tremur tot și sunt gata să mă prăbușesc. Cel puțin, i-a spus lui frate-său și nu e o bombă despre mine în toată școala.

— Tu-ți faci asta singur, Devon. Tu-ți faci asta singur. Noi doi am învățat, am ajuns în locul ăsta, amândoi aveam șansa să fim *normali*. Să lăsăm obiceiurile de la gimnaziu în gimnaziu – dar, nu! Tu vii aici și te porți la fel de excentric ca Terrell. Meriți tot ce ți se întâmplă.

Jack se dă înapoi.

— Viață frumoasă în continuare, Devon, îmi trântește el cu dispreț.

Apoi pleacă.

Uit de încercarea de-a unifica piesa, rămân pe podea și dau frâu liber emoțiilor. Nu mă mai abțin; nu mai îndes lucrurile prin colțuri sau prin sertare. Nu mai pot.

Mă gândesc la mama, la cum se chinuie ea și cum sunt eu atât de neputincios. Cum trebuie să învăț bine și să-mi iau o slujbă și să-mi iau o bursă și să ajung la colegiu. Mă gândesc la Dre și la cum mi-a spus că mă iubește și apoi mi-a dat papucii, de parcă iubirea nu înseamnă nimic. Mă gândesc la cum eu îl iubesc atât de mult încât mă doare, dar nu pot să-l fac să lase totul pentru mine, cum aș face eu pentru el.

Mă gândesc la Jack și la cum – în ciuda faptului că am fost cei mai buni prieteni atâția ani, că am făcut totul împreună, în ciuda faptului că eu i-am fost alături când și-a pierdut părinții, cum atâția dintre noi pățesc, în ciuda faptului că mi-a spus că întotdeauna o să mă sprijine când mi l-au luat pe tata –, oricât nu vrea el să recunoască, întotdeauna a urât latura aceasta a mea.

Îmi aduc aminte momentul când i-am spus prima oară lui Jack că îmi plăceau băieții și expresia îndurerată zugrăvită pe fața lui. Îmi aduc aminte

cum mi-a dat controllerul și a zis că el trebuie să se ducă să se uite la burgerii din cuptor. Îmi amintesc că m-am simțit groaznic, dar am luat controllerul și am terminat nivelul jocului început, fără să mai continui subiectul. Jack n-a putut suferi că am început să mă văd cu Scotty. N-a fost niciodată bucuros, iar eu mi-am zis că asta era din cauză că Scotty era o sculă, nu pentru că *avea* una. Jack mai „glumea” despre fetele pe care le știa el, cu tunsori băiețești și brațe musculoase, cu care m-aș fi putut întâlni, de parcă pe mine m-ar atrage la cineva doar înfățișarea. Și se crispa ori de câte ori îi vorbeam despre Dre.

Și peste toate, mai e și Asul – individul, sau indivizii, care ar vrea să-mi distrugă viața.

Mă simt atât de pierdut.

Poate că sunt blestemat sau defect… Poate că asta e de nereparat.

Mă smiorcăi până când mi se înfundă nasul de tot. Doamne, urăsc să plâng. Nu pot respira și, cu cât mai mult încerc să trag aer, cu atât mai abitir îmi curg lacrimile și cu atât mai dureros mi se contractă pieptul.

Cu atât mai mult vreau să plec din locul ăsta și să nu mă mai întorc niciodată.

18.

CHIAMAKA

Vineri

În toți anii mei de școală, n-am mai primit niciodată vreo detenție. Acum sunt la a treia.

Desigur, am făcut lucruri care s-ar fi putut lăsa cu o asemenea pedeapsă, dar n-am fost prinsă niciodată.

Iar acum, iată-mă, în anul care contează cel mai mult, fără să mai fiu monitor-șef și stând lângă Richards, după ce-am primit uneltele noastre de lucru.

De obicei, nu-l văd în detenție – sau în afara ei, de altfel. Dar azi Ward ne-a dus pe amândoi în aceeași sală de clasă, dându-i lui Devon brațul de ridicat gunoaie pentru exterior și mie, racleta împotriva gumei de mestecat,

pentru interior. Aproape că mi-e milă de Devon. Plouă destul de tare.

— Nu vorbiți, spune directorul, aruncându-ne o ultimă privire înainte să iasă din clasă.

Richards o ia rapid spre ușă, dar îl opresc, punându-i o mână pe umăr înainte să apuce să plece. Sunt ușurată că am reușit să-l prind la timp. Am încercat să stau de vorbă cu el în ultimele două zile, dar abia dacă-l văd la școală. Rareori se duce la vestiarul lui, nici la cantină nu vine și, când îl văd, parcă face tot posibilul să fugă de mine.

El îmi aruncă o privire întrebătoare, dar îmi pun un deget pe buze, așteptând să aud ușa biroului directorului închizându-se.

Bang.

Așa.

— Ce? zice el, în sfârșit.

Îi dau drumul la umăr și mă duc să închid binișor ușa sălii de clasă.

Mă întorc spre el.

— Scăpăm de As.

Se încruntă, nedumerit.

— Scăpăm?

— Îl terminăm. M-am gândit la un plan. Uite ce știu până acum: unu, că Asul trebuie să fie elev aici, pentru că știe lucruri pe care numai un elev de la Niveus ar putea să le știe și are acces în locuri la care numai un elev are. Doi: că mă urmărește, ne urmărește, ca să vadă ce facem și să strângă dovezi. Trei: că e deștept. Foarte deștept. Patru: că pare să aibă un motiv să vrea să ne doboare pe amândoi.

— Mda… de-asta m-am prins. Totuși, n-am știut că eram atât de important cât să fiu doborât, spune Devon.

N-o să mint, și eu am gândit același lucru. Sunt obiectivă: cei mai mulți habar n-aveau cine era Richards înainte să fi început nebunia asta.

— Dar se pare că ești – deși nici eu nu pricep.

Îl zăresc cum își dă ochii peste cap, ceea ce e surprinzător. Cei mai mulți n-au atâta siguranță de sine ca să fie nepoliticoși cu mine – corectez, *nu aveau* atâta siguranță de sine. De când Asul a început să-mi dea în vileag secretele, ceilalți elevi au devenit din ce în ce mai sfidători. Abia de le-am mai văzut sau am mai auzit de Ava și de Ruby, și nu mă îndoiesc că e din pricina Asului și a statutului meu de paria aflat în creștere constantă.

Ceea ce e descurajant în privința Asului este că ar putea, literalmente, să fie oricine. Ar putea fi cineva din cercul meu de apropiați, sau cineva din

trecut, ca Scotty, sau oricine de care m-am folosit să ajung aici unde sunt acum. În ascensiunea spre vârf, probabil am supărat pe multă lume de la Niveus. Numai că nu prea pot să-mi explic cum se potrivește Devon în schemă.

— Aşadar, toţi elevii sunt suspecţii tăi, spune el cu un oftat obosit.

— Nu fi negativist. Am făcut o listă cu persoanele care ar putea fi şi am vorbit cu un tip de la info care e în aceeaşi clasă de mate avansată cu mine şi care ar putea să ne ajute să rezolvăm asta.

— Vrei ca un licean de la informatică să rezolve problema?

De ce e atât de refractar?

— Evident, nu e un oarecare elev de la info. Peter e un hacker. O să ia urma mesajelor să vadă cine le trimite şi deja a intrat în arhivele camerelor de supraveghere ca să vadă cine a plantat USB-urile şi să recupereze fişierele de pe ele. Am auzit că a refuzat admiterea mai devreme la MIT, anul trecut, din cauză că un individ din serviciul federal ultrasecret l-a angajat să spargă o bază de date rusească. E chiar bun. Şi, în momentul ăsta, e cea mai bună şansă a noastră de a-l găsi pe cel care ne face asta.

Deşi sunt îngrozită de ce ar putea fi pe USB-uri, trebuie să ştiu ce altceva mai are Asul împotriva mea – împotriva noastră – ca să fac ceva să împiedic să le dezvăluie.

Devon se uită lung la mine, cu o expresie lipsită de orice rază de speranţă. E întotdeauna plăcut să ai un partener cu *zero* încredere în misiune.

— Bine, spune, după care trece pe lângă mine şi iese din sala de clasă, trântind uşa în urma lui.

Sunt o persoană practică, tocmai de aceea ştiinţele sunt materiile mele preferate. Îmi place ca totul să poată fi dovedit în mod obiectiv; îmi place că există formule şi metode la care poţi să apelezi. Îmi place siguranţa.

Mi-aş dori ca Richards să aibă încredere în mine şi în planul meu. El e de la arte. Artiştii văd totul ca fiind discutabil, subiectiv.

Eu, nu. Eu trăiesc într-o lume de realităţi şi cifre.

Şi n-o să mă dau deoparte, lăsând pe altcineva să-mi ia coroana. Nici într-un milion de ani.

♠

Ajung acasă şi simt aroma de orez şi de efo riro{14} pe care mama le gătește în bucătărie. Cu programul lor încărcat, rareori mama şi tata sunt amândoi acasă, aşa că sunt un pic surprinsă la început când le aud vocile.

Ori de câte ori sunt amândoi acasă, gătesc împreună și *se conectează*, ceea ce e frumos și toate cele pentru ei, însă eu n-am chef de orez sau de trăncăneli fără rost.

— Mamă, pot să comand pizza? întreb, apropiindu-mă de ușă.

Mama stă în picioare, răsfoind o carte pe care o citește, în timp ce tata amestecă în oala cu orez. El are ochelarii de citit pe nas, care se aburesc când amestecă, iar în ultima vreme și-a lăsat barba să-i crească, ceea ce n-a prea făcut până acum.

— Mâncarea e aproape gata, răspunde tata, scoțându-și ochelarii ca să-i șteargă de șorț.

Ceea ce înseamnă nu.

Să stârnesc o discuție în contradictoriu pe tema asta nu merită, așa că mă duc în camera mea, îmi arunc geanta pe jos și mă trântesc în pat.

Mă pregătesc să-i trimit un mesaj lui Peter, să-l întreb dacă a găsit ceva, când telefonul meu vibrează.

Ți-ai terminat runda de munca forțată pe ziua de azi? – B

Zâmbesc. Belle și cu mine am devenit mai apropiate de marți, când am discutat față-n față. Mă și întreb de ce mi-a displăcut atât de mult la început.

Din fericire! Sunt acum în confortul dormitorului meu, pe cale să mă uit la *Pretty în Pink*[{15}].

Ce-i Pretty în Pink? – B

UHM… unul dintre cele mai bune filme făcute vreodată.

…Și atunci eu de ce nu l-am văzut? Chi, nu ești o bună prietenă, dacă nu mă forțezi să-l văd. – B

Prietenă…

Ar trebui să vii la mine.

Ar trebui. – B

Pe curând.

Aruncându-mi telefonul deoparte, încep să alerg prin cameră, îndesându-mi hainele în șifonier și inspectând după imperfecțiuni, după care mă duc repede la bucătărie, unde acum mama toacă legumele și tata e lângă ea, trecându-le prin blender.

— Vine Belle pe la mine, le spun eu.

Tata înalță capul.

— Cine e Belle?

— Blonda drăguță care a venit pe aici săptămâna trecută, spune mama înainte să răspund eu.

— Aha.

Schimbă o privire între ei, făcând șmecheria aia de suflete pereche care se înțeleg fără să-și vorbească.

Mama râde.

— Foarte adevărat.

— Mamă, tată, ați putea să încetați o clipă să mai comunicați telepatic unul cu altul? Am voie să comand pizza acum, că vine prietena mea pe la mine?

— De ce nu poate mânca și ea efo, ca noi? întreabă mama.

Adevărul e că nu vreau s-o fac pe Belle să se simtă stingherită – și mă simt prost numai gândindu-mă la asta, pentru că nu-i vorba că m-aș rușina de faptul că sunt nigeriană…

— Scumpo, dar dacă nu-i fac bine condimentele? întreabă tata.

— Ah… ea e oyinbo[{16}]. Uit că nu toți oyinbo pot suporta condimentele ca tine.

— De bună seamă că eu pot.

Tata o îmbrățișează pe mama și eu mă uit în altă parte, ștergând acest moment din memoria mea.

— Chiamaka, efo e aproape gata. Sunt sigură că prietenei tale o să-i placă.

♠

— A fost foarte bună, domnule și doamnă Adebayo, spune Belle.

Tata se uită la mine, iar gândurile lui i se pot citi pe față: *Vezi, ce ți-am spus noi!*

Îmi dau ochii peste cap la el și zâmbesc.

— Bine, deci, mama și cu mine o să strângem masa; voi, fetelor, duceți-vă sus și vedeți-vă de ale voastre.

Tata și-a luat vocea lui de *sunt un tată mișto, pe cuvânt.*

Belle mă urmează în camera mea, unde imediat se așază confortabil pe pat, de parcă am fi prietene dintotdeauna. Îmi place că nu e nevoie să ne purtăm nefiresc una cu alta – chiar dacă eu încă mă tem că dormitorul meu nu-i destul de curat.

Tricoul ei cu *Tabăra Niveus* sclipește în luminile slabe din camera mea. Tricoul e de culoare roșu burgund și cercul argintiu al logoului taberei îmi sare în ochi, reamintindu-mi de cum obișnuia să fie Jamie când îl purta, iar jeanșii ei rupți sunt ponosiți într-un mod jenant, ceea ce mă distrage de la motivul pentru care se află ea aici, în primul rând.

— Așadar… *Pretty în Pink*…

Vocea lui Belle mă smulge din gândurile mele și-mi dau seama că m-am uitat la ea prea mult.

Mă așez pe pat, deschizându-mi laptopul.

— Pregătește-te să ți se frângă inima.

— Și dacă nu se frânge?

Ridic o sprânceană.

— Dacă nu se frânge, atunci nu ești umană și prietenia asta s-a încheiat.

— Bine, dar n-ai destulă bandă adezivă să mi-o repari dacă se frânge?

Stomacul mi se răsucește și inima mea face tumbe.

Belle roșește puternic.

— A fost incredibil de siropos – scuze.

Clatin din cap.

— Sunt obișnuită cu genul siropos. Toate filmele din lista mea de top ten – dacă nu pui la socoteală seria Marvel – ar trebui redenumite Filme Siropoase de la unu la zece, spun eu.

Ea îmi zâmbește, cu obrajii încă îmbujorați – e destul de frig aici, probabil ar trebui să dau drumul la căldură…

— N-aș fi ghicit în veci că ești fan rom-com{17}, Chi.

Jamie mi-a spus odată același lucru. Am petrecut atât de mult timp construindu-mi o imagine proprie la școală – o mască indestructibilă, bidimensională încât uneori uit că numai eu văd dincolo de ea, văd cine sunt cu adevărat.

Îmi plac chimia, biologia și fizica atât de mult, încât m-aș putea căsători cu materiile astea ca să am o uriașă familie poligamă, și îmi plac toate acele emisiuni de investigație criminalistică și filmele despre mutanți, dar asta nu înseamnă că nu-mi plac, de asemenea, filmele ușurele, ca *Jurnalul* și *Când Harry a cunoscut-o pe Sally.*

— Îmi plac finalurile fericite, zic eu.

Zâmbetul ei se preface într-un rânjet.

— Și mie, spune ea.

19.

DEVON

Luni

Sunt pierdut.

Motivul fiind că m-am hotărât s-o ascult pe Chiamaka naiba-s-o-ia Adebayo.

După detenția de vineri, m-a interceptat din nou și m-a obligat să-i adaug numărul în telefonul meu, apoi mi-a trimis un mesaj, în dimineața asta, să vin s-o întâlnesc în laboratorul 201 – unde naiba o fi și ăsta.

O mână mă prinde de braț și aproape că țip. Inima mi-e gata să explodeze când mă întorc și o văd pe Chiamaka, cu o expresie enervată.

— Ai întârziat.

Crezi că nu știu?

— N-am știut unde era laboratorul 201.

Ea nu pare impresionată și nu cred că-mi pasă. Vreau ca Asul să se oprească, vreau ca Dre să vorbească din nou cu mine și vreau să intru la Juilliard și să termin cu Niveus.

Ea mă trage într-o sală de clasă oarecare – laboratorul 2010, bănuiesc – și dau de un băiat deșirat, așezat la o masă cu un laptop deschis în față.

Chiamaka mă bate pe braț.

— Dă-i telefonul tău.

Mă uit la ea, sperând că simte pumnalul mintal pe care i-l arunc.

— De ce telefonul meu? De ce nu-l ia pe al lui sau pe-al tău?

Chiamaka îmi aruncă privirea pe care mi-o aruncă mama când îi răspund obraznic.

— Peter nu are telefon – ceea ce e șocant, mai cu seamă pentru un IT-ist, știu. Are deja telefonul meu, dar pentru că eu nu primesc mesaje compromițătoare despre mine, avem nevoie și de al tău. Înțelegi? Sau

trebuie să-ți explic încă o dată, mai rar?

Ar fi trebuit să-i întorc spatele și să plec. Ar merita-o pentru tonul ei condescendent. Însă n-o fac. Ca un zombi, îi dau tipului telefonul meu și el îl conectează la computer.

— O să poți intra pe USB? I-am spus lui Devon să-l aducă și pe al lui…

Peter clatină din cap.

— E imposibil. Toate fișierele sunt neutilizabile. Aș putea să mă uit, dacă ții neapărat, dar fișierele de pe USB-ul tău par să fi fost intenționat corupte, cum n-am mai văzut niciodată până acum…

— Atunci o să vedem doar ce obținem căutând sursa mesajelor… Cu înregistrările camerelor de supraveghere cum e? întreabă Chiamaka.

— Am căutat camerele care acoperă zona de la vestiarele voastre la momentul în care bănuiți că vi s-au plantat USB-urile, dar a fost o pană de curent cu puțin înainte. Luminile și camerele de luat vederi n-au repornit decât imediat după prima oră de curs.

Asul pare întotdeauna cu câțiva pași înaintea noastră; e și foarte versat. Încerc să mă gândesc la cineva cunoscut care ar putea fi, în secret, un geniu într-ale tehnicii și care ar putea avea ceva împotriva mea, dar mintea mi-e goală.

Peter îmi dă telefonul înapoi. Un ecran negru, cu un calup de coduri apare pe laptopul lui.

— Gata, tot ce am nevoie e aici, spune Peter, ceea ce mă face oarecum nervos.

Nu că aș avea ceva prea compromițător pe el… doar mesaje și, acum serios, ce mesaj poate fi mai dăunător decât răul făcut de arhiva de pe vechiul telefon al lui Scotty?

— O să lucrez la localizarea originilor, a locurilor din care au fost trimise aceste mesaje, n-ar trebui să-mi ia prea mult, spune Peter.

— Când crezi c-o să fii gata? întreabă Chiamaka.

— Am o lucrare de laborator de predat, deci poate înainte de sfârșitul săptămânii…

Ea îl atinge pe umăr.

— Peter, începe ea, plecându-și capul într-o parte. E foarte urgent, sunt sigură că înțelegi asta.

El dă din cap, roșind.

— Bine, deci pot conta pe tine c-o să avem răspunsul până mâine-dimineață la prima oră?

Peter arată deopotrivă îngrozit și excitat. Numai asta și mă bagă în sperieți, destul cât să vreau să ies numaidecât din laboratorul ăsta, dar rămân pe loc din motive necunoscute conștiinței mele.

— Mâine la prima oră, repetă Peter.

Uau. Asta-i toată munca de convingere de care e nevoie cu băieții hetero?

— Îți mulțumesc, Peter.

Chiamaka îi ciufulește părul, ceea ce lui nu pare să-i placă prea mult, apoi mă trage de braț spre ieșire.

Dau să deschid ușa sălii de clasă, dar Chiamaka mă oprește, apăsându-și palma în pieptul meu.

Jur că dacă nu încetează să mă atingă…

— Lasă-mă pe mine să ies prima, așteaptă cinci minute și apoi ieși și tu. Nu trebuie să le dăm de înțeles oamenilor că suntem pe urmele lor, pricepi?

Îi fac semnul de OK.

Nu știu cât de surprins ar fi Devon cel din penultimul an de faptul că eu și Chiamaka vorbim deodată atât de frecvent, dar știu că mă judecă mai aspru decât o face Devon cel din ultimul an.

♠

Domnul Taylor are căștile mele la urechi, ascultându-mi piesa. În sfârșit am izbutit să fac înregistrarea inițială în dimineața asta și, în ultimele trei minute, l-am urmărit din ce în ce mai încordat.

În cele din urmă, își scoate căștile și se uită la mine.

— E bună, cu adevărat bună. Cred că ai ceva remarcabil aici, Devon.

Remarcabil nu e excelent.

— O să mă duc să ascult și piesa Tabithei. Bună treabă, continuă!

Oftez, uitându-mă în jos la partituri. *Unde am greșit?*

— Sal’tare, Devon, zice Daniel, apropiindu-se de banca mea.

Mă uit la el.

— Bună.

— Deci am ceva foarte important să-ți spun, începe el.

— OK, sigur.

La Daniel, ceva „important” poate fi de la pizza în meniul de prânz până lau *Avem un nou director, știai?*

El se uită în jur, mișcându-și ochii în toate părțile și oprindu-i în final asupra mea.

— Știu cine vă divulgă secretele.

Simt că-mi vine să vomit pe pantofii lui marca Marc Jacobs.

— Cine?

— Trebuie să-mi promiți că n-o să spui la nimeni – asta ar putea să mă bage în bucluc.

Acum sunt de-a dreptul speriat.

Mă tot gândesc mereu la cine ar putea fi. Numai cineva pe care îl cunosc – sau cineva care m-a urmărit – ar fi putut ști despre toate lucrurile care au fost făcute publice. Singura persoană căreia i-am încredințat toate informațiile a fost Jack. De ce ar face Jack una ca asta? Nu știu. Și de ce ar ști Jack ceva despre Chiamaka?

— N-o să suflu o vorbă, îl asigur, chiar dacă în mod cert o să le spun lui Terrell și Chiamakăi.

El se apleacă spre mine, șoptind:

— FBI-ul.

Respir. Am uitat că ăsta e Daniel.

— Tu îți acoperi camera de filmat din laptop? continuă el.

Clatin din cap, încercând să mă calmez și să scap de sentimentul ăsta de groază adâncă.

El bate cu pumnul în masă.

— Ei sunt. Îți spun eu, omule.

— Îți mulțumesc, Daniel.

— În regulă, fac orice pentru *prietenul meu cel mai bun.*

Clipesc aiurit la el, neștiind cum să reacționez. Renunțând să mai caut o reacție, mă întorc cu fața la partiturile mele, sperând că Daniel o să priceapă aluzia și-o să plece sau o să tacă.

♠

După ce-mi termin detenția, pornesc spre casă și, pe drum, începe să plouă. Îmi duc rucsacul deasupra capului, încercând să mă apăr de ploaie, dar nu mă acoperă cine știe ce. Pot deja să-mi zăresc casă, însă, cu cât mă apropii, cu atât pare să se îndepărteze. Mă lupt cu aversa și cu vântul până când, în sfârșit, ajung în fața ușii.

Mama e la masă, citind scrisorile. Le așază cu fața în jos și îmi zâmbește, dar ochii ei par triști. Orice expresie ar avea pe față, știu când lucrurile sunt rele atunci când lumina din ochi i se stinge, ca acum.

— Hei, Von, cum a fost la școală?

— Bine, mamă…

Mă uit la scrisoarea din faţa ei.

— Ce-i asta?

Ea ridică din umeri.

— N-am plătit curentul luna trecută, aşa că mi-au scris despre asta.

— Mamă…

— Nu, Von, nu vreau să te amesteci. Sunt mama ta şi eu trebuie să am grijă de tine, nu invers.

Îşi lasă capul în jos, cum face când nu vrea s-o văd eu plângând.

— Mamă, te rog, lasă-mă să te ajut, bine? Pot să fac rost de bani.

Ea clatină din cap.

— Ştiu ce vrei să faci şi nu vreau să mai faci asta niciodată. Vreau să te ţii departe de străzile alea, să rămâi în sălile de clasă – să-ţi faci o viaţă mai bună, nu să rişti să pierzi totul.

Nu spun nimic.

— O să mă descurc. Împrumut nişte bani sau văd eu, continuă ea, cu o voce stinsă.

— Banca n-o să-ţi mai dea alte împrumuturi, mamă.

— O să se rezolve de la sine, Von. Dumnezeu nu te lasă niciodată fără ajutor.

Îmi vine să râd. Nu te lasă niciodată fără ajutor, hm? Nu e viaţa ta o continuă lipsă de ajutor?

Rămân lângă ea, uitându-mă cum e copleşită de hârtiile alea, simţindu-mă la fel de neajutorat ca şi ea. Apoi mă aplec şi o strâng în braţe.

Jur c-o *să reuşesc, mamă. O să-ţi fac rost de o casă şi de o viaţă în care nu va mai trebui să munceşti.*

Mă retrag, apoi mă îndrept spre camera mea, cântărindu-mi opţiunile. Aş putea să ascult de mama şi să rămân în casă; la noapte o să-i aud prin pereţi rugăciunile, implorând pe cineva care se întoarce cu spatele când avem mai multă nevoie de el. Sau aş putea să mă duc la Dre, să-l rog să ne ajute.

Intru în dormitorul meu, îmi trântesc rucsacul în patul mare pe care îl împart cu fraţii mei, care acum se uită la desene animate, la micul televizor din colţ. Mă las furat de gânduri pe moment, privindu-i. Ochii lor sunt atât de mari şi de nevinovaţi. Ei nu trebuie să-şi facă griji despre lume încă. N-au habar de asta. *Sper că au mâncat ceva.*

Mama are felul ei de a se ocupa de lucruri – se roagă la cineva căruia nu-i pasă câtuşi de puţin de noi şi munceşte la tot felul de slujbe prost plătite. Întotdeauna îmi spune cât de mult şi-a dorit să meargă la un colegiu, dar

colegiul nu-i ceva pe care să ți-l poți permite cu una, cu două, sau ceva la care mai poți să aspiri dacă profesorii tăi – și, prin urmare, notele tale – sunt de plâns.

Noi abia ne permitem Niveus, cu bursa mea care nu acoperă toate taxele de școlarizare.

Dar ea își dorește asta pentru mine: colegiu, o diplomă…

Mă schimb în trening și iau o umbrelă din șifonier.

— Mă duc până la Jack, îi spun mamei când intru din nou în bucătărie.

Schimbăm o privire, una pe care o schimbăm adesea. *Nu te cred, dar ai grijă / Nu face vreo prostie / Ține-te departe de locurile în care sunt parcate mașinile de poliție / Ține-ți capul plecat și gluga trasă.*

— Bine, Von. Apoi, șoptind: Ai grijă de tine.

Mama întotdeauna îmi lasă libertate deplină, câtă vreme notele mele rămân foarte bune și nu intru în bucluc la școală. Dar de când Nathaniel, băiatul prietenului ei Maurice, a fost împușcat de un polițist, în iunie, se uită la mine ciudat, de parcă ar vrea să-mi suspende libertatea asta, să mă pună la adăpost de ceea ce se întâmplă afară.

Mă lasă să plec și ies din nou în ploaie. Acum, fără să-mi mai pese de urgia ei, mă îndrept grăbit spre apartamentul lui Dre.

Tipul de la ușă ezită înainte să se ducă înăuntru, venind înapoi peste câteva momente cu permisiunea să intru. Inima începe să-mi bată nebunește când îmi dau seama că o să-l văd din nou pe Dre, pentru prima oară după mai bine de o săptămână. Știu că nu asta-i important, dar mă întreb dacă arăt bine.

Închid umbrela și urc încet treptele, încercând să-mi adun curajul înainte să intru în apartamentul lui Dre. Când ajung la ultima treaptă, mă opresc să respir.

Dre știe că vin. Dacă n-ar fi vrut să mă vadă, nu m-ar fi primit.

Deschid ușa. Sufrageria lui e puțin luminată, înaintez încet, cu grijă să nu mă împiedic de ceva, cu degetele tremurându-mi pe lângă corp. Ușa dormitorului scârțâie tare când o deschid, pășind peste prag.

Dre e la biroul lui, cu capul dat pe spate și ochii închiși, de parcă ar visa. Are o eșarfă verde legată strâns pe cap. Pielea lui neagră strălucește, în pofida luminii slabe, și barba i-a mai crescut puțin. Încearcă din nou să pară că are mai mult de optsprezece ani, vrea să fie luat în serios. Eu, însă, sunt speriat de ceea ce înseamnă maturizarea.

Cred că uneori noi – băieții de aici – avem o baftă de rahat, încât uităm

că suntem minori, copii, în ochii legii. Bănuiesc că, teoretic, la optsprezece ani ești destul de matur, dar nu și când ți s-a răpit mare parte din copilărie, ca în cazul lui Dre.

— Bună, Dre, spun eu.

El nu se mișcă.

— Ce vrei? mă întreabă.

Vocea lui groasă îmi face inima să vibreze. Mi-a fost dor de vocea asta.

— Să vorbim, spun.

El deschide ochii și își aduce capul în față. Privirea lui se înfige în ochii mei și mă simt ca o halcă de carne crudă atârnând în cârligul măcelarului, studiată și evaluată.

— Eu nu vreau să vorbesc cu tine.

Bătăile inimii mele se întețesc.

— Dacă e pe-așa, ar fi trebuit să-i spui băiatului ăluia să nu mă lase să intru. N-ar fi fost nevoie nici măcar să răspunzi.

— Am fost prieteni. Nu era să te întorc din drum, să te fac să arăți ca un idiot, zice Dre râzând forțat.

Am fost prieteni.

— Doar prieteni? întreb.

Acum se uită la mine cu ochi reci. Simt un junghi în piept.

— Îți săruți toți prietenii, Dre?

El pufnește și se fâțâie în scaun, stingherit.

— Te și culci cu ei? continui, cu vederea încețoșată. Le spui că îi iubești?

Mă șterg la ochi. Trebuie să mă concentrez. El tace, privindu-mă drept, fără șovăială.

— Știi că nu asta am vrut să spun.

Nu-ți pierde concentrarea.

— Avem drumuri diferite, începe el, întorcându-și din nou privirea de la mine. Eu am abandonat liceul, nu am familie, nu fac decât să supraviețuiesc. Drumul tău e școala, apoi o slujbă și să ai grijă de mama ta. Habar n-ai cât de mult mă gândesc la tine, Von. Aș vrea să te sun, dar nu pot, pentru că povestea asta dintre noi are o dată de expirare, fie că e atunci când o să pleci la vreun colegiu select, fie atunci când o să-ți dai seama că ești prea diferit de mine.

Aș vrea să-i spun că nu-i adevărat, dar presimt că nu pot fi sigur de asta.

— Spui că mă iubești, dar băieții tăi mă bat…

— Fiindcă n-ai să mai faci tranzacții pentru mine. Toată lumea primește

o bătaie la ieşirea din joc! spune el, ridicându-şi vocea.

Conversaţia asta îl irită. Dre este de obicei mult mai calm, dar azi totul pare să-l scoată din pepeni.

Nu-mi pasă de pretextele lui şi nu vreau să-i aud tâmpenia de teorie cu politica bandei.

— Ai fi putut să-i opreşti, Dre, dar n-ai făcut-o. Ştiai ce o să mi se întâmple.

— Am vrut să-i opresc, dar atunci mi-ar fi pus întrebări…

— Crezi că ei nu ştiu ce facem când vin eu aici? Crezi că sunt idioţi?

Îşi întoarce privirea de la mine, ştergându-şi faţa cu mâneca. Simt un alt junghi, dar îl ignor. Nu-mi pot îngădui să pierd din vedere ce e mai important.

Plângi, Dre, n-am să te judec pentru că plângi.

— Dacă asta le faci tu celor pe care îi iubeşti, mă bucur că s-a terminat între noi.

El clatină din cap, încă uitându-se în altă parte.

— M-am gândit la supravieţuire şi la oamenii ăia din şcoala ta care spun tot felul de lucruri. Dacă eu pierd asta, pierd totul – dar, dacă tu mă pierzi pe mine, mai ai încă totul.

De ce nu pricepe că el reprezintă o bună parte din acest tot?

Mă uit prin cameră, mi se pare rece şi întunecoasă – are nişte droguri pe masă, altele ştiu că sunt încuiate în sertare. Aş vrea să nu-şi fi găsit alinarea în intoxicări temporare. Mi-ar plăcea să-i spun că drumul lui ar putea fi şi altfel, dar aş minţi. Face mulţi bani ocupându-se cu asta. Îl ajută să supravieţuiască.

A fost foarte bucuros când a adunat destui bani ca să închirieze locuinţa asta şi eu vreau doar ca el să fie fericit, chiar dacă mi-aş dori să se fi îndeletnicit cu altceva, mai puţin periculos.

O pală de vânt pătrunde printr-o fereastră deschisă şi face camera şi mai friguroasă. Dre şi cu mine am terminat-o; ştiam asta de când mi-a spus să plec, săptămâna trecută, când m-au bătut băieţii lui, şi cu atât mai mult acum, când nici măcar nu se poate uita la mine, dar sunt atât de obişnuit să fiu cu el, încât mi se pare cu neputinţă s-o las baltă.

Umerii lui încordaţi coboară, apoi se ridică, şi întoarce capul, cu lacrimile pe care i le-am zărit mai devreme uscate.

— Pot să te sărut de adio? spun eu, gândindu-mă la Terrell şi la îmbrăţişările lui de rămas-bun.

Andre mi-aruncă o privire de parcă tocmai începe să-şi dea seama ce înseamnă adio pentru noi.

Vântul îl împinge spre mine, doar puţin.

— Da, sigur, spune el blând.

Îmi ignor intuiţia, care îmi strigă să plec, să nu sărut un băiat care m-a rănit atât de rău, dar inima e mai puternică decât intuiţia. Mă apropii de el, centimetru cu centimetru, şovăind, rezemându-mi fruntea de a lui, inspirând adânc mirosul lui. Odată, l-am întrebat pe Dre ce colonie folosea şi-mi amintesc cum a zâmbit şi mi-a răspuns „sudoare” – o ironie, firește. Acum mi-aș dori să fi ştiut. Vreau să fiu înconjurat de parfumul lui după acest sărut; nu vreau să mai ies din raza lui. Braţele lui Dre mă trag spre el, nasurile ni se ating, apoi buzele. Mă trage atât de aproape, de parcă ar încerca să ne contopească trupurile într-unul singur. Inima îmi bate cumva liniştit, dar restul corpului îmi tremură.

Ne dezlipim, dar sunt încă prizonier în braţele lui. Îmi aşez capul pe umărul lui, respirând lent, încercând să nu mă gândesc că va trebui să mă îndepărtez, să-i fac cu mâna şi să plec. Definitiv.

Nu-ţi pierde concentrarea.

Dar mi-o pierdusem. Eram gata să plec fără să-i spun că aveam nevoie de una sau două joburi mărunte, doar ca s-o ajut pe mama să iasă din datorii. Mi-am ridicat capul.

— O să-mi lipsească mult compania ta, Devon, îmi spune el.

— Şi mie.

Încă stau acolo, în coconul acesta, aşteptând ca el să se retragă. Dar n-o face. Ştiu c-o să regret într-o zi – poate chiar peste câteva momente –, dar nu sunt pregătit să plec încă. Îl pot simţi dându-mi drumul din braţe şi mi se face o frică grozavă, aşa că îl sărut din nou. El se opreşte şi mă trage din nou aproape şi chiar dacă inima mea se zbate de parcă aş fi alergat un kilometru, îl las să mă ghideze cu spatele înapoi, încet, cum a făcut-o de atâtea ori înainte.

Viitorul Devon clatină din cap, privind cum spatele genunchilor mei loveşte patul lui Dre, apoi cum îmi fac loc repede între pernele reci, desprinzându-mă, în sfârşit, din sărut ca să-mi scot hanoracul peste cap. Dar îmi ignor judecata eului meu viitor.

Dre arată de parcă ar vrea să vorbească, să-mi spună să mă duc acasă sau că n-ar trebui să facem asta. Îi aud gândurile gonind. Cântăreşte prea mult, cum aş face-o şi eu, dacă nu mi-aş fi înăbuşit voit pornirea. Gândurile lui

strigă, dar apoi, ca înghițite de un vid, se lasă o tăcere desăvârșită. Toate grijile dispar și tot ce mai contează este clipa de față, nu versiunile viitoare ale noastre care s-ar putea să regrete asta, doar Andre și cu mine de acum, care amândoi o vrem, sărutându-ne să ne treacă puțin durerea.

Dre se dă jos din pat și se duce la sertarul de la birou, scoțând câteva prezervative. Îmi întorc privirea de la el acum și mi-o fixez în tavan, ascultând sunetul ploii izbind în ferestre și vântul urlând furios afară, lăsând să-mi înece gândurile.

Greutatea lui înclină patul când se apleacă peste mine și își lipește din nou buzele de ale mele.

Vreau să prelungesc momentul cât pot de mult; vreau să fiu aici, cu el, cât pot de mult.

Ca întotdeauna, el e blând și plin de tact, făcându-mă să mă simt special, sărutându-mă peste tot. Și apoi, când în sfârșit am terminat și sunt în brațele lui, îmi îngădui să plâng.

Sunt conștient că mi-am pierdut complet concentrarea asupra motivului pentru care am venit. Dar probabil că el ar fi spus nu oricum.

Îmi sărută omoplații și mă strânge la pieptul lui, și știu că în curând va trebui să mă ridic, să mă îmbrac și să-i spun adio – să fac față celorlalte probleme ale mele, cum ar fi suferința mamei și Asul. Dar, deocamdată, vreau să închid ochii, să ascult sunetul ploii și pe cel al respirației lui Dre și să mă scufund.

20.

CHIAMAKA

Marți

— Ai întârziat. Din nou, îi spun lui Richards când intră în laborator.

El nu spune nimic, doar se uită fără nicio expresie la mine, de parcă nu i-ar păsa. Dar n-am de gând să-i ignor asta, pentru că am nevoie ca el să fie mai interesat și, sper că de azi înainte o să fie.

Mă duc la Peter, care așteaptă, cu laptopul deschis în poală. Devon se mișcă enervant de încet.

— Ce ai găsit? întreb, sărind peste politețuri.

Peter zâmbește, lăsându-se pe spate în scaun.

— Probabil tot ceea ce căutați… Dar, de vreme ce eu am făcut asta pentru tine, ai putea să-mi faci și tu o favoare?

Parcă toți anii pe care i-am petrecut să câștig respectul s-au șters odată cu apariția întâmplătoare a Asului, ciber-ticălosul de anul ăsta. Dar cred că, de vreme ce Peter *chiar* m-a ajutat, aș putea.

— Depinde, spun eu.

— Am auzit că Belle și Jamie s-au despărțit… și am auzit că tu și Belle sunteți prietene acum.

— De la cine ai auzit?

Peter zâmbește și ridică din umeri.

— Prin jur.

Sunt sigură că oamenii sunt surprinși, după cele ce Asul a dezvăluit despre mine și Jamie, că Belle și cu mine ne-am împrietenit. Este opusul deznodământului obișnuit: băiatul e un măgar de proporții cu ambele fete, fetele se luptă între ele, băiatul scapă basma curată, în vreme ce fetele continuă să se dușmănească.

Mă bucur că nu așa stau lucrurile între mine și Belle.

— Ce-i cu ea? întreb.

— Vrei să-i vorbești despre mine și despre cât te-am ajutat?

Peter se uită la mine, disperat.

Simt o tresărire. Nu-mi place treaba asta, dar încuviințez.

Peter se uită din nou la laptopul lui.

— Prin urmare, o să vă bucurați să aflați că numai un singur dispozitiv e folosit pentru a trimite mesajele, iar dispozitivul ăla e ușor de localizat.

— Unde e? întreabă Devon, în sfârșit prezent și interesat.

— Chiar aici, în școală. Biblioteca Morgan, computerul 17.

Asta-i o surpriză. De ce ar face-o Asul într-un loc unde ar putea fi prins cu ușurință?

— Poți să obții înregistrările camerelor de supraveghere din Morgan? întreb eu.

Peter clatină din cap.

— Morgan e unul dintre puținele locuri din școală care nu e acoperit. Locul perfect pentru a face o mulțime de lucruri, spune Peter, mișcându-și sprâncenele cu subînțeles.

Ignor aluzia grosolană, pentru că știu c-o să-mi vomit micul-dejun dacă mă gândesc la ea.

Aproape niciodată nu pun piciorul în Biblioteca Morgan. Știe toată lumea că acolo e sediul cuplărilor și, în plus, există o bibliotecă de științe separată, în apropiere de laboratoarele pe care le folosesc eu.

— Și asta nu e tot, spune Peter.

Și eu, și Richards ne aplecăm spre laptop.

— Duminica și lunea, înjur de ora zece, sunt introduse detaliile, iar mesajele sunt programate să fie trimise la anumite momente în timpul săptămânii. Hackerul a pătruns în sistemul central de administrație al școlii, ca să poată avea acces la înregistrările tuturor numerelor de telefon ale elevilor.

Îmi aduc aminte cum directorul Ward a spus că el putea să urmărească ce făceam noi în conturile personale de la școală.

— Ai putea să te uiți în contul școlar personal al elevului hacker?

Peter se scarpină în cap.

— Da, de fapt. Am încercat s-o fac de îndată ce am dat de urma lui, dar mă tem că respectivul cont personal folosit nu e înregistrat pe numele niciunui student sau membru al personalului. Pe un cont normal din baza de date a liceului Niveus, ai un nume de utilizator unic și o parolă – ale tale, de pildă, sunt Chiamaka Adebayo, 5681…

— Ai putea să vorbești mai încet? E literalmente cineva care vrea să mă înfunde și tu, aici, spui întregului laborator ce parolă am, îl întrerup eu.

Peter dă din cap.

— Scuze. Ce voiam să pun e că pot vedea în conturile oricui. Persoana asta, însă, n-are niciun nume, iar parola sa pare să se schimbe frecvent. Îmi închipui că folosește un soi de randomizator… Dar, în orice caz, nu pot identifica cine trimite mesajele de pe contul ăsta, nici nu pot accesa fișierele. Sunt criptate într-un mod complex și mi-ar lua zile întregi ca să sparg codul. Nu pot decât să văd ce este trimis de pe computer și momentele la care textele sunt programate.

Asul în mod clar este mult prea inteligent ca să fie vreunul dintre suspecții de pe lista mea actuală. Nu cred că am văzut-o pe Ruby folosind vreodată un computer.

— Îmi poți da o copie după toate lucrurile pe care le-ai descoperit? îl întreb eu, încordându-mi mintea.

Peter dă să refuze, însă până la urmă acceptă.

— Să le imprim? mă întreabă.

— Trimite-mi-le pe e-mail, le aștept, spun și mă întorc, îl apuc pe

Richards de braţ şi îl împing spre uşă.

Richards îşi trage braţul şi mă sucesc spre el să-i arunc privirea mea ucigaşă. De ce se poartă atât de copilăreşte?

— Indiferent cine e Asul, din câte ştim, în mod clar a plănuit asta – orice ar fi *asta* – meticulos. Trebuie să gândim înainte şi să preîntâmpinăm următoarea lui mişcare, spun eu.

Observ, fără să vreau, că ochii lui Richards sunt roşii, de parcă ar fi plâns toată dimineaţa.

— Deci ce facem? întreabă el.

— O supraveghere, duminica asta – o să-l prindem pe As când trimite următoarele mesaje.

— Şi după aceea?

— O să obţinem toate mesajele lui şi datele de la Peter ca dovezi şi, după ce descoperim cine e, n-o să ne oprim până când n-o să-l facem praf. O să-l expunem, pe el şi tot ce a făcut – şcolii şi fiecărui colegiu la care şi-ar trimite candidatura. O să-i distrug viitorul aşa cum a încercat el să ni-l distrugă pe al nostru.

Devon dă din cap:

— Sunt pentru.

♠

Am ora de chimie şi îmi găsesc locul lângă Jamie.

Mă trântesc pe scaun şi îmi scot caietul. Îmi amintesc de zilele mai simple, când mă puteam bucura în pace de materia mea preferată. Ar fi trebuit să tezaurizez momentele alea.

— Grupaţi-vă câte doi şi urmaţi instrucţiunile de pe foaie, spune domnul Peterson.

Mă crispez. Acum ar fi ocazia perfectă pentru o schimbare de partener. Oricine în afară de Jamie. Dar schimbările de partener nu se fac uşor, unde mai pui că eu nu vorbesc cu el, iar Ruby şi Ava nu vorbesc cu mine. Mai bine nu-mi încerc norocul cu altcineva.

Mă uit peste umăr la una dintre fetele care stau lângă mine în bancă, Clara. Ea întotdeauna m-a urât din răsputeri, iar acum o poate face deschis. Îmi aruncă o privire înfumurată, după care întoarce capul.

Mă duc la mesele de pe laturi, luând un arzător Bunsen şi materialele pentru experiment.

— Belle a rupt-o cu mine, spune Jamie când mă întorc la masa noastră.

— Îmi pare rău, spun, deşi nu e adevărat.

El îşi trage nasul, iar eu îmi simt inima grea.

— Zău, ea îmi plăcea cu *adevărat.*

Tac, în timp ce aşez pe masă instrumentele, dar îl simt că se uită la mine.

— Îmi pare rău că te-am părăsit, că nu ţi-am fost alături când aveai nevoie de mine.

De când, mă rog, s-a hotărât brusc să fie foarte drăguţ cu mine? Instalez arzătorul Bunsen şi separ materialele.

— E în regulă, îi spun eu.

— Ba nu e. Sunt cel mai bun prieten al tău şi ţi-am întors spatele când lucrurile au devenit dificile.

Sunt obişnuită, îmi vine să spun. Sunt obişnuită ca Jamie să ignore situaţiile în care lucrurile devin dificile sau greu de vorbit despre ele. Acum o să încerc să nu-i accept comportamentul de doi bani.

— Asta-i lista elementelor pe care trebuie să le testăm, spun eu – fără să mă bâlbâi, lucru de care sunt mândră, pentru că încă simt ochii lui Jamie pe mine, ceea ce îmi creşte nervozitatea.

— Bine, spune el.

Aud şoapte în spatele meu şi, la început, nu mă prind, până ce aud vocile mai clar.

— Nu ştiu cum poate Belle petrece timpul cu o persoană ca asta… spune cineva.

Ridic capul. Jeremy îmi zâmbeşte şi-mi face cu mâna, iar eu, drept răspuns, îi zâmbesc şi-i arăt degetul mijlociu. Zâmbetul i se şterge şi se întoarce cu spatele.

— Ce ticăloasă, nu-i de mirare că nimeni n-o înghite!

Uneori chiar urăsc Niveus.

Cea mai bună răzbunare în clipa asta este să nu-mi las notele să scadă. O să ajung la Yale, apoi la şcoala de medicină şi-apoi am să fiu cel mai bun doctor din stat, fie că le place lor, fie că nu.

Jamie şi cu mine lucrăm unul lângă altul până la sfârşitul orei. El chiar mă lasă pe mine să fac majoritatea operaţiilor cu arzătorul Bunsen. După ce terminăm, iese din clasă odată cu mine.

— Vrei să vii pe la mine azi, poate să mergem la Waffle Palace sau altundeva? întreabă el.

Nu ştiu de ce sunt surprinsă. Ori de câte ori se întâmplă ceva, el întotdeauna vrea să uităm şi să mergem mai departe, să revenim la a fi cei mai buni prieteni. Nu ştiu dacă-i din cauza Asului, a lui Belle sau este un alt

motiv, dar, în sfârșit, văd prin crăpăturile din comportamentul aparent perfect al lui Jamie.

Simt că merit mai mult de atât.

— Am treabă, îi spun.

— Oh.

Mergem împreună și lumea se uită lung la noi, dar îmi țin fruntea sus, tocurile mele țăcănind tare pe pardoseala de marmură. Îmi închipui cum calc pe toate fețele lor chiorâșe. N-am să arăt slăbiciune.

— Vrei să merg cu tine până acasă?

Mă întorc și spun:

— Am picioare, Jamie. Pot să merg singură acasă și sunt sigură că și tu poți.

Îi zâmbesc forțat și apoi ies din școală, cobor treptele și trec dincolo de porți. Singură.

♠

Nu e nimeni acasă când ajung eu.

Mă duc în camera mea imediat, îmi deschid laptopul și descarc tot ce mi-a trimis Peter.

Apare prima pagină. O derulez în jos, uitându-mă la cum fiecare mesaj este urmărit până la origine. Computerul 17. Fiecare mesaj care a fost trimis de acolo a venit.

Știre proaspătă. Se pare că dulcea Chi nu e atât de dulce. Sursele spun că a fost prinsă încercând să fure bomboane. Ai grijă, Chi, n-ai vrea să se vadă un cazier la Yale… – Asul Au trecut două săptămâni de când a avut loc incidentul ăla. În urmă cu două marți. Și tot nu-mi pot imagina cum a aterizat bomboana în buzunarul meu. Mă întreb care sunt sursele alea. Mai erau oameni în magazin, dar niciunul pe care să-l fi recunoscut ca fiind elev de la Niveus. Numai Jamie. Dar n-ar avea sens ca el să-și fi stricat relația cu Belle postându-i ei mesaje despre noi. Nimic nu se leagă.

Următoarea pagină descărcată apare pe ecranul meu – datele și momentele textelor programate.

Cum a spus Peter, toate au fost încărcate în jurul orei zece.

22.06

22.13

21.57

Toate în seara de duminică sau de luni. Cine ar avea acces în şcoală la ora aia? Omul de serviciu? Profesorii? Oricine ar putea fura o cheie…

Telefonul meu bâzâie şi-mi sare inima.

E ciudat dacă n-am văzut încă filmul *Jurnalul?* – B

Zâmbesc citind mesajul, simţindu-mă vinovată că sunt bucuroasă că mi-a trimis mesaj când Jamie este încă evident supărat. O prietenă bună ar încerca să-i repare relaţia cu ea… Dar n-am de ce să fiu o prietenă bună cu cineva care nu e prieten bun cu mine.

Da, chiar ciudat, ar trebui să schimbi asta cât mai curând.

Mă uit la telefon, aşteptându-i răspunsul.

Poate că am fost prea directă.

Nu vreau să creadă că îi sugeram să vină pe la mine şi să-l vadă, chiar dacă *exact* asta îi sugeram.

Regret că i-am scris asta.

Eşti liberă acum? Îl am pe DVD. –B

Mă uit la ecranul laptopului, când apare o altă pagină descărcată.

Conectat la 22.04, duminică... Nu se poate.

Derulez, măresc pagina să văd detaliile. Inima începe să-mi bată mai repede.

Cum era cu putinţă ca Asul să ştie că voi fi acuzată de furtul bomboanelor marţi, când el s-a conectat duminică seara la 22:04?

Mama face şi clătite… – B

Rămân cu ochii la mesajul ei. Presimţirea dezastrului iminent mă face să mă simt de parcă şi-a înfăşurat cineva mâinile în jurul gâtului meu, blocându-mi aerul.

Păr blond. Sânge. Asfalt.

În orice clipă, Asul poate lansa mai multe minciuni sau mai multe adevăruri. Poliţia ar putea veni să-mi bată la uşa de la intrare, să-mi prindă încheieturile în cătuşe şi să mă târască în arest, cu dezamăgirea pe chipurile părinţilor mei gravată cu foc în mintea mea pentru totdeauna.

Trebuie să cercetez tot materialul trimis de Peter, să mă asigur că am un plan bătut în cuie cu care să mă duc mâine la Devon.

Scuză-mă, a intervenit ceva.

Tocmai începusem să am o prietenă adevărată şi, ca de fiecare dată, Asul îmi distruge şi relaţia asta.

21.

DEVON

Miercuri

— Şi? întreb, când Chiamaka îmi ţine sub ochi foile de hârtie imprimate cu cuvinte şi numere pe care nu le înţeleg.

Geanta ei Prada roz aprins îmi distrage atenţia.

— Ăsta a fost încărcat înainte să fiu acuzată! se răsteşte ea în şoaptă.

Mă uit din nou la hârtii, încercând s-o înţeleg fără absolut nicio idee de context. Pot vedea şiruri de numere – ore, unele înainte de zece seara, altele după.

— Ce a fost încărcat?

Ea oftează zgomotos.

— O, Doamne, pentru cineva care candidează împotriva mea la titlul de şef de promoţie, eşti chiar greu de cap.

— Poate dacă mi-ai explica, aş înţelege, i-o întorc eu.

Ea îmi aruncă un zâmbet scurt, sarcastic.

— Peter mi-a trimis documentele ieri după-amiază. Am descoperit orele şi zilele legate de mesajele trimise şi momentele când au fost programate şi încărcate pe acest misterios computer 17. *Presupusul meu furt* a fost încărcat cu două zile înainte de a se întâmpla – acum pricepi?

La dracu’.

— Deci a fost o înscenare? întreb eu.

Ea îşi dă ochii peste cap.

— Evident.

Mă întorc de-a binelea cu faţa spre ea şi cu spatele la sintetizatorul meu.

— Cine ţi-a înscenat-o?

Ea ridică din umeri, clătinând din cap de parcă numai gândul ar face-o să sufere.

— Îmm… prietenul meu Jamie a fost cu mine în magazin, în acel moment.

— El să fi făcut-o?

— Nu! Bineînţeles că nu, spune ea, fără convingere.

— Cine mai era în magazin?

— N-am văzut foarte bine – dar mai avem patru zile până duminică, când o să-l putem prinde. Sau, cel puţin, să-l prindem pe cel pus de As s-o facă. Până atunci, o să-l întreb pe omul de serviciu despre pana aceea de curent.

Dau din cap. Reuşisem să respir ceva mai liber zilele astea, cât Asul tăcuse. Dar tot sunt cu nervii întinşi; nu pot să sufăr că nu ştiu ce s-ar putea întâmpla mai departe – şi vreau să ştiu cine e în spatele poveştii.

— O să te ţin la curent când pot.

Ea face o pauză şi se uită la sintetizatorul meu de parcă ar fi sub demnitatea ei, ceea ce-mi aduce aminte de ce nu pot s-o înghit.

— Pa.

Tocurile Chiamakăi răsună stârnind ecoul când străbate holul. Mă întorc spre clapele mele şi înşfac foaia de portativ pe care scriam înainte să vină ea şi să-mi întrerupă inspiraţia. Sper să nu-şi facă un obicei din a mă vizita în locul în care mă simt fericit. Prea multă lume mi-l tulbură, în ultima vreme.

Nu ştiu în ce ne transformă conversaţiile noastre regulate, dar ştiu sigur că nu suntem îndeajuns de prieteni cât să ne stricăm unul altuia locul de fericire. Eu nu intru în laboratoarele ei neanunţat, dar bănuiesc că ea nu e la fel de politicoasă. A fost cât pe-aci să-i pomenesc de teoria lui Terrell cu rasa, dar m-am abţinut pentru că 1) nu ştiu dacă ea ar crede-o, şi 2) gândul la un elev rasist care face asta pentru că eu sunt negru – pentru că noi suntem negri – e prea dezgustător chiar şi ca o posibilitate primară.

Mă uit la portativ şi ating claviatura cu stânga, încercând să leg ritmul, să-l fac perfect. În faza actuală sună foarte stângaci şi nelegat. Juilliard ar respinge piesa într-o secundă.

Mă frec la ochi şi mă îndepărtez încă o dată de claviatură. Nu pot lucra sau cânta când sunt atât de frustrat, aşa că îi trimit un mesaj lui Terrell, sperând că n-o să considere ciudat faptul că îi scriu în timpul orelor de

şcoală.

Vrei să ne întâlnim după şcoală?

Telefonul meu bâzâie imediat.

Sigur, cum merg lucrurile? – T

Buzele mi se întind într-un zâmbet când citesc mesajul. Asta-i ceva ce-mi place mult la Terrell – întotdeauna răspunde.

Merg… încerc să compun şi să fac piesa asta să sune mai bine, dar nu pot. La tine cum e?

Bâzz.

Urechile mele sunt întotdeauna disponibile, aşa că adu-o cu tine când vii, mai târziu. La mine lucrurile sunt destul de bune, n-am avut chef de şcoală, aşa că am stat acasă. –T

Mi-aş dori eu să *n-am chef de şcoală*, fără să mă simt cumplit de vinovat că-i irosesc banii mamei. Dar la frecventarea cursurilor stau perfect, chiar dacă sunt în camera de muzică mai mult decât la lecţii, zilele astea. O zi de chiul n-o să strice asta, nu?

O aduc mai târziu cu mine, mersi :)

Pe curând :) – T

Închid clapa, îmi arunc lucrurile în rucsac şi ies în grabă din camera de muzică, ducându-mă întins la registratură.

— Sunt bolnav şi trebuie să mă duc acasă, îi spun femeii de la birou.

Ea îşi ridică o sprânceană.

— Numele.

— Devon Richards.

Degetele ei cu unghii roşii tastează ceva la computer, îşi ridică ochii, studiindu-mă cu aroganţă, apoi se uită din nou la ecran. Se opreşte din tastat, când imprimanta scoate un formular.

Semnătura ei mâzgălită întipărită permanent pe pagină mă face să mă crispez.

— Semnează aici şi eşti liber să pleci.

Între privilegiile de a fi în ultimul an este şi acela că părinţii nu mai sunt implicaţi la scutirile medicale – de care eu nu m-am folosit niciodată, pentru că, din nu ştiu ce motiv, nu mă îmbolnăvesc niciodată, iar când obişnuiam să încerc să mă prefac, mama întotdeauna ştia că mințeam. Semnez foaia, încercând să înăbuş sentimentul vinovăţiei.

Sunt tot la şcoală, asta nu înseamnă nimic.

Îmi repet asta la nesfârşit când alerg pe hol, eliberându-mă din închisoare, ieşind pe uşile duble şi pe porţile înalte de metal.

Mă simt aproape invincibil.

♠

Mă apropii de uşa casei lui Terrell cu inima bătându-mi tare şi palmele năduşite. Prin vene îmi goneşte adrenalina şi bucuria de a fi luat o pauză de la muzică, odihnindu-mi creierul. Păşesc peste nişte bălării încurcate de lângă intrare şi îmi netezesc uniforma, înainte să bat la uşă.

Nu-i nevoie să gândesc prea mult Nu ştiu de ce despic firul în patru.

Curând, Terrell răspunde, arătând surprins şi nu tocmai bucuros.

— Salut, am terminat şcoala mai devreme, aşa că m-am gândit să vin pe la tine, spun.

Terrell se uită la mine, apoi peste umăr, în casă.

— Nu m-aşteptam să te văd decât peste vreo câteva ore… Face o pauză. Acum nu e tocmai momentul potrivit.

— E totul în regulă? întreb.

El dă din cap.

— Da, sora mea e aici. Nu se simte foarte bine, aşa că am eu grijă de ea cât timp mama este la muncă.

Văd o bilă de blană neagră strecurându-se pe uşa camerei lui Terrell. Miaună, apoi trece pe lângă mine. Terrell îi aruncă scurt o privire, apoi se uită din nou la mine.

— Mai târziu? spune el, de parcă pisoiul lui n-ar fi fugit.

Dau din cap, simţindu-mă ca un idiot.

Pe neaşteptate, braţele lui se încolăcesc în jurul meu într-o îmbrăţişare, apoi uşa se închide şi rămân o clipă în loc, neştiind unde să mă duc.

Mă îndepărtez de casa lui, înapoi spre Niveus – spre acea parte a oraşului cu gărduleţe de lemn întregi, cu peluze frumoase şi familii fericite, care nu

trebuie niciodată să-şi facă probleme despre viitoarea lor masă, despre fondurile pentru colegiu sau că familia lor o să fie dată afară din casă.

Ajung în parcul de joacă unde am fost cu Terrell. Lăsându-mi rucsacul pe pământ, urc treptele toboganului şi mă instalez în tubul purpuriu.

Închid ochii şi, la început, nu văd decât întuneric, încerc să-mi închipui valuri, orice care să mă calmeze, să mă facă să uit de tot ce se petrece, şi curând înot, dar simt nişte mâini calde. Îi simt mâinile *lui* în jurul meu. Îl simt sărutându-mă, ţinându-mă în braţe, cald şi catifelat, piele pe piele, apa înconjurându-ne, plămânii luându-ne foc, când buzele noastre în sfârşit se unesc…

Atunci deschid ochii şi mă trezesc în întunericul din tub, cu răsuflarea tăiată şi dezorientat.

E atât de linişte, încât aproape cred că mi se pare. Un sunet, un declic. Ca atunci când faci o fotografie.

Mă ridic iute în capul oaselor şi zăresc o siluetă cu gluga pe cap în colţul parcului, cu spatele la mine. Îl privesc cu atenţie şi încep să ies încetişor din tub, străduindu-mă să cobor fără să mă audă. Silueta se întoarce puţin şi văd marginea a ceva ce-i acoperă faţa. O *mască?*

Privirea îmi coboară la mâinile lui. Derulează rapid nişte fotografii de pe un aparat de fotografiat mare. Uit să respir. *Asul?*

Fac un pas înainte, încă o dată fără să-mi dau seama că nu e nimic decât aer sub picioarele mele şi cad de pe tobogan, aterizând cu toată greutatea pe genunchi. Gem tare, ceea ce-l alertează pe necunoscut şi îl aud luând-o la fugă.

Mă ridic repede, scuturându-mi praful de pe genunchi şi alergând în direcţia în care a pornit-o el. Dar, când ies pe porţile părculeţului, mă uit în lungul dramului şi nu văd pe nimeni.

Nu există străzi laterale pe care să fi putut coti atât de repede, numai şiruri-şiruri de porţi ale caselor uriaşe.

E ca şi când s-ar fi evaporat.

22.

CHIAMAKA

Miercuri

Când Ward îmi înmânează uneltele de lucru – o periuță de dinți și o găleată cu apă și detergent – îmi dau seama că Richards nu o să vină la detenție. De cum pleacă Ward, îi trimit un mesaj.

Unde ești?

Într-un tub de plastic purpuriu. – D

Nu e timp pentru sarcasm. Trebuie să ne asigurăm că pânda noastră o să meargă strună duminică și vreau să-l pun pe Devon la curent. Omul de serviciu spune că n-a fost o pană de curent, ci o grămadă de „probleme ciudate cu electricitatea” în toată școala, în ultima vreme, și de aceea au stabilit o zi de verificări și reparații. Nu e o coincidență, de-asta sunt sigură.

La vremea asta săptămâna viitoare, o să fiu în stare să mă concentrez asupra colegiului Yale și să-l conving pe directorul Ward să-mi redea funcția de monitor-șef. Săptămâna viitoare, la vremea asta, o să mă pregătesc pentru Balul de Caritate Snowflake al elevilor din ultimul an. La Niveus, Balul Snowflake este cel mai important eveniment al anului. Și nu doar pentru elevii de la Niveus; directorul îi invită pe cei mai importanți sponsori și pe absolvenții Niveus să asiste la încoronarea Regelui și Reginei Balului – marcându-i pe aceștia ca elevii pe care toată lumea trebuie să-i știe când vor absolvi.

Regina Snowflake de anul trecut a intrat la Harvard, cu o recomandare foarte puternică din partea unuia dintre foștii absolvenți. Coroana aceea ar putea fi detaliul care îmi va garanta un loc la Yale.

De ce nu ești în detenție?

Mi-a fost rău. – D

Vezi să nu.

Atunci, când o să-ți fie „mai bine”, trebuie să vizităm Biblioteca Morgan.

OK. – D

Băieţii sunt exasperanţi.

Planul de duminică încă nu e perfect. Nu ştiu dacă nu e prea devreme să venim la nouă seara, la nouă şi jumătate e prea aproape de momentul când soseşte *el*, iar la zece s-ar putea să fie prea târziu. O să-l mituiesc pe omul de serviciu, dar după aceea, ce? Hoinărim prin şcoală ca oamenii fără niciun plan ascuns în minţile lor? Trebuie să stabilim un loc în care să ne ascundem, îndeajuns de aproape de bibliotecă, unde să putem intra fără zgomot. Ne trebuie o cale de ieşire lesnicioasă. Şi vreau o dovadă – o dovadă vizuală – a persoanei care se va aşeza la computerul ăla. Pot să îndeplinesc mare parte din plan de una singură, dar trebuie să ştiu dacă Richards n-o să strice totul. Sau să mintă că din nou este bolnav.

Tresar speriată când telefonul anunţă un alt mesaj.

Apropo, cred că Asul m-a urmărit. – D

Ce vrei să spui?

Cineva mascat m-a urmărit spre casă. Făcea fotografii. – D

Mai e încă pe urmele tale?

Nu, nu cred. Am încercat să-l prind, dar a dispărut. – D

Asta mă neliniştește. Dacă ne urmăreşte… cu atât mai mult avem nevoie de un plan beton pentru duminică.

Ar fi bine să fii la şcoală, mâine…

— Salut… şopteşte cineva.

Mă uit şi o văd pe Belle în prag, cu buclele blonde strânse într-o coadă în vârful capului şi purtând uniforma ei albastru intens de lacrosse. Ochii îmi coboară la picioarele ei goale, apoi îmi mut privirea, aplecându-mă, înmuind periuţa în găleata cu apă şi detergent şi începând să frec mizeria inexistentă de pe o masă la întâmplare.

— Bună, zic.

Freacă. Freacă.

— Ai terminat antrenamentul? o întreb eu.

— Nu, acolo mă duceam, de fapt… Am vrut doar să văd dacă erai aici, să te salut şi poate să scap câteva clipe de antrenoare şi ţipetele ei, spune ea.

Mă opresc din frecat, întorcându-mă cu faţa spre Belle şi spre foarte

lungile-i picioare.

— Mă bucur că-ți pot oferi o pauză, îi spun eu și mă uit cu grijă la ușă. Dacă Ward intră aici, totuși, o să-i spun că mă băteai la cap, adaug zâmbind.

Ea râde.

— M-ai vinde să-ți scapi pielea?

Ridic din umeri.

— Poate că da, poate că nu, depinde cum mă simt.

Eram sigură că refuzul meu la invitația lui Belle să vedem împreună *Jurnalul* avea să răcească noua noastră prietenie, când colo, iat-o aici, în fața mea, făcându-mă să roșesc și tulburându-mă. E aproape ca și când mi-ar plăcea de ea într-un fel *mai mult decât prietene.* Dar asta-i absurd.

Nu-i așa?

— Și cum te simți? întreabă ea, plecându-și capul într-o parte.

— Obosită. Parcă frec mizerie inexistentă, spun eu, făcând semn spre mese.

— Și de ce ai primit o sentință atât de lungă?

E ciudat s-o descrii astfel. Totuși este, practic, o sentință. Sunt surprinsă că ea nu știe de ce. Presupuneam că toată lumea avea să știe despre încă o treaptă de degradare la care am fost forțată să cobor.

— Ward crede că Devon și cu mine am răspândit zvonurile unul despre celălalt. Că *noi suntem* Asul.

— Dar tu cine crezi că e? întreabă Belle.

Mă opresc puțin, gândindu-mă dacă să-i spun despre lista suspecților mei.

— Ar putea fi oricine, răspund.

Oricine. Mă uit în jos. Mă tot întorc la lista mea, dar nu văd cum oricare dintre cei pe care i-am crezut suspecți s-ar putea preta la a face toate acestea.

— Tu cine crezi că e? întreb.

— Poate cineva invidios pe înfățișarea și notele tale perfecte, spune ea.

Îmi simt obrajii arzând. Nu știu cum să răspund la asta, așa că nu răspund.

Tăcerea se prelungește puțin, umplută doar de frecatul periuței și de oftatul meu, până ce aud adidașii lui Belle când înaintează și se așază într-una dintre băncile din clasă.

— Am chef să chiulesc de la antrenamentul de lacrosse și să stau aici, cu tine. Mai ai o periuță?

De ce ar vrea cineva să facă muncă de curăţenie de bunăvoie?

— N-am una în plus… dar poţi s-o iei pe-a mea, spun eu, întinzându-i-o zâmbind.

Ea se uită la mine cu un rânjet ironic pe buzele rozii. Apoi îşi pune crosa de lacrosse pe masă şi vine la mine, oprindu-se la câţiva centimetri. Sunt mai înaltă decât Belle, cu sau fără botinele mele Chloe tricotate, totuşi mă simt mai mică decât ea.

Ochii ei fulgeră spre uşă, apoi se întorc la mine. Arată pusă pe şotii, de parcă ar vrea să facă ceva ce ne-ar putea aduce amândurora necazuri. Şi eu simt aceeaşi pornire, dar nu sunt sigură la ce se gândeşte ea. Belle îmi ia periuţa din mână şi găleata, iar eu o privesc.

Inima începe să-mi bată mai repede decât atunci când Asul lansează o nouă bombă.

— Aşadar, o înmoi aici, o agiţi prin găleată, apoi freci masa? întreabă ea, întorcându-se.

Se uită înapoi, când nu-i răspund.

— Sau greşesc? E vreo altă modalitate de a curăţa temeinic o bancă?

Belle purtându-se drăguţ cu mine ar putea fi doar un simptom al dorinţei de a consolida prietenia asta pornită din senin. Sau ar putea fi altceva, ceva care nu se potriveşte în schemă. Nu poţi calcula emoţia.

Ea face un pas mai aproape. Apa cu detergent se clatină când pune găleata înapoi pe bancă. Îşi flutură mâna prin faţa mea.

— Pământul către Chiamaka.

Belle întotdeauna miroase a vanilie şi a încă ceva, o aromă şi mai dulce. Mă face să las totul baltă şi să mă port foarte neştiinţific.

Îmi doresc să fiu neştiinţifică… atât de tare.

Dar dacă testez teoria asta şi nu e corectă? Atunci?

— Eşti bine? întreabă Belle, acum îngrijorată.

— Sunt nedumerită, încerc să-mi dau seama dacă suntem sau nu prietene.

Mă surprind pe mine însămi lăsând adevărul să-mi scape.

Belle pare un pic jignită de declaraţie, dar n-am vrut s-o spun aşa cum a sunat.

— Credeam că suntem.

— Şi dacă eu nu vreau să fim prietene?

Restul nu vreau să-l spun cu voce tare.

— Nu vrei să fim prietene?

Belle arată de-a dreptul îndurerată, ceea ce-mi provoacă în corp o mie de explozii de căldură.

— Nu.

Belle dă din cap şi pune periuţa jos.

— Bine, în regulă, spune ea încet, dând să treacă pe lângă mine.

Cred că vreau să plece, ca să nu mă mai deruteze, dar, în acelaşi timp, nu vreau să plece. Vreau să rămână şi să mă lase să-i explic.

— Am senzaţia că te plac într-un mod mai mult decât prietenesc… Da-dacă asta ţi se pare ciudat poţi să pleci, am zis eu încurcându-mă în cuvinte.

Las capul în jos şi, chiar dacă nu o pot vedea, ştiu că mai e în cameră fiindcă n-am auzit uşa închizându-se.

— Nu cred că putem fi prietene dacă tu nu simţi în acelaşi fel – deocamdată, cel puţin. Am fost prietenă cu Jamie o veşnicie şi întotdeauna am vrut mai mult… Nu vreau să repet greşeala, spun pe nerăsuflate.

Este jenant.

Închid ochii şi adaug:

— Aşadar, pleacă, te rog, dacă nu e ceea ce-ţi doreşti şi tu.

În depărtare aud strigăte, din sala de sport sau de pe terenul de afară, dar între noi e o linişte mormântală.

Zgomotul făcut de uşa care se deschide şi apoi se trânteşte la loc zdruncină ceva în mine. Las aerul să-mi iasă din plămâni cu întreruperi, întorcându-mă să mă uit la sala pustie. Numai că dau nas în nas cu mirosul de vanilie, părul blond şi buzele rozii care îmi zâmbesc.

Belle se apleacă, închide ochii şi mă sărută. Şi apoi, după câteva nanosecunde, o sărut şi eu.

23.

DEVON

Joi

O întâlnesc pe Chiamaka în Biblioteca Morgan în timpul prânzului.

Până azi, n-am mai intrat niciodată în Morgan, dar, ca şi celelalte biblioteci, e uriaşă şi veche, cu rafturi din lemn negru care ajung până la tavan, cărţi care emană mirosul de vechi şi prăfuit şi multe şiruri de

computere. Computerul 17 e într-un colţ. Un băiat îl foloseşte să vadă nişte filme, aşa că tot ce pot face este să mă uit lung şi să mă întreb ce mai e păstrat în computerul ăla. Sute de secrete, închise în contul Asului.

Chiamaka scrie ceva într-un carneţel.

— Dacă ne ascundem în spatele căruciorului de cărţi de colo, de lângă computer, o să avem cea mai bună vedere şi cea mai bună acoperire, spune ea în şoaptă.

Mă uit la cărucior.

— Şi dacă nu e aici, duminică?

Ea oftează şi se uită în jur.

— Cărucioarele nu se mişcă. Am venit aici de vreo câteva ori săptămâna asta, să verific, şi întotdeauna e un cărucior lângă intrare. Dar dacă, dintr-un oarecare motiv, nu e aici duminică, atunci ne ascundem în spatele primului raft de cărţi şi-l aşteptăm.

Îşi închide carneţelul când sună primul avertisment, semnalând sfârşitul prânzului. În pofida încrederii Chiamakăi, eu tot sunt îngrijorat că ar putea merge ceva prost.

Ieşim din bibliotecă separat – Chiamaka la vreo câţiva paşi înainte, ca să nu pară că am fost înăuntru împreună – şi eu mă îndrept spre vestiarul meu. Mulţimea ne desparte când elevii care se întorc de la cantină umplu holul.

E o schimbare în atmosferă pe măsură ce mă apropii de vestiarul celor din ultimul an. Ceva se simte altfel. În primul rând, holul e complet întunecat. În al doilea rând, oamenii merg mai încet, murmurele lor cresc în intensitate şi, la început, nu sunt sigur ce-i cu tot haosul ăsta.

Apoi luminile se aprind şi le văd.

Afişe lipite de toate vestiarele.

Afişe cu Chiamaka leşinată, într-o rochie argintie scurtă, cu ciorapi negri, ghete cu toc înalt, rimelul uscat pe obraji şi părul ciufulit ca naiba. Pe unele dintre afişe scrie cu litere mari şi îngroşate, *Ticăloasă*, pe altele, *Târfă*.

Mă apropii de afişe. Corpul ei e înconjurat de păpuşi blonde identice.

Mă uit prin mulţime după Chiamaka, înghiţind un nod din gât când o zăresc în mijlocul holului, încremenită.

Haosul tăcut e întrerupt de muzică pop izbucnind din boxele şcolii, când o siluetă îmbrăcată în negru din cap până în picioare, cu o glugă neagră şi o înfiorătoare mască de Guy Fawkes, cu braţele pline de afişe apare de nicăieri şi îşi croieşte drum înainte.

Pe neașteptate, mi se ridică părul de pe ceafă și mă străbat fiori reci. Mi-aduc brusc aminte de silueta cu aparatul de fotografiat din parcul de joacă.

Cu o mișcare iute, mascatul aruncă hârtiile din brațe în sus. Foile cad din tavan ca niște uriași fulgi de nea și elevii întind mâinile, sărind să prindă câte o hârtie, de parcă ar fi vreun joc. Îmi acopăr fața când foile cad cu duiumul, dar reușesc să zăresc imaginile imprimate. Mă aplec și ridic una.

Sunt eu și Chiamaka, fotografiile din albumul anului întâi. Numai că ochii noștri au fost zgâriați, scoși. E ca un pumn în plex.

Fără să mă gândesc, îmi fac loc prin mulțime, îndreptându-mă spre silueta mascată. Îmi observă mișcarea bruscă și se uită drept în ochii mei, înainte să sprinteze pe hol, împingând mulțimea în lături. E rapid, bascheții negri îl poartă cu repeziciune.

Încep să alerg, dar sunt rapid blocat de corpurile elevilor, care mă împing înapoi în timp ce înșfacă afișele care acoperă podeaua. Mă zbat să trec printre ei, nevrând să pierd persoana, dar până izbutesc să ies din aglomerație, silueta a dispărut din nou.

Asul?

Trăgând sacadat aer în piept, mă întorc. Fața îmi arde, membrele îmi tremură, și toți ochii sunt fixați asupra mea acum. Unii rânjesc batjocoritor, alții mă privesc cu răceală. Cercetez holul, dar Chiamaka a dispărut. Fotografia ei îmi apare din nou, lipită pe ușa fiecărui vestiar. Mă duc în fugă la primul, rupându-l de pe ușă, trec la celălalt, smulgându-l, apoi la următorul, și la următorul, cu sângele fierbând. Indiferent cine a făcut fotografia, a făcut-o cu intenții rele. Ea era leșinată, neștiind că e fotografiată. E o răutate; e o violare.

Îl zăresc pe domnul Ward la capătul holului, cu unul dintre afișe în mână. Apoi îl văd cum îl mototolește și îl aruncă la gunoi, după care pleacă.

Sună a doua oară și elevii din jurul meu încep brusc să se îndepărteze, luând-o către clasele lor. Rămân în mijlocul holului, cu fotografia Chiamakăi strânsă în pumn, stând pe podeaua acoperită cu copii ale fotografiei mele desfigurate.

♠

Domnul Taylor se uită la afișele mototolite cu Chiamaka și cu mine. Fruntea i se încruntă și gura i se strâmbă când le privește.

— Îmi pare rău, Devon. Astea erau pe hol? N-ai văzut cine le-a pus? întreabă el.

Dau din cap.

— N-am văzut cine le-a lipit, dar era cineva care arunca nişte afişe în jur. Purta o mască, aşa că n-am putut să-l recunosc.

Domnul Taylor oftează şi se uită la mine.

— O să aflu cine a făcut asta, Devon, bine?

Mă simt uşurat.

— Vă mulţumesc.

— Tu du-te acasă şi încearcă să nu te laşi descurajat.

Exact asta fac – mă duc acasă şi încerc să nu mă mai gândesc. Dar e cu neputinţă.

Sunt acasă, în dormitorul meu, stau la marginea patului încercând să-mi fac temele, iar genunchii îmi tresaltă de parcă am băut prea multă cafea. Nu-mi pot şterge imaginea acelor afişe de pe podeaua holului, nici imaginea siluetei cu mască. Parcă mintea mea nu poate înţelege ce se întâmplă.

Mă simt vinovat că probabil Chiamaka este singură pe undeva, trecând şi ea prin asta. Eu abia rezist aici şi atacul de azi asupra mea n-a fost nici pe jumătate atât de personal. N-am putut s-o găsesc după oră, în laborator; nu răspunde la telefon şi nu ştiu unde locuieşte. Afişele m-au făcut să mă simt rău; erau o ameninţare la adresa mea şi a Chiamakăi. Ne aducea la cunoştinţă că este cineva pe urmele noastre care n-o să se oprească până ce n-o să ne distrugă.

Mă bate cineva pe umăr şi sar cât colo. Fratele meu, James, se uită lung la mine, cu o expresie serioasă pe faţă, în timp ce-mi întinde un desen. Fraţii mei s-au uitat la desene animate toată seara, cum fac de obicei când se întorc de la şcoală. Mama e în bucătărie, pregătind cina. De obicei, o ajut şi eu, dar am rămas cu toate în urmă, în ultima vreme, şi trebuie să-mi fac temele.

Mă uit la desen, încercând să par impresionat. În nouă cazuri din zece, reprezintă un elefant – animalul preferat al lui James –, dar desenul ăsta este roz cu maro şi întors cu susul în jos.

— Ce tare, J. E un elefant? întreb eu, ridicându-l pe genunchi.

El clatină din cap.

— Nu… am vrut să fii tu, spune el, dezamăgit că n-am ghicit.

Mă uit din nou la desen. Faţa personajului e mare, corpul mic şi strâmb. James i-a dăruit două urechi şi doi cercei, unul cu o cruce creştină şi celălalt un buton normal, că ai mei. Personajul se încruntă şi are o lacrimă sub un ochi.

— Acum văd, arată exact ca mine, spun eu, simţindu-mă puţin jignit, dar

pe el îl face să zâmbească.

Se dă jos din poala mea și se duce din nou pe podea, lângă Elijah, în fața micului televizor din colț.

Urmăresc pentru moment figurile în mișcare de pe ecran, apoi mă întorc la figurile din tema mea. Simt telefonul bâzâind lângă mine și îl ridic repede, sperând că e Chiamaka să-mi spună că e bine, că afișele sunt porcării, că totul e în mod clar îndreptat împotriva noastră și că trebuie să facem ceva *acum,* înainte de duminică.

Dar nu e ea, ci Terrell.

Ai dispărut, ieri. – T

Mi-a scris și ieri, dar i-am ignorat mesajul, sperând că, dacă mă prefac că nu văd textul, o să pot șterge din minte cât de stingheritoare a fost conversația de la el de acasă. După faza de ieri, m-am hotărât să mă duc acasă. Să dau ochii cu el după cele petrecute, ar fi fost mult prea jenant.

Scuze c-am dispărut, sper că sora ta se simte mai bine. – D

Răspunde imediat.

Da. – T

Nu suntem prieteni decât de câteva zile și deja sunt sufocant și enervant. Ce naiba e în neregulă cu mine?

Vrei să vii pe aici acum? Poți să-mi aduci muzica ta. –T

Mă uit la tema din fața mea, sunetul desenelor animate acoperind strigătele îngerului bun de pe umărul meu, în timp ce-mi încalț bascheții și îmi pun fișele de lecție deoparte.

Oricum nu mă puteam concentra, mă justific eu, și îi scriu un mesaj.

Ajung în 10 minute. – D

♠

Zece minute mai târziu, stau pe spate în patul lui Terrell. E cu adevărat confortabil, la modul *nu trebuie să-l împart cu nimeni.* Mi-e dor de zilele în care eram singurul copil al familiei și nu trebuia să împart un pat cu frații

mei.

Terrell e așezat în fața mea, ascultându-mi piesa de audiție. Simt că amețesc privindu-l.

Dacă o să zică despre piesa mea că e slabă și că ar trebui să refac totul?

Uneori am impresia că timpul pe care îl petrec perfecționând piesa asta e complet inutil. După cum merg lucrurile, dacă mizeriile Asului ajung la Juilliard, nu cred c-o să mai conteze cât de bună e piesa mea de audiție. N-o să accepte un student care a fost acuzat de toate lucrurile de care m-a acuzat Asul pe mine.

Mai cu seamă că niciuna dintre acuzații n-a fost în întregime falsă.

Umerii lui Terrell se mișcă pe sub bumbacul negru al hanoracului său și îi urmăresc cu coada ochiului. Ai zice că dansează. Îmi vine să râd, dar nu vreau să-l alarmez și să-i întrerup fluiditatea.

— Știu ce lipsește, spune Terrell, întorcându-se spre mine.

Vocea lui mă face să tresar, dar încerc să nu arăt.

— Ce?

— Tobele.

Își scoate căștile de la urechi și-mi dă mie playerul.

Tobe?

— Chiar așa? întreb, fiindcă mi se pare atât de straniu.

Știu cum să bat la tobe – într-o oarecare măsură –, dar n-am mai făcut-o din anul întâi, de la repetițiile cu orchestra anului, pe care am părăsit-o cât de repede am putut. Nu-mi place să lucrez cu alții când vine vorba despre muzică. Nici măcar nu sunt sigur că facultății de compoziție de la Juilliard i-ar plăcea asta.

— E prea moale fără ele, ca școala aia de funduri-albe la care te duci tu.

Îi dau un ghiont. El mi-l dă înapoi.

Piesa are clape și clarinet. Bănuiesc că pot să-mi dau seama unde bate.

— S-ar putea să ai dreptate… spun, lăsându-mi vocea să se stingă.

Gândurile îmi sunt din nou ocupate de afișele de pe hol. Fața mea. Fața Chiamakăi. E greu să ignori lipsa fețelor albe de pe afișe. E greu să ignori legătura acum evidentă dintre Chiamaka și mine, pielea noastră neagră.

Sunt prea multe lucruri învălmășindu-se în mintea mea. Nu mă simt în siguranță la școală, nici în altă parte, de fapt – de parcă trebuie să mă uit permanent peste umăr.

Am învățat când eram mai mic să țin cât mai adânc îngropat modul în care mă simt, să mă ocup de sentimentele mele mai târziu, de unul singur.

Sunt expert la ascuns lucrurile în sertarele din fundul minții. Sunt expert la a mă simți în regulă majoritatea timpului. Până la un moment dat, când sertarele mi se revarsă și explodez.

— Auzi, Terrell… spun încet, pipăind unul dintre sertarele din minte.

— Da?

Închid ochii, simțind că zbor departe, departe de aici. Adulmec, gândindu-mă cum să spun, cum să formulez ce vreau să spun.

— Azi s-a întâmplat ceva ciudat la școală, ceva cu adevărat de tot rahatul.

— Ce anume? întreabă Terrell, deja cu îngrijorare în voce.

Tipic pentru Terrell. Lui îi pasă.

Îmi scot telefonul.

— Persoana care răspândește răutăți despre mine și fata aia a lipit afișele astea, azi. Am făcut niște poze, spun eu și i le arăt.

El se uită la telefon, cu sprâncenele ridicate, și cu o expresie din ce în ce mai enervată.

— I-ai spus cuiva? întreabă el, smulgându-și ochii de la ecran și uitându-se la mine.

Îmi cobor repede ochii, culegând niște scame imaginare de pe pantaloni, încercând să-i evit privirea.

— I-am spus domnului Taylor, profesorului meu de muzică. El a spus c-o să ne ajute să descoperim cine a pus afișele. Chiamaka și cu mine o să intrăm pe furiș în școală, duminică, să-l prindem în flagrant și să-l oprim mai înainte ca situația să devină mai gravă – dacă-i cu putință.

Terrell dă încet din cap.

— Fotografiile astea… arată înfricoșător… Aveți grijă când vă furișați. Ăla care face asta poate fi periculos. Ești sigur că voi doi o să fiți bine, singuri? Nu mă deranjează să vin cu voi, dacă vrei.

Clatin din cap.

— O să fim bine, îi spun, chiar dacă nu sunt convins absolut deloc.

Numai că nu vreau să-l amestec pe Terrell și mai mult în povestea asta. Dar, sincer? Sunt îngrozit. E singura noastră opțiune în momentul de față, deși situația pare să ne depășească puterile – mi se pare că, deodată, totul este în joc. Și n-avem nicio idee cine este adversarul nostru.

— Sună a adevărată treabă de CSI, spune el, îndreptându-și degetele pistol spre mine, foarte aproape de fața mea.

Îi întorc degetele spre el, dar Terrell le împinge la loc spre mine și mă

trezesc zâmbind.

Îngrop lucrurile. Așa fac eu față. Nu le confrunt direct cum face Chiamaka. Există întotdeauna riscul să fii rănit serios dacă le confrunți, trăgând și pe alții după tine.

— Chiamaka vrea să mă îmbrac în negru complet, de parcă am merge să jefuim școala sau cam așa ceva.

Mă forțez să râd tare, dar sună gâtuit.

El ridică o sprânceană.

— Păi, dacă tot o faceți, faceți-o cum trebuie.

Mijesc ochii la el.

— Încerci să citezi din Wham?

— Cine-i Wham? întreabă Terrell.

— O trupă veche de tipi albi…

Terrell scoate un *ahh* și replică:

— Pe mine mă interesează numai băieții negri și frumoși, ca mine.

Râd de-a binelea la declarația asta.

— Tu nu ești frumos, îi spun.

Gropițele apar în ambii obraji.

— Asta-i părerea ta. Eu cred că sunt foarte frumos; nu la fel de frumos ca tine, dar cred că sunt OK.

— Mă rog, spun eu, uitându-mă la fotografia afișelor de pe telefon până când ecranul se întunecă.

— Aveți vreo teorie despre cine ar putea fi în spatele afacerii? întreabă Terrell, luând un manual de pe birou și punându-l în poală.

Ridic din umeri.

— Chiamaka spune că trebuie să fie cineva din clasele noastre, care ne urmărește tot timpul.

— Și dacă nu este? spune Terrell.

Îmi ridic sprâncenele. „Ce vrea să spună cu asta?”

— Dacă e un profesor? E vreun profesor care ar putea să vrea să vă înfunde? continuă să întrebe Terrell.

Mintea mi se duce ca fulgerul la directorul Ward, cum a văzut afișele cu Chiamaka și cu mine pe hol, dar, în mod clar, nu i-a păsat câtuși de puțin. Mă gândesc la cât de grăbit a fost să ne învinuiască pe noi pentru USB-uri.

— Noul director… Pare să aibă un dinte contra Chiamakăi și a mea. Și se leagă. Înainte să vină el, lucrurile stăteau bine. Nu exista niciun As; totul a început de îndată ce a sosit el la Niveus.

Terrell încuviințează din cap.

— Poate c-ați căutat răufăcătorul în direcția greșită. Ar trebui să vă duceți la consiliul profesoral, ca să-l dea afară.

Îmi amintesc că, în școala primară, aveam o învățătoare albă. N-am putut înțelege pe atunci, dar mi se părea, pur și simplu, rea. Întotdeauna aveam senzația că ne ura – pe mine și pe ceilalți copii de culoare din clasa mea. Se purta binevoitor cu Jack, dar mie îmi vorbea cu dispreț, de parcă făcusem ceva greșit.

La vremea aceea n-am înțeles, dar poate că, într-adevăr, asta era cauza. Poate că Terrell are dreptate.

Ipoteza are logică – Ward ar avea acces la toate fișierele noastre și poate intra în școală în weekenduri. Ar fi capabil să se joace cu camerele de supraveghere, să întrerupă curentul, să creeze conturi anonime la școală… Dar cum să încep măcar să adun dovezi pentru acțiunile de genul ăsta?

— Probabil o să avem nevoie de mai multe dovezi concrete, totuși. Sper că, duminică, o să le obținem. Dacă toate degetele arată spre Ward, o să-l dăm jos, spun eu.

Pe cuvânt, am început să vorbesc exact ca Chiamaka.

♠

Vineri

E vineri și am sosit la școală mai devreme decât de obicei, pentru că, în sfârșit, Chiamaka s-a hotărât să-mi vorbească.

În timp ce străbat holul, pot simți privirile piezișe ale colegilor, zâmbetele superioare, clătinatul din cap – de parcă mi-ar păsa.

Nu mai sunt afișe cu Chiamaka – pereții sunt goi, cu excepția afișelor pentru balul la care suntem cu toții obligați să participăm, săptămâna viitoare.

Presupun că omul de serviciu a avut grijă de ele, dar, după felul în care totul este fără pată, s-ar zice că ziua de ieri nici n-a existat.

Bag mâna în buzunar după telefon ca să verific dacă mi-a mai trimis Chiamaka vreun mesaj. Am stat la Terrell acasă până foarte târziu, așa că mi-am amintit să-mi pun telefonul la încărcat abia azi-dimineață, tocmai când mi-a scris Chiamaka.

Când intru în sala de muzică unde trebuie să ne întâlnim, ecranul mi se aprinde.

OK, băieți, asta-i una tare! Puneți-vă centurile Gucci și luați-vă popcornul, cât vă spun eu o poveste despre o fată care nu și-a putut spăla sângele de pe mâini. Pentru că, dacă ar fi putut, poate că n-aș fi știut eu atât de multe despre asta…

La dracu'…

Calul nostru de bătaie favorit… vreau să spun, monitorul-șef, ar UCIDE pentru un pic de atenție din partea Asului. Trebuie să fie grea trecerea de la statutul de Regină la cel de cerșetoare peste noapte, așa că m-am gândit s-o ajut să urce din nou treptele ierarhiei. Așadar, întrebarea cea mare: Care e sentința pentru crimă? Zece ani… cincisprezece… o viață? Cine o poate ajuta pe fată să scape? Mai multe despre această poveste UCIGAȘA, în curând. – Asul Mintea îmi zboară imediat la fișierul de pe USB.

Ușa sălii de muzică se deschide de perete și fac un salt înapoi, când Chiamaka dă buzna înăuntru, cu lacrimile șiroindu-i pe față.

— Devon, cred că o să mi se întâmple ceva rău.

24.

CHIAMAKA

Vineri

Cu câteva minute înainte

Șoaptele sunt ca șerpii; ți se strecoară în urechi și amenință să-ți otrăvească sănătatea mintală cu veninul lor.

Am auzit că Jamie știa…

Nu pot să cred că n-a fost exmatriculată deja…

Sper că n-o pățește și Jamie pentru că a fost în cârdășie cu ea…

Îl zăresc pe Jamie cu niște băieți de la fotbal lângă vestiarul lui, râzând.

Mă apropii de el încrezătoare, mergând cu pași mari.

— Bună, Jamie, spun, bătându-l pe umărul care-i înțepenește imediat.

Observ că unii dintre prietenii lui se uită la mine de parcă le-ar fi frică de ceea ce le-aș putea face. Frica din ochii lor mă descumpănește puțin. Nici măcar când eram în top nu m-a privit cineva cu atâta teamă, așa cum fac ei acum.

Jamie se întoarce și, când mă vede, fața i se întunecă.

Apoi pivotează spre băieți și spune:

— Ne vedem mai târziu.

Ei îl bat pe spate, după care o tulesc pe hol în jos.

— Ce? întreabă el.

Îmi încrucișez brațele ca să-mi ascund tremurai mâinilor. De ieri tremur încontinuu.

— Îți mulțumesc pentru ce ai făcut ieri, cu afișele, spun eu încet.

Am auzit că Jamie și câțiva băieți din echipa de fotbal au dat afișele jos. A fost un gest drăguț, dar neașteptat. Tot un măgar rămâne, dar voiam să-i mulțumesc.

— Nicio problemă. Asta-i tot? răspunde el, cu răceală.

De ce se poartă de parcă iar sunt inamicul lui, după așa-zisele scuze de marți?

— Despre afișe… hm, voiam să te întreb, îmi dreg vocea. Aia a fost de la petrecerea ta de anul trecut, nu-i așa? N-am purtat rochia aceea decât o dată, spun eu.

El ridică din umeri.

— Poate.

— Știi ce s-a întâmplat în noaptea aia? Fotografia era chiar… ciudată… nu-mi amintesc prea multe.

Niște elevi intră în hol, aruncându-ne priviri chiorâșe și trecând mai departe grăbiți, de parcă n-ar vrea să fie prea aproape.

— Nu, spune el cu bruschețe.

Fotografia din noaptea aceea mă face să mă simt straniu. N-o mai văzusem până ieri și nu am nicio amintire de când a fost făcută. Păpușile alea… îmi amintesc de păpușile din visele mele, cele care seamănă cu *ea.*

De ce ar face cineva publică fotografia asta acum, dacă au avut-o la

dispoziție un an întreg? Ce altceva s-a mai întâmplat în noaptea aceea?

— Ai terminat cu întrebările? se interesează Jamie.

Clatin din cap.

— A mai fost vreo bombă? S-ar putea să fiu eu paranoică, dar…

— Se vorbește despre tine și despre accident, spune Jamie suav.

Simt un pumn în plex.

— Ce?! scâncesc eu.

— Asul face aluzie la el, cel puțin…

— Și despre tine?

Dacă Asul vorbește despre accident, nu poate vorbi *numai* despre mine.

— De ce m-ar menționa pe mine, Chi? spune Jamie, nepăsător.

Nu mai am aer. Durerea din stomac mi se ascute.

— Ce? exclam, ceva mai tare. Eu n-am făcut nimic!

Jamie a fost acolo. Jamie a condus mașina; ar fi trebuit să fie atent la drum, și a lovit-o pe fată…

— Păi, n-ai lovit-o? Și ai părăsit-o acolo? Asta se numește fugă de la locul accidentului, Chi… Oamenii se duc la fund pentru așa ceva.

Vocea lui Jamie îmi arde urechile.

Văd sânge, îi văd buclele blonde năclăite, îi văd ochii mari, îi văd corpul inert – îmi vine să plâng.

— Tu ai dat peste ea, Jamie, tu ai făcut asta! Tu ai plecat de la locul accidentului, n-ai vrut să chemăm o ambulanță sau poliția…

— Ești sigură de asta, Chi? întreabă el cu un zâmbet, aruncându-mi o privire care îmi dărâmă totul pe dinăuntru.

Era o privire despre care totdeauna am crezut că însemna răutate glumeață. Dar acum… mi se pare ură.

Magazinul de dulciuri… Asul care știe atât de multe… Modul în care Jamie vorbește. Înainte, părea cu neputință, având în vedere că susținea c-o iubește pe Belle, dar poate că el și-ar fi pus relația în pericol doar ca să-mi facă mie rău. Cum spuneam, iubirea și ura sunt versiuni în oglindă una a celeilalte. Poate că ura lui secretă față de mine a cântărit mai mult decât sentimentul pe care îl avea pentru Belle.

Jamie se întoarce să plece, dar se oprește în loc când izbutesc să îngaim:

— Tu, tu ești, nu-i așa?

Cu degete tremurând ușor, îmi dau o șuviță de păr peste ureche.

— Tu ești Asul. Tu mi-ai înscenat faza din magazinul de dulciuri; tu mi-ai răspândit secretele prin școală. Tu ești singurul care ar fi putut să știe

toate lucrurile astea despre mine. *Tu,* dintr-un motiv sau altul, ți-ai sabotat singur relația cu Belle… Dar Devon ce ți-a făcut?

Pentru că Jamie este – a fost – cel mai bun prieten al meu. Uneori, cei mai buni prieteni o dau în bară, se ceartă. Uneori, ne enervăm unul pe altul atât de tare, încât furia se preface în resentiment și, din resentiment, trece în ură. După modul în care se uită la mine acum, văd că este fără îndoială ură. Dintr-un motiv sau altul, Jamie mă urăște… Dar pe Devon…

— Este, oare, din cauză că suntem negri?

Nu mai există nimic decât Jamie și cu mine. Nici hol. Nici șoapte. Doar noi doi.

— Mă faci rasist? întreabă el.

Când am crescut, mi-am dat seama destul de repede că oamenii nu suportă să fie numiți rasiști, mai mult decât urăsc rasismul în sine. Tocmai de aceea nu sunt surprinsă când Jamie face o pauză, își bagă mâna în buzunar, și se întoarce încet înapoi, în timp ce vorbește. Pe fața lui e zâmbetul neliniștitor care devine mai larg cu cât mă uit mai mult la el.

Face un pas înainte.

— M-aș mai fi *atins* de tine dacă aș fi urât gagicile de culoare?

Corpul îmi vibrează, sângele îmi clocotește de mânie, vederea mi se tulbură. Îl îmbrâncesc, tare, și el se împleticește în spate. Din gura lui rânjită sloboade un hohot de râs, recâștigându-și echilibrul.

De ce naiba râde?

— Nu sunt eu Asul… dar sunt un pic nedumerit aici, Chi.

Se apropie de mine, rânjetul batjocoritor fiind înlocuit de o încruntătură.

— Nu asta ți-ai dorit? încă din anul întâi?

— Ce? întreb eu.

Nu mă pot opri să mă holbez la fața lui Jamie, cu câtă ușurință oglindește emoții atât de diferite. Parcă ar avea un întrerupător undeva în corp.

— Să-ți știe lumea numele, să vorbească toată lumea despre tine. Popularitate?

Expresia lui nedumerită se preschimbă în milă.

— Acum o ai, Chi.

Mai face un pas înainte, venind atât de aproape de mine încât îi simt mirosul tare al apei de colonie.

— Cum, după toate acestea – face semn în jurul nostru, la holul aproape plin, cu un rânjet pe fața lui palidă –, ar putea cineva s-o uite *vreodată* pe marea Chiamaka Adebayo?

Întinde mâna și-mi mângâie ușor părul. Îmi vine să vomit, lacrimile din gât făcându-mi și mai greață. Mă uit la el. E atât de atent la părul meu, cu ochii concentrați ca atunci când facem experimente cu arzătorul Bunsen. De parcă părul meu e… un experiment științific.

Deodată, dă drumul părului, lăsând șuvițele care-i cad din degetele lui aspre să-mi atingă fața.

Apoi, fără alte cuvinte, se întoarce și pleacă.

Fata care îmi bântuie mintea își înfășoară mâinile în jurul gâtului meu și începe să strângă, țipetele ei răsunându-mi în creier, în timp ce dau buzna pe ușile duble, urc scara și intru în sala de muzică a lui Devon, unde i-am spus că ne vom întâlni. Dar când ajung acolo, el se uită fix la telefonul lui.

A văzut și el mesajul.

— Devon, cred că o să mi se întâmple ceva rău, strig eu, dându-mi frâu liber, incapabilă să mă opresc.

Emoțiile se îngrămădesc una peste alta – pe cât de speriată m-am simțit ieri, pe atât de îngrozită mă simt acum. Toată lumea se uită la corpul meu leșinat și râde de mine. Jamie privindu-mi corpul, folosindu-l, râzând de el.

— S-a dus cu Yale… cu viitorul meu. O să muncesc într-un restaurant fast-food; nu pot să mai ajung doctor cu asta…

— Chiamaka…

Strig mai tare.

— Totul e distrus…

Vocea lui Richards mă face să tresar când se ridică:

— Chiamaka!

Mă uit mai bine la el. Nici măcar nu pare că poartă uniformă, îmbrăcat cu hanoracul ăla negru cu extraterestru și încălțat cu bascheți.

— Chiamaka, o să-l găsim și o să oprim asta. Colegiile probabil nu iau în seamă bârfele josnice, nu crezi?

Devon nu știe să mintă. Bineînțeles că le iau în seamă, dar dau din cap.

Duminică trebuie să meargă strună, fără poticneli; trebuie să conducem jocul nostru. Nimeni nu poate afla ce am făcut.

♠

Înainte ca Asul să dea de înțeles că sunt o ucigașă, am crezut că șoaptele și privirile critice erau cel mai greu de suportat. M-am înșelat. Tăcerea este mult mai rea. Acum, ori de câte ori intru pe un hol sau într-o clasă, toată lumea amuțește, chiar și profesorii. Tăcerea este mult mai stridentă și mai sufocantă decât murmurele lor.

Abia rezist până la sfârșitul orelor, astăzi. E greu să mă prefac că sunt bine, când nu sunt. Îmi termin detenția, după ce fac tură dublă în contul zilei de ieri când am lipsit, și, când ies, o găsesc pe Belle, așteptându-mă. Are un zâmbet uriaș pe față – de parcă n-aș fi fost acuzată de crimă, de parcă viața mea nu s-ar face bucăți, de parcă n-ar exista cineva încercând să mă distrugă. Belle nu pare afectată de ce a spus Asul; nu știu dacă asta o face naivă sau perfectă.

Mă îmbrățișează, dar mie mi se pare că îmbrățișarea asta e un adio. Acum nu fac decât să aștept următorul mesaj al Asului – povestea lui, dovada lui. Ce o să spună? Că eu am fost cea care am condus mașina, am lovit fata și am lăsat-o acolo? În realitate, sunt cel mult complice, dar asta nu contează. Asul a sucit toate lucrurile. Și cine m-ar crede pe mine împotriva fiului unor absolvenți, Jamie Fitzjohn?

Nimeni.

Puterea mea n-a existat decât pe holuri, în ceea ce credeau ceilalți despre mine. Cum poate asta concura împotriva cuiva ai cărui părinți sunt absolvenți Niveus și donatori, oameni care dețin putere *reală?*

Belle își încolăcește brațul de al meu și îl ține strâns, mergând astfel împreună și ieșind din școală.

— Pot să te conduc până acasă? întreb eu, sperând că va spune da.

Nu vreau să fiu lăsată singură în camera mea.

— Sigur, și, pe drum, o să-ți povestesc cum Jamie a încercat să-mi spună că *s-a schimbat.* A zis că voi doi sunteți prieteni din nou și că vă vorbiți.

Sarcasmul îi mustește în voce.

Stomacul mi se răsucește dureros, amintindu-mi conversația de mai devreme. Cum s-a uitat Jamie la mine de parcă aș fi fost mult sub nivelul lui. Cât de încrezător părea că n-o să fie implicat în toată afacerea. Și tot timpul ăsta, eu eram convinsă că Jamie era la fel de speriat pentru viitorul lui cât sunt și eu pentru al meu, când adevărul este că el e alb și *ei* reușesc să scape basma curată și cu o crimă.

— Are o definiție ciudată pentru „suntem din nou prieteni și vorbim”.

Belle râde.

— Nu pot să cred că ar putea fi cineva prieten bun cu unul ca el atât de multă vreme… zice ea, aruncându-mi o privire cu coada ochiului.

O înghiontesc ușurel și râd.

— Știu, da? Cât despre fata care s-a întâlnit cu el – *uau,* eu n-aș putea niciodată.

— Ce noroc pe noi că nu suntem persoanele acelea, nu-i aşa? întreabă Belle, împletindu-şi degetele printre ale mele cu naturalețe, iar eu încerc să mă port degajată.

— Aşa-i, confirm eu.

— Oricum, i-am spus lui Jamie că nu am niciun interes pentru persoana lui, că există altcineva cu care sper să mă văd.

Ridic din sprâncene, dar încerc să nu arăt prea plină de speranţă.

— I-ai spus cine?

Ea clatină din cap.

— N-am ştiut dacă voiai să afle.

Mă opresc din mers şi ea se opreşte odată cu mine.

Miercuri ne-am sărutat, apoi a venit Ward înăuntru şi a trebuit să mă prefac că Belle îmi dădea tema pentru acasă, rugându-mă la Dumnezeu şi la toţi sfinţii ca Ward să nu ne fi văzut. Belle ieşise în grabă şi nu apucaserăm să mai vorbim, mai cu seamă după ziua de ieri, când am vrut doar să fiu singură.

Până acum.

Pornim din nou.

— Scuze că miercuri s-a tăiat scurt. Am vrut să vorbim după aceea, spune Belle.

— Şi eu.

Nu ştiu exact ce înseamnă sau de ce Belle e singura fată la care m-am gândit vreodată în felul acela, dar nu vreau să-mi examinez sentimentele; vreau doar s-o plac pe ea şi să nu mă gândesc la părinţii mei sau la oamenii de la Niveus şi la judecăţile şi opiniile lor.

— Sunt bi, îmi spune Belle. Şi m-am declarat ca atare, dar nu eram sigură despre tine – vreau să spun, toată lumea ştie oarecum totul despre tine… de pildă, băiatul cu care te-ai întâlnit – şi n-am vrut să presupun nimic! Însă tu m-ai urât de-a dreptul când eram cu Jamie, aşa că m-am gândit că, în cel mai bun caz, am putea fi prietene bune… până miercuri.

Spune „miercuri” cu un zâmbet jucăuş pe buze.

— Nu mi-am dat seama că te plăceam până miercuri… Bine, bănuiesc că o negam, spun eu. Şi, dacă vrei să ştii, nu te-am urât niciodată.

— Adevărat… spune ea după o pauză lungă.

Am ajuns acasă la Belle. Stăm faţă în faţă, privindu-ne în ochi, de parcă-i vreo întrecere. Încerc să nu clipesc, în caz că este, într-adevăr, o întrecere. Atunci clipeşte ea şi eu câştig.

— Pot să te sărut din nou? N-am reuşit să terminăm cum se cuvine, iar eu cred că e nedrept, spune Belle, apropiindu-se de mine.

— Numai pentru dreptate, spun eu, şi ea mă sărută din nou, de data aceasta fără să mai fie întreruptă.

Din filme şi din cărţi rămăsesem cu ideea că o fată care se simte atrasă de cineva care nu e băiat are o mare problemă şi că ar trebui să simtă o ură de sine apăsătoare din cauza asta. Eu mă simt aproape *ciudat de bine* cu faptul că sunt atrasă de Belle şi, la drept vorbind, nici nu-mi trece prin minte că ar fi ceva nelalocul lui; mi se pare ceva normal.

Belle spune la revedere, închizând uşa de la intrare. O iau spre casa mea, cu un început de durere de cap, odată ce rămân singură cu grijile mele. Nu-mi pot imagina că n-am să-mi continui viitorul aşa cum am visat, nu-mi pot imagina că o să mă duc la închisoare şi, de asemenea, nu-mi pot imagina cât de dezamăgiţi vor fi părinţii mei. Am muncit totdeauna numai ca să-i fac mândri. Acum o să creadă că toate sacrificiile lor au fost irosite pe un monstru.

Nu observ maşina neagră care mă urmăreşte decât după ce trec de câteva case. Se mişcă odată cu mine, oprindu-se şi încetinind odată cu mine, accelerând când lungesc pasul. Înghit nodul din gât, mergând şi mai repede.

Probabil sunt paranoică, îmi spun eu, aruncând o privire spre parbrizul maşinii. Îmi stă inima. Deşi reflexiile din geam mă împiedică să văd clar, zăresc o pereche de mănuşi negre pe volan şi aceeaşi mască înfiorătoare de marţi acoperindu-i faţa persoanei.

Încep să alerg pe trotuar, respirând greu acum, cu usturimi în ochi, străduindu-mă să nu cad.

Ce e asta?

În timp ce încerc să scap de maşină simt cum degetele picioarelor mi-au amorţit în pantofii mei cu toc, iar sunetul motorului ambalat mă face să tremur din tot corpul. Zăresc poarta casei în depărtare şi, până să ajung la ea, împiedicându-mă pe drum, rămân fără aer. Gâfâi. Când formez codul pe tastatură şi mă reped înăuntru, aud motorul maşinii oprindu-se.

Descui uşa de la intrare şi mă năpustesc în casă, trântesc uşa în urma mea şi trag ambele zăvoare.

Mă retrag cu spatele înapoi de la uşă, de parcă ar fi vreo bombă gata să explodeze, încercând să-mi recapăt răsuflarea, dar fără a găsi tot aerul de care am nevoie. Cum stau cu ochii lipiţi de uşă, văd o mişcare în spatele geamurilor jivrate.

Nu poate intra pe poartă. Nu poate intra pe poartă.

Se aude un semnal furios al tastaturii numerice și apoi o siluetă se apropie de ușă, iar fața palidă a măștii cu zâmbetul distorsionat apare la un geam. Țip, trăgându-mă și mai mult înapoi pe hol.

— Mamă! Tată! strig eu, plângând cu ochii pironiți pe ușă.

Nu răspunde niciunul. Nu că aș fi surprinsă. De regulă, sunt la spital când mă întorc de la școală.

Aproape niciodată nu sunt acasă.

— Cineva, ajutor… vă rog.

Fiindcă mi-am pierdut vocea, ultima parte se transformă într-o șoaptă.

Din nou, niciun răspuns.

Privesc cum silueta stă acolo, uitându-se la mine. Apoi văd cum trapa fantei pentru scrisori se deschide și inima îmi bate parcă să-mi spargă pieptul când o mână înmănușată împinge un plic înăuntru. Plicul aterizează pe podea, iar trapa metalică se închide.

Nu mă mișc.

După câteva clipe, silueta începe să se retragă, o singură linie neagră ce se subțiază pe măsură ce se îndepărtează.

Stau în tăcere câteva minute, lacrimile mi se usucă pe obraji, degetele îmi tremură, străduindu-mă să mă adun și să mă gândesc la ce-i de făcut.

Mă apropii încet de ușă, înșfăcând plicul și deschizându-l. E plin cu fotografii Polaroid.

Prima fotografie este a casei mele de dincoace de poartă…

Următoarea e o fotografie transfocată, cu mine, prin fereastra dormitorului.

Următoarea este din nou cu mine scoțându-mi bluza.

În următoarea, sunt în lenjerie, fotografia fiind făcută prin deschizătura dintre draperii…

Ridic tremurând următorul instantaneu.

Sunt înfășurată într-un prosop, tocmai ce-am ieșit de la baie.

Deja știu ce urmează.

Răsuflu o dată și ridic ultima fotografie.

Nu e fotografie. E un mesaj scris.

Totul va fi dezvăluit… eu sunt gata pentru o distracție pe cinste, tu? – Asul

Acum nu mai este vorba doar de mesaje text şi de farse de liceu.

Acum e vorba despre cele mai adânci secrete ale mele.

Asta e casa mea. Căminul meu. Locul unde credeam că sunt în siguranţă.

Asul trebuie să-mi fi luat adresa din sistemul administraţiei centrale. Dar habar n-am cum a trecut de poartă. Mă uit înjur, la vestibulul pustiu.

Pornesc spre scări.

E atâta linişte încât paşii mei se aud cu ecou.

Dacă un copac dintr-o pădure cade şi nu e nimeni acolo, scoate vreun sunet?

Dacă o fată singură într-un acvariu ţipă şi nu e nimeni acolo, poate fi auzită? Scoate măcar vreun sunet?

Telefonul meu vibrează.

Mi se pare că trăiesc acelaşi coşmar la nesfârşit şi că n-o să se termine niciodată.

[o fotografie ataşată]

Văd Londra, văd Franţa, văd chiloţii cuiva, dincolo de leagăn, în tunelul purpuriu, unde elevului nostru favorit de la muzică îi place să se cuibărească. – Asul Devon sărutându-se cu cineva într-un tobogan.

Telefonul meu vibrează din nou.

Mai sunt o grămadă acolo de unde au venit astea, Chiamaka. Şi nu mă tem să le fac publice. – Asul

Ce vrea Asul de la noi? Care e scopul lui final? Mi se pare că totul a scăpat de sub control, eu am scăpat de sub control. Nu pot scăpa de senzaţia că Asul e cu trei paşi înainte şi că noi nu facem decât să-i jucăm mâna. Duminică pare atât de departe, dar nu ştiu ce altceva să fac.

Mă duc la telefon şi mă uit cum degetele mele încep să formeze prima cifră, a doua… dar nu pot suna la poliţie. Oricât de gravă devine situaţia. Nu pot să-i sun, pentru că Asul ştie de fuga de la locul accidentului. Sau, cel puţin, nu pot să-i sun înainte să-l prindem pe cel care este în spatele poveştii ăsteia. Aşadar, deschid lista de contacte, derulez şi ezit doar o fracţiune de secundă înainte să apăs butonul de apel.

25.

DEVON

Vineri

— Crezi că ea a omorât, într-adevăr, pe cineva? întreabă Terrell.

Ridic din umeri. Chiamaka sperie pe cei mai mulţi, dar chiar să fie o criminală adevărată? Nu ştiu. A negat multe dintre dezvăluirile Asului despre care amândoi ştim că erau adevărate; plus că exista subiectul ăsta pe USB.

Însă mai ştiu şi că Asul încearcă să întoarcă totul împotriva noastră, aşa că n-ai cum să-ţi dai seama dacă e adevărat sau dacă ăsta e întregul adevăr. Iar după faza cu silueta mascată de pe hol, după afişele alea cu Chiamaka şi cu mine, şi după ce am fost urmărit, sunt speriat de ceea ce ar putea urzi mai departe. Mi se pare că tonul s-a schimbat săptămâna asta. Înainte a fost numai răutăcios, dar acum pare chiar periculos.

— Eşti sigur că nu vrei să vin cu voi duminică? Mă pricep să mă bat cu cineva; şi, în plus, am văzut o mulţime de filme cu spioni, se oferă Terrell.

— O să fim bine. O să te ţin la curent, ca să ştii că suntem în viaţă.

Un ton de apel mă face să tresar şi-mi scot telefonul din buzunar.

Vorbeşti de lup…

— Alo?

— Devon? o aud pe Chiamaka.

Vocea ei pare *stinsă.*

— E totul în regulă? întreb.

Urmează o pauză. O aud trăgându-şi nasul.

— Cineva, *Asul,* m-a urmărit până acasă, practic m-a alergat…

— Ce? Ai văzut cine era? o întrerup.

— Nu… era mascat, plus că fugeam cât puteam de repede. Mulţumesc că mă întrebi dacă sunt bine, spune ea.

— Scuze.

Terrell se uită la mine cu o expresie buimăcită şi mă ridic din pat.

— Eşti bine? Te-a rănit? întreb eu.

— Sunt bine, spune ea, dar vocea îi tremură. Mi-a băgat nişte fotografii

cu mine prin fanta de poștă… A făcut fotografii cu mine, cu noi. Mi-a mai trimis o fotografie cu tine într-un tobogan… Părea o chestie privată.

Mintea îmi zboară la ziua din parc. Terrell. Sărutul.

— Devon?

— Scuze, m-am pierdut o clipă.

— Bun, n-are nimic. Numai că… Duminică trebuie să reușim, bine?

— Bine, spun eu, dând din cap.

După voce, pare de-a dreptul zdruncinată.

— Atunci, te las. Ai grijă de tine și încearcă să nu faci nimic compromițător până duminică.

Sunt nedumerit.

— Ce vrei să zici?

Ea oftează.

— Încearcă să-ți ții scula-n pantaloni; asta vreau să zic.

Ah.

— Ah… și tu la fel, bănuiesc, spun eu.

— Așa o să fac, îmi răspunde ea.

— Bine.

După care închide.

— Cine a fost? întreabă Terrell.

Aproape că uitasem că era aici – oarecum.

Nu vreau să-i spun totul, ca să nu-l îngrijorez. Treaba e destul de periculoasă.

— Chiamaka. Voia să recapitulăm planul, mint eu, urcându-mă în pat și așezându-mă lângă el, ca să evit să-l privesc în ochi.

— I-ai spus că e posibil ca directorul să fie în spatele afacerii?

Clatin din cap.

— Încă nu. E doar o ipoteză. Una pe care mă îndoiesc că ea o s-o creadă. Îl pupă prea mult în fund. Este mai interesată să-și obțină titlurile înapoi. Dar, dacă este el, o să aflăm foarte curând.

Mă uit neliniștit pe fereastra lui Terrell, îngrijorat că pândește cineva afară. Urmărind, adunând secrete, urzind.

Un desen animat se derulează în fundal, cel pe care Terrell m-a bătut la cap să-l văd. Jur că Terrell are aceleași gusturi ca frații mei mai mici.

Privirea îmi alunecă de la fereastră, aterizând pe diplomele și medaliile de plastic atârnate pe pereții lui Terrell. Nu m-am uitat niciodată îndeaproape la ele. Toate spun *Premiant* sau *Cea mai mare medie generală*,

cu ani diferiți înscriși pe fiecare.

Terrell e deștept, așa că nu e o surpriză. Totuși, nu pare să se omoare cu școala. Nici mie nu-mi vine să mă mai duc; aș vrea mai degrabă să fug de As.

Mă întreb de ce nu se duce Terrell la școala lui. El de cine fuge.

Simt că mă ia somnul. Sunt la Terrell de ore bune. Închid ochii pentru o clipă și ațipesc.

Îl aud spunând:

— Promite-mi că n-o să mori duminică.

Și nu sunt sigur dacă visez sau dacă într-adevăr a spus asta, dar îi răspund:

— Promit.

26.

CHIAMAKA

Sâmbătă

Stau între picioarele mamei care îmi împletește codițe *cornrow*, în timp ce mă uit la reluarea unui episod din *Girlfriends*[{18}] și mănânc înghețată, ridicând din când în când lingura și spre ea, când mă simt generoasă.

Ador să mi se împletească părul; e relaxant – și puțin dureros, dar la modul plăcut.

— Cum a fost la școală săptămâna asta? întreabă mama nonșalant, de parcă ar fi o întrebare de pus cu nonșalanță.

Mă gândesc la persoana din fața ușii noastre. Plicul vârât prin fanta de corespondență. Corpul meu, expus. Asul apropiindu-se din ce în ce mai mult. N-am tras draperiile toată ziua, speriată de cine ar putea pândi afară, în umbră.

— Grozav, spun eu.

— Liceul pare să treacă mult mai încet decât în realitate, dar, crede-mă, o să merite totul când ai să ajungi la colegiu – fie la Yale, fie la Stanford sau la NYU, nu contează.

Mamei îi place să sublinieze mereu că nu contează colegiul la care o să

merg – dar de ce ea și tata mă trimit la școli particulare de când mă știu, îmi oferă ce e mai bun din toate, și apoi așteaptă de la mine să le dau mediocritate în schimb?

— Și la colegiu e mult mai distractiv, mai puțin stresant; timpul trece uite-așa.

Pocnește din degete, ilustrativ.

Oamenii îmi spun mereu că o să fie mai bine la colegiu decât la liceu. Ținând cont cum au fost ultimele trei săptămâni de școală, oriunde ar putea fi mai bine decât la liceu, în momentul ăsta.

— Mă tem că n-am să ajung la niciun colegiu.

— Nu te prosti – ai notele potrivite, atitudinea, activitățile extracuriculare, îmi spune ea, închizându-mi gura.

Toate acestea mă făceau să mă simt în siguranță anul trecut, când Asul nu exista.

Acum sunt o hoață, o mincinoasă, o criminală…

Îmi plec privirea, clipind des să-mi țin lacrimile în frâu.

— Gata, spune mama, oftând cu putere.

Mă ridic, cu genunchii trosnindu-mi și amorțiți de îndelunga ședere, și mă duc la oglinda cea mare.

În reflexie văd o fată care seamănă cu mine, numai că e diferită. În mod normal, părul meu e constrâns fără milă să stea drept, fața e complet machiată cinci zile din șapte, iar privirea e de încredere nezdruncinată. Acum mă uit la mine, ca întotdeauna, buimăcită de ceea ce poate face părul meu – se poate adapta la stilul ăsta nou și să mă schimbe complet. Nu mai sunt Chi, ci Chiamaka, fiica unei mame nigeriene care iubește părul de pe capul meu mai mult decât aș putea eu s-o fac vreodată.

— Mersi, mamă, e grozav.

Și o spun cu sinceritate. Îmi place să am părul așa. Dar n-o să ies așa din casă niciodată, *niciodată.* E prea riscant. Mai degrabă mi-l îndrept, decât să fiu arătată cu degetul și privită lung, mângâiată ca un animal și întrebată. Cum s-a uitat Jamie la mine ieri, de parcă aș fi fost vreun experiment științific care îl intriga.

Vreau să ies în evidență ca fiind cea mai deșteaptă și cea mai bună, nu pentru că părul meu se încrețește și fascinează.

Mama apare în spatele meu în oglindă și mă întorc la ea. Îmi zâmbește, de parcă ar fi foarte mândră de mine. Dacă ar ști ea toate lucrurile pe care le-am făcut. Cine sunt cu adevărat.

— Ți-am spus vreodată ce înseamnă numele tău? întreabă mama.

Clatin din cap. Nu m-am gândit niciodată.

Ochii mamei par întristaţi.

— Ei bine, te-am numit după mama mea. Ca și tine, era deșteaptă și frumoasă, știa ce voia – și ce nu voia.

Zâmbetul ei devine mai larg.

— *Chiamaka* înseamnă „Dumnezeu e frumos”, iar *Adebayo*, după tatăl meu, înseamnă „cea sosită la vreme de bucurie”.

Mama nu vorbește niciodată despre familia ei. Nu i-am întâlnit niciodată pe ai ei, nici n-am fost în Nigeria. Dar știu că mama îi iubește. Uneori gătește câte ceva și spune *asta era preferata mamei* sau îmi povestește despre copilăria ei și despre forfota din Lagos, unde a crescut: *Crezi că New York-ul e animat? Lagosul e cu adevărat orașul care niciodată nu doarme.* Dar nu intră niciodată în amănunte, doar îmi oferă fragmente din viaţa ei de dinainte de a se căsători cu tata. Eu rămân totdeauna nesatisfăcută, de parcă aș visa că mănânc ceva bun după ce am flămânzit un an, apuc să iau o înghiţitură și îmi este luată farfuria din faţă mai înainte să-mi potolesc foamea.

Uneori mă întreb dacă familia mamei a fost la fel de dezamăgită de ea fiindcă s-a căsătorit cu tata ca și familia tatei când el s-a căsătorit cu mama. Mă întreb dacă se vor întâlni vreodată cu mine, dacă m-ar urî doar pentru că exist, așa cum face familia tatei.

— Părinţii tăi l-au cunoscut vreodată pe tata? întreb eu, păşind cu grijă, ca să pot obţine cât mai multe informaţii înainte să-mi ia farfuria din faţă.

Mama clatină din cap.

— Deși, ca și tatăl tău și cu mine, părinţii mei vin din lumi diferite. Cu toate că erau amândoi nigerieni, proveneau din triburi diferite. Mama era igbo și tata, yoruba. Eu m-am simţit norocoasă să cresc având un amestec de culturi atât de bogate și aș vrea să simți și tu la fel. Aș vrea să vezi numele tău și să simți bogăția originii tale. Aș vrea să știi că atunci când îți spun pe nume, Chiamaka, spun: *Fiica mea e frumoasă și deșteaptă, și îmi aduce multă bucurie.*

Ochii ei sclipesc când îmi cuprinde faţa între palme și mă sărută pe frunte.

Zâmbesc, simţind că-mi dau lacrimile, dar nu fiindcă sunt tristă. Nu m-am gândit niciodată să fiu mândră în felul acesta de numele meu înainte, și nici măcar n-am știut că avea vreun înţeles anume.

Mi-aș dori ca mama să-mi spună mai multe. Mi-aș dori să lucreze mai puțin și să petreacă mai mult timp cu mine, povestindu-mi totul despre lumea în care a crescut, despre cine a fost înainte să apar eu pe lume. În schimb, o privesc cum se îndepărtează.

— Te iubesc, îi spun înainte să plece, iar ea își arcuiește sprâncenele surprinsă.

Nu i-o spun des, așa că n-o învinuiesc că pare atât de surprinsă.

— Și eu te iubesc, Chiamaka. În bucătărie ai orez și tocană pentru cină, dacă ți se face foame, îmi spune ea și eu dau din cap.

Apoi mă lasă singură – cum face întotdeauna –, pașii ei stingându-se pe hol.

O greutate mare mă apasă în timp ce mă uit la ușă, în tăcere. Mă smiorcăi, lăsând ochii să mi se încețoșeze și privind cum camera, acum cufundată în liniște, dispare.

Sunetul a două semnale sonore distincte, ascuțite și clare, îmi atrage atenția.

Nu pare cu putință, dar jur că mi se zgâlțâie creierul, de parcă ar tremura în capul meu. Închid ochii, ducând o mână la piept și începând să respir sacadat.

Mă duc la telefonul meu, singurul lucru vizibil pe pat, și-l ridic ca pe dinamită.

Știu că e cam îndrăzneț din partea mea, dar sunt singură acasă. – B

Sentimentul de groază se risipește încet. Rămășițele sale se scurg pe la marginea oaselor mele, un alt sentiment luându-i locul.

♠

Îmi pun un fes ca să-mi acopăr părul și dau fuga acasă la Belle, bătând la ușa ei mare și albă. Ea deschide și mă trage înăuntru.

— Vrei niște suc sau ceva? întreabă ea.

Dau din cap și-mi întinde un suc verde. Stăm la masa din bucătărie și bem în tăcere, stingherite. Apoi ea începe:

— Drăguță căciulă. Nu cred că te-am mai văzut vreodată purtând căciulă…

— Mai port… uneori, răspund eu jalnic.

Se lasă din nou tăcerea. Bat darabana pe masă. Pun paharul gol jos și ea

îmi zâmbește. E prima oară când sunt în casa ei. Mi se pare rece și impersonală, dar nu la fel de rece ca a lui Jamie. A lui pare mai degrabă muzeu decât casă locuită; a lui Belle pare doar mai modernă.

Cu coada ochiului, zăresc sclipirea unei rame. O fotografie de familie. O observ pentru că este singura pe care am văzut-o în casa ei până acum. De regulă, oamenii au fotografii cu ei înșiși atârnate peste tot; dar pereții lui Belle sunt goi – nici n-ai zice că locuiește aici, doar că are cheile. Îi zâmbesc cu șiretenie, mă ridic și mă apropii de ramă. Se ridică și ea și se așază în fața mea, acoperind fotografia cu corpul ei – având o căutătură înspăimântată.

— Vreau să văd cum arată o Belle mai mică! spun eu, încercând să mă uit peste umărul ei, dar ea mă blochează din nou.

— E urâtă și n-are niciun dinte din față. Vrei să mergem în camera mea? mă întreabă și ochii i se luminează, panica dispărând. Am o grămadă de filme pe care nu le-am văzut încă, dacă îți surâde ideea.

Ridic o sprânceană, încercând din nou să mă uit pe lângă ea – toți oamenii se rușinează de fotografiile cu ei de când erau copii –, dar ea pune o mână pe obrazul meu și mă sărută. Apoi, înainte să-mi dau seama, suntem în camera ei, cu buzele contopite, degetele mele printre buclele ei blonde și brațele ei încolăcite strâns pe talia mea.

Mi-am scos pantofii mai devreme, când am intrat în casă, așa că acum pot simți covorul moale, mițos, prin ciorapi, ridicându-mi degetele de la picioare și apoi destinzându-le. Îi pot simți parfumul ei, trandafiriu și ușor, ca ea.

Deodată, îmbujorată toată, Belle își desprinde gura de a mea. Brațele îmi dau drumul din strânsoare și ea se dă cu spatele înapoi, încet, până când se trântește pe pat, fără să-și dezlipească privirea de la mine. Nu e frig, dar mă străbate un fior, făcându-mi pielea ca de găină pe gât, pe brațe, pe picioare.

Nu mă pot gândi decât la Belle, n-o văd decât pe ea. O urmez în pat și îmi așez mâna pe obrazul ei palid, ridicându-i fața astfel ca ochii ei albaștri să privească în ochii mei negri. Sprijinindu-mi capul de al ei, îi inspir din nou parfumul care mă face să vreau să mă dizolv pentru totdeauna și să uit de toate. Misiunea de mâine, cât de speriată sunt, cum viitorul meu atârnă în balanță.

Buzele noastre se ating și se mișcă, mai adânc și mai adânc, și simt cum cad înainte. O simt și pe ea căzând, apoi ne ciocnim, spatele ei săltând de pe saltea.

Întrerup conexiunea când îi simt mâinile frecându-mi scalpul.

Unde e fesul meu? Intru în panică și mă retrag puțin.

— Ce? întreabă ea.

— Fesul meu… îngaim.

— E foarte cald aici, n-ai nevoie de el acum… și, de altfel, îmi place părul tău, e drăguț. Îmi împletesc și eu părul în codițe franțuzești, dar n-am văzut niciodată până acum niște codițe franțuzești atât de subțiri, spune ea, inspectându-mi părul.

Codițe franțuzești. Râd.

— Nu sunt codițe franțuzești, sunt *cornrows.*

Obrajii ei roșesc din nou.

— Ah… scuze, n-am știut.

Clatin din cap.

— Nu-i nimic.

Sunt doar bucuroasă că nu te uiți la mine de parcă aș fi străină sau mai știu eu cum, mă gândesc eu, dar nu o rostesc cu voce tare, pentru că nu sunt sigură că ar pricepe pe de-a-ntregul.

Belle încuviințează din cap, cu un zâmbet viclean pe buze, în timp ce își ridică mâinile și începe să-și descheie nasturii bluzei.

— Vrei să nu mai vorbim? mă întreabă ea, galbenul sutienului ei trimițându-mi furnicături prin tot corpul.

— Să nu vorbesc este cel mai plăcut lucru pentru mine, îi răspund.

27.

DEVON

Duminică

Știam că vorbise serios când îmi ceruse să mă îmbrac *în negru complet,* dar nu-mi trecuse prin minte că voise să spună: „Îmbracă-te ca un criminal”.

Chiamaka îmi face cu mâna de la intrarea din spatele școlii, cu un inel de chei zornăitoare în cealaltă mână și o cagulă de schi acoperindu-i fața. Am

intrat prin poarta din spate, de regulă lăsată descuiată pentru măturători. E unul dintre rarele locuri din Niveus unde nu e nicio cameră de supraveghere. M-am tot uitat înapoi pe drumul până aici, să văd niscaiva personaje mascate cu cuțite ascuțite, gata să ne omoare pe amândoi. Dar străzile erau pustii, fără vreun semn că m-ar fi urmărit cineva.

Mă apropii de Chiamaka, iar ochii ei îmi cercetează critic costumația. Apoi ridică puțin cagula, arătându-mi expresia ei neimpresionată.

— Asta-i tot ce-ai putut? șoptește ea.

Sunt îmbrăcat în negru din cap până-n picioare; nu înțeleg de ce face atâta caz.

Practic purtăm aceleași lucruri, numai că ea e încălțată în ghete negre cu talpă roșie și tocuri, iar eu cu bascheți. Cel puțin încălțările mele n-o să țăcăne atât de tare cât să-i alerteze pe As și pe celelalte personaje anonime care umblă să ne înfunde că suntem aici.

— Ce? spun eu.

Ea clatină din cap, trăgându-și cagula la loc cu nervozitate.

— Nimic, doar vino și uită-te pe fereastră cu mine.

— Unde dă asta? întreb, ducându-mă la ușa din spate și la fereastra de alături.

Abia dacă văd ceva, pe lângă capul mare al Chiamakăi.

— Biblioteca, spune ea.

Convenabil.

— E cineva înăuntru?

— Evident că nu. Chiar crezi că n-aș fi spus nimic și m-aș fi uitat în continuare la ei cum se joacă pe computere?

Îmi ridic ochii la cerul întunecat. *Doamne, te rog, dă-mi răbdare eternă.*

— Parcă înțelesesem că intrăm și ne ascundem în spatele căruciorului din apropierea computerului 17.

Ea suspină zgomotos.

— Hai să intrăm.

Bagă cheia în broască – cu zgomot – și o descuie – cu zgomot – după care pășește înăuntru – cu zgomot.

Nu sunt vreun infractor, dar știu cum să nu mă las ucis sau descoperit, iar Chiamaka în mod clar nu știe. O urmez înăuntru, privind-o cum încearcă să meargă în vârful picioarelor, dar eșuează. Pătrundem în bibliotecă. Sala e rece, liniștită și goală. Mă uit în jur, ochii aterizându-mi pe computerul 17, chiar la margine, inert. Neatins. Amenințător.

— Hei, uite! spune Chiamaka.

Îi urmăresc privirea spre unul dintre pereții împodobiți cu ceea par sute de fotografii alb-negru înrămate, toate cu anii inscripționați clar pe ramă. Anul întâi, anul al doilea, penultimul an și ultimul an, pentru fiecare clasă absolventă. E oarecum sinistru, școala păstrându-le tocmai în *Biblioteca Morgan*, dintre toate locurile. De parcă elevii se giugiulesc în timp ce absolvenții de la Niveus se uită.

Sunt aproape convins că fotografiile nu erau aici când am fost noi, joi.

Cercetez peretele după fotografia de anul trecut a clasei, lăsându-mă puțin pe vine ca să văd mai bine. Suntem atât de mulți. La orice altă școală, fața mea s-ar încețoșa și s-ar topi în masa celorlalți elevi, dar eu mă găsesc cu ușurință. Piele neagră, la fel de izbitoare ca a Chiamakăi; marea de alb ne face să ieșim comic în evidență.

Zăresc cu coada ochiului o fotografie a anului al doilea din 1963, în care două negrese necunoscute, cu fețe serioase, se uită la mine. Văd schimbarea petrecută cu ele în fotografia următoare – fotografia din penultimul lor an –, una dintre fete părând mai înaltă în asta. Uneori, e ciudat să vezi fotografii în alb-negru ale oamenilor de culoare. Televiziunea mă făcuse să cred că noi n-am existat până în ani optzeci.

— Ar trebui să mergem să ne ascundem înainte să vină Asul… E aproape ora nouă și nu vreau să fiu prinsă și să trebuiască să mor îmbrăcată în poliester, spune Chiamaka.

Dau să mă duc spre căruciorul de lângă computerul 17, dar sunt tras repede în direcție opusă, spre computerele 6 și 7.

— Bagă-te dedesubt și trage scaunul ca să-ți ascundă corpul, șoptește ea, abandonând complet planul pe care susținea atât de categoric că trebuie să-l urmăm.

Dar fac cum spune, ocupând un loc lângă ea pe podea, sub masă, apoi trag scaunul în față ca să mă acopere.

Scot un pic capul, computerul 17 e drept înaintea ochilor mei.

Poate că planul ăsta e mai bun.

Stăm în tăcere o vreme. Mă frec la ochi ca să-mi alung somnul și mă las pe spate să mă reazem de perete, dar îmi izbesc tare capul.

— Ssst! șuieră Chiamaka, părând enervată de faptul că m-am lovit singur.

N-am încredere că n-o să spun ce-mi vine la gură în clipa asta, așa că nu-i răspund.

— Apropo… De ce ți-a luat atâta ca să ajungi aici? șoptește ea, trăgându-mi una după ceafă.

Doamne, te rog… răbdare… mulțumesc.

De ce mi-a luat atâta? Am fost cu Terrell, de fapt, la un local unde se servește înghețată din apropiere de casa lui.

— Am luat cina, îi spun.

Pentru că înghețata este, tehnic vorbind, cină.

O simt cum își dă ochii peste cap. Se pare că e o crimă și să mănânci acum.

— Data viitoare, să-i iroseşti timpul altcuiva cu mâncatul; avem un denunțător de prins.

— Scuze, era mai bine să mor de foame și să leșin chiar în fața Asului…

Mă ciupește de picior.

— Acum ce mai e? aproape că strig, uitându-mă la ea.

Ea face ochii mari și-mi pune mâna peste gură.

— Am văzut picioare! îmi șoptește cu asprime, întorcând capul spre siluetă.

Îmi vuiește sângele în urechi, când zăresc o mișcare.

Drăcia dracului.

Aplecându-mă încet, mă uit prin spațiul dintre picioarele scaunului. Văd o persoană îmbrăcată în negru, cu un hanorac lălâu acoperindu-i silueta zveltă, cu jeanși negri și pantofi de lac Doc Martens. Pașii săi sunt grei, tălpile târșâindu-se pe covor, iar mâinile înmănușate îi atârnă moi pe lângă corp, în timp ce se îndreaptă spre computerul 17.

Asta e.

— Rahat, șoptesc fără să mă gândesc, provocând oprirea bruscă a persoanei.

Încremenesc pentru o clipă și jur că-mi stă inima în loc, corpul meu vibrând când mă târăsc, încet, înapoi. Silueta se întoarce spre noi, se uită prin sală și văd zâmbetul oribil al măștii de joi, cel care m-a bântuit continuu de atunci, pe fața palidă, lipsită de expresie, care îl face să pară monstruos și înspăimântător. Persoana se oprește din cercetat sala și își continuă drumul spre computer.

Prin mica deschidere, îl văd pe As trăgând scaunul din fața computerului 17, așezându-se, încrucișându-și picioarele și întinzând mâna după mouse.

Inima îmi bate nebunește. Respirația Chiamakăi se transformă în gâfâit.

Stă mai în spate, lipită de perete, ghemuită. Buzele i se mișcă, dar niciun

sunet nu-i iese de pe ele; arată îngrozită.

Mă uit la picioarele Asului, care se leagănă încet în scaun.

Chiamaka se ridică încet, dându-mi mie funia pe care izbutise să o îndese în buzunarul hanoracului ei. Ea o să-l pună la pământ și eu o să-l leg, după care o să-i facem o fotografie. O dovadă clară, de necontestat. De asemenea, o să facem fotografii cu contul și orice altceva are salvat pe el. Am plănuit asta, dar, cumva, aici, în bibliotecă, pare că suntem cu totul nepregătiți.

Nici n-apuc să mă adun, că ea sare în picioare și se năpustește spre As.

— Arată-ți fața, scorpie! țipă ea, ceea ce bănuiesc că este semnalul pentru mine să mă ridic.

Chiamaka îmbrâncește persoana pe podea și încearcă să-i smulgă masca de pe față. Câteva bucle blonde îi ies de sub glugă.

Mă apropii, doar puțin. Nu vreau să-i mânjesc hanoracul lui Terrell cu sânge. Țin funia ridicată, pregătindu-mă să sar și să-i leg mâinile.

Chiamaka, în sfârșit, îi smulge masca, dar, în loc s-o țină la podea pe ceea ce descopăr că e o fată, se împleticește la o parte, tremurând vizibil. Când Chiamaka se holbează la ea, stupefiată, fata se ridică în picioare, se întoarce și o zbughește.

Ce mama dracului?

Arunc funia și dau fuga spre ușa bibliotecii, care tocmai se întoarce spre mine, cu putere, și apoi alerg pe culoar. Dar aici nu e nimic. Nimeni. Niciun sunet de pași sau vreo mișcare pe holul întunecat. Nici măcar nu pot să spun încotro a luat-o. Mă duc până la câteva uși ale claselor din apropiere, dar toate sunt încuiate pe dinafară.

Stau pe loc o clipă, uitându-mă și așteptând, după care mă întorc în bibliotecă.

— Ce mama dracului, Chiamaka? Ai lăsat-o să scape! strig de cum deschid ușa, dar ea nu dă semne că m-ar auzi.

Arată de parcă ar fi văzut o stafie. Fața îi e lipsită de culoare, gura îi atârnă deschisă.

Până să mai spun altceva, iese și ea în fugă din bibliotecă.

După toată peroraţia aia că voia s-o demoleze pe „scorpie”, Chiamaka dă bir cu fugiții când misiunea are mai multă nevoie de ea.

Când mă aplec să ridic funia, ochii mei sunt atrași de ecranul orbitor al computerului 17.

Mă apropii. Fata a lăsat computerul conectat la o pagină decorată pe margini cu simboluri de pică.

Mă așez și derulez spre partea de sus a paginii.

SOCIETATEA SECRETĂ ASUL DE PICĂ

Onoare, Moralitate, Respect, Onestitate, Integritate, Idealism, Conștiinciozitate, Implicare, Ordine și Rațiune.

Nu sunt astea valorile școlii noastre?

O animație a unui tip zâmbind arogant și împărțind cărți de joc rânjește la mine din colț. Cuvintele *Apasă enter pentru un pic de distracție!* apar pe ecran și, chiar dacă simt că o să fac un atac de cord, apăs enter. Valorile școlii săgetează pe ecran, se amestecă și se învârt, după care se aranjează într-o coloană. *Apasă enter din nou!* mă instruiește ecranul și apăs. Cât ai clipi, majoritatea literelor dispar, lăsând doar prima literă a fiecărui cuvânt, ca un acrostih.

C
I
O
R
O
I

M
O
R
I

Simt că-mi îngheață sângele în vine; mă trec fiori prin tot corpul.

Cioroi mori?

Ce dracu’?

O săgeată arată în josul ecranului, așa că derulez, cu inima bubuindu-mi în piept. Apare un fișier intitulat *Șah mat*. Îl deschid și alte trei fișiere apar, intitulate *Turn, Nebun* și *Cal*. Dau click pe *Turn* și un tabel scurt, plin cu nume, se încarcă pe pagină, pe unele le recunosc, pe altele nu. Pe unul dintre rânduri zăresc numele *Jack McConnel,* cu o bifa ascuțită în dreptul lui, iar dedesubt, o formulă scurtă pe care trebuie s-o mai citesc o dată ca s-

o înțeleg.

Distribuirea mesajelor lui DR.

Distribuirea mesajelor lui DR.

DR… Devon Richards.

Mesaje… Toate porcăriile pe care Asul le-a trimis tuturor. Ecranul se tulbură și închid ochii, storcând lacrimile din ei. Jack a trimis mesajele. Jack e motivul pentru care Dre a aflat despre toată povestea asta. Jack e motivul pentru care Dre a rupt relația cu mine. Jack e motivul pentru care nu pot respira ori de câte ori intru în școală.

Mă șterg la ochi și trag mouse-ul în jos, privind cum apar mai multe nume familiare. Incapabil să procesez, amorțit, mă întorc și deschid fișierul *Nebun.* Ca și înainte, sunt șiruri de nume, cu scurte formulări detaliind mai multe *sarcini* lângă fiecare – toate bifate. Listele din fișiere nu sunt destul de lungi ca să cuprindă numele tuturor persoanelor de la Niveus, dar recunosc multe dintre ele ca fiind ale elevilor. Clocotesc de mânie când citesc alte și alte nume cunoscute, precum *Mindy Lion* și *Daniel Johnson*, și alte persoane cu care am vorbit și lângă care am stat la ore timp de aproape patru ani. Toți implicați în asta. *Asta.*

Ce e asta?

Ies din *Nebun*, ezitând cu mouse-ul deasupra următorului fișier, *Cal*, speriat de ce aș putea vedea dacă îl deschid. Fișierele de aici par să fie liste de nume și sarcini vagi, nimic altceva. Hotărăsc să ies cu totul din fișierul *Șah mat*, vrând să aflu mai mult de atât. Ceva care să-mi spună ce naiba se petrece. Văd o altă săgeată sub Șah mat. Derulez și găsesc încă două fișiere dedesubt.

Unul intitulat *Fetele*, celălalt, *Băieții.* Selectez întâi *Fetele.* Apare o listă de fișiere cu nume și date mai vechi: *Dianna Walker 1965, Patricia Jacobs 1975, Ashley Jenkins 1985…* Fiecare fișier are o fotografie a unei fete de culoare. La sfârșit se află numele Chiamakăi și fotografia ei din albumul școlar anual. Aceeași care a fost pe afișele de joi.

Dau click pe *Dianna Walker 1965*, apăsând din nou pe mouse la un document intitulat *Asul 1.* Mâinile îmi tremură.

Imediat apar fotografiile scanate ale misivelor scrise de mână.

Se pare că cioara noastră preferată a fost pusă pe rele. – Asul

Ce mama dracului e asta?

Mă șterg din nou la ochi, dând click pe *Asul 2*, în fișierul Walker. Și iat-

o, trântită într-un pat, fără haine, cu ochii închiși. Fotografia e în alb-negru, șifonată. Ceva din fotografia asta sugerează că i-a fost folosit corpul, fără consimțământ. Ceva din modul în care i-a fost făcută fotografia pare foarte incorect. Îmi amintește de afișele cu Chiamaka, atârnate pe ușile dulapurilor ca să le vadă toată lumea.

Mi se întoarce stomacul pe dos și închid fișierul, îngrețoșat.

Deodată se aud niște pocnituri. Desenele de pe ecran încep să sfârâie și să dispară. Bag iute mâna în buzunar, scoțând telefonul ca să pozez tot ce am văzut. Derulez în sus și în jos, cu mâinile tremurând, ecranul devenind din ce în ce mai întunecat și, înainte să mai pot face și alte fotografii, un bubuit puternic mă face să sar cât colo.

Mă las la podea, ferindu-mă de computer de parcă ar fi o dinamită gata să explodeze. Îmi acopăr capul cu mâinile și mă trag înapoi înnebunit, respirând sacadat, cu inima să-mi sară din piept. Aud mai multe pârâituri, ca sunetele din jocurile video vechi, înainte ca ecranul să pâlpâie. Apare cartea cu asul de pică și apoi dispare, iar fundalul se transformă într-un alb orbitor.

Cuvintele *Ești gata să joci?* se materializează cu litere negre, îngroșate.

Mă ridic de la podea, luând-o la fugă spre ușă. Mâinile îmi vibrează când privesc ecranul și inima mi se poticnește în vreo câteva rânduri, în timp ce computerul se închide cu o ultimă rafală de pocnete, redevenind întunecat, amenințător.

O mie de gânduri mi se învălmășesc în minte. Fața îmi e udă, corpul încordat. Toată tărășenia asta e mai mare decât mi-am închipuit. Mult mai mare. Asul nu e o persoană, niciun grup mic… Ci atât de multe persoane. Și sunt atât de multe fișiere pe care nu le-am văzut. Mintea mea turează la maximum.

Dar cel mai proeminent gând în tot acest vacarm este: *Cine a fost persoana cu mască?*

PARTEA A TREIA

VOT SAU GLONȚ

28.

CHIAMAKA

Duminică

Nu mă opresc din fugă până ce nu sunt îndeajuns de departe de şcoală cât să mă simt în siguranţă. Lacrimile îmi împiedică vederea, gerul îmi înţeapă faţa.

Mă uit în jur, pe stradă. E întuneric şi linişte. Mi se pare că sunt ultima persoană rămasă din toată lumea. Dar ştiu că nu e aşa, pentru că am văzut-o pe *ea*. Ea chiar a fost aici. Mă bat cu mâinile peste buzunare, căutând telefonul. Intru în panică fiindcă nu-l pot simţi.

Trebuie să-mi fi scăpat pe undeva, dar nu l-am auzit căzând – nu că am fost prea atentă la altceva decât la a mă îndepărta cât mai repede. Mă smiorcăi şi mai multe lacrimi îmi curg pe obraji. Mă cutremur când frigul mă pătrunde. Mijesc ochii şi zăresc la distanţă un telefon public.

Faptul că îi ştiu numărul pe dinafară deja este un pic stingheritor, dar întotdeauna am avut o memorie bună. Când ajung la telefon, scot câteva monede din portofel, apăs disperată pe tastele cu numere tocite şi ascult sunetul de apel ascuţit, în timp ce privesc prin sticlă, îngrijorată că o să văd o mască – sau, mai rău, faţa aceea, faţa *ei*, privindu-mă.

— Alo?

Vocea lui Belle sună nesigură, probabil pentru că o sun de pe un număr necunoscut.

— Belle, sunt Chiamaka. E-eşti liberă în clipa asta? întreb, smiorcăindu-mă din nou.

— O, bună, ce s-a întâmplat cu telefonul tău?

Nu ştiu dacă sunt pregătită să vorbesc despre ce s-a întâmplat în seara

asta.

— Nu pot să-l găsesc, spun.

Un câine latră în depărtare și tresar puțin, săgetând cu ochii în toate părțile, așteptând să apară fața ei.

— Ești afară? întreabă Belle.

— D-da, am ieșit să fac jogging… P-pot să te văd? întreb, clănțănind din dinți.

— Ești bine?

— Da, sunt bine. Doar că… nu vreau să fiu singură în clipa asta, spun eu.

Am senzația că, dacă mă duc acasă, ea o să mă aștepte acolo. Dacă ea este persoana care a condus mașina urmărindu-mă până acasă, vineri, atunci știe unde locuiesc. Mama și tata nu sunt acasă, așa că aș fi numai eu, singură.

— Ești sigură? Nu mi se pare că ești bine, Chi… Știi că poți să-mi spui orice, da? spune Belle.

Dau din cap, închizând strâns ochii.

— Eu doar… mi se frânge vocea, pur și simplu nu pot să fiu singură. Pot să vin pe la tine?

Urmează o pauză. Îi pot auzi gândurile.

— Am fost… bolnavă, deci camera mea e un dezastru, dar Waffle Palace ar trebui să mai fie deschis, nu? Ne întâlnim acolo?

Simt o oarecare ușurare.

— Pe curând, spun și închid, ieșind din cutia de sticlă.

Mă uit din nou în jur, cu inima bubuind în piept.

Țipătul fetei răsună în mintea mea, iar gândurile îmi gonesc de la accidentul de anul trecut, când eram sigură că am văzut-o zăcând pe pământ în timp ce noi ne îndepărtam cu mașina, sângerând, cu ochii larg deschiși, inertă… Până în seara asta, când am smuls masca și am văzut-o pe fata moartă uitându-se la mine.

Vie, rânjind, și cu o poftă de răzbunare în ochii ei albaștri.

♠

O jumătate de oră mai târziu, sunt în Waffle Palace, stând într-un colț din spate, privind pe geam cum se schimbă cerul din albastru-închis în negru ca smoala, lipsit de stele și de lumină totodată.

Tocmai mi-am dat seama că l-am lăsat pe Devon singur la școală. Sper că e bine. Aș vrea să-i pot trimite un mesaj, să-l întreb cum e. Mă uit la

ciocolata mea fierbinte maro-închis, cu fulgi de frișcă încă vizibili pe suprafață. Frișca e singurul lucru care mă atrage acum.

Belle suspină și se așază, punându-și portofelul pe masă.

— Am comandat o uriașă înghețată cu glazură pe care s-o împărțim. M-am gândit că tot zahărul ăla o să te înveselească, zâmbește ea vorbind pe nas.

E bolnavă, totuși a ieșit din casă să ne întâlnim. Încerc să nu mă simt prea rău din cauza asta.

— N-am nevoie să fiu înveselită… ți-am spus, sunt bine. Voiam doar să fim împreună, spun eu, mințind printre dinți.

— Nu poți să mă păcălești.

Mă ia de mână și mi-o strânge.

— Arăți de parcă n-ai dormit… sau n-ai mâncat de secole.

Îngrijorarea îi e zugrăvită pe față. Expresia însă i se schimbă rapid când chelnerul așază uriașul bol de sticlă pe masă.

Belle bate din palme, ochii i se luminează. E atât de fericită, încât schițez și eu un zâmbet, studiind desertul. Șapte cupe mari de înghețată, fulgi de ciocolată pe fiecare porțiune, cu bomboanele colorate și sirop de căpșuni roșu-închis. Stomacul mi se răsucește și mă izbește un val de greață.

Pe neașteptate, imagini cu sânge roșu-închis îmi străfulgeră prin creier și mă simt amețită când îmi ridic ochii la Belle, care mă întreabă dacă mi-e bine. Fața ei devine fața fetei aceleia.

Fata pe care Jamie și cu mine am lăsat-o la marginea drumului.

Fata care nu e moartă.

Lacrimile îmi ustură ochii și încerc să trag aer în piept, dar nu-mi ajunge oxigenul. Belle e deodată lângă mine, cu brațele încolăcite în jurul meu.

— Se simte bine? aud pe cineva întrebând.

Nu știu, răspund în mintea mea, închizând ochii.

Până când mă calmez din nou, înghețata noastră s-a topit și a fost luată de pe masă, iar Belle se uită la mine de parcă aș avea trei capete sau ceva de genul ăsta.

Am o gheară dureroasă în piept, în timp ce imaginile continuă să-mi treacă iute prin minte, voalând realitatea. Coșmarul meu a devenit adevărat, cum am bănuit întotdeauna că se va întâmpla.

— Știu că a fost greu pentru tine la școală, începe Belle, dar vreau să știi că… poți avea încredere în mine.

Mă uit la ea și simt că aș putea să-i spun orice. Sunt atât de istovită, cu

secretele astea apăsându-mi pe conştiinţă. „Pot să am încredere în ea”. Închid ochii strâns.

— Asul a avut dreptate despre mine. Sunt o persoană rea şi, înainte să încerci să mă contrazici, află că sunt. Am făcut o mulţime de lucruri rele şi totul iese la lumină acum şi nu pot opri asta.

Belle rămâne tăcută pentru câteva clipe. La început, nu mă uit la ea, prea speriată de felul în care mă va privi, de parcă aş fi vreun monstru. Dar, când deschid ochii, ea e ciudat de calmă.

— Sunt speriată, spun încet, trăgându-mi nasul. De ceea ce mi s-a întâmplat şi de ceea ce o să mi se întâmple.

— O să fii bine, spune Belle, luându-mi din nou mâinile într-ale ei. Toţi avem schelete în dulap.

Simt că ard, sperând că palmele mele năduşite n-o vor dezgusta. Belle mă priveşte de parcă n-aş fi persoana care cred eu c-aş fi. Mă întreb câte schelete are ea.

Fiecare figură din jur pâlpâie şi se transformă în cea a fetei. O fi o iluzie optică sau creierul îmi joacă feste din nou? Mă simt de parcă aş fi înconjurată.

Mă uit la Belle şi îi văd părul năclăit de sânge, în timp ce faţa ei se schimbă. Simt c-o iau razna. Pereţii a ceea ce a mai rămas din sănătatea mea mintală crapă şi se prăbuşesc.

— Chi… spune ea încet. Orice-ar fi, pe mine o să mă ai întotdeauna, bine?

Trosneşte ceva în capul meu, de parcă ar pocni cineva din degete, şi toate feţele se întorc la normal, inclusiv a ei.

Nu e mult, dar să fiu aici cu Belle mă face să mă simt mai bine. Şi, auzind-o spunând aceste cuvinte, mă face să mă simt un pic mai în siguranţă.

♠

Luni

Sunt surprinsă că am dormit noaptea trecută. În loc de secvenţa obişnuită a viselor – care începe cu mine la marginea drumului lângă corpul ei fără viaţă şi sfârşeşte cu mine într-o cameră întunecoasă, înconjurată de păpuşi blonde creierul meu în sfârşit lasă întunericul să mă consume.

Când mă întorc la Niveus, mi se pare că m-am întors la locul unei crime. Ca acei criminali roșii de vinovăție în emisiunile cu anchetele poliției, mă simt de parcă păşesc pe o trapă deschisă. Un pas în direcția greșită şi s-a terminat. Cumva, o fată pe care n-am întâlnit-o niciodată înainte de accident este în spatele acțiunilor Asului şi vrea să-mi distrugă viața. Dar cine este ea? De ce face asta? Și cum? E răzbunare pentru ceea ce s-a întâmplat în noaptea aceea de anul trecut? A aflat fata cine sunt şi vrea să sufăr şi eu ceea ce a suferit ea?

La prima vedere, poate c-ar fi fost o idee bună să fi rămas acasă, dar mama şi tata sunt plecați toată ziua şi, ştiind că fata aceea va veni după mine – aşteptând până ce voi fi singură ca să atace –, n-am avut de ales decât să mă întorc la siguranța unei şcoli pline cu colegi care mă urăsc.

Mă târăsc pe hol, încercând să-mi țin capul sus, când le zăresc pe Ruby, Ava şi Cecelia Wright lângă vestiarul lui Ruby. N-am mai vorbit cu ele de multişor. N-a existat nimic despre care să fi vrut să vorbesc cu ele.

Mă simt de parcă aş avea o țintă în spinare. Am dat greş aseară, am ratat să-l opresc pe As, cum plănuiserăm, iar astăzi orice s-ar putea întâmpla.

Belle e răcită şi stă acasă, iar eu habar n-am unde mi-e telefonul, deci nu pot să-i trimit mesaje în pauze. Sunt silită să mă apropii de „prietenele” mele, ca să nu arăt ca ratata care mă simt.

În pofida oboselii, mă forțez să zâmbesc când le salut.

— Bună, fetelor, spun eu, privirea rămânându-mi arestată de ochii Ceceliei.

CeCe nu m-a plăcut niciodată prea mult; a ținut să mi-o spună clar, în anul al doilea: *Într-o zi, cineva o să-ți taie pofta de a-ți da importanță.* Am râs atunci şi i-am răspuns că n-are decât să continue să-şi dorească imposibilul.

CeCe mi-aruncă o privire evaluatoare, oprindu-se la picioare. Astăzi port pantofii mei cu platformă Jimmy Choo, din piele de crocodil verde-închis.

— Drăguți pantofi, spune CeCe, cu fața la fel de lipsită de expresie ca şi vocea.

Zâmbesc.

— Mersi, CeCe, *chiar* sunt drăguți.

Nu mă ostenesc să mint făcându-i şi eu un compliment.

Ava se uită la pantofii ei şi Ruby la mine.

— Nu te-am mai văzut de vreo câteva zile. Voiam să te sun să te întreb ce mai faci, dar mi-am închipuit că ai destule griji, spune Ruby,

încruntându-şi sprâncenele roşcate.

— Au fost vreo două săptămâni dificile, dar asta n-a însemnat decât o petardă. Toată povestea asta va exploda şi totul se va întoarce la normal, până săptămâna viitoare, spun eu, ridicând din umeri.

Asta o face pe Ruby să rânjească; îi pot vedea focul ce arde în spatele ochilor ei verzi, fumul ajungându-mi până la nas.

— E drăguţ că poţi rămâne optimistă după tot ce s-a întâmplat. Asta îmi place la tine.

Privirea ei coboară de asemenea la pantofii mei.

— Ăia sunt Jimmy Choo?

Încuviinţez din cap încet, încercând să găsesc dublul înţeles.

— Bună, Ruby, CeCe şi Ava, ciripeşte o voce din spate.

Mă răsucesc puţin, dând cu ochii de fata aceea din anul al doilea… Miranda, parcă aşa se numea.

— Am trecut pe la Starbucks şi v-am adus trei pahare cu chai latte, exact aşa cum vă plac vouă. Ştiu că eşti la regim, CeCe, aşa că le-am cerut să-l pună pe al tău într-un pahar mai mic, iar pe cele mari le-am luat pentru Ava şi Ruby.

— Mersi, Molly, spune Ruby.

Îşi iau toate trei băuturile.

Simt o mică ruptură pe dinăuntru, inima bătându-mi cu repeziciune, în timp ce încerc să nu-mi pese. Eleva de anul al doilea pleacă şi Ruby se întoarce cu spatele la noi, îndesându-şi geanta de mână în dulap. Mă simt ca o idioată, stând acolo de parcă aş aştepta-o pe ea.

Tocmai când mă pregătesc să le spun la revedere, dându-le de înţeles că am un alt loc mai interesant unde să mă duc, aud pe cineva strigându-mă pe nume.

— Chiamaka, hei, spune Devon, cu respiraţia tăiată, arătând un pic răvăşit.

Mă bucur că mai este în viaţă. În dimineaţa asta, am tot sperat că nu s-a întâmplat nimic. N-am putut să-l întreb ce mai face, că n-aveam cum. Nu l-aş învinui dacă ar fi supărat pe mine.

— Bună, Richards, răspund cât mai neutru cu putinţă, sperând că el nu se hotărăşte să pornească o conversaţie chiar în clipa asta, tocmai *aici*.

Deja arăt stupid în ochii fetelor, n-ar face decât să înrăutăţească situaţia.

— Nu mi-ai răspuns la mesaje. Trebuie să stau de vorbă cu tine *între patru ochi*. *Acum.*

Ultima parte a spus-o în șoaptă. Devon arată absolut neimpresionat de celelalte trei fete care stau lângă mine.

CeCe bea încet din paharul cu latte cu obișnuita ei expresie goală, dar Ruby s-a întors acum din nou cu fața, cu sprâncenele ridicate, curioasă.

De regulă, oamenii se poticnesc în cuvinte când vorbesc cu noi, privindu-ne de parcă ar fi uluiți de faptul că respirăm același aer. Nu afișează expresia asta neimpresionată pe care o are Richards acum. Știu sigur că lui Ruby n-o să-i placă și găsesc faza amuzantă, adorându-l pe Richards pentru asta. Oricine o poate face pe Ruby să nu mai creadă că este mai bună decât noi toate – în special decât mine – este cineva pe care îl aplaud din toată inima.

Îmi dreg glasul, uitându-mă când la el, când la fete.

— Despre ce?

— Nu te prosti, Chiamaka! Știi despre ce.

Ne privim fix unul pe altul. Pentru prima oară, pare hotărât. La fel de hotărât cum sunt și eu să pun capăt poveștii ăsteia. Are dreptate: știu despre ce vrea să vorbească – de ce am fugit și l-am lăsat singur. Dar nu-mi vine nicio idee cum să-i povestesc despre ce am văzut. Trebuie să-i povestesc, totuși, știu asta – nu mai avem timp. Ceva îmi spune că fata este periculoasă, ceea ce înseamnă că ar putea să ne facă rău la fel cum i-am făcut eu ei. Seara trecută a fost singura noastră ocazie de a opri planul pe care îl urzește ea, iar eu am stricat totul.

Trebuie să-i spun, chiar dacă el va crede că mi-am pierdut mințile.

Înainte să reușesc să îi răspund, Devon mai face un pas spre mine.

— Trebuie să vorbesc cu tine *acum.*

Da? Cu cine își închipuie el că vorbește? Simt că mă enervez.

— N-ai auzit de spațiul personal?

Ruby pufnește în râs, acoperindu-și gura, iar Devon arată de parcă ar vrea să-mi sucească gâtul. Ceva din modul în care se uită la mine mă face să mă opresc. Devon n-a fost niciodată atât de insistent… Mă uit la mâinile lui. Tremură.

Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

— Ne întâlnim în cinci minute, laboratorul 201, spun eu, încet.

El pare un pic descumpănit, dar dă din cap, apoi îmi mai aruncă o privire lungă, se întoarce și pleacă.

— Uau, este furios nu glumă. Am crezut c-o să ne omoare sau ceva de genul ăsta, spune Ava, uitându-se după el cum iese pe ușile duble.

— De ce? Nu este violent, răspund eu nepăsătoare.

Chiar dacă arăta de parcă ar fi vrut să-mi sucească gâtul, știu că n-ar fi făcut-o. Devon nu e genul ăla de persoană.

— N-a făcut el înregistrarea aia a partidei de sex cu Scotty? întreabă Ruby.

Eu ridic din umeri, nevrând să vorbesc cu ele despre asta.

— Era atât de proastă, evident n-a folosit o cameră video. Când am s-o înregistrez eu pe a mea, o să-mi iau o cameră adevărată, adaugă ea.

— Trebuie să plec, dar mi-a părut bine să vorbesc cu voi! intervin eu, neașteptând vreun răspuns, ci întorcându-mă și pornind pe hol.

O fată literalmente fuge din calea mea, probabil speriată c-am s-o omor în plină zi cu unul dintre tocurile mele cui.

Îmi descui dulapul, îmi pun geanta de mână înăuntru fără grabă, lăsându-mi părul să cadă și să-mi acopere fața. Clipesc, trăgându-mi nasul pe furiș.

Simt o bătaie pe umăr și sar cât colo, ștergându-mi repede fața, gata să strig la oricine ar fi, oprindu-mă brusc când îl văd pe Jamie.

Nu l-am mai văzut de când s-a purtat ca Thanos[19] cu mine, vineri.

— Da? întreb, trăgându-mă un pic înapoi.

Nu mă mai simt în siguranță în preajma lui, nici măcar pe holul ăsta plin de lume. Jamie arată scos din fire, gata să mă bată, și pe mine, și pe oricine altcineva. Acum ce mai e? Ce s-a mai divulgat? Sunt atât de sătulă.

— Pe bune, Chi?

— Ce mai e acum?

Tăcere.

— Tu și Belle? Și nu poți să negi. Am văzut fotografiile.

Ce fotografii?

— Și Asul nu minte, nu-i așa? trânțește el cu dispreț.

Îl privesc cu ochii îngustați, un gând țâșnind cu putere în mintea mea. *Mă întreb dacă el știe că fata este în viață. Mă întreb dacă a știut tot timpul…*

— Vrei să-mi cer scuze pentru c-am sărutat o fată cu care tu nici măcar nu mai ești împreună? Vrei să-ți spun că îmi pare rău că am încălcat codul celor mai buni prieteni? O, stai, că noi nu mai suntem cei mai buni prieteni. Nu suntem nici măcar prieteni. Vrei să te implor să mă ierți că-mi place cineva fără permisiunea ta?

Face ochii mari, dar până să apuce să răspundă, continui, pentru că asta

se întâmplă când ţii prea multe în tine fără să te descarci.

— Nu ţi-a plăcut nici de Scotty, nici de Tanner. Nu ţi-au plăcut Georgie sau Paul. Nu suporţi când sunt cu altcineva, pentru că-ţi închipui că mă poţi controla, îmi poţi controla corpul. Ei bine, nu poţi, Jamie.

Cum îşi închipuie Jamie, după tot ce s-a întâmplat, că mai are vreun cuvânt de spus în ceea ce mă priveşte?

El se uită la picioarele mele, apoi îşi ridică din nou ochii.

— Ai hârtie igienică lipită pe talpa pantofului.

Îmi simt gâtul arzând, dar nu spun nimic. În schimb, trântesc uşa dulapului, făcându-l să tresară. Apoi mă întorc şi plec, fără să-mi pese încotro.

Ceilalţi se dau la o parte din calea mea, ca marea despicându-se în două, iar pe feţele lor palide se poate citi frica.

♠

Când intru în laboratorul 201, Devon este aşezat într-o bancă, aşteptându-mă. Ştiam că laboratorul ăsta avea să fie gol, aşa că puteam vorbi nederanjaţi. El arată atât de răvăşit, de parcă cel mai rău coşmar al lui s-a ridicat de asemenea din morţi şi i s-a arătat seara trecută.

Bănuiesc că este furios că am fugit şi am stricat totul. Eu aş fi foarte supărată, în locul lui. De aceea merită o explicaţie. O să dau cărţile pe faţă. Indiferent de reacţia lui.

Mă aşez vizavi de el, trăgând adânc aer în piept înainte să-i dezvălui secretul meu cel mai adânc îngropat, cel mai întunecat.

— Trebuie să-ţi spun ceva, începe Devon.

Dau din cap.

— Eu prima. Îmi cer iertare că te-am lăsat singur aseară, dând peste cap flagrantul plănuit. Dar am un motiv întemeiat.

Îi arunc o privire. Devon nu pare prea interesat de ceea ce am de spus. Îi ignor expresia şi continui:

— Ce a spus Asul despre mine, că sunt o criminală, n-a fost cu totul o exagerare…

Îşi ridică sprâncenele. Ştiam că o să-l intereseze asta.

— Acum vreun an, Jamie şi cu mine ne întorceam cu maşina de la casa de pe plajă a părinţilor lui, când am dat peste cineva. A fost grav; era sânge peste tot; am crezut că a murit. Jamie a vrut să plecăm de la locul accidentului, să nu spunem nimănui, şi eu am trăit cu vinovăţia tot timpul de atunci încoace. Dar aseară, când am pus-o pe fata aia la podea şi i-am

smuls masca, era *ea.* Fata pe care eu crezusem că o omorâserăm.

Devon rămâne cu gura căscată. La propriu.

— Eşti sigură că era ea? întreabă.

Încuviinţez.

— Foarte sigură. N-aş putea niciodată să-i uit faţa.

— Fir-ar să fie! zice el.

— Mda, spun eu.

Mă aşez mai bine pe scaun, aplecându-mă puţin spre el.

— Ce crezi că înseamnă asta? întreabă el.

Şi eu m-am întrebat acelaşi lucru.

— Habar n-am, spun, simţind că mi se face rău. Nu ştiu cum se potriveşte în toată schema, în povestea cu Asul. Dar tu ce voiai să-mi spui?

El îşi scoate telefonul şi-l deschide.

— Am încercat să-ţi trimit mesaje toată noaptea, începe el. Când fata a fugit, a lăsat deschis calculatorul la pagina la care era conectată. Aşa că am aruncat o privire prin fişiere.

Acum e rândul meu să fiu şocată.

— Ce-ai găsit?

El face o pauză, derulând ceva pe telefon, apoi îl împinge spre mine.

— Am găsit multe… O mulţime de chestii înfricoşătoare. Nu ştiu care e legătura fetei cu asta, totuşi; ea nu-i de la Niveus şi nu ştiu ce urma să facă pe computer, spune el, în timp ce mă uit la ecranul telefonului.

Fotografia la care mă uit e neclară, dar tot reuşesc să desluşesc cea mai mare parte din ea. În primele secunde, încerc să pricep ceva, dar apoi văd un acrostih făcut din primele litere ale valorilor şcolii. E ca un pumn în plex. Trec mai departe şi văd altă fotografie. O listă de nume lângă… sarcini? *De urmărit CA în timpul orei de chimie* şi *Deplasat stickul de memorie USB în dulapul lui CA* – cu informaţii despre sala de clasă în care aveam să fiu în data specifică pentru care era prevăzută misiunea. E ciudat ca dracu'. Citesc lista de vreo câteva ori, căutând nume pe care le cunosc. Nume de persoane în care nu neapărat că am încredere, dar despre care nu mi-ar fi trecut niciodată prin minte că s-ar preta la aşa ceva. Caut numele „prietenelor" mele şi, cum mă aşteptam, le găsesc şi pe Ruby şi pe Ava, cu misiunile lor scrise cu litere îngroşate. Ambele au fost însărcinate cu *De colectat informaţii despre CA.* Clipesc. Ştiam că Ruby n-avea să scape ocazia de a-mi face rău. Nici Ava, de asemenea.

Pentru că nu-i găsesc numele lui Belle, mă simt… uşurată. Trec mai

departe. Fotografia finală e a unui fişier intitulat *Dianna Walker 1965*.

Ridic din nou ochii la Devon.

— Ce-i cu toate astea? întreb, înfiorându-mă.

El clatină din cap.

— Erau atât de multe fişiere, n-am văzut decât vreo câteva, înainte să se închidă computerul, şi n-am putut să fac decât astea trei fotografii. Trebuie să fi fost programat cu un temporizator sau ceva. Nu ştiu.

Se freacă la ochi.

— Tot ce e pe computerul ăla… Te face să crezi că toată lumea e implicată, că afacerea asta se extinde dincolo de cele câteva persoane care ne atacă pentru că vor răzbunare sau pentru că nu ne pot suferi. E… mult mai mare.

Dau din cap, încuviinţând, simţindu-mă amorţită. Totul capătă sens, dar, în acelaşi timp, e ilogic. Mă uit din nou la telefon.

— Cine a fost Dianna Walker 1965?

— Ăăă, era o listă de foşti elevi – elevi pe care cred că Asul i-a vizat… Dianna trebuie să fi fost aici în 1965? Nu am avut timp să mă uit cum trebuie în fişierul ei, dar Asul pare să fi început cu ea. Era o fotografie… una care arăta ca acele… afişe cu tine.

Uau!

— Ai căutat ceva despre Dianna Walker? Unde e acum?

El clatină din cap, apoi îşi ia telefonul şi îi tastează numele în motorul de căutare. Îl privesc derulând o vreme, dând click pe diverse site-uri, fotografii, pagini de social media, companii, rubrici de anunţuri. Dar nu există nimic. Nimeni nici măcar pe aproape care să se potrivească celor câtorva detalii pe care le avem despre ea.

— Am mai văzut un nume… murmură Devon.

Mă uit la ecran în timp ce el tastează *Patricia Jacobs 1975*. Îl urmăresc căutând printre rezultate. Şiruri de text, şiruri de imagini trec unul după altul. *Patricia Jacobs Niveus,* caută el din nou. *Patricia Jacobs Asul. Patricia Jacobs hărţuire. Patricia Jacobs abandon şcolar.*

— E ca şi cum n-ar exista, spun eu, simţind o durere surdă în piept.

— Da, aprobă Devon, arătând descurajat şi neliniştit, cum îmi închipui că arăt şi eu.

Nici măcar nu mai ştiu ce să cred.

Soneria de avertizare izbucneşte cu putere.

— Va trebui să mergem la ore, să ne purtăm normal. Hai să ne întâlnim

la prânz. Biblioteca Morgan; putem vorbi mai mult atunci, poate chiar să mai adunăm nişte dovezi, îi spun eu, încercând să nu-mi trădez panica.

Nu mai spun şi restul, îl ţin pentru mine, deşi probabil şi el gândeşte acelaşi lucru.

Treaba cu Asul e despre rasă; cineva puternic din şcoală şi-a făcut un ţel de a crea un grup ca să scape de mine şi de Devon.

Şi câştigă.

Am mai multe întrebări decât răspunsuri, de pildă cine era, de fapt, fata aceea şi ce legătură are ea cu complotul ăsta rasist. Câţi oameni sunt implicaţi? Cât de departe merg lucrurile?

Suntem mai în siguranţă aici, unde personaje mascate pândesc pe la colţuri, purtând chipurile foştilor prieteni în spatele plasticului, sau acasă, unde e atât de linişte şi oricine ne-ar putea face *orice*?

Am un ultim gând când ieşim din laborator, separat.

Asta ar putea fi ultima noastră săptămână la Academia Privată Niveus.

29.

DEVON

Luni

Sună de intrare. N-am făcut nimic prima oră. Doar am stat în faţa claviaturii, uitându-mă degeaba la ea, mintea învârtindu-mi-se în gol. N-am dormit noaptea trecută, de aceea am ras două pahare de cafea ieftină de la un tonomat de cafea, dar n-a făcut decât să-mi sporească nervozitatea. Să mă facă şi mai anxios.

Terrell a sunat aseară să mă întrebe cum a mers şi am vrut să-i spun, dar n-am putut. M-am gândit că prima persoană care s-ar cuveni să afle este Chiamaka. Mă dă complet peste cap. Simt că tremur tot timpul, de parcă ar fi un monstru mascat în spatele meu, urmărindu-mi fiecare gest.

— Devon?

Vocea domnului Taylor îmi risipeşte gândurile.

Mă întorc şi mă uit la el.

— Mă pregăteam să plec… mă doare capul.

El încuviințează din cap, ezitând înainte să spună:

— Am observat că nu cânți. E totul în regulă?

Una dintre legile nespuse cu care am crescut a fost *Nu fi pârâcios.* Chiar dacă tot corpul meu se revoltă, spun: — Simt că se întâmplă multe.

Pot simți eul meu în hanorac cu glugă pălmuindu-l pe băiatul de la școala privată așezat în acest scaun, amenințându-l.

Domnul Taylor nu e ca alți profesori, îmi spun eu. Mă simt în siguranță în preajma lui și întotdeauna a vrut ce e mai bine pentru mine. L-am întrebat, vineri, dacă descoperise cine a fost în spatele afișelor, iar el îmi spusese că nu aflase, dar că avea să urmărească în continuare pentru mine.

— Ce se întâmplă?

Domnul Taylor își ia un scaun și se așază lângă mine.

Îmi frec fața.

— Cred că știu cine a pus afișele alea. Iar oamenii care au făcut asta continuă să răspândească bârfe despre mine și… prietena mea. Am crezut că mă pot descurca, dar situația a devenit mai rea. Cred că suntem în primejdie și cred că avem nevoie de cineva care să ne ajute până nu este prea târziu.

N-ar fi trebuit să vin azi la școală. Ceea ce văzusem mă lămurise că Niveus însuși e cumva în mijlocul întregii afaceri, dar Chiamaka nu răspunsese la telefon și trebuia să-i spun și ei. Ar fi trebuit să-i spun și să plec, luând-o și pe ea cu mine.

În loc să-mi folosesc bunul-simț, m-am trezit îndreptându-mă, ca un zombi, către sala de muzică. L-am văzut chiar și pe Daniel. Mi-a zâmbit, cu zâmbetul lui mare și frumos, dar eu nu puteam vedea decât numele lui pe lista aceea și pe el prefăcându-se că e prietenos cu mine, dar ruinându-mi viața pe la spate.

Nu pot „să mă port normal” când știu că se petrece ceva cu adevărat distrugător și periculos. N-ar fi trebuit s-o ascult pe ea. N-ar fi trebuit să rămân.

Ridurile de pe fața domnului Taylor i se strâng pe frunte.

— Am fost și eu la liceu, odată. Copiii pot fi oribili, deci îmi pot închipui prin ce treci.

Ceva din ochii lui se schimbă; o străfulgerare, dar o observ. Simpatie, aș vrea să spun, dar pare altceva.

— Mai cu seamă că se apropie momentul de depunere a dosarelor pentru colegii. Știu cât de stresant trebuie să fie, încheie el.

Încuviințez.

— Juilliard e singurul lucru care mă ține întreg la minte în momentul de față.

Piesa începe să se închege – oarecum. Terrell a avut dreptate cu tobele. Tobele în mod cert o s-o facă mai bună, dar, pe de altă parte, dacă totuși nu e destul de bună?

Îmi ridic ochii la domnul Taylor, care se uită la mine cu un zâmbet pe față. Nu sunt sigur de ce zâmbește.

— Candidezi la Juilliard? întreabă el.

Ceea ce e foarte ciudat, pentru că, nu-i *evident*? El și cu mine am discutat pe îndelete la sfârșitul anului trecut. Numai pentru asta am lucrat.

Nu sunt sigur că pot să răspund acum la asta, sunt atât de confuz. Însă dau încet din cap.

— Fiule… Un hohot de râs țâșnește din gura lui, apoi un altul și apoi râde nestăvilit. Îmi pare rău… doar că… văzându-ți fața… nu mă pot abține, spune el printre hohote, râzând de parcă tocmai i-am spus o glumă foarte bună, plesnindu-și genunchii cu exagerare, practic strigând.

— Fiule, n-ai să te duci la Juilliard.

Se șterge la ochi și eu simt că mă prăbușesc.

Ce dracu’? Știu cât e de greu să ajungi acolo și toate celelalte, dar… Domnul Taylor nu mai seamănă cu domnul Taylor acum. El este cea mai optimistă persoană pe care o știu; ne încurajează pe toți să facem lucrurile pe care vrem să le facem – m-a încurajat pe *mine* de când m-am înscris la muzică.

— Ce? izbutesc să îngaim, cu gâtul arzând. De ce?

El întinde mâna și apasă pe și bemol de pe clapa mea.

— Cei de acolo tind să accepte numai elevii cu rezultate excelente…

— Am numai note maxime, la toate materiile, spun eu.

Își coboară vocea.

— N-am terminat.

Se ridică, dominator, și bagă mâna în buzunarul pantalonilor să-i gri.

— De asemenea, tind să fie foarte stricți în privința frecventării orelor – capitol la care, dacă nu mă înșală memoria, tu stai foarte prost.

Nu zău, ce dracu’?

— Am crezut că elevilor din ultimul an li se permite să facă asta! spun, fără să răsuflu.

— Bineînțeles că pot să facă asta… cu un acord scris din partea unui profesor, spune el, de parcă nu exact asta făcusem.

El îmi acordase permisiunea; a spus că putea face asta; îmi spusese că este în regulă…

— Am-am crezut că aranjaţi dumneavoastră? mă bâlbâi eu.

— Fiule, n-ar trebui să-ţi laşi niciodată soarta pe mâinile altcuiva, spune domnul Taylor, făcând un pas înapoi acum.

Ochii lui, de obicei de un albastru-deschis de cer senin, acum arată cenuşii ca de furtună.

— Dumneavoastră mi-aţi spus că aţi aranjat asta, repet ca un disc stricat.

El mi-a spus că a aranjat asta.

— Mi-aţi spus că era în regulă să vin să exersez ori de câte ori aveam nevoie.

Ridic vocea şi simt cum sunt la un pas să vomit, împroşcându-i costumul.

Domnul Taylor se duce înapoi la pianul său şi îşi plimbă degetele peste clape, scoţând un şuvoi de note puternice, discordante, stridente.

— Asta am făcut. Dar e în regulă, e în regulă…

Bate aerul cu palma, de parcă m-ar mângâia de la distanţă.

— E în regulă să nu te duci la colegiu, e în regulă. Zâmbind mai larg: Nu toţi oamenii sunt făcuţi pentru educaţie superioară. Mai cu seamă cei ca tine. *Cei ca tine* nu au nevoie de o educaţie.

Aş vrea să strig după ajutor, dar, deodată, el se ridică şi se duce la uşă, blocând accesul. Şi, oricum, cine m-ar ajuta?

Domnul Taylor este unul dintre ei.

— De ce? şoptesc eu. De ce faceţi asta?

Faţa domnului Taylor se schimbă, expresia îi e confuză. De parcă răspunsul e atât de evident – doar eu nu-l pot vedea. Se sprijină cu spatele de tocul uşii.

— Pentru că pot.

Se întoarce şi pleacă, iar uşa sălii de muzică se închide în urma lui cu un *bang* ca o detunătură de puşcă.

Mi se pare ireal. *Nu se poate* să fie real. Că domnul Taylor, Jack, Daniel… toţi oamenii ăştia pe care îi cunosc de atâţia ani încearcă să-mi distrugă viaţa. Dar ştiu că este. Că asta se întâmplă.

Îmi strâng lucrurile în rucsac şi ies alergând, coborând scările atât de repede încât aproape că-mi fug treptele de sub picioare şi cad. Sunt îngrozit să dau de domnul Taylor. Sunt îngrozit că toţi mă privesc. Trebuie să plec; trebuie să ies de aici – dar trebuie s-o iau şi pe Chiamaka.

Formez numărul ei, sperând că și-a găsit telefonul între timp.

Căsuța vocală.

O sun din nou. Nimic.

Străbat toată școala, uitându-mă în săli de clasă la întâmplare, în biblioteci, chiar și în toaleta fetelor. Chiamaka nu e nicăieri de găsit. Este probabil la oră. Ar fi trebuit să plecăm mai devreme. Ar fi trebuit să înțeleg despre ce-i vorba, ar fi trebuit să pun piesele cap la cap.

Mă frec la ochi cu violență. *Trebuie să plec. Trebuie să caut ajutor.*

Împing ușile mari, ieșind afară, la aer.

— Hei! Stai pe loc! spune o voce groasă.

Simt țepușe în ceafă. Seamănă cu unul din acele coșmaruri pe care le aveam când eram mai mic, în care eram captiv într-un fel de celulă, urlând după ajutor, dar nimeni nu auzea strigătele mele imploratoare acoperite de râsul monstrului demonic din coșmar.

Alerg cât pot de repede spre porțile negre, apăsând pe butonul de *exit* de lângă trepte.

Trebuie să ies de aici.

Porțile încep să se deschidă, scrâșnind încet, dar deodată se opresc.

Îmi vine să urlu, trebuie să fug.

Mă împiedic, mă uit înapoi la directorul Ward care ține o telecomandă în degetele-i noduroase. Mă uit la deschizătura dintre porți; e îngustă, dar o să reușesc. Sar prin ea exact când porțile încep să se închidă, trăgând rucsacul după mine în timp ce metalul se îmbină cu un zăngănit.

Mai întorc capul o ultimă oară. Ward e în capul scării, privindu-mă fără expresie.

Face un pas înainte și-mi sare inima; o rup la fugă și fug, și tot fug.

30.

CHIAMAKA

Luni

E ciudat să fiu aici, în clasă, luând notițe ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Privirile îmi dau mâncărimi pe ceafă și apăs vârful pixului pe

pagină, strângându-l feroce între degete, în timp ce cuvintele profesorului trec peste capul meu.

Bat cu piciorul în scaun, aşteptând disperată să sune de ieşire.

Se sună.

Îmi iau lucrurile pe când vocile se amestecă şi se suprapun cu soneria, scaunele râcâie podeaua, mesele se mişcă, iar elevii încep să iasă din clasă. Aud semnalele sonore a câtorva mesaje text, dar am ieşit deja pe uşă, cu capul în jos, trecând valvârtej pe hol spre Biblioteca Morgan. Trebuie să-l întâlnesc pe Devon şi să-i arăt ceva ce am văzut în bibliotecă duminică, înainte s-o văd pe *ea* – şi sunt disperată să-mi găsesc telefonul.

Deschid uşile de la Morgan, care scârţâie puternic. Inima îmi bate repede când se închid în urma mea, izolându-mă de gălăgia de afară. Mă uit roată prin sală, mă aplec şi mă uit pe sub mesele unde am stat seara trecută. Zăresc carcasa argintie a telefonului meu şi oftez de uşurare.

— Mulţumesc Domnului, murmur şi întind mâna să-l iau.

Surprinzător, încă n-a murit, dar am o mie şi unu de mesaje de la Devon şi unul de la Belle.

Îmi pare rău că nu pot fi azi cu tine, o să-mi lipseşti, totuşi x – B

Zâmbesc cu ochii la mesaj.

Şcoala e oribilă fără tine, fă-te mai repede bine ca să am faţa ta la care să mă pot uita când mă simt deprimată x – C

Ha, o să-ncerc x – B

Mă mai uit la mesaje câteva clipe, după care bag telefonul în buzunar. Mi se pare că Belle e singurul lucru bun în viaţa mea de acum. Sunt speriată că Asul o să-mi strice şi bucuria asta, cumva.

Rafturile sunt pline cu toate cărţile cunoscute vreodată de omenire – şi nu este o exagerare. Am citit odată că Niveus primeşte câte un exemplar din toate cărţile publicate în ţară, ceea ce e impresionant, recunosc. Ochii îmi cad pe cărţile de pe rândul de jos.

Secţiunea asta din bibliotecă e pustie. Nu e nimeni la computere. Mă uit lung la computerul 17. Se uită şi el la mine… ai zice că dintr-o clipă într-

alta o să se preschimbe în faţa aceea, o să mă doboare la podea, o să-şi ridice masca îngrozitoare şi o să-mi zâmbească.

Un chicotit îmi distrage atenţia, faţa luându-mi foc când aud sunetul familiar pe care îl fac două persoane care se sărută. Înaintez încet, ca perechea să nu-mi simtă prezenţa, îngenunchind, întind mâna spre unul dintre anuare – 1965 – şi mă aşez pe podea, lângă rafturi, plimbându-mi degetele peste cotorul tare, bleumarin, ce contrastează puternic cu roşul steagului de la bază. Steagul confederat.

Îmi ridic ochii la peretele cu fotografii ciudate, sute de feţe albe privindu-mă. Şi, pe alocuri, câte o faţă neagră se uită în gol, lipsită de expresie, cu părul chinuit să stea drept ca al meu. Feţele negrilor nu sunt mereu în fotografii. Cum era de aşteptat. Cele mai multe şcoli *bune* n-au lăsat oamenii care arată ca mine înăuntru, iar când au făcut-o, n-au fost mulţi dintre noi. Nu-mi pot închipui ce viaţă a fost pentru ei, având protestatarii la porţile şcolii în fiecare zi, părinţii celorlalţi copii plângându-se de existenţa lor acolo. De parcă ar fi fost nişte criminali periculoşi, doar pentru că pielea lor era ciocolatie şi nu crem.

Mă uit cu atenţie la toţi, urmărindu-le feţele în fiecare fotografie.

Stai puţin…

Ochii mei cercetează insistent fotografiile, bubuitul din cutia mea toracică accentuându-mi nervozitatea.

1965… 1975… 1985… Elevii negri… toţi au… dispărut. În ultimul lor an.

Deschizând anuarul, caut chipurile lor negre, aterizând, în cele din urmă, pe o secţiune intitulată „Tabăra Aşilor 1965”. „O sută de ani mai târziu, suntem mândri de a ne ridica la înălţimea moştenirii strămoşilor noştri”, citesc eu. O sută de ani înainte ar însemna 1865… sfârşitul Războiului Civil. Războiul care a precedat abolirea sclaviei.

Cu inima gonindu-mi nebuneşte, studiez fotografia mare a bărbaţilor îmbrăcaţi în vechile uniforme Niveus care se uită la mine. În fiecare mână ţin aceeaşi carte de joc: asul de pică.

Un fior rece îmi străbate şira spinării. Mă uit lung la fiecare personaj, oprindu-mă când identific o faţă cunoscută, a unui elev care rânjeşte la mine în colţul paginii. Păr gras – negru ca noaptea – pieptănat lins pe spate, faţa uscăţivă, şi degete lungi şi noduroase, strânse în jurul aceleiaşi cărţi de joc.

Seamănă cu…

Directorul Ward?

Dar nu se poate…
Îmi scot telefonul, să-i scriu lui Devon.

Hello?

Ar fi bine să vii.

Devon, nu-i momentul să mă eviţi.

Mai ai zece minute să-ţi faci apariţia, până nu mă înfurii foarte tare.

Mă pregătesc să-i mai scriu o amenințare, când simt că telefonul vibrează.
O notificare de la Facebook.

[Belle Robinson a postat o nouă fotografie]

Este un salt pe spate al ei într-un lac oarecare cu un crocodil prins accidental în cadru. Îmi place, dau să comentez, dar mă opresc când tocmai apare un comentariu de la o anume Martha Robinson: *Din crocodilul ăla ar fi ieșit o poșetă drăguță.*
Dau click pe profilul Marthei. Pagina se încarcă greu, întâi apărând informațiile despre ea. Este cu vreo câțiva ani mai mare decât noi și noi două avem doi prieteni comuni: *Jamie Fitzjohn* și *Belle Robinson.*
Belle pomenește foarte rar despre familia ei, dar, pe de altă parte, eu nu i-am vorbit niciodată despre ai mei – deși cel puțin ea a făcut cunoștință cu ei.
O parte din mine se întreabă dacă Belle crede că nu sunt genul de persoană pe care o aduci să-ți cunoască familia. Jamie în mod clar a întâlnit-o pe Martha. Părinții întotdeauna îl plac, inclusiv ai mei. Ca și mine, părinții nu pot vedea dincolo de fațada lui; nu pot vedea că farmecul lui e fabricat și dedesubt zace o persoană cu adevărat îngrozitoare.
Dau refresh paginii, dorind să inspectez ceva mai mult. Martha trebuie să fie sora lui Belle.
Pagina în sfârșit se încarcă și apare prima fotografie, după care celelalte apar, una după alta.

Păr blond. E un cutremur în creierul meu.
Piele albă. Și o durere sfâșietoare în stomacul meu.
Țipătul ei pătrunzător. Și o amorțeală în mâini.
Atât de mult sânge.

31.

DEVON

Luni

Stau pe patul lui Terrell, cu pieptul arzând, în timp ce el se uită lung la mine.

— Stai așa, ca să înțeleg bine.

Terrell are o expresie de savant nebun pe față.

— La fiecare zece ani, tu crezi că ei au primit doi elevi negri, i-au lăsat să se acomodeze, apoi le-au tras clapa și au încercat să le distrugă viețile?

Încuviințez din cap.

— Și cine e Asul?

— O grămadă de oameni de la școală – elevi… am văzut o listă cu nume – nume pe care le cunosc.

Amintindu-mi de numele lui Jack, simt dureri ascuțite în tot corpul.

— Și cred că și profesorii sunt implicați.

Râsul domnului Taylor răsună găunos în memorie. Încă sunt furios.

— Cu toții par să aibă sarcini de îndeplinit. Și o să facă asta până când n-o să avem de ales și abandonăm școala, bănuiesc, cu viitorul ruinat sau, eu știu… mai rău.

— La naiba!

Terrell se ridică de pe pat și se așază în fața ecranului vechi și prăpădit al computerului său.

— Ți-ai căutat vreodată școala? întreabă el, tastând *Niveus* în motorul de căutare.

Ridicol stă pe masă, lângă mouse, uitându-se urât la mine de parcă i-aș fi invadat spațiul personal. Poate c-am făcut-o.

— Păi, da, mă rog, când m-a înscris mama pentru bursă, dar nu serios.

— Știai că *niveus* înseamnă „alb” în latină?

Clatin din cap; bineînțeles, ce altceva putea să însemne?

Terrell tastează *Academia Privată Niveus* de data asta.

— Oamenii ăștia sunt alunecoși ca dracu’, dar nu chiar atât de alunecoși, spune el, cu vocea scăzută, în timp ce se concentrează asupra ecranului. E aproape ca și când ar vrea să găsești chestiile astea. Ca și când ar fi mândri de ele. Vreau să spun, chiar aici spune că școala a fost fondată de unii dintre cei mai mari susținători ai sclaviei – proprietari de plantații cunoscute, negustori și bancheri care finanțau operațiile. E totul aici, nu trebuie să cauți prea adânc.

Capul mi se învârte și privesc în gol, șocul împiedicându-mă să procesez totul. Terrell continuă să citească despre fondatorii școlii, dar eu îmi închid ochii, gândindu-mă la banii pe care i-a băgat mama în școala asta, doar ca să o duc eu până la capăt. Totul pentru nimic. Ne-am chinuit în fiecare zi, în fiecare afurisită de zi, și n-o să însemne nimic.

— Von.

Ridic brusc capul și mă uit la Terrell.

— Hmm?

— Școala a fost fondată în 1717. Nu e mai mult decât o coincidență că ei s-au folosit de computerul 17 ca să facă toate porcăriile alea?

Da…

Coincidență…

Inima îmi bate repede, în timp ce mă uit la Terrell, care tastează concentrat și rapid, ceea ce-i face părul să salte.

— Terrell, spun eu precaut. De unde știi asta?

El e uită la mine.

— Ce? Că școala a fost fondată în 1717? Scrie chiar aici.

Clatin din cap, cu măruntaiele tremurând, cu mintea tremurând, cu toate cele tremurând.

— De unde știi de computerul 17? Eu nu ți-am spus nimic.

Face o pauză, apoi gropițele apar și ridică din umeri.

— Ba trebuie să-mi fi spus.

N-am făcut-o. Știu sigur că n-am făcut-o.

Dinadins am lăsat deoparte detalii ca acesta. N-am vrut să-l amestec în supraveghere. N-am vrut să pățească ceva.

— Ciudat! Nu-mi amintesc să-ți fi spus.

— Memoria mai joacă și feste din astea ciudate, nu-i așa? zice el după o

lungă pauză, cu vocea un pic șovăitoare.

Singurul mod în care Terrell putea să știe era dacă… dacă este și el implicat. Ca din întâmplare, a apărut exact când a început toată povestea, susținând că mă cunoaște. Poate că a fost plasat să mă supravegheze, de parcă aș fi un șobolan de laborator, plătit de Niveus să pretindă că mă place.

Am fost atât de fraier. Să mă încred într-un necunoscut care, în pofida aparențelor, lucrează probabil pentru Așsi. Fotografiile din toboganul purpuriu. Fotografiile cu mine în afara apartamentului lui Dre. Totul despre Dre. Poate că așa l-a cunoscut și Jack pe Terrell… Poate că lucrează în tandem, încercând să-mi distrugă viața, să-mi facă rău, din indiferent ce motiv.

De ce nu-mi pot aminti de tine, Terrell?

Îmi scot telefonul, încercând să nu-mi trădez panica.

— Se pare că mama are nevoie de mine acasă, mint eu, ceea ce îi atrage atenția.

Mă ridic din patul lui, în același timp se ridică și el de pe scaun.

— Vrei să te conduc? întreabă el.

Mă silesc să zâmbesc, clătinând din cap.

— Cred că am nevoie să fiu singur în clipa asta.

El dă din cap.

— Știi ce vrei să faci în problema Niveus?

Nu spun nimic; nu sunt în stare. Îl văd cum încearcă să înțeleagă subita mea schimbare de dispoziție, uitându-se la mine, fără să clipească, de parcă ar vrea să întrebe ceva.

Eu nu vreau decât să plec, așa că spun:

— Ne vedem, bine?

Ne încrucișăm privirile, expresia lui fiind nedumerită și un pic tristă.

Nu mai am aer și mă răsucesc pe un călcâi, mă grăbesc să plec din camera lui, să cobor scările și să ies pe ușa din față. El strigă după mine, dar nu mă opresc, nu mă întorc, nu ascult. Doar fug – din nou.

♠

Când ajung acasă, o găsesc pe mama lângă aragaz, fierbând cartofi. Se uită la mine, cu ochii plini de dragoste, deschizându-și brațele pentru o îmbrățișare.

Îmi las rucsacul jos, aruncând și hanoracul lui Terrell alături, și mă duc la ea, dându-mi în sfârșit voie să plâng, știind că mama nu e o impostoare ca toți ceilalți.

— Puiule, ce s-a întâmplat? întreabă ea şi nu ştiu ce să-i spun.

Şcoala pentru care ai muncit la trei slujbe ca să mă ţii e incredibil de detracată şi de rasistă.

Nimeni nu m-a întrebat şi pe mine înainte să-mi dea în vileag viaţa în faţa întregii lumi.

Eu şi iubitul meu despre care tu nu ştii ne-am despărţit… Oh, da, şi apropo, mamă, sunt gay şi nu vreau să mă urăşti pentru asta, fiindcă eu te iubesc atât de mult şi n-aş putea trăi ştiind că tu mă urăşti, aşa că te implor să n-o faci.

Asta e tot ce s-a întâmplat; toate lucrurile astea şi alte câteva pe deasupra. Dar nu pot să vorbesc; dacă deschid gura, o să-i spun totul şi ea o să mă urască.

Aşa că plâng numai şi mă agăţ de ea. Clocotul oalei devine mai puternic.

— Vonnie, spune-mi ce s-a întâmplat. Ştii că-mi poţi spune orice, nu-i aşa?

Clatin din cap. Asta zice ea acum, dar nu-i aşa. Dacă aş avea probleme cu o fată, i-aş putea spune totul, dar nu asta.

— Nu vreau să te pierd, mamă.

— Băiete, nu plec nicăieri. Iisus mă ţine vie şi sănătoasă. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Se retrage şi mă forţează să mă uit la ea.

— Urăsc şcoala.

Ce afurisit de eufemism.

— Şi tu munceşti pe brânci ca s-o pot eu duce până la capăt.

Nu pot să respir, nu pot să mă uit la ea.

— O urăsc atât de tare. Toţi se uită de sus la mine, spun lucruri rele despre mine.

Plâng atât de tare că mi se cutremură oasele, mi se zgâlţâie cutia toracică. Nasul mi se înfundă şi mă simt captiv în propriul corp.

— Vonnie, mai ai numai câteva luni… Ar fi trebuit să spui ceva mai demult. Te-aş fi retras, dacă aş fi ştiut că ai fi fost mai fericit în altă parte.

— Abia acum a devenit foarte rău. Nu fac altceva decât să vorbească despre mine.

— Spunând ce? întreabă ea, cu ochii înlăcrimaţi şi îngrijoraţi.

Nu pot s-o fac. Mi-e atât de al dracului de rău. Am ştiut că sunt gay în urmă cu mai mulţi ani. Am ştiut şi am fost în largul meu – dar, în momente ca acesta, când ştiu că viaţa ar putea fi mult mai simplă dacă n-ar fi

sexualitatea mea, îmi doresc să nu mă fi născut cu povara asta.

— Știi un băiat pe nume Terrell? o întreb, pentru că nu vreau să-i spun mamei că zvonurile amănunțite despre viața mea sexuală cu un băiat bogat de la școală și cu dealerul cu care ea îmi atrăsese atenția să nu mă împrietenesc sunt adevărate.

Nu vreau să-i frâng inima, să-i provoc durere.

Mama pare șocată.

— Ți-aduci aminte de Terrell? întreabă ea.

Mama îl cunoaște pe Terrell?

— Eu… știu cine e, dar nu-mi pot aduce aminte de el.

Ea se întoarce cu spatele, închide aragazul, după care se duce în zona noastră de luat masa și se așază pe unul dintre șezlongurile de grădină. Eu rămân pe loc.

Mama se uită la mine. Drept la mine.

— Am vrut să te las să îmi mărturisești sexualitatea când o să te simți tu pregătit. După incidentul Terrell, nu ți-ai putut aminti, iar eu nu voiam să deschid subiectul.

Sexualitatea mea?

Mă reped la găleata de gunoi din colț și vomit. Corpul meu în sfârșit găsește cale liberă să facă ceea ce amenințase să facă tot timpul ăsta. Vomit numai apă; n-am mâncat nimic astăzi. Șezlongul de grădină scrâșnește și mama e lângă mine, frecându-mă pe spate, fără încetare.

Nu pot să sufăr sentimentul ăsta. Ce își amintește ea și eu nu pot să-mi amintesc?

— Nu e nevoie să vorbim dacă nu ești pregătit, Von.

Clatin din cap.

Acum știe toată lumea. Nu mai e cale de întoarcere.

Lacrimile mi se amestecă pe față cu mucii când mă îndoi de la mijloc, clătinându-mă deasupra gunoiului, încercând să respir.

— Sunt gay, spun eu gâtuit, pumnale înfigându-se în măruntaiele mele, sfâșiindu-mi întreaga făptură.

Nu sunt sigur dacă a fost îndeajuns de tare să m-audă.

— Da, știu, spune ea.

Simt un val trecând peste mine. Nu sunt sigur dacă e ușurare. Și mai multe lacrimi se amestecă scârbos cu mucii, întind mâinile spre masa de lângă găleata de gunoi după șervețele, dar îmi dă mama câteva.

Îmi șterg fața cu violență.

— Mamă, ce s-a întâmplat cu Terrell? De ce nu… nu pot să-mi aduc aminte de el? întreb eu.

Gâtul îmi e uscat și mă ustură. Mă întorc cu fața la ea. Ea îmi ocolește privirea, se duce la frigider, scoate o sticlă de apă și mi-o întinde.

— Cele mai multe le-am auzit de la Jack.

Mama își șterge fața cu mâinile ei zbârcite și uscate.

— Ce știu sigur este că te-ai dus la școală și te-ai întors ud leoarcă, având un cucui uriaș în frunte și sânge peste tot.

Mi se face pielea ca de găină pe brațe, când îmi străfulgera prin minte imaginea mea înghițit de ape: un băiețel care semăna foarte mult cu Terrell scoțându-mă afară și niște țipete care îmi crapă pereții creierului.

— L-am întrebat pe Jack despre ce s-a întâmplat, de ce erai ud, însângerat, bătut. De obicei nu întreb; știu că nu-ți place, dar erai copilul meu și erai rănit.

Vocea i se frânge la sfârșit, dar se uită la mine, cu ochi dârji, de parcă nu vrea să-și arate slăbiciunea. Până și spatele îi e rigid.

— Jack mi-a spus despre tine și un băiat, Terrell Rosario. Și despre cum v-ați sărutat și ați fost prinși de băieții răi, îmi povestește ea.

Pieptul mi se contractă.

O altă imagine îmi apare, foarte neclară în minte, ca o filmare veche de amatori… Fostul meu teren de joacă din școala generală; fața lui Terrell, părul lui mai scurt, fără codițe, doar cârlionți mărunți.

— Stai… spune Terrell.

Mă întorc spre el, ridicând sprâncenele.

— Ce-i? Trebuie să mă duc acasă, s-o ajut pe mama cu cina.

El se apropie de mine, aruncând precaut ocheade în jur.

— Mai ții minte cum mi-ai spus că uneori te gândești la băieți – la cum ar fi să-i ții de mână?

Întinde mâna și își împletește degetele cu ale mele.

— Să-i ții în brațe.

Vine mai aproape și mi se oprește răsuflarea, inima mi se poticnește.

— Să-i săruți… Voiam doar să-ți spun că asta fac și eu. Mă gândesc cum ar fi să fac asta cu tine. Tot timpul, încheie el.

— Am plâns și m-am rugat pentru tine, Von.

Vocea mamei îmi spulberă amintirea, rola de film din caseta video desfășurându-se în mintea mea.

— M-am rugat să fii bine, continuă ea. Dar știam cartierul ăsta și știam că școala aia era prea veninoasă, mai ales dacă era adevărat ceea ce povestise Jack. După aceea, tu n-ai vrut să vorbești despre asta, te-ai ascuns în camera ta și, în cele din urmă, am presupus că ai uitat… că ți-ai blocat memoria.

Într-adevăr am uitat.

Ea îmi șterge fața. Îmi șterge lacrimile, mucii și orice altceva lipicios.

— Nu-ți pasă că sunt gay? întreb, pentru că ăsta fusese lucrul care mă înfricoșase cel mai tare.

Mă simt un pic amețit când ea clatină din cap.

— Nu lua droguri, stai departe de necazuri, învață bine la școală, întâlnește-te cu cine îți place. Sunt singurele lucruri pe care ți le-am spus vreodată.

Plâng din nou, corpul zvâcnindu-mi înainte, în vreme ce lacrimile șiroiesc. Mama mă prinde în brațele ei. Nu m-am gândit niciodată că această conversație ar putea avea loc astfel.

— Te iubesc atât de mult, tot ce vreau e să fii fericit, spune ea domol.

Și tu, mamă. Vreau să fii foarte fericită.

♠

Îmi verific mesajele de pe telefon când sunt în camera mea, după ce am stat cu mama un timp care mi s-a părut ore în șir. Sunt așezat pe pat cu frații mei, care se uită la un desen animat și se ciondănesc. Palmele și strigătele lor mă deranjează.

Ți-am verificat mesajele în timp ce dormeai, așa am aflat despre computerul 17. Îmi pare rău, voiam doar să te ajut. – T

E în regulă.

Nu știu dacă e în regulă, dar nu sunt sigur că mai pot avea încredere în el sau că măcar scuza asta e adevărată, însă sunt prea obosit ca să mă supăr pe el. De altfel, el e singurul meu prieten în clipa asta.

Îmi cer iertare din nou. – T

Amintirea noastră pe terenul de joacă de la gimnaziu se derulează la nesfârșit în mintea mea, apoi amintirea sărutului nostru, cât de plăcut a fost.

Terrell ținându-mi fața în mâini și sărutându-mă, sărutându-mă de parcă sărutul ar fi fost un lucru bun… Urmat de durerea orbitoare din creierul meu care nu-mi îngăduie nici măcar să-mi amintesc pe deplin. Dar le văd pumnii, le aud răcnetele. Și știu în clipa aceea că să fiu sărutat e un lucru rău, foarte rău. Mă simt murdar. Ei m-au făcut să mă simt al dracului de murdar.

Și apoi sunt pe plajă, nisipul intrându-mi în bascheți, valurile chemându-mă. Apa izbindu-se violent, cu brațele larg deschise. Marea e atât de perfectă pentru mine, mă face să mă simt împăcat – dar nu e nimic de genul ăsta, nici pe departe. E haotică, înghite vieți și oameni. Valurile țipă, lovesc, bat nisipul fără milă, de parcă nisipul ar fi o grozăvie. Și chiar dacă marea e monstrul, eu sunt atras în haosul ei. Am crescut în ăsta. În haosul ăsta. E tot ce cunosc.

Tata și greșeala lui majoră, mama și greșelile ei – cu partenerii ei de viață dificili, abuzivi, care ne părăseau de îndată ce hainele ei crăpau pe pântecele umflat – până la mine și greșelile mele. Greșelile mele de fiecare zi.

Și, astfel, am pășit în mare, am lăsat-o să mă tragă la ea. Să-mi dea acea bine cunoscută îmbrățișare familială greșită.

Telefonul meu scoate un *ding* sonor și apare numele Chiamakăi.

Unde ești? – C

Ies din ecranul de conversație dintre mine și Terrell și intru pe al Chiamakăi. Am atât de multe mesaje de la ea.

Frații mei mă înghiontesc, fiindcă au început să se lupte.

— Dacă nu vă potoliți, vă spun mamei și-o să vă tăbăcească fundurile la amândoi, îi amenință eu și imediat se opresc, ca întotdeauna.

Mama nici măcar nu e o persoană înfricoșătoare; când eram copil, rareori a ridicat mâna la mine, iar pe ei nu i-a bătut niciodată. Dar mama are privirea aceea care te face să crezi că ți-ar putea învineți fundul fără ezitare.

Mă concentrez din nou la Chiamaka, răspunzându-i la mesaj.

Am plecat mai devreme de la școală, am încercat să te sun dar n-ai răspuns. – D

Pentru că mi-am pierdut telefonul în Morgan aseară și l-am recuperat abia azi la prânz.

Oricum, am aflat care e legătura dintre fata pe care am văzut-o ieri, As și Niveus. O să-ți trimit o adresă. Vino aici. Trebuie să fac ceva. Și trebuie să vorbim. – C

A fost o zi grea și, să fiu sincer, n-am energia să vorbesc despre asta sau despre orice altceva în clipa de față, dar bănuiesc că n-am de ales. Nu mai e timp de pierdut. Și vreau să aflu despre jocurile din realitatea astea dementă, cum se leagă între ele toate lucrurile.

Să înțeleg ce se petrece e singura cale să le opresc.

Bine. – D

Îi trimit mesajul uitând s-o întreb când vrea să vin. Încep să-i tastez din nou, dar sunt întrerupt de bâzâitul telefonului, urmat de un ton de mesaj care îmi face inima să tresară și mintea să se încâlcească.

Clopoței de vânt.

32.

CHIAMAKA

Luni

Mă duc valvârtej până la Belle acasă după școală, chiulind de la detenție. Nimic nu mai contează acum, nici școala, nici detenția. Am terminat, am abandonat neoficial școala; nu mă pot întoarce la Niveus, nu după ceea ce am descoperit astăzi. Asta au vrut, ca noi să abandonăm – să dispărem. Habar n-am ce înseamnă asta pentru viitorul meu, pentru colegiu, dar trebuie să ne ocupăm de As… de Niveus, acum.

Fața și pieptul îmi sunt încordate de la plânsul de mai devreme, când ajung să bat la ușa lui Belle.

Răspunde ea, dăruindu-mi un zâmbet larg și arătând un pic nedumerită de prezența mea neanunțată. Nu mă ostenesc să-i zâmbesc, la rândul meu, pentru că nu sunt aici să zâmbesc sau să râd la glumele ei, nici să văd vreo comedie romantică și să mă prefac.

Sunt aici pentru răspunsuri.

— Hei, bună, n-am ştiut că vii… Aş fi făcut un pic de ordine, spune Belle, încă puţin înfundată.

Observ că poartă pijama roz de mătase şi arată chiar rău. Cel puţin n-a minţit despre boala ei. Străbatem vestibulul şi intrăm în bucătărie. A ei e mai mare decât a mea, cu marmură albă peste tot şi numai ustensile high-tech. Mi-amintesc că tata se plângea de bucătăriile din ziua de azi, de cât de tehnologizate sunt. *Nu mai poţi deschide niciun frigider normal,* spune el mereu. Ceea ce este o exagerare – vreau să spun, dacă vrea să deschidă frigiderul, ar putea oricând să-şi cumpere un model din acela pe care probabil îl are Richards.

— O să-ţi pun câteva întrebări şi vreau adevărul, încep eu.

Ea îmi oferă un scaun să iau loc, dar rămân în picioare.

Belle se uită la mine, apoi la scaun, şi din nou la mine.

— Ce întrebări?

O spune de parcă habar n-ar avea. Şi aş crede-o, dacă aş mai putea să cred orice îmi mai spune vreodată cineva.

Cum să încep să explic întrebările incoerente care îmi umblă prin cap de aseară? Lucrurile pe care am tot încercat să le leg între ele. Întrebări care m-au pălmuit ţinându-mă trează, mi-au ţinut ochii deschişi, mi-au făcut inima să mi se zbată în piept de mi-l simt învineţit şi dureros; întrebări care mă bântuie ca faţa familiară a unei fete moarte.

— Crezi că…

Mă opresc şi o iau de la capăt.

— Crezi că moartea e permanentă? întreb.

Belle face ochii mari.

— Chiamaka, eşti bine?

— Sunt bine, spun, pufnind pe nas. Răspunde la întrebare.

— Ce întrebare mai e şi asta?

— Una la care mă gândesc neîncetat şi ştiu că pare absurdă – pentru o persoană nevinovată –, dar cred că tu-mi poţi da un răspuns.

Ne uităm una la alta şi remarc că faţa ei e lipsită de expresie şi are ochii înceţoşaţi, dar totul e o prefăcătorie. Nu pot să cred că n-am observat mai înainte.

Nu mai sunt la fel de perspicace ca altă dată…

— O să-ţi spun o poveste pe care sunt sigură că o ştii deja. Acum aproape un an, Jamie şi cu mine eram într-o maşină, venind de la casa de pe

plajă a părinților lui, când am dat peste cineva.

Imaginile, limpezi ca lumina zilei, se perindă prin fața ochilor mei, cum fac întotdeauna, mă izbesc cu capul de bord și noaptea cea mai crâncenă a vieții mele începe din nou.

— Belle, duminică seara m-am dus la școală, am așteptat în Biblioteca Morgan lângă computerul 17 și am pus la podea o fată moartă. O fată pe care am crezut că am accidentat-o și am lăsat-o să sângereze până la moarte, ca un animal. Deci te întreb din nou – vocea îmi tremură, fața mi-e umedă de la lacrimile care îmi pătează pielea – crezi că moartea este permanentă? Sau cadavrele pot să reînvie, să iasă din mormânt și să-și găsească drumul până la Niveus?

Belle stă în fața mea, calmă, cu picioarele încrucișate, de parcă ceea ce i-am spus ar fi totuna cu anunțul că vor fi nori de ploaie sau că ora exactă e cinci și un sfert. Tot corpul mi se zdruncină.

Parchetul scârțâie deasupra și îmi ridic ochii.

— Chiamaka, pot să-ți explic, spune ea, cu voce monotonă.

Nu mai sunt la fel de perspicace ca altă dată, altminteri aș fi descoperit cu ușurință, dincolo de aparențe, o asemenea ticăloasă și mincinoasă, așa cum reușeam înainte.

— Ce să explici? Că nenorocita de *soră-ta* este…

— Chiamaka, te rog…

Îi dau lacrimile.

Problema cu mincinoșii înrăiți e că, dacă nu faci față la viteza lor, e greu să-ți dai seama dacă e ceva adevărat sau nu. Asemănarea cu sora ei e izbitoare. Nu pot să cred că n-am observat mai devreme. Acum, când mă uit la ea, o văd pe Martha.

— De când am văzut-o pe Martha, am construit o mie de teorii fanteziste – învinuindu-l pe Jamie, crezând că îmi pierdeam mințile. Fascinant e că nici măcar o *dată* nu m-am gândit că tu ai avea ceva de-a face cu asta.

Nici măcar o dată.

— Apoi am început să pun lucrurile cap la cap și, sincer, e vina mea că n-am fost mai suspicioasă când ai venit și mi-ai vorbit în prima zi după ore. Așadar, abia când am vorbit cu Richards și el mi-a povestit ce nenorocită de instituție e Niveus, am început să-mi amintesc lucruri, de pildă că e ciudată treaba asta cu tabăra în care atât de mulți dintre voi vă duceți în fiecare vară. Niciodată nu m-am întrebat de ce v-ați duce într-o tabără doar ca să fiți cu aceiași oameni de la școală, dar apoi… apoi am dat peste „Tabăra Așilor”

într-un anuar vechi, iar teoriile mele au început să capete sens. Aveaţi nevoie de o tabără pentru jocurile voastre demente. Aveaţi nevoie de un mijloc – un loc – ca să plănuiţi cum o să-mi distrugeţi viaţa. Pe-a mea şi pe-a lui Devon.

Vocea mi se ridică, spre surprinderea mea. Nu-mi place deloc cât de vulnerabilă mă simt în clipa asta.

— Sărutul meu a fost real, Chiamaka, spune Belle, cu o pauză ca un suspin, despre care acum sunt sigură că e exersată, între *real* şi *Chiamaka.*

Clatin din cap. Cum am putut fi atât de lipsită de judecată? Să-mi îngădui *să plac* pe cineva pe care nici măcar nu-l cunoşteam. Dar, pe de altă parte, pe Jamie crezusem că-l cunosc, dar el îşi arătase adevărata faţă. Sunt amândoi la fel de răi.

— De ce ai făcut-o? întreb.

E o întrebare cu dublu sens. *De ce m-ai sărutat şi tu? De ce n-ai plecat pur şi simplu din sala de clasă şi să nu-mi mai vorbeşti niciodată… să mă scuteşti de durere? Şi, de asemenea, de ce eşti şi tu implicată în asta? Ce e ASTA?*

Belle îşi întoarce privirea.

— Nu-i atât de simplu. Trebuie să-ţi explic totul…

— De ce ai făcut-o, Belle? Care e scopul întregii poveşti? Am teoriile mele, dar nu vreau să cred în ele. Să cred că oamenii pot fi atât de demenţi. Însă, cu toate dovezile, nu prea am de ales. Acum vreau doar să-mi spui: *de ce?*

Parchetul de deasupra scârţâie din nou. „Cine mai e aici?” Inima mi-o ia la goană.

Belle îşi ridică ochii la tavan, ştergându-şi lacrimile.

— N-am avut de ales. E o tradiţie de familie, de zeci de ani. Mama, tata… sora mea. Toţi au mers la Niveus. Toţi sunt implicaţi în… *tradiţiile* academiei, pentru că aşa a făcut familia mea dintotdeauna. Mergem în tabără, învăţăm mai multe despre trecut… şi despre cum viitorul poate arăta exact la fel, dacă îl plănuim cum se cuvine. Părea inofensiv: să-i facem pe doi copii să abandoneze şcoala, să ne vedem de viaţa noastră, să uităm…

Sunt năucită.

Bineînţeles că a avut de ales. Oamenii întotdeauna au de ales.

— …Şi nu e doar Niveus. Sunt locuri prin toată ţara care… care fac asta.

Tot nu se poate uita la mine.

— Ce e „asta”, mai exact? întreb, încercând să par cât se poate de calmă.

Belle e palidă, lacrimile îi şiroiesc pe faţă. Îi urăsc minciunile şi plânsul prefăcut. Nu ea ar trebui să fie cea care plânge aici.

De data asta, scârţâitul se aude dinspre scări. Întorc capul în direcţia lor, încordându-mă de parcă m-aş aştepta să văd apărând o persoană mascată.

— Ei o numesc eugenie socială, se bâlbâie ea.

Cuvintele mă înjunghie în piept.

Eugenie socială.

— N-am vrut să-ţi fac rău, se smiorcăie ea. Eu… De îndată ce am ajuns să te cunosc, am regretat totul. Am vrut să schimb planul, să fac lucrurile mai bune pentru tine, dar sistemul e complicat. Sunt atât de multe persoane implicate.

Mă şterg la ochi.

— O să te bucuri să afli că nu mi-ai făcut rău. Nu mă las rănită de oameni de care nu-mi pasă.

Belle tresare la asta.

— Şi nu-mi puteţi distruge nici viitorul. E în mâinile mele – nu ale liceului Niveus, nu ale vreunuia dintre membrii demenţi ai familiei tale.

Sună la intrare.

— Trebuie să fie maşina mea, zic eu, îndepărtându-mă.

Scaunul ei hârşâie pe podea şi mă prinde strâns de braţ.

Mă întorc cu faţa la ea.

— Dă-mi drumul!

— Te rog, ai încredere în mine.

Ochii ei arată ca două cristale scufundate în otravă albastră, buza de jos îi tremură, genele i se zbat, faţa i se înroşeşte.

O pisică albă stă aşezată în mijlocul scării, uitându-se la scena de jos. Când vede că mă uit la ea, sare înapoi, urcând treptele care scârţâie sub greutatea ei.

Mă uit din nou la Belle.

— Să am încredere în tine? gâfâi eu. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Îmi smulg braţul din strânsoarea ei şi deschid uşa.

Richards stă în faţa uşii, aşteptându-mă. Ochii lui trec peste mine şi se opresc la Belle.

Nu mai vreau să stau nicio clipă aici. Vreau doar să plec şi să n-o mai văd sau să mă mai gândesc la ea niciodată.

— Hai să mergem. Duhoarea de ticăloasă mincinoasă îmi face greaţă.

♠

Când ajungem la mine, mă aştept să nu fie nimeni acasă, cum se întâmplă în cele mai multe zile ale săptămânii, dar, când intrăm, tata e în bucătărie, gătind cina.

— Chiamaka? strigă tata.

— Să aştept aici? întreabă Devon.

Clatin din cap.

— Urmează-mă, îi spun şi strig: Vin imediat, tată!

Intru în bucătărie, unde tata, cu un şorţ legat în talie, amestecă într-o oală.

— Vino şi gustă, spune el, întinzând lingura spre mine.

Mă strâmb.

— Nu mi-e foame.

El ridică o sprânceană şi dă din cap, ducând lingura la gură.

— Mai trebuie sare, murmură el, oprindu-se scurt şi uitându-se peste mine, la Devon.

— Ai venit cu un nou prieten, spune el, părând surprins.

De obicei, nu invit pe nimeni pe la mine. Tata îşi şterge mâinile pe şorţ şi se duce la Devon, care evident se încordează din tot corpul.

Tata întinde mâna şi Devon i-o strânge timid.

— Salut, sunt contul bancar al Chiamakăi, ocazional cunoscut ca tata, spune el cu un zâmbet larg.

Devon pare şi mai stingherit. Umorul tatei e amuzant numai pentru el. Ochelarii îi sunt aburiţi şi arată puţin ca un savant excentric – cu tot aburul ieşind din oale şi celelalte.

— Mă rog… Devon şi cu mine trebuie să lucrăm la un proiect pentru şcoală în seara asta, îi spun eu, apucându-l pe Devon de braţ şi trăgându-l spre scări.

— Bine, doar lasă uşa deschisă, strigă tata în urma noastră.

— Am s-o las! răspund eu, deşi sunt foarte sigură că tata nu are niciun motiv să-şi facă griji.

Urcăm scara în camera mea şi trag uşa după noi, lăsând-o întredeschisă.

— Deci, spun, intrând direct în subiect, când Devon se aşază pe patul meu. Când am fost în bibliotecă, am găsit anuarul promoţiei 1965. Îl ochisem de duminică, pe când ne ascundeam, dar nu avusesem ocazia să-l cercetez… în el e o fotografie: „Tabăra Aşilor”.

Deschid fotografia pe care am făcut-o mai devreme, trântind telefonul în mâinile lui Devon.

El se uită la fotografie, fără să se arate surprins.

Măresc fotografia pe una din fețele tinerilor.

— Nu seamănă cu Ward? întreb.

El își ridică sprâncenele.

— Ei, drăcie…

— Și nu e tot. Am descoperit care e legătura dintre „fata moartă” și restul. E sora unei fete de care am fost apropiată, Belle Robinson, la a cărei casă tocmai am fost. Se pare că toți membrii familiei ei au absolvit la Niveus și sunt implicați în clica Așilor. Cumva, au înscenat accidentul de mașină. Așii s-au organizat să ne distrugă viitorul; să invite doi elevi negri, care păreau extraordinar de promițători, la Niveus și apoi să-i facă praf. Să-i oprească de la a obține rezultatele pe care ar fi trebuit să le obțină.

Devon se uită lung la telefonul meu, cu fața golită de expresie. Parcă nu-i pe de-a întregul aici. Încă mai tremură; nu la fel de tare ca azi-dimineață, dar seamănă cu un chihuahua.

Pocnesc din degete în fața lui.

— Hei, Devon?

Ridică imediat capul, cu ochii tulburi.

— Scuze… Da, e o porcărie, spune el.

E mai mult decât o porcărie. Oamenii ăștia sunt diabolici. Dar îmi dau seama că el a avut o grămadă de revelații în ultimele douăzeci și patru de ore; nu mă pot aștepta să fie cu totul prezent. Nici de mine nu sunt sigură că sunt aici sau că am înțeles într-adevăr totul.

Sunt obosită.

— Ești bine? îl întreb.

El ridică din umeri, întorcând capul și dându-mi telefonul înapoi.

Mă așez lângă el.

— Și eu la fel. Mă simt ca dracu’, răspund eu tăcerii lui.

Stăm câteva minute fără să vorbim. Trebuie să știu care este următoarea mutare de făcut, nu să mă simt blocată.

Am crescut în lumea asta.

Una în care părul meu a fost bătut cu palma, smucit, batjocorit, arătat cu degetul, interzis în regulamentul școlar. Și atunci mi l-am îndreptat ca să mă conformez, ca să mă asigur că nu mai eram înghiontită sau mângâiată ca un animal de companie.

Am luat note ca să par deșteaptă, pentru că o parte din mine se simte totdeauna proastă în preajma lor. Am obținut respectul, m-am purtat *cum se*

cuvine, am crezut că-mi merge bine. M-am gândit că o să intru la Yale fără nicio problemă.

Problemă.

Indiferent ce-aș face, indiferent cât mi-aș îndrepta părul care mi se încrețește pe cap, indiferent cât aș învăța, întotdeauna o să fiu *altfel* pentru ei. Nu îndeajuns de bună pentru locul ăsta pe care am încercat să-l numesc casa mea toată viața.

Pot „îndrepta” sucelile părului meu, dar nu și sucelile din tot sistemul ăsta care ne urăște pe Devon și pe mine și pe oricine arată ca noi.

Un suspin mă smulge din gândurile mele și arunc o privire la Devon. El încearcă să-și ascundă fața, dar îl văd ștergându-și ochii cu mâneca hanoracului cu extraterestru.

Plânge.

Mă prefac că nu observ și aștept până ce nu mai e atât de evident înainte să vorbesc din nou.

— Hai să stăm de vorbă mâine, când suntem amândoi odihniți. E prea mult pentru azi. Ne putem întâlni de dimineață, să ne gândim la o strategie, ca să-i facem pe oamenii ăștia să-și dea seama că n-o să ne lăsăm deraiați.

Se uită la mine cu ochii cețoși:

— Ce vrei să spui?

— N-am ajuns până aici doar ca să lăsăm totul baltă, nu-i așa? Nu-i putem lăsa să câștige, așa că mâine-dimineață o să ne întâlnim și o să ne putem gândi la niște moduri prin care să-i învingem. Niciunul dintre noi nu judecă limpede în seara asta, spun eu.

El dă din cap, încet.

— Ne-am putea întâlni pe la prânz? Trebuie să fiu undeva dimineață.

Nu-mi vine să cred.

— E mai important decât Așii? întreb.

— Trebuie să văd un prieten, mâine, spune el, ridicându-se în picioare.

Mă ridic și eu.

— Bine, ne întâlnim la prânz… Vin eu la tine acasă?

— Bine.

Eu voiam doar să fiu politicoasă; am auzit despre cartierul în care locuiește el. Nu-i un loc prin care să fi trecut vreodată, nici nu vreau să-l vizitez. Sperasem că va spune nu.

Coborâm și Devon bolborosește un la revedere și pleacă.

— Prietenul tău a plecat deja? întreabă tata când intru în sufragerie.

Tata citește o carte și mănâncă un bol de supă, cu ochelarii pe vârful nasului.

Încuviințez din cap.

— Da, nu se simțea bine, așa că o să ne întâlnim mâine, zic eu, gândindu-mă la cât de epuizat arăta Devon.

— Este totul în regulă la școală? întreabă tata, dând pagina.

Mi-aș dori ca părinții să nu mai pună întrebarea asta tot timpul. Mai ales când adevărul i-ar putea răni și i-ar putea face să te urască. Dacă eu i-aș spune: „Nu, școala este groaznică. De fapt, nu cred că mă mai întorc acolo, pentru că toți sunt rasiști și mă urăsc, tată”, el n-ar putea pricepe. N-ar înțelege nimic din ce i-aș povesti, pentru că nu e ceva cu care s-a confruntat vreodată. Tot ce-ar înțelege ar fi că am fost acuzată de furt, de crimă și de desfrânare cu băieți la întâmplare. Și ar crede că sunt dezgustătoare. Deja mă urăsc eu destul pentru amândoi.

De altfel, chiar dacă i-aș spune totul, știu că n-ar face nimic. Tata n-a putut nici măcar să mă apere când familia lui îmi spunea lucruri rasiste pe când eram copil. Doar se uita în tăcere cum bunica râdea de mine și de felul în care arătam. N-a spus nimic când familia lui n-a mai vrut ca mama și cu mine să venim în vizită. De ce m-ar apăra acum?

Așa că spun:

— Școala e grozavă, tată.

Și apoi îi mai spun o minciună – că sunt obosită – și mă duc în camera mea. Încerc să dorm.

Dar o văd numai pe ea.

Imagini cu Martha pe pământ, după ce am lovit-o cu mașina. Secvențe de vis… sau poate de memorie… cu mine beată, nimerind într-o cameră, muzica de la petrecere în fundal. Încep să intru în panică, pentru că văd păpușile alea mici și blonde, însângerate, peste tot și apoi văd o persoană, iar când se întoarce spre mine, e *ea*.

Țip, dar nu mă poate auzi nimeni. Plâng, nu mă pot opri din plâns. Muzica e asurzitoare. Îmi pot vedea reflexia în oglinda din spatele ei, rochia mea argintie scânteind în camera întunecată, cu bretelele atârnând căzute de pe umeri. Arăt vraiște.

Sunt vraiște.

Țip, dar nu mă poate auzi nimeni.

Țip atât de tare, dar nimeni nu mă poate ajuta.

Timp de un an, subconștientul m-a torturat cu o noapte traumatică, însă

una care nu a fost reală. N-am fost în stare să dorm cum trebuie şi nimic din toate acestea nu fusese real. Oamenii pe care îi ştiam, oamenii în care avusesem încredere, mă făcuseră să cred că îmi pierdeam minţile. Mă simt furioasă şi rătăcită. Cum te debarasezi de o amintire falsă?

Creierul meu încă nu se poate desprinde, s-o vadă în orice alt fel, numai real nu.

Noaptea, când lumea se întunecă, în ciuda a tot ce am aflat, secvenţa neclară de vis/amintire a nopţii aceleia din casa lui Jamie, petrecerea pe care a dat-o el în penultimul an, începe din nou.

33.

DEVON

Marţi

Prima oară când am fost la o închisoare s-a întâmplat când aveam zece ani.

Mi-amintesc data exactă: 9 septembrie.

Chiar dacă închisoarea era mohorâtă, întunecată şi cenuşie, eram încântat să fiu acolo. Nu cred că în istoria vieții pe pământ a mai fost vreodată cineva încântat de o închisoare. Dar eu am fost. Mi-era dor de tata şi, după doi ani, a acceptat în sfârşit să stea de vorbă cu mine. Înainte de asta, îi refuzase mamei cererea de a ne lăsă să-l vedem. Iar de data asta a fost mama cea care a refuzat cererea lui de a-l vizita. M-a însoţit tot drumul până la închisoare, dar n-a vrut să intre.

El arăta diferit faţă de ultima oară când îl văzusem eu. În primul rând, pentru că purta uniformă. Era strălucitor de albă pe pielea lui neagră. Îşi lăsase să-i crească barba şi părul. Stătea cu bărbia sprijinită pe mâinile încrucişate şi, în spatele peretelui de sticlă, părea atât de distant. Îmi aduc aminte că m-am holbat o vreme la el, încremenit, nu mai ştiu de ce, dar speriat.

În cele din urmă, mi-am adunat curajul să înaintez, târşâit, în bascheţii prea mari pentru mine – mama întotdeauna îi cumpăra cu câteva numere mai mari ca să mi se potrivească şi în anii următori. M-am aşezat în faţa lui

și el, în sfârșit, a ridicat privirea, de parcă n-ar fi simțit că am venit decât abia atunci. Mi-a făcut semn din cap și, urmărind direcția, am descoperit receptorul cenușiu, observând că era unul și de partea mea.

El îl ridică pe al lui.

Îl ridic și eu pe al meu.

— Salut, fiule.

Vocea lui răgușită îmi dă fiori pe șira spinării. Nu l-am mai auzit vorbind de doi ani.

— Bună, tată, spun.

El zâmbește și ochii i se încrețesc la colțuri că ai bătrânilor. Tata nu e chiar atât de bătrân, are numai treizeci și doi de ani, și înainte arăta de vârsta lui. Cu siguranță, arată mai bătrân acum, totuși, cu fire albe în cornrows și riduri pe frunte.

— Ce face mama ta?

— Bine. Muncește ca ajutor de bucătăreasă la școală, așa că o văd tot timpul și îmi dă porții în plus, îi spun eu.

Când oamenii l-au luat pe tata, n-am putut mânca zile în șir fără să simt greață, dar pofta de mâncare mi-a revenit și sunt atât de bucuros că mama îmi dă mai multe paste decât oricui altcuiva.

El își freacă palma de față și cască puțin.

— Ești obosit, tată? întreb.

Ochii îi sunt cam roșii, că ai mamei când e obosită.

— Da, dar o să dorm pe săturate în noaptea asta, îmi spune el. Se uită la mine prin sticlă. Tu cum ești?

Ridic din umeri; nu m-a întrebat asta niciodată în viața mea.

— Nu știu.

Tata zâmbește.

— Ba da, știi. Spune-mi ce vrei să-mi spui.

Nu prea știu exact cum. E ceva pe care nici eu nu-l înțeleg pe deplin.

— Băieții din clasa mea vorbesc mereu despre toate fetele pe care le plac. Le tot invită să iasă în oraș, vorbesc mereu despre asta.

Mă opresc puțin ca să văd dacă mă mai ascultă.

Tata dă din cap, iar eu continui:

— Dar eu nu mă gândesc la fete în felul ăsta. Nu vreau să ies cu ele în oraș sau să le sărut.

Tata dă din nou din cap, după care se uită puțin în tavan și-apoi își

coboară privirea la mine.

— Eu aveam unsprezece ani când am început să ies cu fetele. Ia timp, nu-ți face griji; o să fii un seducător ca mine mai repede decât crezi. Ți-am spus cum ne-am combinat, mama ta și cu mine?

Clatin din cap, deși mama mi-a spus deja propria versiune a poveștii. Vreau s-o aud și de la el. Poveștile sunt mai mișto când auzi cum a trăit-o fiecare.

El scoate un ah, *apoi spune:*

— Ne-am cunoscut în liceu, în ultimul an. Mi-a luat doi ani până s-o observ. Eram ocupat cu muzica mea, dar când, în sfârșit, mi-am lăsat saxofonul jos, am zărit-o și am știut imediat că ea era perechea pentru mine. Ne-am sărutat, te-am avut pe tine și ne-am căsătorit. Deci, vezi tu, abia când am fost mult mai în vârstă m-am așezat la casa mea cu o fată. Să nu-ți faci griji din pricina asta, fiule. Fata perfectă pentru tine te așteaptă s-o zărești.

Dau din cap, simțindu-mă un pic mai bine. E doar o chestiune de timp.

— Tată, când ieși din locul ăsta? Trebuie să vii acasă. Mama e tristă fără tine.

Tata se uită în jos acum și tace. Aproape cred că e ceva în neregulă cu linia, dar îl aud respirând.

— Eu… ăăă… își freacă din nou fața. Am făcut ceva care statului nu i-a plăcut – ceva ce nu regret – un bărbat adevărat nu regretă niciodată, auzi?

Încuviințez din cap.

— Federalii nu sunt de acord cu genul ăsta de lucruri, așa că iată-mă aici. E important să preiei controlul în ceea ce contează. Dar nu-ți bate capul cu asta și nici cu faptul că eu sunt aici, bine?

Dau încet din cap, nu prea sigur de ceea ce vrea să spună. Mama refuză să-mi explice. Tata se uită la mine cu o expresie care mă face să simt că nimic nu e bine și că el mi-o ascunde. Aș vrea să-i spun despre visurile mele cu el venind acasă, cu noi fiind iarăși o familie, dar nu cred că vrea să audă asta. De altfel, nici n-am fost cu adevărat o familie, în primul rând. Tata nu era niciodată acasă.

— Ascultă, Von, mă bucur c-ai venit, spune el.

Asta mă umple ca pe unul din baloanele cu heliu în formă de personaje din desene animate, care se vând la mall, umflate și strălucitoare. Dau să-i spun că mă bucur că m-a invitat, dar nu pare să-și fi terminat vorba și nu

vreau să fiu nepoliticos sau mai știu eu cum.

— Dar nu vreau să mai vii pe aici niciodată. Nu mai vreau să te văd după ziua de azi, spune el.

Balonul se sparge, sfărâmând totul.

Ce? De ce nu vrea să mă vadă?

— De ce? întreb, exact când linia telefonică se închide.

Un gardian îl bate pe umăr, făcându-i semn să se ridice, dar inima mea bate atât de repede. Trebuie să aflu de ce; trebuie să-l conving să mă lase să mai vin și altă dată.

— Tată! țip, dar el este deja în picioare, uitându-se prin mine de parcă n-aș mai fi acolo.

Apoi se întoarce și pleacă. Prin ușa verde care, în spatele lui, se trântește și se închide.

Rămân cu ochii pironiți la ușă, așteptând ca el să vină fuga înapoi și să-mi spună că a glumit.

Am crezut că o să fie ca într-unul dintre filmele alea în care, în ultimul minut, finalul e fericit: oamenii se întorc unul la altul și nimeni nu plânge. Filmele alea în care familia – doi părinți, trei copii și un câine – merge împreună la plajă. Doar pentru distracție, bălăcindu-se prin apa care parcă îi îmbrățișează așa cum numai părinții o fac.

Tata nu m-a îmbrățișat niciodată înainte.

Lacrimile se adună grele pe genele mele, împovărându-le, silindu-mă să clipesc, le las să-mi scape. Inima îmi gonește nebunește și mă simt un pic amețit.

Închid ochii strâns.

Îmi închipui marea. Valurile spărgându-se, dar nu violent, ci plăcut, de parcă fac gălăgie intenționat. Pășesc spre mare, îngenunchez, o ating, îmi umplu plămânii cu sarea ei, apoi mă întind pe jos și o las să mă poarte cu ea, să mă îmbrățișeze.

Inima mi se oprește din goană. Sunt din nou liniștit, dar refuz să deschid ochii. Am memorat drumul de la intrare până aici. Nu mai vreau să văd locul ăsta din nou; nu mai sunt încântat.

Așa că ies, cu ochii închiși, alergând cu o mână pe lângă perete, în timp ce valurile mă trag spre ele.

O sonerie mă smulge din amintirea asta – ultima amintire pe care o am cu tata. Mama mi-a spus că nici ea nu mai voia să-l vadă, așa că nu m-am

mai dus niciodată. Dar devin curios, câteodată: ce mai face, dacă m-ar mai recunoaște.

Mă duc la scaunul din fața peretelui de sticlă, când o familiară ușă verde se deschide și apare Dre, în uniformă portocalie. Aproape că scot un strigăt. *Fața* lui.

Mă așez iute, înșfăcând receptorul. Dre se uită la mine, ochii plimbându-i-se puțin pe uniforma mea, apoi din nou la fața mea. Se trântește pe scaun și se lasă pe spate, luând receptorul cenușiu cu lentoare, de parcă n-ar fi o limită de timp.

— Dre, de ce dracului ești aici? De ce m-ai sunat? șoptesc, pentru că numai la asta m-am gândit de când am primit mesajul de pe telefonul lui Dre, ieri, și apoi apelul.

Arunc o privire la gardienii în uniformă, neștiind sigur dacă pomenind de apelurile lui telefonice n-o să-i fac necazuri.

El ridică din umeri.

— Am vrut o vizită conjugală.

Vocea îi e sfârșită, de parcă ar fi țipat și i s-a rupt ceva. Mă uit furios la el.

— N-avem prea mult timp, încetează cu joaca.

Ochii îi sunt atât de roșii, vineți-violet pe margini, cu pungi umflate.

El își trage nasul, ștergându-se cu mâneca.

— Caraliii au făcut o razie la mine acasă, au găsit o grămadă de marfă…

— Cum? întreb.

Niciunul dintre băieții lui nu e turnător sau, cel puțin, nu credeam că ar fi fost.

— Cineva trebuie să-i fi chemat, le-a spus unde să caute.

Cineva…

Așii…?

Inima îmi bate nebunește și simt că mi se face greață.

— Ai primit cauțiune? întreb, înghițindu-mi vina. Cauțiunea îl poate scoate afară, nu-i așa?

— Prea scumpă.

— Ți-au dat vreo informație despre cât au de gând să te țină?

— Până la proces.

Proces?

Îmi sprijin capul în palmă. Dre nu se poate duce la proces, darămite la închisoare.

Totul e numai vina mea: dacă aș fi citit semnele mai devreme, aș fi abandonat școala mai curând, aș fi făcut ce voiau ei să fac, Așii n-ar fi venit după Andre.

Aud un ciocănit și îmi ridic ochii.

— E bine, sunt bine, spune el, încruntat.

Își lipește o mână de geam. Mă uit întâi la ea, apoi la el.

— Nu ești bine, Dre.

Îmi pun palma pe geam peste a lui, aproape cât a lui de mare, dar atât de diferite, totodată. Știu că palmele lui sunt mai aspre decât ale mele, mai solide.

— Fața ta e varză.

El se uită la mâinile noastre.

— Fața mea e bine.

— *Binele* ăsta e slangul pentru distrus? Dre, uită-te la mine! Cine ți-a făcut asta?

Andre se uită la mine, iar fața mea se încinge, pentru că se uită *de-adevăratelea* la mine, nu doar la fața mea, ci la ochi, la gură… clipind rapid.

Oftează adânc.

— Doar niște tipi, mi-au spus că au auzit de relația noastră, iar…

Fața lui Dre se boțește, începând să plângă fără sunet.

— Mă bat în fiecare noapte, spun că vor să-mi bage mințile în cap.

Aș vrea să-l strâng în brațe, dar geamul ăsta idiot ne separă. El își șterge ochii furios, apoi își lasă mâna jos și se îndreaptă în scaun.

— Tu cum mai ești? întreabă, cu vocea tremurând.

Stresat, e primul răspuns care îmi vine în minte. Stresat și obosit.

— Bine, spun.

— Bine, repetă el.

Simt c-o să mor de tahicardie. Inima îmi bate repede-repede, răsunându-mi în urechi și în minte, făcându-mi gâtul să vibreze încât mi-e greu să înghit și degetele să tresalte de parcă iar am băut prea multă cafea.

— Trebuie să ieși de aici, îi spun eu. Îți trebuie un avocat bun.

El încuviințează încet.

— Băieții mei lucrează la asta.

„Lucrează la asta”. Poate însemna atât de multe lucruri. Unul fiind că se folosesc de banii din droguri. Dar trebuie să facă orice va fi nevoie ca să iasă de aici, așa că n-o să-l judec, mai ales că și eu am făcut același lucru s-

o ajut pe mama.

Pare atât de mic în uniforma asta oranj, de parcă s-ar îneca în propriile haine. E și foarte șifonată. Îmi amintesc de tata, cum își purta uniforma de parcă era aproape o a doua piele. Albul bine întins pe brațele-i vânjoase.

— Nu vreau să mai vorbim despre asta, am vrut doar să te văd, să aflu ce mai faci…

Se uită în jur. Suntem singurele persoane de aici – în afară de gardieni – în ciuda faptului că sunt mai multe boxe.

— Am vrut să-ți spun doar că, în ciuda a toate, te iubesc, acum și întotdeauna.

Inima îmi bubuie de parcă n-ar mai exista ziua de mâine. Nu mai respir și sunt un pic șocat. Bineînțeles că vreau ca Dre să mă iubească, dar nu crezusem că o mai simțea încă.

— Despre ce vrei să vorbim? mă forțez să spun, încercând să arăt netulburat, dar sunt convins că-mi poate auzi bătăile inimii.

Ridică din umeri, privirea lui pătrunzând până în sufletul meu.

— Orice.

Orice?

Dau să-i spun despre Așsi, dar mă abțin, nu cred că avem destul timp pentru asta.

— De ce uniforma ta e portocalie? întreb, în schimb.

El se uită în jos.

— Toți bobocii poartă portocaliu – culori diferite pentru infracțiuni diferite. De-asta depinde.

Dau din cap, uitându-mă între sprâncenele lui acum. Simulând contactul vizual.

— Ce înseamnă albul?

Dre ridică brusc sprâncenele.

— Albul?

Dau din cap.

— Îm-hm.

— Alea sunt pentru tipii condamnați la moarte, spune el și simt de parcă mai multe împușcături sunt trase în direcția mea, nimerindu-mă în același loc, găurindu-mi organele vitale.

Tac câteva momente, încercând să găsesc un răspuns la asta.

— Condamnați la moarte, ești sigur?

Fața lui Dre se schimonosește.

— Plângi.

Mă șterg la ochi, clătinând din cap.

— Nu se poate.

Dre tace, în timp ce eu încerc să pricep ce înseamnă cuvintele lui. Tata e condamnat la moarte?

Cât timp îl ţin pe cineva condamnat la moarte înainte să…? Am pierdut atâţia ani, ascultând de mama, fără să-l vizitez, făcând cum dorise el. Am fost atât de supărat pe el când mi-a spus că nu voia să mă mai vadă, că nici măcar nu încercasem. Doamne, cât timp mai are? Cum am putea să oprim execuţia?

— Eşti bine? întreabă Dre.

Dau din cap.

— Doar trist gândindu-mă la asta.

— M-am prins, e…

Vocea i se stinge, legătura telefonică se întrerupe. Se uită la receptorul din mână. Expresia de pe faţa lui e devastatoare.

Doi gardieni apar în spatele lui, înalţi, musculoşi şi cu figuri impasibile. Unul îl bate pe umăr şi Dre se ridică.

Privirea pe care mi-o aruncă înainte să dispară, cum a dispărut şi tata, mă face să cred că e gata să plângă; e atât de îndurerat şi de pierdut.

Ştiu că dac-aş fi eu în situaţia asta, tot i-aş avea pe mama, pe fraţii mei… pe Terrell.

Dar Dre nu are pe nimeni. Nicio mamă căreia să-i pese de ce se întâmplă cu el, niciun tată.

Nu ştiu cât timp stau acolo, dar gardienii nu-mi cer să plec.

Mă las în voia gândurilor, suferind pentru Dre – cât de dureros e să-l văd aici, unde îl bat fiindcă e un băiat căruia îi plac băieţii.

Lumea asta nu e ideală.

Lumea asta, lumea noastră, cu casele la fel de strâmbe ca şi oamenii din ele. Oameni stricaţi, deformaţi de felul în care funcţionează lumea. N-ai slujbă, n-ai bani; vinzi droguri, ai bani. Aşa este lumea asta, aşa funcţionează.

Nu vreau să fie la fel şi pentru mine. Nu vreau să stau aici.

Şi nu vreau să fie nici Dre aici. El nu are pe nimeni. Lumea lui e una singuratică şi mizerabilă.

După un timp, când îmi simt obrajii înţepeniţi şi lacrimile mi s-au uscat, mă ridic de pe scaun, fără să mă gândesc, şi mă duc spre intrare, la recepţie.

În spatele biroului e o femeie, aceeași care m-a înregistrat mai devreme. Are pielea cafenie, codițe roșii și ochelari cu lentile groase, și stă în spatele unui geam care ne separă, îmi șterg fața și bat în geam, ceea ce o face să-și ridice iute capul.

— Da? zice ea, cu o sprânceană ridicată.

Arată un pic enervată, de parcă am întrerupt-o din ceva important.

— Sc-scuze, eu… voiam să știu dacă aș putea afla despre un deținut de aici? E ta-tatăl meu. Voiam doar să știu dacă mai acceptă vizitatori? Dacă aș putea să-l văd astăzi… sau cândva, săptămâna asta sau, mă rog.

Vocea mi se frânge. Îmi simt lacrimile năpădindu-mă din nou. Încerc cu disperare să-mi înăbuș copleșitoarea nevoie de a plânge, dar e greu.

Ea stă puțin, arătând ceva mai înțelegătoare acum.

— O să văd ce pot găsi, bine? Cum îl cheamă?

Mă șterg la ochi.

— Mulțumesc. Numele lui e Malcolm Richards, spun, uitându-mă cum ea îl scrie pe o foaie de hârtie.

— Ai putea să-mi scrii aici câteva informații ca să mă ajute să-l găsesc mai repede? Data de naștere, anul în care a intrat aici…

Îmi strecoară foaia pe sub geam și eu dau din cap, deși nu știu prea multe detalii despre el. A fost, practic, un străin pentru mine. Un străin pe care eu îl transformasem într-un tată în mintea mea.

Mă simt prost că ies din cuvântul mamei și vreau să-l văd oricum, dar ea m-a mințit și nu știu cât timp mi-a mai rămas să vorbesc cu el, să opresc execuția. O parte din mine totdeauna sperase că tata avea să se întoarcă și să fie persoana pe care mi-o imaginasem eu că ar fi. Nu se poate ca ei să-mi răpească asta. N-o să-i las.

Știu doar anul în care l-au închis, nu data exactă, ceea ce nu e de prea mare ajutor, dar cel puțin știu data lui de naștere, 4 iulie, ca a mea.

— Poftiți, spun, dându-i foaia înapoi.

Ea zâmbește și începe să tasteze în computer. Mă concentrez pe sunetul pașilor și al ușilor trântite din fundal.

Tastarea se oprește; e înlocuită de un click, alt click și apoi o liniște desăvârșită pentru câteva momente lungi.

— Ai vizitat pe cineva astăzi? mă întreabă ea, bătând darabana cu unghiile ei lungi în birou și ridicându-și ochii la mine.

S-a dus cu concentrarea mea.

Dau din cap.

— Da, un prieten.

— Prieten bun? întreabă ea.

Cel mai bun.

— Da, spun în schimb, cu o strângere de inimă.

Urăsc conversația de complezență, mai cu seamă acest tip de conversație de complezență. Vreau doar să știu când îl mai pot vedea pe tata.

— Sunt sigură că înseamnă mult pentru el că ai venit în vizită. Ești un copil bun, spune ea.

Dau încet din cap, privind nerăbdător la computerul ei.

— Scuze, ați găsit ceva? întreb.

Ea arată vizibil stingherită.

— Da… Malcolm Richards care se potrivește cu datele noastre… a decedat de o bună bucată de vreme. Îmi pare rău, spune ea.

A decedat?

— Tatăl meu e mort? întreb, simțindu-mă amorțit când ea încuviințează. Când a murit?

Nu știu cu ce m-ajută să întreb.

Ea se uită din nou la ecran.

— Acum vreo șapte ani, pe 9 septembrie.

Se oprește și-mi aruncă o privire, de parcă ar încerca să-mi vadă reacția, înainte să continue.

Asta a fost ziua când l-am văzut eu. Pe când aveam zece ani. A fost ultima oară când l-am văzut.

Rămân nemișcat, mut. Dar picioarele par gata să-mi cedeze dintr-o clipă într-alta. Fața mi-e fierbinte și simt nevoia să urlu, dar n-o fac. Dacă încep, nu mă mai opresc.

Sufăr atât de tare, dar, în același timp, nu simt nimic. Absolut nimic.

— Știai că își aștepta execuția, nu-i așa? spune ea, cu prudență. De obicei, încercăm să informăm familia mai înainte, ca să poată veni să le vorbească în ziua cu pricina. De obicei, le dăm o cameră… un timp mai lung să-și ia la revedere.

Eu n-am primit asta. N-am fost anunțat că era ultima întrevedere pe care aveam s-o am vreodată cu el. N-am primit o cameră, n-am primit timp. El era acolo, apoi a plecat. Dacă aș fi știut, n-aș fi vorbit despre mine atât de mult, l-aș fi întrebat despre toate lucrurile pe care aveam nevoie să le știu; l-aș fi întrebat dacă era bine, dacă o mai iubea pe mama, dacă mă iubea pe mine.

Dar știu răspunsul. Bineînțeles că nu mă iubea.

Dacă m-ar fi iubit ar fi fost lângă mine, nu ar fi ajuns să fie închis. Nu m-ar fi lăsat să cred că nu mai voia să mă vadă.

N-aș fi pierdut toți anii aceștia cu el, gândindu-mă că avea să vină să mă salveze de hărțuitorii de la școală și de hărțuitorii din capul meu. Cei care îmi spun că nu sunt destul de bun, că niciodată n-o să fiu. Cei care mă obligă să simt că mă înec ca să fiu împăcat, lăsând oceanul să mă înghită pentru totdeauna.

— Ești bine? mă întreabă recepționera.

Dau din cap.

— Mulțumesc, spun.

— Trebuie să fie foarte bulversant pentru tine, îmi pare r…

Clatin din cap, tăindu-i vorba:

— Sunt în regulă. N-am fost niciodată apropiați, oricum, nu mi-a păsat de el. Eram doar curios, îi spun.

Totul doare.

Ea dă din cap, neconvinsă.

— Bine. Păi, ai grijă de tine, începe ea, însă cu deja pornesc spre ieșirea din clădire, dorind să evadez, să dispar undeva departe, foarte departe.

Merg atât de repede, aproape alerg. Îmi simt lacrimile curgând neîngrădite, strigătele îmi scapă dintre buze și pieptul mi se strânge atât de tare că nu mai pot respira.

Mă simt atât de pierdut și de neputincios.

Andre, tata, Niveus, Așii. Toți aceștia și amintirile pe care le am despre ei mă strâng de gât.

— Hei! strigă cineva.

Mă întorc. Recepționera. Uit brusc de neputința mea de a respira, panica slăbindu-și un pic strânsoarea.

Ține în mâini telefonul meu, cheile și cartea de identitate falsă pe care am folosit-o ca să intru aici, de vreme ce sunt minor.

— Ți-ai uitat lucrurile… spune ea, întinzându-mi-le.

Nu izbutesc să articulez, le iau și atât.

Ea pare că vrea să mai spună ceva, așa că aștept.

— Ai grijă de tine, bine? spune ea.

O privesc până intră înapoi.

Când mă uit la telefonul meu, observ că degetele îmi tremură atât de tare încât parcă ar vibra telefonul, deși e închis. Îl deschid din nou și numaidecât

dau de mesajele de la Chiamaka.

Stabiliserăm să ne întâlnim acasă la mine și să vorbim despre următorii pași de făcut.

Nu știu de ce am fost de acord cu asta; n-am primit niciodată pe cineva acasă. Singura persoană care a intrat vreodată a fost Jack, dar el era, practic, din familie. Cu toți ceilalți nu m-am simțit niciodată destul de în largul meu ca să le arăt unde locuiesc.

De când mă duc la Niveus, mă simt mai rușinat de casa mea.

Îi trimit lui Terrell un mesaj, în timp ce ies din parcare, îndreptându-mă spre stația de autobuz.

Hei, ești ia școala azi?

Mă mai doare încă totul, dar îmi amintesc de promisiunea față de Chiamaka și față de mine însumi să găsim o cale de a opri ce se întâmplă la Niveus.

Nu – T

Te superi dacă vin pe la tine și o aduc și pe Chiamaka? îl întreb eu, sperând egoist să nu fie cu sora lui.

E-n regulă – T

Ștergându-mi din nou fața cu mâneca pentru a mia oară astăzi, bag telefonul în buzunar și mă așez pe bancă în stația de autobuz. I-am scris Chiamakăi să ne întâlnim la localul cu înghețată din cartier, ca să nu apară la ușa casei mele. Îmi înăbuș sentimentele care mă tot acaparează, încuindu-le într-unul dintre sertarele minții pentru mai târziu, când o să am timp să mă gândesc la tata și la Dre.

În clipa asta, ceea ce contează cel mai mult e Niveus.

34.

CHIAMAKA

Marţi

Mă întâlnesc cu Devon la un bar prăpădit care serveşte îngheţată, din cartierul lui.

Localul e practic gol, în afară de un tip oarecare într-un colţ, care bea cafea şi citeşte un ziar. Devon soseşte imediat după mine, arătând la fel de epuizat ca şi aseară. Ochii roşii, părul ciufulit, expresie mohorâtă pe faţă.

— Bună, spun eu.

— Salut, răspunde el.

Mă ridic de la masă.

— Mai mergem la tine acasă? întreb, cu o fărâmă de speranţă că s-a răzgândit şi nu-l deranjează să mergem pe jos până la mine acasă.

El dă din cap, spre marea mea dezamăgire, în timp ce ieşim din local.

Merg după el pe alee, uitându-mă în jur. Casele sunt mici şi neîngrijite, unele cu ferestre sparte şi graffiti pe pereţi.

Pe aici arată ca după o apocalipsă.

Ajungem la o casă cu uşă roşie şi un mare *63* pe fronton, în centru. Aştept ca Devon să-şi scoată cheile, în schimb el bate la uşă. Ridic o sprânceană.

De ce ar bate la propria uşă?

Aud un zgomot dinăuntru şi din instinct fac un pas înapoi. Se aude un scrâşnet de yală, apoi uşa se deschide larg, în prag apărând un ochelarist zâmbitor pe care nu-l cunosc, cu piele cafenie şi codiţe rasta scurte, prinse în vârful capului, ceea ce îl face să arate ca un ananas. Privirea lui se plimbă de la Devon la mine şi înapoi la Devon.

În aer pluteşte o tensiune ciudată.

Devon intră şi dispare, trecând pe lângă necunoscut fără niciun cuvânt.

În mod clar îmi scapă ceva aici. Mai multe ceva – uri.

— Bună, eu sunt Terrell, spune necunoscutul.

— Chiamaka… răspund.

El zâmbeşte mai larg.

— Ştiu, intră, te rog!

Tipul se dă la o parte să-mi facă loc, dar eu mă blochez puţin, sperând că Devon nu m-a condus într-o capcană mortală. Păşesc peste nişte bălării din faţa uşii şi intru, străbătând holul şi ajungând într-o sufragerie mică. Televizorul are sonorul oprit şi e pe un post cu nişte desene animate. Locul ăsta îmi dă claustrofobie; nu-i spaţiu nici să respiri cum trebuie.

Devon e așezat pe una dintre sofalele vechi. Mă așez lângă el, cât mai pe margine.

Terrell intră și ia telecomanda de pe măsuța de cafea, stingând televizorul.

— Bun venit în umila mea locuință! Vreți ceva de mâncat sau de băut? Am fost pe la băcănie înainte să veniți, așa că sunt mai multe chestii, dacă vreți, bucătăria e acolo…

— Stai! îl întrerup eu, mai enervată. Devon, ai zis că o să mergem la tine acasă. El cine e și de ce am venit aici?

— Terrell e prietenul meu, e la curent cu totul, și e bun la descâlcit chestii. M-am gândit că n-ar strica dacă ne-ar ajuta și el să facem planul. Casa mea nu e tocmai primitoare, oricum, răspunde Devon.

Indiferent ce-o însemna asta.

Dacă mi-ar fi spus, am fi putut merge la mine acasă.

— Dar ai zis c-o să mergem la tine acasă… încep eu.

— Ei bine, am mințit. Scuze, mă întrerupe el, lăsându-se pe spate. Putem să trecem peste? Să hotărâm dracului ce facem mai departe.

Oftez.

— După ce-ai plecat, mă gândeam cum să distrugem Niveus, dar, după ce-am vorbit cu Belle, mi-am dat seama că sunt prea puternici pentru noi ca să reușim asta singuri.

— Cine-i Belle? întreabă Terrell.

Chiar îl urăsc pe Devon că nu m-a consultat despre implicarea unuia care este străin complet de situație.

— E o fată pe care o cunosc de la școală, a fost și ea părtașă… Când am confruntat-o, mi-a spus o grămadă de lucruri despre cum familia ei e implicată și că treaba asta – cu Așii – e o tradiție pe care o numesc eugenie socială. Unii dintre copiii de la școala noastră, copiii absolvenților Niveus, cei cu familii vechi, cu bani și putere, merg cu toții în tabăra de vară a Așilor. Acolo plănuiesc să ne distrugă viitorul și, din ceea ce mi-a spus ea mie, Niveus nu e singura școală care face asta.

Terrell face ochii mari.

— Eugenie? întreabă el.

Dau din cap.

— Hopa, zice el.

Hopa, într-adevăr.

— Mai trebuie să te pun la curent cu altceva înainte să continui? întreb,

sperând că nu sună prea sarcastic. Băiatul încearcă să ajute, bănuiesc.

— Aşadar, din ceea ce am găsit pe net şi din ce mi-a spus Devon, şcoala voastră acceptă doi elevi negri la fiecare zece ani, apoi nemuritorii Aşi îi iau la ţintă în ultimul lor an, răspândind zvonuri, secrete şi minciuni, din datele adunate… până când acei elevi negri abandonează şcoala. Fără perspectiva colegiului, traumatizaţi mintal, cu şansele de a reuşi în oraşul-caucazian promis lor spulberate, spune Terrell.

Prin urmare, chiar ştie totul.

— Da… cam asta e ceea ce credem noi că se petrece. Şi tocmai de aceea cred că e ceva care nu se poate rezolva fără ajutor din afară. Deci eu propun să mergem la ziarele locale, să le spunem tot ce ştim şi să le oferim un expozeu al Academiei Niveus. Ce crezi, Devon? îl întreb eu.

Eu, una, cred că planul meu e genial.

— Cred că planul tău e stupid, zice Devon. Cum am putea avea încredere în altcineva decât în noi înşine după toate acestea? Experienţa de până acum m-a învăţat că nu ne avem decât unul pe altul în lupta asta.

— Şi cum propui să-i demontăm, atunci? De vreme ce vrei să fii cinic şi iraţional.

Îmi încrucişez braţele la piept, aşteptând să aud ceva mai bun. El nu spune nimic. Zâmbesc triumfătoare.

— Exact. Ăsta e un plan bun. Trebuie doar să ai încredere în mine. N-am fost votată monitor-şef degeaba, spun eu.

— Ai fost votată pentru că-i pupi în fund pe profi – şi nu sunt iraţional, bombăne Devon.

— Zău? Spune băiatul care s-a cuplat cu Scotty, literalmente cea mai nepotrivită persoană pe care ar putea s-o *aleagă* drept partener oricine, şi dealer de droguri pe deasupra!

— Şi tu te-ai cuplat cu Scotty şi n-ar trebui să vorbeşti despre lucruri pe care nu le înţelegi, ripostează Devon, ridicând vocea.

— Cine-i Scotty? întreabă Terrell.

Îmi frec tâmplele.

— Ştii ceva, n-avem timp să ne certăm pe chestia asta. Ori ai încredere în mine, ori n-ai. O să mă duc singură la ziarişti dacă trebuie. Nu e o idee bună, este *singura* noastră opţiune. Terrell, spune-i că e o idee bună.

Terrell se uită de la mine la Devon, apoi dă din cap.

— Cam are dreptate, Devon. Este singura voastră opţiune… şi ideea nu e cu totul de rahat…

Zâmbesc.

— Deci te bagi sau o să continui să faci crize de nervi? întreb eu.

Devon își șterge ochii.

— Mi-e totuna.

Mă simt puțin prost fiindcă e vizibil supărat, dar n-avem timp de paranoia. Trebuie să-i demontăm pe Așa înainte să contraatace mai dur.

— Am numărul de la Central News 1 și de la ziarul *US This Morning*. O să încerc la Central News 1 mai întâi… să vedem ce spun ei.

Îmi scot telefonul, formez numărul și mă uit din nou la ei doi.

— Vreo obiecție? Dacă da, vorbiți acum sau nu mai vorbiți niciodată.

— Sună odată, spune Devon.

Atunci, asta fac.

35.

DEVON

Miercuri

N-am dormit deloc azi-noapte. M-am gândit încontinuu la toate.

La tata – că a murit și că mama a știut, dar nu mi-a spus și mie. La Andre, stând în celula aia rece, întunecată, singur și speriat. La cum n-am niciun pic de încredere că planul nostru o să meargă.

Chiamaka a sunat la Central News 1 ieri și am obținut o întrevedere cu un jurnalist pentru astăzi. Trebuie s-o întâlnesc pe Chiamaka la ea acasă, dar deja mi-e groază. M-am săturat să am încredere în lucruri care n-o să meargă, doar pentru ca orice speranță nutresc să fie strivită violent.

Aud o vibrație pe care n-o iau în seamă până ce nu mă uit la noptieră și văd ecranul aprinzându-se, un spot luminos în dormitorul meu întunecat. Iau telefonul. E deja cinci dimineața.

Timpul zboară când viața ți se duce de râpă.

E un mesaj de la Chiamaka.

Ești treaz? – C

Da, sunt treaz.

E cam puţin spus. Da, sunt treaz. Nu pentru că mă trezesc devreme, ci pentru că de fiecare dată când încerc să închid ochii şi să dorm, visele mă dau peste cap. Imaginile devin monstruoase şi violente. Mi-e frică să dorm. Aşadar, stau pur şi simplu, ducându-mă la fund, cu ploaia şiroind afară şi cu fereastra deschisă care o face mai zgomotoasă şi cu fraţii mei care sforăie lângă mine. Stau treaz.

Cum eşti? – C

Nu ştiu.

Răspunsul meu e sincer. Mă simt atât de pierdut şi de furios.

La fel. – C

Apoi, după încă un moment, telefonul bâzâie din nou.

O să fim bine. Planul ăsta o să reuşească. Să te duci să imprimi toate dovezile noastre. Ai grijă să aduci şi afişele. – C

Okay.

Nu cred deloc în *O să fim bine* al ei. Nu suntem şi probabil nici n-o să fim bine. Şi sunt sătul de asta, sătul să trăiesc aşa.

În timp ce ploaia loveşte uşor în fereastră şi frigul năvăleşte înăuntru, mă uit în jur prin dormitorul meu înghesuit şi mi se pare că mă uit la viaţa mea cu alţi ochi. Covoarele noastre verzi cu motive florale ciudate, care nu m-au deranjat niciodată până acum, mă fac să mă simt nervos şi îngreţoşat; şifonierele mari, din lemn întunecat, cu haine care se revarsă din ele; tapetul cojit galben intens şi televizorul prăpădit pe care fraţii mei îl iubesc atât de mult. Mă uit acum la camera asta şi mă doare când mă gândesc că viaţa mea n-o să fie niciodată mai răsărită de atât. Mă simt destinat să abandonez liceul, să rămân aici, în casa asta, în camera asta, ascultând-o pe mama rugându-se la un Dumnezeu care îşi astupă urechile când psalmodiază ea.

Obişnuiam să-mi spun că era o situaţie temporară, că aveam să locuiesc într-o zi undeva unde n-o să-mi mai împart patul cu fraţii mei sau să stau

într-o casă cu obiecte desperecheate. Dar pe cine păcăleam?

Băieții ca mine nu au parte de finaluri fericite.

Poveștile cu care fusesem hrănit, în care se spunea că, dacă te străduiești din greu, o să reușești să obții orice… sunt doar atât, poveşti. Minciuni. Visuri periculoase.

Închid convorbirea cu Chiamaka şi încep să derulez, fără niciun gând, prin telefon, căutând vreun joc, vreo pagină de social media, ceva în care să mă pierd înainte să fiu nevoit să mă dau jos din pat, să-mi îmbrac uniforma şi să mă prefac față de mama. Am hotărât că nu-i pot spune încă despre ce se petrece, dar o să-i spun curând, odată ce o să văd planul ăsta dus la bun sfârşit. Ca să fiu sincer, dacă merge, o să vadă ea singură.

Intru în Twitter, strângându-mă ghem şi lăsându-mi degetul să se mişte în sus şi-n jos pe ecranul de sticlă. Atunci mă lovește un gând, ca o palmă peste ochi.

Nou tweet. Cursorul clipește la mine, aşteptând să scriu ceva. Prins cu toate cele ce s-au întâmplat, am lăsat atât de mulți oameni să spună lumii cine sunt. Am lăsat-o pe Chiamaka să-mi spună ce trebuie să fac. Vreau, măcar o dată, să spun ceva şi cineva, oricine, să asculte. Pot să fac asta aici.

Dar ce să spun? Nu-i ca şi când aş avea prea mulți urmăritori. Rareori folosesc contul ăsta.

Ecranul străluceşte orbitor şi ochii mă ustură puțin, îmi mişc degetul mare, apoi recitesc o ultimă oară cuvintele scrise.

@DLikesTunes: #Academia Privată Niveus expusă: Școala aceasta își sabotează elevii negri. Din 1965, orice elev negru care a urmat cursurile aici a devenit ținta atacurilor și a fost forțat să abandoneze. Eu am fost una dintre cele mai recente victime, iată dovada.

Ataşez fotografiile făcute ecranului computerului 17 – acrostihul, numele, lista sarcinilor bifate. Apoi adaug fotografia cu mine şi Chiamaka, cu portretele noastre din anuar cărora li s-au scos ochii.

Încă mi-e rău când o văd, dar, în sfârşit, am putere de decizie în ceva, chiar dacă nu valorează mai nimic.

Apăs pe butonul „trimite” şi tweetul îşi ia zborul.

Mă târăsc la duş şi apoi cobor, găsind-o pe mama aşezată la masă, mâncând pâine prăjită, îmbrăcată în hainele de lucru, ca în fiecare dimineață.

— Bună dimineața, scumpule, spune mama când mă vede.

— Bună dimineața, mamă, spun eu, ducându-mă la bufet să-mi fac și eu niște pâine prăjită.

— Cum ai dormit? întreabă ea.

— Bine, spun.

— Bine.

Tăcem amândoi, cât timp aștept să se prăjească pâinea.

Sare din toaster și ung cu unt ambele felii, după care mă așez vizavi de ea. Tăcerea continuă, în timp ce mestec, distanțându-mă, încercând să-mi stăvilesc gândurile care m-au ținut treaz toată noaptea.

Mă uit la ea, întrebându-mă de ce a mințit – a făcut-o cu atâta ușurință. Nu crezusem că mama m-a mințit, dar bănuiesc că toți mințim.

E egoist din partea mea să fiu furios? Să vreau răspunsuri? Să-i spun că, în timp ce ea muncea pe brânci ca să țină un acoperiș deasupra capetelor noastre, eu construiam fantasme despre cineva căruia nu i-a păsat niciodată de noi. Și că absența lui doare al naibii, chiar dacă nu vreau.

Mama se ridică și își pune farfuria în chiuvetă, apoi vine la mine și mă îmbrățișează strâns.

— Mă duc să-i pregătesc pe Eli și pe James pentru școală. Tu pleci mai devreme azi? întreabă ea, încă ținându-mi fața în palme, după îmbrățișare.

Simt că-mi dau lacrimile, fără niciun motiv.

Încuviințez cu un semn din cap.

— Bine.

Își lasă mâinile în jos și numaidecât tânjesc după căldura lor.

— Te iubesc, spune ea și se duce spre scară.

O privesc până când dispare și sunt din nou singur, în bucătăria noastră întunecoasă.

♠

Ajung acasă la Chiamaka la unu fix. Sun la soneria de la poartă, se deschide și intru. Sunetul ascuțit al tocurilor și ușa de la intrare trântită mă face să mă uit cu atenție la Chiamaka. Ne întâlnim la jumătatea distanței, unde mă ia prin surprindere, trântindu-mi geanta ei în brațe.

— Ține asta puțin – trebuie să-mi închid bareta sandalelor.

Pare că tocmai s-a trezit și a ieșit pe ușă. Nu că aș ști eu prea multe despre părul fetelor sau despre pantofi și cum ar trebui să fie, dar ale ei în mod clar anunță: *Așa m-am trezit.*

— Mersi, spune, luându-și geanta înapoi. Urcă în mașină. Sediul postului nu e prea departe, o jumătate de oră de condus, îmi spune ea în timp ce își

ţăcăne tocurile către o elegantă maşină neagră de parcă n-ar fi mare brânză.

O privesc deschizând portiera şi aruncându-şi geanta înăuntru.

Dau să mă duc spre locul pasagerului, dar sunt oprit de mâna ei pe braţ.

— Ce?

Ea clatină din cap.

— Nimic, mă gândeam c-ar trebui să conduci tu…

Ezită înainte să-mi dea cheile.

— Poftim.

— Vrei să conduc eu maşina ta? întreb, uluit.

— Da, spune ea, ca şi când n-ar fi nimic ciudat în sugestia ei.

— Nu pot să conduc, zic eu, dându-i cheile înapoi.

Ea pare enervată.

— Şi de ce, mă rog?

— N-am permis.

Ea oftează zgomotos.

— Dar *ştii* să conduci, nu-i aşa?

Am condus prima oară când aveam doisprezece ani. Am fost s-o iau pe mama de la spital, pe vremea când mai aveam încă maşină. Ea îl născuse pe fratele meu mai mic, Eli. Uneori, am mai condus şi maşina lui Dre, când făceam livrări pentru el.

— Da, ştiu…

— Urcă.

Ne înfruntăm puţin din priviri. Îi observ îndeaproape cearcănele de sub ochi şi părul ciufulit. Arată *într-adevăr* obosită.

Oftez.

— Bine, în regulă.

Ea murmură „Doamne ajută”, înainte să arunce cheile spre mine, cât pe-aci să mă nimerească în obraz.

Îmi stă pe limbă să-i zic ceva, dar mă gândesc că nu merită să fiu insultat din nou şi, de asemenea, e foarte clar că nu se simte prea bine, aşa că renunţ şi descui în tăcere uşile, uitându-mă cum se duce pe locul pasagerului şi trânteşte portiera în urma ei.

Mă urc, închid portiera şi-mi pun centura de siguranţă. Apăs un buton şi motorul prinde viaţă imediat. Cu altă ocazie, într-o altă zi, în alte circumstanţe, poate aş comenta despre cât de grozavă e maşina ei.

— Stai, zice ea.

Mă uit la ea, văzând-o cum respiră accelerat. După câteva momente se

calmează.

— Bun, acum poți să-i dai drumul.

Îmi pun mâinile pe volanul îmbrăcat în piele și picioarele pe pedale.

Chiar dacă n-am prea mare încredere în planul ăsta, nu pot să nu mă gândesc: „Asta e. În sfârșit se întâmplă”.

Apăs pedala și mașina începe să se îndepărteze din fața casei. Porțile se deschid imediat și, cât ai clipi, gonim pe strada ei, cea cu gărdulețe albe de uluci, cu porți mari și negre și cu acoperișuri perfecte pentru familiile perfecte de sub ele.

— Hai să repetăm planul de joc, îmi spune ea.

— Mergem la Central News 1…, încep eu.

— Mergem la Central News 1, vorbim cu persoana de la recepție, îi spunem că avem o întâlnire stabilită cu jurnalistul pe care l-am sunat eu ieri, mă întrerupe ea. Îi arătăm jurnalistului fișierele, cu printurile, fotografia anuarului și afișele. Îi arătăm mesajele-text… Stai așa, ai *adus* afișele, da?

Sunt în rucsacul meu, puse cu grijă.

— Da.

— Bun, unde rămăsesem… Le arătăm tot ce avem și apoi plănuim atacul asupra școlii împreună cu jurnalistul, și începem de acolo. Azi e ultima zi în care Niveus ne poate controla, încheie Chiamaka.

— Da, zic eu, încercând să par la fel de convins ca ea.

Cu coada ochiului, văd o mașină de poliție.

— Și care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Pe bune… o să fim bine, spune Chiamaka, bănuiesc că mai mult pentru ea decât pentru mine.

— Da, repet, cu ochii încă pe girofarul mașinii din spatele nostru.

Sper că nu semnalizează pentru noi. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să vorbesc cu un polițist.

— Chiar dacă Central News 1 ne respinge povestea, ne putem duce la un alt post care îl acceptă, continuă ea, neobservând mașina, neobservând cât de agitat sunt.

Girofarul nu s-a oprit.

Cred că vor să trag pe dreapta.

Broboane de transpirație pe pielea capului. Mâinile îmi alunecă pe volan. N-am altă opțiune – trebuie să trag pe dreapta.

S-ar putea să vomit peste tot în mașina asta frumoasă.

— Chiamaka, cred că trebuie să opresc. Mașina aia de poliție ne

semnalizează de ceva timp.

Chiamaka întoarce capul, se uită și se întoarce înapoi.

— Trebuie să facem schimb de locuri, spune ea, desfăcându-și centura.

Îi urmez exemplul, desfăcând-o pe a mea.

Încerc să-mi amintesc cuvintele mamei.

Dacă îți pun întrebări, răspunde politicos. Nu te apuca să-ți cauți telefonul, nu-ți atinge buzunarele! Nu face asta, n-o face, te rog, fă exact ce-ți cer ei, pune-ți mâinile la vedere.

Te iubesc.

— Oprește colo, trebuie să schimbăm locurile înainte să ne vadă ei. Geamurile mele sunt fumurii, deci să sperăm că nu ne pot vedea, spune ea și eu trag pe dreapta, cu mâini tremurătoare.

Îmi dă un ghiont, șoptind: „Iute”, și ne încurcăm în mâini și picioare. În sfârșit, ajung pe scaunul ei și tresar când aud bătaia în geamul portierei.

Chiamaka lasă geamul jos și spune:

— Bună ziua, domnule agent.

Ochii lui se înfig într-ai mei. Îmi întorc privirea.

— Îți dai seama că ai condus cu 55 la oră pe o stradă cu restricție la 40?

Chiar așa?

— Îmi cer iertare, domnule agent, se pare că *nu știu să citesc*, spune ea.

Ignor împunsătura adresată mie.

— Răspunzi obraznic? întreabă agentul.

Chiamaka scutură din cap.

— Nu, domnule.

Polițistul se uită la noi, neimpresionat.

— Carnetul și talonul, te rog, spune el, scoțând un carnețel.

Ea caută ceva în torpedo și-i arată actele. Polițistul le ia și le cercetează încet.

Tipul e stereotipul polițistului pe care ni-l imaginăm când ne închipuim cum ar arăta pistolul pus la tâmpla noastră în scenariul clasic. E înalt, masiv, cu o barbă blondă și cu ochi vioi.

— Voi doi arătați ca doi elevi care ar trebui să fie la ore, nu pe stradă, spune el, încă studiind actele.

— Suntem la colegiu, minte Chiamaka.

— Aveți vreo legitimație de colegiu la voi? întreabă el.

Ce dracului îl privește pe el?

— Cu tot respectul, domnule agent, nu suntem obligați să vă arătăm asta,

spune Chiamaka.

În mod clar, părinții ei nu i-au dat *lecția*, n-au instruit-o despre cum se vorbește cu poliția. Mâinile îi tremură vizibil pe volan.

Sau poate că știe prea bine, pentru că toți știm, că federalii ne ucid pe toți în jocul lor de eugenie socială.

Agentul se uită la Chiamaka în tăcere, privirea lui sfredelind-o, frustrarea învolburându-se în ochii lui. Mi se întoarce stomacul pe dos.

Scrie ceva în carnețelul lui, apoi îi înapoiază actele.

În sfârșit, pot respira din nou când îl văd că pleacă, dar nici nu apuc să trag bine aer în piept, că e înapoi, aplecat spre interiorul mașinii. Este exact ca în coșmarul meu. Monștrii mă atacă și mă urmăresc, dar eu nu pot să fug sau să mă ascund, pentru că par să știe totdeauna unde sunt.

— Băiete, zice el aspru.

Îmi ridic privirea, cu inima zbătându-mi-se dureros în piept.

— Da, domnule, răspund, sperând că mâinile mele sunt la vedere, în poală.

— Pune-ți centura!

Ochii îmi studiază hainele. Mă uit și eu în jos, odată cu el.

— Da, domnule, spun, nevrând să mă mișc prea mult ca să nu-i dau un motiv să „se apere”.

Mâinile îmi tremură, fața îmi arde și transpir, în timp ce-mi fixez centura încet, privirea lui neslăbindu-mă nicio clipă.

El bate cu palma în mașină și, în sfârșit, se duce înapoi la a lui, iar eu pot respira din nou, deși cu mare greutate.

Urăsc faptul că sistemele astea, toată tâmpenia asta instituțională, pot să mi-o tragă. Urăsc că au putere să-mi ucidă viitorul, să mă ucidă de-a dreptul. Ăștia tratează pielea mea neagră ca pe o armă, o grenadă sau un cuțit, care e periculoasă și letală, când de fapt ei sunt așa. Indivizii de la vârf care controlează totul.

Dacă nu e Niveus, atunci oricare dintre ceilalți ne pot termina.

Indivizii de la vârf sunt bombele și explozivele, ucigând milioane, scăpând nepedepsiți.

— Ai nevoie de un moment să-ți revii? întreabă Chiamaka.

Dau din cap, smiorcăindu-mă, incapabil să-mi opresc lacrimile să curgă sau scâncetele să-mi iasă pe gură. Pun un braț peste ochi și-mi dau frâu liber.

Mâna Chiamakăi se strecoară în a mea și mă strânge tare.

Și chiar dacă nu-mi place să recunosc, sunt bucuros că e aici.

♠

Suntem în parcare, înconjurați de câteva mașini, uitându-ne la clădirea trustului Central News 1 de parcă am aștepta să vină ea la noi, nu invers.

— Mi-e frică, admite Chiamaka.

Și mie.

— Cum spuneai, n-avem de ce să ne temem, îi răspund.

Asta e singura opțiune care ne-a mai rămas.

— Exact… n-avem de ce.

Sunt o grămadă de lucruri de temut, totuși. Cine știe ce-o să se întâmple înăuntru.

Stăm în tăcere, așteptându-l pe celălalt să facă prima mișcare.

Asta e.

Libertate.

36.

CHIAMAKA

Miercuri

Intrăm în clădire împreună. Trag adânc aer în piept, o iau înainte și intrăm pe ușile duble. *Asta e.*

La biroul de la recepție este o femeie ai cărei ochi albaștri ne sfredelesc când își înalță capul la noi.

— Bună, cu ce vă pot ajuta? întreabă ea.

Tenul ei cu pielea bine întinsă mă face să mă simt un pic stingherită.

— Avem o întâlnire cu doamna Donovan.

— Cum vă numiți, vă rog?

Tastează ceva în computer.

— Chiamaka Adebayo și Devon Richards.

Se oprește din tastat și ridică din nou privirea spre noi.

— Bine, luați loc. N-o să dureze prea mult.

Oftez. Slavă Domnului. Îmi făcusem griji că întâlnirea se anulase sau că nici măcar nu fusese programată. Sunt atât de obișnuită ca totul să meargă

prost, în ultima vreme.

Ne așezăm pe scaunele din partea opusă biroului de recepție. Mă uit la Richards. Are ochii închiși de parcă doarme. Mi-ar plăcea și mie să mă pot relaxa. Dar nu pot decât să mă gândesc cum să iasă bine demersul nostru.

Deja am stricat lucrurile o dată, când am fugit din bibliotecă – refuz să le stric din nou. O să intrăm, o să-i arătăm jurnalistei dovezile și ea o să scrie articolul care o să dea în vileag Niveus. Trebuie s-o facă. Ce fel de persoană ar vedea ce se întâmplă și n-ar fi indignată…

— Devon și Chiamaka? strigă o voce blândă și ridic imediat capul în direcția ei.

O femeie purtând sandale ieftine cu tocuri înalte, o fustă creion neagră și o bluză cu volănașe. Ne zâmbește, ceea ce este un pic intimidant din partea ei, cu ochii săi mari și albaștri, păr blond săltăreț perfect coafat și buze date cu ruj roșu.

Îmi aduce aminte de fetele cu care am fost la școală toată viața mea.

— Da? spun eu, când Devon se trezește și întoarce și el capul în direcția femeii.

— Veniți cu mine, o să vă conduc la biroul lui Alice, spune ea.

Alice e prenumele doamnei Donovan. Ne ridicăm și o urmăm pe păpușica Barbie pe un culoar lung. Pereții sunt mai mult goi, albi, cu zone unde tapetul se cojește. Pare aseptic, ca spitalele în care lucrează mama și tata.

Ne oprim la o ușă pe care scrie Donovan și ea bate de două ori.

— Intră! strigă o voce groasă, iar femeia deschide ușa și se dă într-o parte, făcându-ne loc.

Eu intru prima și Devon după mine. La un birou, o femeie scrie ceva pe telefonul ei, fără să ridice deocamdată ochii la noi. Spre deosebire de cea care ne-a condus, femeia aceasta are părul negru, e bronzată și are cel mult patruzeci de ani. Ușa se închide brusc în spatele nostru și tresar.

Sunetul o smulge din telefon și, în sfârșit, își ridică ochii.

— Voi trebuie să fiți Devon și Chiamaka! Luați loc, luați loc! Doar îmi notam ceva în agendă, spune ea, continuând să tasteze încă puțin, după care își închide telefonul și îl așază pe birou, cu fața în jos.

Se apleacă spre noi, rezemându-și coatele pe birou, punându-și bărbia pe mâinile încrucișate, și zâmbește.

— Așadar, cu ce vă pot ajuta astăzi?

Înainte să pot spune ceva, Devon răspunde:

— Am vorbit la telefon, ieri, sau, mă rog, aţi vorbit cu Chiamaka, dar eram şi eu acolo. În orice caz, avem dovezi că şcoala noastră încearcă să-şi saboteze elevii negri şi vrem să publicaţi ceva despre asta.

Ea îşi înalţă imediat sprâncenele.

— Da, mi-amintesc că am vorbit cu unul dintre voi. Primesc atât de multe telefoane, încât memoria mea se poticneşte puţin, dar îmi amintesc. Cum aş fi putut uita o poveste atât de *interesantă?* Un hărţuitor rasist anonim pornit să înfunde singurii doi elevi de culoare de la o şcoală privată… doar pentru a descoperi că e un complot în care toată şcoala e implicată. Un subiect consistent, nu glumă!

Apoi se uită la noi fără să clipească, de parcă ar aştepta ceva.

— Aveţi vreo dovadă fizică? Nu pot scrie nimic fără aşa ceva… zice ea, în cele din urmă.

— Da, avem, zic eu, încuviinţând din cap.

Îmi deschid geanta, întinzându-i dosarul cu tot ce am putut găsi să i-l prezint, iar Devon scoate restul, din rucsacul lui. Doamna Donovan ia dosarul meu şi îl răsfoieşte, căscând ochii mari.

Dacă mie mi s-ar fi spus povestea asta, n-aş fi crezut-o. Chiar şi cu dovezile noastre în faţă. Pare prea dementă să fie adevărată. Dar Niveus e într-atât de dement – asta ştiu bine acum.

— Asta e… începe jurnalista, dând încă o pagină.

Înghit nodul din gât, bâţâind din picior, temându-mă că va spune că-i o tâmpenie sau că am inventat-o noi.

— Asta e groaznic… N-am mai văzut niciodată o asemenea poveste, spune ea, ridicându-şi din nou ochii la noi. Voi, copii, aţi trecut prin atât de multe, îmi pare foarte rău.

Mă simt uşurată; îmi dau lacrimile, dar clipesc să mi le opresc.

Ne crede.

— Aţi putea scrie un articol? Să apară undeva la ziar? întreb eu.

Ea clatină din cap şi mi se întorc sentimentele de dezamăgire. Cum adică nu?

— Pot face ceva mai bun pentru voi.

Doamna Donovan se lasă pe spate în scaun, cu o expresie serioasă, ridicându-şi degetele la bărbie.

— Oamenii nu mai citesc ziare în zilele noastre, nu cei care contează pentru o poveste ca asta, oricum… Vreţi să fiţi auziţi? Avem nevoie să transmitem asta în direct la televizor.

— Transmisie în direct, dar cum? Am abandonat școala. Să ne întoarcem doar ca să îi surprindem în flagrant ar putea însemna să ne pierdem viețile… spune Devon, aparent neimpresionat de planul doamnei Donovan.

— Nu e nevoie să-i prindem în flagrant, doar să filmăm în direct un expozeu în care voi îi confruntați. Să-i încolțim, incapabili să mai scape de adevărul despre ceea ce au făcut – ceea ce fac, spune doamna Donovan.

Are dreptate. Trebuie să-i prindem cu garda jos, să expunem adevărul în fața camerelor ca să-i vadă lumea întreagă. Cred că sună grozav, chiar dacă Devon nu pare încântat.

— N-aveți vreun eveniment școlar în curând? Vreo serbare la care am putea să filmăm? întreabă ea.

Încuviințez.

— Avem un bal anual de caritate, Snowflake, al elevilor din ultimul an; e mâine, de fapt…

— Perfect! Absolut perfect! spune doamna Donovan, scriind ceva într-un carnețel.

— Vreți să ne ducem la bal și să facem ce, mai exact? întreabă Devon.

Încă tăios, încă nepoliticos. Mă întreb ce l-a apucat. Știu că n-a fost în întregime convins că ar trebui să vorbim cu jurnalista asta, dar e aici. Nu era obligat să vină.

Doamna Donovan nu se arată afectată de tonul lui.

— Să țineți un discurs, să le spuneți cum vă simțiți, ce v-au făcut, să ne îngăduiți să filmăm asta și s-o transmitem pe fiecare televizor din toate statele din America. O să aducem și niște agenți de pază, desigur, ca să fim siguri că voi doi sunteți în siguranță. Vi se pare un plan bun? întreabă ea.

Eu dau din cap. Mi se pare un plan genial.

Genul de final exploziv de care avem nevoie dacă vrem să doborâm Niveus și să ne regăsim speranța că vom deveni cine trebuia să devenim.

— Bine, spune doamna Donovan cu un zâmbet larg. Hai să stabilim strategia!

37.

DEVON

Miercuri

Ajungem la Terrell pe la patru.

Tot drumul înapoi, Chiamaka n-a tăcut o clipă, turuind despre cât de nerăbdătoare este pentru ziua de mâine și despre tot ce avem pregătit pentru Niveus, cu acest nou plan pe care l-a propus jurnalista.

Un plan în care ea are deplină încredere. Întrevederea a făcut-o să se simtă mai sigură în ideea că avem o șansă. Mie, unuia, mi-a dublat îndoielile.

Planul e complicat și riscant. Nu vreau să-mi pun încrederea în ceva atât de periculos. Dar chiar dacă eu mă hotărăsc să nu mă bag, ea tot o să meargă înainte cu planul ăsta.

Și nu pot s-o las să facă asta singură. Ar putea fi ucisă. Și nu cred că aș putea trăi cu remușcarea că aș fi putut preveni cumva moartea ei.

Inițial trebuia să mergem înapoi acasă la Chiamaka, dar eu i-am spus că voiam să trec pe la Terrell, iar ea a fost de acord, mi-a zis că abia aștepta să-i spună și lui despre plan și cât de reușită fusese ziua de azi (după părerea ei). Ciudat, ei doi par să se înțeleagă bine.

Ușa roșu aprins a lui Terrell arată mai posomorâtă când plouă. Îl pot auzi pe Terrell umblând prin casă. Se aude yala și ușa se deschide larg.

Terrell apare în prag, în pantalonii lui de jogging gri, cu un tricou cu *Black Panther* și gropițele caracteristice.

— Intrați, putem merge sus, în camera mea, spune Terrell.

Chiamaka intră și imediat începe să urce scara.

— Bună, spune Terrell, zâmbind.

— Salut, îi răspund zâmbind la rândul meu.

— A fost totul în regulă la postul de știri? întreabă el.

Ridic din umeri.

— Chiamaka e fericită.

Ca la un semnal, Chiamaka strigă:

— Băieți, veniți sau nu?

— Mai bine urcăm, spune Terrell.

Dau din cap și îl urmez în camera lui. Când intrăm, Chiamaka e așezată pe pat, butonându-și telefonul, așa că mă așez lângă ea. Terrell se așază în fața noastră, pe scaunul de lângă biroul lui.

— Cum a mers? întreabă el.

— A mers bine, avem un plan beton. Știu c-o să meargă, o simt, spune

ea.

Pare atât de sigură. Aproape naiv de sigură. Dar, pe de altă parte, e inteligentă și, aparent, rațională. Deci probabil mă înșel eu.

— Și care-i planul? întreabă Terrell, rotindu-și scaunul dintr-o parte în alta cu piciorul.

— La Niveus are loc Balul Snowflake, pe care îl organizează pentru elevii din ultimul an. Își invită donatorii, reprezentanții importanți de la colegiile de top; e o șansă să te remarci… spune Chiamaka, dar vocea i se stinge spre final. După un moment de pauză, adaugă: O să dăm buzna peste ei.

— Dați buzna peste ei? Adică vă întoarceți la Niveus, după tot ce v-au făcut? întreabă Terrell, mirat.

Poate c-o să vadă și el cât de periculos e planul ăsta și o să-mi țină partea, măcar o dată.

— Jurnalista și echipa ei vor da și ei buzna, filmând totul. Eu o să spun în fața camerelor ce a făcut Niveus și mărturia mea o să fie transmisă în toată America.

— Să fiu al naibii, e genial, spune Terrell.

— Nu-i așa? răspunde Chiamaka.

Bun, deci amândoi și-au pierdut abilitatea de a judeca. N-are niciun rost să-i contrazic; mâine o să se întâmple chiar dacă eu cred sau nu că are logică.

— Trebuie să mă duc acasă și să mă pregătesc pentru marele eveniment, spune Chiamaka, ridicându-se în picioare.

— Ai o rochie? o întreb eu.

Ea pare ofensată.

— Ce sunt eu? Bineînțeles că am o rochie. Mi-am ales toaleta de bal înainte să intrăm în vacanța de vară. Tu ai un smoching?

Clatin din cap.

— Poți veni la mine înainte de bal, mâine; tata are smochinguri pe care nu le-a purtat niciodată. Voi doi aveți cam aceeași statură… mici de înălțime, costelivi… Ceva din șifonierul lui trebuie să ți se potrivească.

— Mersi… spun, nefiind sigur dacă trebuie să mă simt jignit de descrierea ei.

— Sigur nu vrei să rămâi peste noapte? Mama e acasă la sora mea până duminică; aș putea să-ți construiesc un fort din cearșafurile mele suplimentare ca să dormi în el sau ceva de genul ăsta, spune Terrell.

— Ce drăguț din partea ta, dar, îți spun în cel mai delicat mod posibil… mai degrabă mor decât să dorm *aici.*… într-un… fort? Așa că, nu, mersi.

Terrell dă din cap de parcă nici nu l-ar fi insultat.

— Te conduc până la ușă.

— Ne vedem mâine, îmi spune Chiamaka.

Mormăi un la revedere și apoi amândoi dispar pe ușă.

Îi aud coborând la parter. Chiamaka râde la ceva ce-i spune Terrell, apoi aud ușa trântindu-se.

Terrell intră înapoi, peste câteva momente.

— Ești bine? întreabă el, prăvălindu-se în scaun.

— Nu știu.

— Din cauza planului de mâine?

— Parțial. Cred că sunt în stare de șoc. Sunt atât de multe cărora încerc să le fac față deodată.

— Cum ar fi? întreabă Terrell.

Mă las pe spate, simțindu-mă împovărat.

— Simt că n-am nicio satisfacție. Chiar dacă mâine merge bine, sunt persoane pe care le cunosc de atâția ani, cu care am fost prieten, de la care încă mai vreau răspunsuri… sunt doar… sunt atât de furios.

Nu sunt complet sincer. Nu e vorba despre persoane, ci doar de una singură pe care sunt furios, în realitate.

— Atunci, obține-ți satisfacția, spune Terrell.

— Cum? întreb.

Terrell își ia avânt cu scaunul de birou, oprindu-se la câțiva centimetri de mine.

— Dacă oamenii ăștia au însemnat mult pentru tine, atunci spune-le cât de mult au greșit, lasă-i să afle ce simți, spune el blând.

Dau din cap. Trebuie să-l confrunt pe Jack cumva.

— Dai sfaturi bune, îi spun eu.

— Mersi, Rapidule, spune Terrell.

Miau!

Sunetul mă sperie și ochii mei se întorc rapid prin cameră după diavolul încarnat.

Miau, miau!

Pisoiul traversează camera dormitorului lui Terrell, părând să se materializeze din umbre, și se ghemuiește la picioarele lui. Îi arunc o căutătură criminală.

— Hei, Ridicol, spune Terrell cu voce de alint.

— O iau și eu spre casă, cred, zic eu, ridicându-mă.

Terrell își înalță ochii, mângâind pisoiul cu o mână.

— Stai să te conduc.

Vine cu mine până la ușă și-mi dă o îmbrățișare de la revedere. Îl îmbrățișez și eu, strâns.

— Să-mi spui cum merge mâine, zice el, când îmi dă drumul.

Dau din cap, promițându-i că-l țin la curent.

♠

Ca și azi-dimineață, îmi petrec mare parte a serii în camera mea, uitându-mă în gol, gândindu-mă la cât de nașpa e lumea. Gândindu-mă la Jack și la cum era singura constantă pe care o aveam în viața mea.

Sunt ghemuit pe pat, cu capul îngropat între genunchi, încercând să mă calmez, să nu mă mai simt atât de pierdut și de depășit de situație. Încerc să mă scufund, dar pare să nu-mi mai iasă. Nu reușesc să-mi vâr capul la fund – ceva mă ține la suprafață, silindu-mă să mă confrunt cu gândurile pe care de obicei le țin închise.

Cineva care avea cheia a intrat prin efracție și a descuiat cutia Pandorei.

Mă tot întreb de ce a făcut Jack asta, de ce s-a alăturat clubului. De ce, după toate cele prin care am trecut, a vrut să mă rănească atât de rău?

Terrell are dreptate. Trebuie să mă duc și să-l confrunt.

Întind mâna după telefonul de pe noptieră. E doar ora unsprezece.

Pun telefonul în buzunarul hanoracului cu extraterestru al lui Terrell. Nu știu ce-i în capul meu, dar îmi încalț bascheții, mă furișez afară din cameră, cobor treptele și ies din casă, având grijă să închid ușa încetișor. Mama doarme iepurește și, în rarele ocazii când mă furișez afară, trebuie să fac cât mai puțin zgomot.

Cartierul nostru nu e niciodată complet amorțit, noaptea; întotdeauna există niște băieți care se îndeletnicesc cu chestii dubioase pe la colțuri, există muzică la volum maxim și, din când în când, împușcături în noapte.

Unchiul lui Jack locuiește în partea aceea a cartierului în care mamei nu i-a plăcut niciodată să mă duc, dar mă lăsa, pentru că era vorba despre Jack și pe el îl cunoșteam dintotdeauna. Uneori, când nu puteam dormi sau mă plictiseam noaptea, iar Dre era ocupat, mă duceam la Jack.

E un spațiu într-o parte a casei și, dacă intri pe acolo, ajungi în grădina din spate. Dormitorul lui Jack e la parter și are o ușă mare de sticlă prin care poți vedea înăuntru.

Cum mă aşteptam, lumina e aprinsă.

El stă pe podea şi îşi face temele, cu ochii aţintiţi la pagini. Îmi aduc aminte când ne pregăteam să intrăm la Niveus, Jack voia să-şi dovedească lui şi să le dovedească fraţilor lui că reprezentau mai mult decât locul ăsta, cartierul ăsta, viaţa asta. Eu voiam să ajung la o şcoală unde să nu mai fiu bătut tot timpul.

Stăteam treji până la trei dimineaţa, uneori, testându-ne unul pe altul, încercând să intrăm la şcoala asta care avea să schimbe totul pentru noi. Cred că atunci am fost cei mai apropiaţi. Îmi simt lacrimile adunându-se sub bărbie, în timp ce amintirile plutesc pe deasupra tumultului dinlăuntrul meu, şi-mi şterg faţa cu dosul palmei.

Obişnuiam să vin aici, să bat la uşa lui Jack, şi el mă lăsa să intru. Ne jucam jocuri video sau vorbeam despre lucruri pe care nu le-am fi spus altor persoane. Uneori, ne certam pe chestii stupide, cum ar fi că pământul e plat. Jack spunea: *Şi dacă doar am fost făcuţi să credem că nu e?* Eu îi răspundeam că e prost, că până şi avioanele care zboară în jurul pământului dovedesc că nu e plat. Apoi el spunea, cu toată seriozitatea: *Teoria Pac-Man! Poate că avioanele doar pornesc din nou din acelaşi punct.* Şi eu izbucneam în râs şi râdeam până îmi dădeau lacrimile şi mă durea burta.

Alteori, vorbeam despre chestii serioase.

În unele zile, e al dracului de greu şi să respir. Mă simt copleşit, ştii? spunea Jack, iar eu dădeam din cap, pentru că într-adevăr ştiam. Nici Jack n-a tras lozul cel mare în viaţă. Părinţii lui s-au prăpădit, unchiul e alcoolic, practic el îi creşte pe fraţii lui. Clătina din cap, apăsând butoanele de la controllerul jocului, cu ochii înlăcrimaţi, în timp ce şoptea, cu obrajii umezi: *Dar trebuie să continui, pentru fraţii mei. Nu am de ales.*

În zile ca acelea, lăsam controllerul jos şi îl băteam pe spate. Alteori, oprea jocul şi uitam de lume şi de regulile nespuse cum că băieţilor nu le este îngăduit să vorbească despre lucruri care îi deranjează sau să se îmbrăţişeze, iar el îşi rezema bărbia pe umărul meu şi plângea.

Toate acestea au fost înainte ca lucrurile să se schimbe. Înainte să-i dezvălui că sunt gay, înainte să încep relaţia cu Scotty. A fost un timp în care eu crezusem că întotdeauna aveam să ne fim alături unul pentru celălalt.

Cuvintele de pe computerul 17 îmi spintecă gândurile. Numele lui cu litere îngroşate: *Distribuirea mesajelor lui DR.*

Îmi trag nasul, ridicându-mi ochii la cer, încercând să-mi opresc

lacrimile să mai cadă. Îmi șterg fața cu mâneca și apoi, cum am mai făcut-o de atâtea ori, bat la ușă.

Jack întoarce imediat capul și mijește ochii, trăsăturile feței sale schimbându-se când mă recunoaște. Face ochii mari, de parcă ar fi văzut o stafie. Îl privesc cum se uită la mine câteva clipe, nemișcat, de parcă ar aștepta să intru cu forța și să-l iau la bătaie.

Apoi, fără grabă, se ridică în picioare. Poartă un tricou negru și pantaloni scurți. Înghit nodul din gât în timp ce el deschide ușa.

Nu fac nicio mișcare. Mă uit la el, fără să mă ostenesc să-mi mai șterg lacrimile de pe față.

— Ce vrei? mă întreabă, cu voce scăzută.

— Știu despre Niveus.

Tăcere. Fața lui e palidă și cu pete roșii, când își întoarce capul în altă parte.

— Ce anume?

— Știi tu. Știu despre Ași și toate măgăriile pe care mi le-ai făcut tu.

Jack se foiește puțin, continuând să-mi evite privirea.

— Am lecții de făcut…

Încearcă să închidă ușa, dar o blochez cu corpul meu.

— Când nu aveai pe nimeni, am fost acolo pentru tine, Jack. Când ai vrut să încerci să intri și tu la Niveus, mama a plătit pentru amândoi să dăm testele alea. Ți-a dat de mâncare, s-a interesat mereu să-ți fie bine, pentru că te iubește ca pe fiul ei. Apoi tu ai încetat să mai vii pe la noi și a fost în regulă, fiindcă ea oricum muncește tot timpul, abia dacă a observat…

Mă înec cu un suspin și nu mă mai pot opri. Jack se uită la mine fără expresie, de parcă ar vrea să fie oriunde în clipa asta, numai aici nu.

— Ce ți-am făcut ca să mă urăști atât de mult?

Jack suspină, nerăspunzând nimic, la început. Apoi se dezlănțuie:

— Muncesc din greu pentru tot ce obțin. Tu oricum o să fii primit cu acțiunea afirmativă sau mai știu ce bursă vă dau celor ca tine, în vreme ce eu trebuie să muncesc de două ori mai mult. Clatină din cap, ștergându-se la ochi: Nu ți-am distrus viața.

Spune toate astea de parcă ar recita din vreun scenariu bigot care i-a fost dat. Le spune de parcă și-ar aminti rânduri pe care nu le pricepe pe de-a întregul, dar crede în ele oricum.

— Nu așa funcționează viața, Jack. Eu nu primesc pur și simplu lucruri – doar ca să spui tu că așa e – asta dovedește numai că nu mă cunoști deloc.

Vreau să-i spun că oamenii ca el, băieți cu pielea albă, niciodată nu muncesc de două ori mai mult. Băieții că el nu trebuie să ducă în spate povara a generații și generații de ură și discriminare.

Dar nu știu nici măcar de unde să încep să-i explic asta. Faptul că eu am primit o bursă școlară nu înseamnă că n-am muncit pentru ea; ba înseamnă că am muncit fiindcă am avut nevoie de ea ca să pot continua, așa că m-am străduit de două ori mai mult ca oricare altul. Și, oricum, bursa a fost un blestem deghizat; mi-a deschis porțile, m-a făcut să cred că puteam visa să rup într-adevăr ciclul, dar apoi a distrus totul în viața mea, bucată cu bucată.

A fost o cupă cu otravă; bună la început, dar încetul cu încetul m-a ros pe dinăuntru până ce n-au mai rămas din mine decât fâșii de carne și oase rupte.

— Da, tu ai distrus totul. Nu mă pot întoarce la liceu, nu pot absolvi, nu pot face nimic. Iar tu *ai știut*, habar n-am de cât timp, și i-ai ajutat dracului pe ei! strig eu. Ce ți-am făcut de-a fost atât de rău? Erai cel mai bun prieten al meu… eu te iubesc… te-am iubit.

Jack se uită din nou în altă parte, strângând atât de tare de geamul ușii, încât i se albesc nodurile degetelor.

— Ar trebui să pleci, spune el.

Clatin din cap.

— Nu, n-ai să reușești să faci asta, spun eu și fac un pas înainte, deși Jack încearcă să închidă ușa.

Simt sticla strivindu-mi umărul. Când își dă seama că n-o să mă clintesc, mă îmbrâncește și mă clatin puțin, uluit pentru vreo câteva secunde, după care îl îmbrâncesc și eu, intrând de-a binelea în cameră.

— Pleacă, spune el, respirând greu.

Mă uit la el și mă gândesc că nu-i cunoaștem deloc pe oamenii pe care credem că îi cunoaștem. Cum oamenii care ar trebui să te iubească te părăsesc – precum Jack, tata, Andre. Îmi simt mâinile tremurând și tot corpul mi se cutremură când mă gândesc la cât de mulți oameni pleacă și continuă să plece. De parcă e ceva în neregulă cu mine… de parcă n-aș fi destul de bun.

Jack știa cât de mult s-a zbătut mama, dar a stat și a privit, știind că se vor întâmpla toate câte s-au întâmplat.

Înainte să mă pot calma și să mă gândesc la consecințe, îl îmbrâncesc din nou, și din nou, el se dă înapoi împleticindu-se. Acum îl lovesc cu pumnii și el nu ripostează; mă lasă să-l lovesc, încă o dată și încă o dată, până ce mă

dor încheieturile degetelor și fața lui sângerează. Ochii mi se înceţoşează, în timp ce fața lui devine un amestec de pete albe, violet și vinete. Plângem amândoi; Jack e pe podea și eu sunt deasupra lui.

Se aude o bătaie în ușă și ridic capul.

— Jack, e totul în regulă acolo? întreabă unchiul lui.

Mă ridic iute în picioare, îndepărtându-mă tremurând de corpul lui. Jack se uită la mine, apoi îşi întoarce capul.

— Da, răspunde el răguşit. Totul e bine.

Fără să-i mai spun nimic altceva, mă întorc şi, pentru ultima oară, îi deschid uşa de sticlă şi ies în noapte.

♠

Joi

Sunt deşteptat a doua zi de telefonul care sună. E lumină afară şi patul meu e gol, niciun semn de fraţii mei pe nicăieri. Mâna mă doare, nodurile degetelor sunt julite. Sunt un pic surprins că am dormit totuşi.

De parcă tot ce aveam nevoie pentru un somn bun noaptea era să-l confrunt în sfârşit pe Jack.

Întind mâna după telefon. *Trei apeluri ratate de la Chiamaka.*

De ce naiba mă sună? Cât e ceasul? Arunc o privire la ceas şi sar drept în sus.

E deja trecut de două.

De cât timp dorm? Mama de obicei mă trezeşte dacă se pare că am dormit prea mult, mai ales într-o zi de şcoală. De ce nu m-a trezit?

Telefonul sună din nou. Mă frec la ochi să-mi alung somnul şi-i răspund Chiamakăi.

— Unde eşti? Ţi-am trimis mesaje toată dimineaţa! spune ea, cu vocea uşor ridicată.

— Nu m-am trezit la timp, scuze.

Mă aştept s-o aud strigând la mine sau trântindu-mi o insultă, în schimb ea spune:

— E-n regulă, când ajungi aici? Eu am început deja să mă pregătesc; mai sunt câteva ore până începe balul, dar cel mai bine ar fi dacă ai veni cât mai repede, ca să pot vedea dacă ţi se potriveşte unul dintre costumele tatei. Dacă nu, va trebui să sun după un croitor de urgenţă, spune ea.

Cineva care trăiește în afara bulei Niveus ar putea crede că e sarcasm din partea ei, dar, de pe vremea când mă întâlneam cu Scotty, știu că într-adevăr există servicii de croitorie de urgență. Și se pot suna cu *speed dial*, după ce formezi numărul de urgență generală.

— O să ajung într-o oră, îi spun, încercând să-mi reţin un căscat.

Cum de mai sunt încă obosit?

— Bine, pe curând, atunci, spune ea.

— Pa, spun, înainte să închid.

Caut vreun mesaj de la mama care să-mi explice de ce, pentru prima oară în atâția ani, m-a lăsat să stau acasă în loc să mă duc la școală, dar nu găsesc niciunul. Mă hotărăsc să-i trimit eu un mesaj.

„Te iubesc, mamă”.

Știu că n-o să-l vadă până la pauza ei, care ar trebui să fie dintr-o clipă într-alta acum, dar simt nevoia să i-o spun înainte de misiunea asta suicidară.

Las telefonul, fac duș și îmi înșfac rucsacul înainte să ies pe ușă.

Plecând, îmi pun căștile și muzica clasică îmi umple urechile, o piesă de Chopin, și dau o reactualizare la chatul cu mama. Tot nimic. Încerc să nu mă simt vinovat pentru faptul că-i ascund atât de multe. Părăsesc chatul și caut o altă aplicație în care să mă cufund pe drumul spre casa Chiamakăi. Deschid Twitterul, derulând încet cronologia. De regulă urmăresc paginile de admitere ale colegiilor și câteva celebrități, așa că nu am multe de văzut până ce dau peste postarea mea de ieri.

Nu știu ce-a fost în capul meu când am postat asta.

Derulez în josul paginii, dar mă opresc brusc când văd numărul de sub tweetul meu. Încetinesc derularea și dau click pe tweet, doar ca să mai verific o dată că numărul e corect.

24.000 de like-uri.

Să fiu al naibii!

Oamenii în commenturi vorbesc despre cât de nasoală e treaba asta, să fii etichetat de ceilalți, spunându-mi că nu sunt singur.

Nu-mi verific conturile de pe social media prea des, nu am notificările pornite. De regulă, zac în telefonul meu, ocupând spațiu de stocare, fără alt scop decât pentru a da, când și când, câte un like la vreun tweet de pe paginile de admitere.

Am mesaje de la atât de mulţi oameni. Asta-i ciudat. Deschid unul dintre mesaje.

@neenaK77: Asta-i foarte nasol, sper că îi vei reclama

@tybim: Ai sprijinul meu, nu e drept să se întâmple aşa ceva în zilele noastre.

Credeam că genul ăsta de mizerii se întâmplau doar în anii 1950

Sunt mai multe ca acestea, burduşindu-mi inboxul, care înainte era gol.

Dacă oamenii au văzut asta şi m-au crezut, poate că şi în seara asta o să vadă ce avem de spus şi o să ne creadă.

Îi răspund lui @neenaK77:

@DLikes Tunes: Mulţumesc, am făcut-o, o să ne ducem în seara asta la ei şi o să încercăm să-i oprim.

Poate că avea dreptate Chiamaka.

Poate că putem învinge Niveus, în cele din urmă.

Telefonul meu bâzâie şi apare un mesaj de la mama.

Şi eu te iubesc, sper c-ai dormit bine. – Mama

Îi scriu:

De ce nu m-ai trezit?

Ştiu că nu trebuia să te duci la şcoală. Vorbim mai târziu, bine? Te iubesc, Von.

Mama ştie că nu mă duceam la şcoală. Oare ştie despre Niveus sau doar are detectorul ei special de minciuni dat la maximum?

Şi într-un caz, şi în celălalt, asta înseamnă că o să scap fără mustrări. Dacă azi merge bine, o să-mi fie mult mai uşor de explicat.

Sper c-o să meargă bine.

38.

CHIAMAKA

Joi

Devon soseşte punctual la trei şi jumătate, iar eu îl trag înăuntru şi pe scări în sus.

— Bun, deci, avem cinci variante care cred că o să ţi se potrivească din şifonierul tatei. Alege-l pe cel care-ţi place cel mai mult şi o să te las aici, să te schimbi, îl instruiesc eu, când ajungem în camera mea.

Am întins cele cinci costume pe pat, să le vadă, toate diferite, în vreun fel sau altul. Unul e făcut din catifea, altul, împodobit cu auriu. I-am expus o paletă largă de stiluri ca să poată alege, având în vedere că nu-l cunosc pe Devon atât de bine, aşa că nu ştiu ce fel de costum i-ar plăcea. Mai ales când simţul modei din hainele de zi cu zi nu-mi arată foarte clar ce gusturi are. Se îmbracă de parcă dinadins încearcă să facă un soi de declaraţie despre hainele urâte. E greu să-ţi dai seama ce ar purta cineva care se îmbracă zilnic cu aceleaşi hanorace, pantaloni şi bascheţi, când vine vorba de ţinută de ocazie.

El îl alege pe primul. E cel mai simplu, cu revere negre şi un papion negru. Ar fi trebuit să prevăd.

— Ăsta-i chiar… simplu, spun.

— Dacă nu voiai să-l aleg, de ce l-ai mai pus între opţiuni? întreabă el.

— Nu-i vorba că nu voiam să-l alegi pe ăsta, doar că e puţin cam anost… Vreau să spun, o să fim la televiziunea naţională, în faţa tuturor celor care ne-au nedreptăţit, aşa că… m-am gândit că ai vrea să te îmbraci frumos măcar o dată.

El se uită la mine vreo câteva clipe fără să clipească, după care îşi dă jos costumul negru şi îl ia pe următorul. Ăsta e cel mai ţipător.

Sacoul e auriu, cu revere de satin, cu un papion negru şi cu pantaloni negri.

Zâmbesc şi-l bat pe umăr.

— Mult mai bine. Mă duc să mă schimb acum, mă întorc în câteva minute, spun eu.

Ies din camera mea și mă duc în dressing.

Deja mi-am terminat machiajul și mi-am pus bigudiurile în păr. De obicei, când avem evenimente majore ca acesta, chem pe altcineva să-mi facă pieptănătura și machiajul, dorindu-mi să fie perfecte, așa cum se așteaptă toată lumea. Dar ce mai contează acum? Ei nu se așteaptă la nimic din partea mea. Poate că n-au făcut-o niciodată. A fost o amăgire.

Rochia mea atârnă în mijlocul dulapului de haine. E un model original Eli Saab, adus cu avionul de la Milano. Am ales-o pentru că pare făcută pentru o regină. Ceva ce eu n-am fost niciodată – am fost doar un experiment social, o piesă de șah într-un joc dement.

Este una dintre cele mai frumoase rochii pe care le-am văzut vreodată. E fără mâneci, cu un decolteu adânc în formă de inimă, cambrată pe talie și amplă la bază, cu o broderie aurie care începe de sus și se pierde la poale, și cu o bordură din plasă simplă, roz-aurie. M-am uitat la ea toată ziua, simțindu-mă ca o impostoare pentru că vreau să port la bal ceva atât de frumos și de perfect.

Îmi dau halatul jos și mă apropii de dulap, șovăind înainte să mângâi materialul.

N-am fost niciodată cu adevărat demnă de rochia asta. Va trebui să pretind c-aș fi, cum fac de fiecare dată. Numai că, de data asta, nu elevii și profesorii de la Niveus trebuie să creadă în imaginea asta publică. America trebuie să creadă.

Scot rochia de pe umeraș cu grijă, deschizând fermoarul dintr-o parte și intrând în ea pentru prima oară de când am cumpărat-o, vara trecută. Închid fermoarul încet, trăgând ceva mai cu putere pe la mijloc, unde se înțepenește. Întotdeauna a fost un pic cam strâmtă pentru mine – Elie Saab nu e o rochie pe care să ți-o comanzi ca să ți se potrivească; fie ești perfectă, fie nu. *Nu ajustezi o Saab originală, te ajustezi pe tine,* mi-a spus odată Ruby, când își etala rochia ei de la balul bobocilor anul trecut, împreună cu planul ei de dietă. E o filosofie greșită, am priceput. Cred că etichetele astea de modă o fac intenționat, totuși.

Când reușesc să-i trag fermoarul până sus, deschid o ușă dintr-o parte a camerei, unde îmi țin pantofii. Rafturile de pe pereți sunt ticsiți cu perechile mele preferate, de la McQueen la Saint Laurent, toate minunate. Dar astăzi nu e vorba doar despre a arăta bine; am nevoie de pantofii mei de bătălie. Cei pe care o să-i folosesc să calc pe dușmani.

Mă aplec, căutând o pereche anume: sandalele mele aurii Jimmy Choo.

Nu poți da greș niciodată cu Jimmy Choo. Când le găsesc, mă așez pe scaunul din mijlocul camerei și mă încalț, deja simțindu-mă mai puternică.

Nu că aș avea de ales. Trebuie să fiu gata – să le arăt celor de la Niveus că nu m-au învins și că nu mă vor învinge niciodată.

Cum spune întotdeauna mama: *Prin foc, prin forță.* Seara asta o să fie ultima ocazie când Niveus face oameni ca noi să se simtă mici și neînsemnați.

♠

Când mă întorc în camera mea, Devon e îmbrăcat și stă pe pat, butonându-și telefonul.

Își înalță capul când intru și sprâncenele i se ridică puțin.

— Arăți bine, spune el.

Îl studiez. Părul lui trebuie periat puțin și, în afară de costum, arată un pic banal. Chiar e încălțat cu adidașii ăia străvechi pe care îi poartă la școală.

— Mersi… Unde sunt pantofii tăi? întreb.

El se uită în jos.

— În picioare, spune el, dezinvolt.

— Nu poți să porți ăia.

— De ce nu?

— Nu se potrivesc cu costumul.

El se blochează puțin, cum pare să facă des în timpul conversațiilor noastre. Întotdeauna mă întreb ce gândește, de ce expresia îi devine atât de concentrată. Presupun că-și dă seama că am dreptate și se gândește la formulări prin care să-mi mulțumească pentru înțelepciune.

— Ce mărime ai? O să văd dacă tata are ceva care să-ți vină, spun eu. Ar trebui să aibă niște mocasini simpli sau…

— Mă simt bine așa; nu vreau să mă schimb în pantofii tatălui tău, spune el tăios.

De ce e atât de dificil?

Cel puțin, unul dintre noi va arăta la înălțimea rolului și asta contează.

— Poți măcar să mă lași să fac ceva cu părul tău? întreb.

El dă din cap:

— OK.

Intru în baie, iau o perie nefolosită, un pieptăn și niște gel fixativ din dulăpiorul de cosmeticale. În colț zăresc un creion dermatograf negru și-l iau și pe acela, venind cu ele drept la Richards, pe pat. Încep prin a-i da cu

niște gel pe păr, pieptănându-l cât de bine pot.

Nu sunt chiar expertă, dar îmi fac pieptănăturile singură, așa că știu cum să fac părul să arate pe jumătate acceptabil. El arată literalmente ca și când s-ar fi dat jos din pat și ar fi venit direct aici, ceea ce nu m-ar surprinde.

Când am terminat cu părul, iau dermatograful și îl apropii de pleoapele lui. Se smucește înapoi, cu o mână ridicată, de parcă și-ar proteja fața.

— Ce dracului faci? mă întreabă el.

— Îți conturez ochii, spun eu.

— De ce?

— Ai ochi frumoși… m-am gândit… m-am gândit c-ai arăta foarte bine cu niște dermatograf. Nu te-aș minți, spun eu.

El pare de-a dreptul îngrozit de idee și la început cred c-o să refuze, în schimb, își lasă mâna jos și stă cuminte, cu o față serioasă. Consider ăsta un accept să continui și apăs creionul gros pe pleoapa lui dreaptă.

— Terrell vine? întreb, când trasez prima linie.

— Nu, de ce? întreabă el, liniștit.

Ridic din umeri.

— Am crezut că-l aduci ca partenerul tău sau cam așa ceva… Bănuiesc că m-am înșelat.

— De ce l-aș aduce pe el ca partener?

Îi arunc o privire, cu o sprânceană ridicată. Oamenii își închipuie că sunt mai puțin bătători la ochi decât în realitate. Eu văd cum se uită unii la alții.

— Voi doi nu aveți o relație… sau cel puțin nu sunteți cuplați?

El tace pentru un timp și simt că am încălcat vreo limită. Ei, mă rog.

— Nu avem o relație, spune el.

Atunci sunt doar cuplați.

— Trecem la pleoapa următoare…

Îi înclin capul într-o parte. Maxilarul îi e atât de încordat încât ai zice că-l torturez.

— Îmi place Terrell. Mi-ar fi plăcut să-l aduci și pe el… E o companie mult mai plăcută, spun eu.

Devon nu zice nimic, așa că termin cu aplicatul dermatografului în tăcere.

— Gata, spun la sfârșit, dându-mă un pas înapoi să-mi admir opera.

Zâmbesc. Chiar arată foarte bine. Mult mai bine ca înainte. Îi dau o oglindă și el se studiază în tăcere.

Îmi dau seama ce gândește.

— Îți place? întreb.

El ridică din umeri.

Ceea ce eu consider că e un răspuns afirmativ.

— Să nu uit, am făcut rost de niște măști pentru amândoi. Mi-am închipuit că ar fi ciudat dacă am fi singurii fără măști, spun și deschid un sertar, scoțând o mască neagră.

Balul Snowflake a fost întotdeauna un bal mascat. O altă tradiţie Niveus.

Mă așez lângă el acum, uitându-mă cât e ceasul. Abia e patru. Balul începe la șase.

Jurnalista de la Central News 1 ne-a spus să-i trimitem un mesaj când ne pregătim de plecare, ca să aibă timp să vină și să-și instaleze echipamentul. Devon și cu mine o s-o luăm pe la intrarea din spate, aceeași pe care am folosit-o ca să intrăm în Biblioteca Morgan, duminică; fără camere de supraveghere pentru oricine ar sta de pază. O să lăsăm ușa deschisă pentru jurnalistă și echipa ei.

Apoi o să ieșim pe scenă și ei o să pornească înregistrarea.

— Sunt chiar foarte entuziasmată pentru diseară, îi spun lui Devon. Abia aștept să mă trezesc mâine și să nu mai fiu nevoită să mă uit peste umăr sau să simt că-mi pierd minţile… Abia aștept să mă întorc la pregătirea pentru Yale și pentru școala de medicină. Știu că tu nu ești convins că o să meargă planul, dar eu cred. Chiar cred.

Devon se uită în podea, tăcut. După câteva momente, își ridică din nou ochii.

— La început nu te-am crezut, nici pe tine, nici pe jurnalistă… așa că am postat pe Twitter despre Niveus și ce au făcut ei…

— Ce-ai făcut?

— Am postat…

— Asta am auzit. Dacă vede cineva de la Niveus tweetul ăla, s-ar putea să facă lucrurile mai rele pentru noi. Ce-a fost în capul tău? Șterge-l! spun eu, începând să simt panica ridicându-se.

El se uită la mine vinovat.

— Ce? spun, pentru că evident mai e ceva ce nu-mi spune.

— Ăăă… a devenit viral. Urma să-ți spun, că am descoperit abia pe drum încoace. Are peste 24.000 de like-uri. O grămadă de oameni ne cred.

Fac ochii mari. *Douăzeci și patru de mii?* Uau.

— De altfel, tu n-ai confruntat-o pe fata aceea care ți-a spus ce fac ei? Nu crezi că ar fi putut să-i anunțe pe cei de la Niveus că știm deja totul?

Lucrurile sunt deja mai rele pentru noi, spune Devon.

Înghit un nod din gât. Nici măcar nu m-am gândit la asta. Nici măcar nu m-am gândit la Belle sau la faptul că am s-o văd în seara asta. Mi se strânge puţin inima.

Am nevoie să beau ceva.

Mă ridic iute.

— Vrei ceva de băut?

— Adică… alcool? întreabă Devon.

— Da, adică alcool.

El dă din cap.

— Hai să mergem în subsol, spun eu şi el mă urmează ieşind din cameră şi coborând două rânduri de scări până în subsol.

E construit ca un bar subteran, cu scaune şi tot tacâmul. Deschid unul dintre dulăpioarele cu băuturi şi scot o sticlă de Chardonnay, punând-o pe insula din mijloc.

Iau două pahare de vin şi torn puţin în fiecare, împingând unul spre Devon.

Nici măcar nu-mi place gustul, dar ştiu că o să mă ajute să mă mai relaxez. N-am turnat decât o jumătate de pahar, ca să nu fim prea relaxaţi sau detaşaţi cu totul, doar atât cât să ne dea puţin curaj. Iau paharul şi îl ridic spre Devon.

— Pentru ce ar trebui să bem, Richards? întreb eu.

El se uită în tavan, după care îşi ridică şi el paharul.

— Pentru distrugerea Academiei Niveus, spune el.

— Pentru distrugerea Academiei Niveus!

39.

DEVON

Joi

Ajungem la intrarea din spate a şcolii, cu măştile pe faţă.

Din depărtare se aud hohotele de râs ale elevilor care intră în clădire.

Chiamaka scoate cheia pentru uşa din spate şi descuie fără zgomot.

Intrăm amândoi. Am stabilit să intrăm în Biblioteca Morgan şi să-i aşteptăm acolo pe jurnalistă, doamna Donovan, şi echipa ei de filmare. Am ales Morgan întrucât Chiamaka voia să ia anuarul din 1965 ca să-l aibă ca dovadă fizică şi, de asemenea, pentru că nu are camere de supraveghere.

Intrăm în Morgan. Chiamaka se duce la primul corp de bibliotecă şi se apleacă, scoţând un volum cu coperte tari, albastre, de pe raft.

— L-am luat, spune ea, deschizându-l şi dând câteva pagini.

Are o poşetă mică strânsă sub braţ, în care sunt afişele şi printurile pe care le vom arăta mai târziu, când va trebui să apărem în faţa tuturor.

Înghit în sec cu nervozitate, cercetând din ochi imensa sală a bibliotecii.

Am senzaţia că ne urmăreşte cineva.

— Ai putea să ieşi să aştepţi afară, lângă intrarea din spate, până vin jurnalista şi echipa ei? A zis că nu mai au mult, spune Chiamaka.

Dau din cap.

Când ajung la uşa din spate, simt miros de fum. Distracţia şi jocurile au început deja. Oamenilor le place să bea şi să fumeze, şi pun la cale farse în fiecare an, apoi le povestesc celor din anii mai mici cum a fost, aţâţându-i pentru ziua în care vor fi şi ei în ultimul an şi vor face la fel. E ciudat că asta îi încântă, de parcă n-ar face-o deja acasă tot timpul: băut, fumat, amestec în viețile altora. Dar bănuiesc că se trage de la faptul c-o fac în şcoală, chiar sub nasul profilor şi al donatorilor, asta îi entuziasmează.

Telefonul îmi vibrează în buzunar şi îl scot.

Apel primit de la Terrell

De ce mă sună Terrell? Ştie că azi e ziua balului.

— Alo?

— Ai ajuns deja la şcoală? întreabă Terrell.

— Da, îi aştept pe jurnalişti să sosească, de ce? spun, coborându-mi vocea.

— Sunt aici, spune el.

— Ce? De ce?

— Salut, spune Terrell, dar de data asta vocea nu mai vine din telefonul meu.

Mă întorc şi dau cu ochii de el, îmbrăcat tot în negru, de parcă ar fi venit la o înmormântare. Tricou negru, jeanşi negri, adidaşi negri. Nu cred că l-am mai văzut vreodată pe Terrell purtând haine atât de lipsite de culoare.

— Ce cauţi aici? întreb, încă şocat.

Nu mi se pare real.

— Trebuie să-ţi spun ceva… M-am gândit să-ţi spun după seara asta, când totul avea să se calmeze sau când tu n-aveai să mai fi atât de copleşit. Dar n-ar fi fost corect faţă de tine. N-o să-ţi port pică dacă o să mă urăşti după asta, OK? Am vrut doar să ştii că îmi pare foarte, foarte rău…

— Terrell? Despre ce vorbeşti? întreb, simţind că n-am aer.

— Ar fi trebuit să-ţi spun mai demult, dar… mi-a fost frică.

Mă uit mai bine la el. Ochii îi strălucesc de parcă ar fi gata să plângă.

— Ce e? întreb.

Inima mi-o ia la goană.

Terrell întoarce o clipă privirea de la mine.

— Eu… am ajutat şcoala voastră… eu am ajutat Niveus să te spioneze.

40.

CHIAMAKA

JOI

Doamna Donovan îmi trimite mesaj că a sosit, aşa că îi scriu lui Devon:

Au sosit

Mă ridic de pe scaun şi pornesc spre uşă, dar, pe când mă apropii de ea, începe să se deschidă.

Mă dau înapoi, uitându-mă după un loc unde să mă ascund repede. Trag un scaun, gata să mă bag sub masă, masca îmi cade din grabă, exact când uşa se deschide şi intră Jamie.

Pe faţa lui frumoasă e o expresie rece. Părul îi e mai scurt decât ultima oară când l-am văzut; costumul e impecabil, albastru-închis, cu un papion negru care îl strânge de gât.

— Bună, Chiamaka, spune el, cu vocea plină de venin.

Îşi scoate mâna din buzunar, ţinând bricheta lui favorită. Când apasă pe clapă, o mică flacără apare şi apoi dispare.

— Ce cauți aici? întreb, mândră de mine că nu mă bâlbâi și nici nu mă dau înapoi.

Stau acolo, cu brațele încrucișate, pironindu-l cu privirea așa cum face și el.

— Eu ar trebui să te întreb asta. Nu ești bine-venită aici.

Râd.

— Cine te-a făcut pe tine Dumnezeu? Părinții mei plătesc taxa de școlarizare – sunt mai mult decât bine-venită aici, spun eu.

El face câțiva pași în față, apăsând din nou pe clapeta brichetei, lăsând flacăra să se stingă la fel de repede cum se aprinde. Bricheta are numele lui gravat cu aur pe exterior. Mâinile îi sunt strâns încleștate în jurul ei, de parcă s-ar teme să n-o piardă.

Jamie cu bricheta lui mă duce cu gândul la un copil răzgâiat și jucăria lui preferată. Întotdeauna am crezut că dragostea lui pentru foc s-a născut în tabără, dar pariez că dorința lui anormală de a privi lucrurile arzând și prefăcându-se în cenușă au început înainte. În timp ce alți copii s-au jucat cu păpuși și mașinuțe, Jamie probabil s-a jucat cu asta. A tot privit flacăra răsucindu-se și prinzând viață, apoi murind, din nou și din nou, până când a devenit obsesia lui.

— N-ai niciun drept să fii aici, spune el, vocea devenindu-i mai amenințătoare. Nu vă înțeleg. Chiar și după ce v-am urmărit, chiar și după ce v-am arătat fotografiile alea…

Aprinde bricheta, flacăra strălucește.

— După Martha. Click. După ce v-am dat atâtea șanse să dispăreți… voi tot insistați. Să nu-ți închipui că n-am văzut tweetul prietenului tău. Crezi că ești foarte deșteaptă? Mica miss mintoasă din ultimul an. M-am gândit că ai putea avea cel puțin atâta minte să nu te arăți pe-aici, dar tu pur și simplu… nu pari să te prinzi la o nenorocită de aluzie.

Râde, un râs distorsionat, învârtind din nou piatra brichetei. Râsul ăsta mă cutremură până în măduva oaselor.

— Ești îndrăgostită de mine? Asta e?

Am ajuns să-mi dau seama că ceea ce am simțit pentru Jamie n-a fost dragoste, nici măcar obsesie. Nu-mi păsa ce simțeam cu adevărat pentru el. Știam doar că voiam să fiu în top, prin orice mijloace ar fi fost necesare. Chiar dacă asta însemna să las un flăcău fără creier și nădușit să mă țină de mână și să spună tuturor că era iubitul meu sau să las un nemernic ca Jamie să-și pună mâinile lui murdare pe mine ori de câte ori voia.

Ceea ce am simţit a fost dorinţa disperată de a fi puternică într-o lume care nu îngăduie fetelor să fie puternice. Mai ales fetelor ca mine.

Singura oară când am simţit dragoste sau ceva aproape de dragoste a fost cu Belle. Nu cred că vreun băiat pe care am pus vreodată ochii s-ar putea compara măcar cu felul în care am privit-o pe Belle.

Aşadar… dragoste? Ar vrea Jamie.

— Te urăsc, îi spun eu.

El zâmbeşte mai larg.

— Ba nu.

Se apropie mai mult. Eu rămân pe loc.

— Tu mă iubeşti, dar eu nu te iubesc pe tine. Cine ar putea? Eşti o târfă. Toată lumea ştie. De aceea te-am sărutat la petrecerea mea. De aceea am ştiut că, în cele din urmă, o să te culci cu mine. Te-ai fi culcat cu oricine…

Îşi lasă capul într-o parte şi se apropie mai mult.

— Nu mi-ai plăcut niciodată. Dar am fost curios. A trebuit să încerc şi am făcut-o…

Inima îmi bate în gât. Mă simt atât de dezgustată, încerc să nu plâng.

— Ai fost acceptabilă… Belle a fost mai bună, adaugă el, aprinzând bricheta încă o dată.

E periculos de aproape de faţa mea. Îi pot simţi căldura pe piele. Clipesc şi o lacrimă se furişează pe obraz. Dar nu mă mişc. Nu îndrăznesc să mă mişc.

— Îţi mai dau această ultimă şansă să pleci din şcoala asta, unde nu eşti dorită, altminteri o să vezi de-adevăratelea de ce sunt capabil.

Jamie mai aprinde bricheta o dată, atât de aproape încât părul meu ia foc. Mă dau puţin înapoi, stingându-l cu palma, în timp ce râsul lui Jamie răsună prin bibliotecă.

N-am să las spusele lui să mă rănească. N-am să-i dau această putere asupra mea. Sunt Chiamaka Adebayo, ce naiba! N-am nevoie să-mi spună un şnapan cine sunt şi cine ar trebui să fiu.

— Ţi-ai terminat discursul? îl întreb eu, însă continui fără să-i aştept răspunsul. N-ai decât să mă numeşti târfă, nu-mi pasă. Dar *tu,* Jamie, tu eşti cel care baţi monedă pe chestia asta fiindcă ţie îţi pasă.

Îşi ridică o sprânceană.

— Îţi pasă că o fată ca mine poate face ce vrea, fără să dea doi bani pe ce ai tu sau altul de zis. Îţi pasă pentru că ţi-a plăcut, iar sarcina pe care părinţii tăi rasişti şi şcoala asta rasistă ţi-au dat-o – să te apropii de mine şi apoi să

mă înjunghii pe la spate – ție ți-a plăcut, ți-a plăcut fiecare secundă. Ți-a plăcut să mă săruți…

— Ține-ți gura, mârâie el.

— Ți-a plăcut sexul, furișatul prin preajma…

— Am zis să-ți ții gura! răcnește Jamie.

Ceea ce îmi dublează energia.

— Îți pasă că am sărutat-o pe iubita ta.

Zâmbesc, chiar dacă mă doare.

— Îți pasă că am făcut mai mult decât să ne sărutăm…

Mă îmbrâncește cu putere în perete și eu îi râd în față, cu mai multe lacrimi șiroind pe obraji. Dar nu sunt lacrimi de tristețe. Mă simt eliberată. De parcă aș zbura.

— Ești un ratat, Jamie. Un eșec. O dezamăgire. N-ai reușit să mă cobori la nivelul tău umil și asta *te ucide.*…

Sunt întreruptă de Jamie care-și pune mâinile în jurul gâtului meu și strânge. Tremură și mă sugrumă, iar eu respir greu, râzând și horcăind după aer.

Nu pot respira, dar nu mă pot opri din zâmbit.

El continuă să strângă, roșu la față și vibrând de furie, uitându-se în ochii mei.

Nu vreau ca mutra lui Jamie să fie ultimul lucru pe care îl văd înainte să mor, așa că îmi adun toată puterea care mi-a rămas și îl lovesc între picioare.

Jamie îmi dă drumul și se retrage împleticindu-se. Tușesc, mă doare gâtul, plămânii îmi ard. Nu-mi îngădui timp să-mi revin, ci îl lovesc din nou. De data asta, cade la podea. Gemând cu putere, bricheta cade odată cu el.

— Cățea nemernică, șuieră el.

Îmi frec gâtul și-mi las capul într-o parte, ca să mă uit la el. E atât de jalnic, zvârcolindu-se pe podea. Îmi apăs tocul pe locul care știu c-o să-l doară cel mai tare, iar el urlă.

Simt o perversă bucurie văzându-l că plânge.

Știam eu c-am ales sandalele potrivite.

— Să putrezești în iad, Jamie! spun cu dispreț, apoi mă îndepărtez, îmi iau masca și mă îndrept agale spre ieșirea din bibliotecă.

Dincolo de ușă, observ că picioarele îmi tremură, inima îmi bubuie în urechi. Duc mâna la șuvița de păr unde m-a atins cu flacăra. Sfărâmicios,

pârlit.

Încă pot mirosi fumul. Încă îi simt mâinile încleștate în jurul gâtului meu.

Cu toate acestea, simt că o parte din puterea aceea îmi revine. Puterea pe care obișnuiam s-o simt inundându-mi corpul în fiecare dimineaţă când mergeam spre școală și știam că-mi câștigasem pe merit poziţia din top. Acum, mă simt puternică pentru că mi-am recăpătat vocea, l-am oprit pe Jamie să mă strivească, reducându-mă la imaginea pe care o are despre mine.

Imaginea unei fete nevolnice, pe care o poate pune la pământ și o poate răni fără repercusiuni.

Fata aceea nu există. N-a existat niciodată.

41.

DEVON

Joi

— Ce-ce mama dracului vrei să spui? întreb eu, îndepărtându-mă de Terrell.

— N-am vrut să-ţi fac rău. Nu ţi-aş face niciodată rău. Un tip mai în vârstă a venit la mine la școală și mi-a spus că o să plătească el cheltuielile medicale ale surorii mele dacă te urmăresc și îi dau raportul.

Mă simt năucit. Asta nu se poate, nu se întâmplă.

— Asta a fost după ce am stat împreună prima oară și, la început, m-am gândit să accept. Vreau doar ca sora mea să se facă bine. Eram disperat, așa că m-am gândit s-o fac… am făcut-o aproape o zi, dar mi-am dat seama repede că nu puteam. I-am spus tipului că nu mă bag. Că nu-ţi puteam face ție una ca asta. Apoi tu ai început să vorbești despre școala ta, și nu ți-am spus atunci pentru că nu voiam să mă urăști, iar tipul spusese că, dacă pomenesc despre el sau despre înţelegerea noastră, lucrurile or să devină mai rele pentru tine, așa că am încercat să vă ajut pe voi doi cât am putut…

Telefonul vibrează și îmi iau ochii de la Terrell, uitându-mă la mesajul de la Chiamaka.

Mi-a mai trimis unul acum un minut, spunându-mi că jurnaliștii au sosit.

Au reușit să intre prin față, sunt cu ei la ușa din fund a sălii de bal. Grăbește-te. – C

— Trebuie să plec, spun, simțindu-mă prea îngrețoșat și să mă uit la Terrell în clipa asta.

— Von…

— Doar oprește-te, OK? strig eu, nevrând să-mi stric machiajul pe care mi l-a făcut Chiamaka.

Așadar, clipesc des să-mi țin lacrimile în frâu și mă întorc pe-un călcâi, intrând în clădire și lăsându-l pe Terrell singur afară.

Devin o umbră, mergând iute, cu capul jos, cu masca pe față, ajungând în sfârșit în spatele sălii de bal, unde o găsesc pe Chiamaka.

— Unde s-au dus?

— Și-au ocupat pozițiile.

Își coboară masca. Observ vânătăile de pe gâtul ei care arată ca niște degete. *S-a întâmplat ceva?*

Nu am timp nici să respir, darămite să pun întrebări. Ea mă ia de mână și deschide ușa din spate.

Cât ai clipi, pășim în sala de bal împreună.

42.

CHIAMAKA

Joi

Nimeni nu ne observă când ne strecurăm înăuntru, în fața intrării din spate e o draperie, care acum ne ascunde vederii. Printr-o despărțitură, văd pe toată lumea. Sunt așezați la niște mese rotunde mari, vorbind în voie unii cu alții. Sala este la fel de frumoasă pe cât mi-am imaginat totdeauna c-o să fie. Tavan înalt, candelabre cu țurțuri de sticlă, și ferestre înalte, impozante, dând spre ocean. E perfect. Mă simt ca într-un film.

Sala aceasta de bal a fost special construită pentru acest eveniment și de

zeci de ani e folosită pentru Balul Snowflake. În timpul anului, uşile sunt încuiate, mai puţin în ziua aceasta. Am visat-o de când am fost admisă la Niveus.

Am crezut că, atunci când o să ajung în sfârşit aici, va fi un moment fericit. O altă bornă a succesului.

Am crezut că o să fiu încoronată Regina Snowflake. Asta mi-am dorit cel mai mult după titlurile de şefă de promoţie şi de monitor-şef.

Dar, uitându-mă la coroanele aşezate pe pernuţele roşii-sângerii în partea din faţă a sălii, îmi dau seama ce stupid e totul. Ecusonul de monitor, coroana. Bucăţi de metal de care am legat atât de mult din demnitatea mea.

Trag aer în piept şi păşesc dincolo de draperie. Vocile coboară transformându-se în murmure, şoaptele se amplifică, în timp ce feţele se întorc spre noi.

Acum sunt la primul rând din faţă şi-mi rotesc ochii prin sală, încercând să nu tremur. La mese stau necunoscuţi familiari, feţele fiindu-le acoperite de măşti scânteietoare.

Mă urăsc. Ştiu că fiecare persoană din sala asta mă urăşte… ceea ce îmi dă încredere să abandonez orice mândrie mi-a mai rămas, să mă duc până la pernuţe şi să iau o coroană. Devon îmi aruncă o privire ciudată când îmi pun pe cap metalul fără importanţă.

Oamenii par surprinşi, amuzaţi, dornici să vadă ce-o să fac mai departe.

Văd o siluetă strecurându-se pe una dintre uşile din spate. „Terrell?” Până la urmă, Devon l-a invitat şi pe el?

Asta e bine, o să ne vadă cum doborâm Niveus. El ne-a ajutat cu detaliile, mi se pare corect să fie şi el aici, în momentele astea. În plus, acum ştiu că mai există o persoană în public, în afară de Devon, care probabil nu mă urăşte.

Mă uit prin sală după doamna Donovan şi cameramanul ei. Sunt amândoi costumaţi în chelneri, amestecându-se printre ceilalţi chelneri care servesc în spate. Nu văd agenţii de pază, dar presupun că sunt ascunşi pe undeva prin sală, gata să sară şi să intervină dacă e necesar. Donovan începe numărătoarea inversă de la cinci, pe degete, cameramanul îşi îndreaptă camera în direcţia noastră, apoi Donovan îmi face semn ridicând degetul mare. Şi încep, vorbind clar în micul microfon pe care Donovan mi l-a dat să-l prind pe rochie.

— Numele meu este Chiamaka Adebayo, iar acesta este prietenul meu, Devon Richards. Şi, intenţionat, noi suntem singurii elevi negri de la

Academia Privată Niveus. La fiecare zece ani, Niveus acceptă doi elevi de culoare. Niveus așteaptă până în ultimul lor an ca să lovească de-adevăratelea, ca să-și intensifice campania de abuz psihologic și fizic. Scopul? Să-i forțeze pe acești elevi să abandoneze școala, distrugându-le orice speranță pentru viitor. Este un joc pe care Niveus îl numește eugenie socială.

Deschid anuarul din 1965.

— Iată aici o fotografie a Taberei Așilor, o tabără organizată pentru elevii ai căror părinți au absolvit academia și pentru familiile lor, unde plănuiesc cum vor distruge viețile elevilor de culoare de la Niveus. Și, de când a fost început acest proiect, toți elevii negri au abandonat școala înainte de absolvire. Nu există nicio explicație despre locul în care s-au dus. Au dispărut pur și simplu. Și au dispărut pentru că Niveus i-a silit s-o facă. Însă de aceea suntem noi aici. Suntem aici ca să rupem ciclul, spunând tuturor ce se petrece cu adevărat la această școală. Suntem aici să prezentăm liceul Niveus, elevii săi, profesorii și donatorii, drept ceea ce sunt de fapt.

Despăturesc afișele din poșeta mea, dându-i lui Devon pe cel cu fotografia noastră din anuar cu ochii scrijeliți și ridicându-l pe cel cu fotografiile mai puțin incriminatoare pe care le-au făcut Așii și mi le-au strecurat prin fanta de corespondență de la ușă. Îmi iau privirea de la cameră și mă uit insistent la cei prezenți.

— Am primit amenințări fizice, am fost urmăriți, ni s-au înscenat situații compromițătoare. Ne-au invadat viața privată și fotografiile personale, iar informațiile au fost răspândite în toată școala. Iar acum noi spunem: AJUNGE!

Stau aici, așa cum am visat întotdeauna. În față, regina tuturor. Și nimic nu e cum mi-am închipuit eu. Nici pe departe. Totuși mă simt puternică.

Mă întorc să-i găsesc din nou privirea jurnalistei. Dar îmi ridic sprâncenele nedumerită, cercetând prin mulțime. Unde s-a dus? Și cameramanul lipsește.

Se produce o mișcare prin mulțime, oamenii încep să se foiască în scaune. Curând, îmi dau seama ce fac. Își schimbă măștile. Le schimbă cu unele identice. Masca de pe hol. Masca ce m-a urmărit până acasă.

Toată lumea din sală are acum aceeași mască pe față.

Și stau cu toții la mese.

Știu că e liniște, dar tot ce pot auzi e sângele vuindu-mi în urechi.

Aceștia sunt *Așii.* Fiecare persoană cu care am petrecut ultimii patru ani.

Fiecare persoană cu care m-am privit în ochi. Lângă care am stat în sala de clasă. Pe lângă care am trecut pe hol. Fiecare persoană care, tot timpul, a vrut să mă umilească, să mă vadă muncind ca să ajung în vârf, doar ca să mă doboare. Fiecare persoană care a știut că se putea ascunde în spatele acestor măști – online sau aici, acum; un cult care vrea nici mai mult, nici mai puțin decât să ne vadă pe mine și pe Devon eșuând.

— Spectacolul tău s-a încheiat? spune o voce groasă, amenințătoare, din spatele meu.

Mă răsucesc brusc și sunt întâmpinată de părul familiar negru-corb, o față ridată, lipsită de expresie, și niște ochi lipsiți de lumină, uitându-se la mine.

— V-am dat șansa să plecați și să vă păstrați demnitatea, în schimb voi doi în mod clar vreți tratamentul pe care l-a primit Dianna Walker, spune directorul Ward.

— Ce i-ați făcut Diannei? întreabă Devon, îngrozit.

Simt că sunt într-un coșmar.

— Nu ne speriați. Am înregistrat totul și a fost transmis în direct în întreaga Americă, spun eu.

— Zău…? Unde sunt camerele de filmat? întreabă directorul Ward.

Arunc o privire în marea de Ași. Tot nicio urmă de doamna Donovan sau de cameramanul ei. Ce se întâmplă?

— Alice, e adevărat? Ereticii ăștia doi o să ne distrugă pe toți? continuă directorul Ward, întorcându-se spre mulțime, în timp ce una dintre persoanele mascate își ridică masca înspăimântătoare de pe față, scoțând-o la iveală pe zâmbitoarea doamnă Donovan.

Nu.

— La dracu’… șoptește Devon.

La naiba.

Nu se poate întâmpla așa ceva. Cum e posibil? Cum de e și ea implicată?

Îmi amintesc de cuvintele lui Belle, când am confruntat-o, luni:

…nu sunt doar cei de la Niveus; sunt locuri peste tot în Statele Unite care… care fac asta.

Central News 1 este o parte din angrenaj.

Și Dumnezeu știe cine altcineva.

Trebuie să ieșim de aici, mă gândesc, exact când aud un uruit ca de tunet. Pași și oameni strigând.

Mă dau înapoi când ușile sălii se deschid de perete și dintr-odată un

șuvoi de oameni se revarsă înăuntru. Străini. Scandează ceva, dar nu deslușesc ce anume, de pe scenă.

Unii se cațără pe mese, dând cu piciorul în porțelanurile scumpe. Alții pur și simplu urlă și dau la maximum muzica de pe telefoane, amplificând-o în portavocele din mâinile lor.

Protestatari?

În sfârșit, înțeleg ce strigă: *Nu e dreptate, nu e pace*. Repetă asta la nesfârșit.

Atât de multe fețe de culoare tulburând oceanul de alb.

Sunt atât de furioși.

Cred că luptă pentru noi.

Mă uit la Devon și-l văd privind cu ochii mari.

Mai înainte să pot face orice altceva, simt o mână mare înșfăcându-mă și scoțându-mă târâș printre draperii. Arunc o privire înapoi, încercând să mă smulg din strânsoarea asta ca de menghină și atunci simt metalul rece lipit de fruntea mea.

O armă.

43.

DEVON

Joi

Sunt protestatari pretutindeni. Muzica asurzitoare sparge liniștea. Oamenii urlă.

E haos. Dar și mai ciudat încă, nu cred c-am văzut niciodată atât de mulți oameni negri, niciodată, în afara cartierului meu.

Cu siguranță, n-am văzut atât de mulți oameni negri în Niveus. Toți anii ăștia n-am fost decât eu și Chiamaka.

Oamenii se luptă… și par să lupte pentru noi.

N-am vrut să am dreptate despre Central News 1. Am vrut ca ei să fie buni. Însă cumva mi-am dat seama că foarte puține lucruri pe lumea asta sunt bune.

Mă întorc, așteptându-mă s-o văd pe Chiamaka lângă mine, dar nu e

nimeni. Simt un început de panică, la fel ca atunci când eşti copil şi o pierzi pe mama în supermarket. Aud un zgomot în spatele meu şi mă întorc, pornind spre intrarea prin care am venit noi. Văd două siluete. Când mă apropii, disting mai clar.

Stând în dreptul uşilor e Chiamaka. Arată îngrozită, paralizată în loc, în vreme ce directorul Ward ţine o armă la capul ei.

Mă blochez, privindu-l pe fostul meu director, la o clipă distanţă s-o împuşte pe Chiamaka.

Fac un pas şovăitor spre draperiile groase, încercând să le trag în lături fără ca el să mă observe. Dacă mă mişc repede, poate reuşesc să-l împing, să-i smulg arma, să-l opresc.

O parte din mine se întreabă dacă asta s-a întâmplat cu Dianna Walker. Prima fată pe care Aşii au luat-o în vizor, în 1965. Şi dacă… au ucis-o?

Ward începe să-i spună ceva Chiamakăi, dar nu prind decât cuvintele *clasă* şi *mişcă*. În continuare, Chiamaka arată îngrozită. Trebuie să-l opresc. El face un pas spre uşă, ţinând-o zdravăn de braţ pe Chiamaka.

Înghit în sec, trag puţin draperia, făcând doar o jumătate de pas înainte. Chiamaka îmi aruncă o privire.

El o împinge puţin din spate, apoi întinde mâna să atingă clanţa uşii, dar sare imediat înapoi.

Mă folosesc de prilej ca să mă năpustesc asupra lui Ward, intrând cu toată forţa în el, sperând să-l fac să cadă. Numai că nu m-am aşteptat să fie atât de puternic. Se poticneşte, dar nu cade.

Observ că Chiamaka se îndreaptă spre Ward.

— Ce i-aţi făcut Diannei? întreb, gâfâind. Aţi omorât-o?

Chiamaka scoate ceva din geantă.

Ward ridică o sprânceană.

— De ce să nu vedem cu ochii noştri? zice el, ridicând arma spre mine acum, exact în clipa în care Chiamaka înfige ceva în gâtul lui Ward.

El înţepeneşte şi cade la podea, arma căzând odată cu el.

Chiamaka îi ia arma cu o batistă şi o ascunde.

Sunt fără suflare.

În mâna ei e ceva ca un pistol cu electroşocuri.

— Eşti bine? o întreb cu voce tare, în minte întrebându-mă de unde are pistolul ăla.

Ea se şterge la ochi.

— Da. Trebuie să ieşim de aici.

Dau din cap și pornim printre draperii, sărind înapoi când răsună un bubuit puternic.

Ridic ochii. Din tavan se răspândește un fum gros.

Stai… fum?

Oamenii se uită și ei în sus, căutând să vadă de unde vine.

Inima îmi bate rapid și exact când o apuc pe Chiamaka de mână se aude o altă explozie.

Instinctiv mă culc la podea.

Apoi, ca într-un film cu dezastre, bucăți din tavan se desprind și lemnul cade din cer.

La dracu'.

Țipetele încep să umple aerul. Chiamaka mă apucă de braț, trăgându-mă spre ieșire. Ne croim drum cu greu prin mulțime, căci toată lumea încearcă să scape din sala învăluită de fum.

Când, în sfârșit, ne împleticim pe ușile din față ale sălii, pe hol e și mai mult fum. Oamenii își acoperă gura, tușesc, aleargă, disperați să scape de-acolo.

Fugim cât putem de repede, eu fiind cât pe-aci să cad de vreo câteva ori, împiedicându-mă de rochia lungă a Chiamakăi. Mai multe explozii răsună când țâșnim pe ușa școlii, coborând în goană treptele și ajungând în aerul rece și curat al serii. Tușesc, mă simt fără suflare și dezorientat.

Respirația mea arată ca o fantomă, când aburul se răsucește în fuioare din gura mea, înainte de a se dezintegra în aer.

Îmi ridic privirea la Niveus, până acum o clădire înaltă, dominatoare, prăbușindu-se sub ochii mei, făcută scrum de flăcări roșii, furioase.

E ciudat. Nu cred că m-am gândit la asta până în acest moment. Dar, când înțeleg, când toate lucrurile se leagă între ele, mă trezesc făcând cea mai evidentă dintre observații.

Școala este în flăcări…

Academia Niveus arde.

44.

CHIAMAKA

Joi

Ajungem, în sfârşit, afară şi privim cum Niveus dispare înghiţit de flăcări.

Se aud sirene în fundal, pompierii dând fuga în clădirea care se prăbuşeşte. Sună oribil, dar o parte din mine ar vrea să râdă.

Chiar şi cel mai puternic poate fi doborât. Şi noi toţi suntem martori la asta.

Putem vedea marea Academie Niveus căzând. În sfârşit.

— Mai sunt oameni înăuntru… E imposibil să scape cu bine, spune cineva plângând în apropiere.

Mă întreb cum a pornit focul… dacă a fost un accident. *Cine* l-a pornit?

Simt o gheară în piept.

Mă întreb dacă vreunul dintre protestatari a rămas captiv.

Îmi muşc buza de jos, încremenind când un gând îmi trece prin minte. Terrell, stând acolo, în public.

A fost real?

Mi s-a părut mie că-l văd?

Sper că da… Doamne, sper că mi s-a părut.

Mă uit la Devon. El pare pe altă lume – ca în transă, cu ochii la fosta noastră şcoală.

— Devon, spun încet, dar destul de tare ca să mă audă.

— Da? răspunde el, absent.

— Unde e Terrell?

— Ce? întreabă, întorcându-se cu faţa la mine, arătând gata să leşine.

— L-am văzut înăuntru… cred… A venit şi el? A fost acolo? întreb eu, sperând să spună nu.

Dar, mai înainte să poată răspunde, o altă explozie erupe şi o bucată mare din acoperiş se prăbuşeşte.

45.

DEVON

Joi

Mintea mi se duce ca fulgerul înapoi la Terrell care îmi spunea despre implicarea lui în povestea asta.

Terrell e aici.

E înăuntru.

Mi se face rău.

Trebuie să mă duc la el.

Nu știu ce mă mână, dar mă trezesc alergând spre clădire.

E vina mea. E numai vina mea. N-ar fi trebuit să-l părăsesc.

O simt pe Chiamaka trăgându-mă înapoi și încep să-i strig numele, de parcă m-ar putea auzi dinăuntru.

Flăcările se înalță mai mult, devorând ce a mai rămas din Niveus, și îmi vine să urlu.

— Terrell! țip.

Niciun răspuns, cum era de așteptat.

Nu pot să-l pierd și pe el… Nu mai pot să pierd alți oameni. Mă simt cuprins de-o mare slăbiciune, sunt gata să cad…

— Devon? spune cineva.

Sunt aproape sigur că e o voce din capul meu.

Mă întorc și-l văd pe Terrell. Chiar acolo, în fața mea, cu o expresie la fel de îngrijorată ca a mea pe față. Mă simt atât de ușurat, dau fuga la el și-l îmbrățișez. Uitând de tot ce s-a întâmplat. Doar îl îmbrățișez strâns, atât de fericit că e bine. El mă ține la pieptul lui și îmi îngrop fața în umărul lui, plângând.

Chiar am crezut că îl pierdusem acolo.

Slavă Domnului că ești bine, Terrell, șoptesc gândurile mele.

Îi simt inima bătând tare.

După câteva momente, mă desprind și-mi șterg lacrimile de pe obraji.

— Am crezut că erai înăuntru, îi spun.

— Sunt bine, spune el, cu ochii la Chiamaka, nu la mine. Mă bucur că și voi sunteți bine.

— Chiar am crezut că te-ai dus, spune Chiamaka, ștergându-se la ochi.

Sunt surprins. Ea de-abia îl cunoaște, totuși plânge de parcă era cât pe-aci să-și piardă bunul ei prieten. Ceea ce mă surprinde încă și mai mult este că ea îl îmbrățișează acum.

Sirenele se vaită în depărtare și mă întorc în direcția sunetului.

Ambulanţele sunt parcate lângă maşinile de pompieri.

— Ar trebui s-o ştergem înainte să vină poliția, spune Terrell.

Dau din cap.

— Ai dreptate.

Ultimul lucru cu care vreau să am de-a face este vreun ofiţer de poliție.

♠

Ajungem în dormitorul lui Terrell, la scurtă vreme.

El improvizează un fort din cearşafuri şi ne dă nişte haine de schimb. Eu port unul dintre tricourile lui cu Superman şi nişte pantaloni de trening. Chiamaka le-a spus părinților ei că e bine şi că rămâne peste noapte la o prietenă. Acum poartă o pijama ecosez, pe care se pare că Terrell o avea pe undeva, chiar dacă nu l-am văzut niciodată purtând ceva atât de normal, cu excepția costumaţiei lui de mai devreme, din seara asta.

Stăm toți trei în fort, vorbind despre ce s-a întâmplat – protestatarii şi incendiul şi jurnalista dubioasă. Mă abțin să exclam: *V-am spus eu!* Am ştiut că era prea bine ca să fie adevărat, prea uşor. Am ştiut că n-ar fi trebuit să ne încredem într-o altă persoană străină. Niveus poate cumpăra pe oricine, bineînţeles.

Ar fi trebuit să ştim asta. Dar cel puțin o ştim acum.

Cel puțin, avem o certitudine.

Sunt atât de stors de puteri. Sunt gata să dorm o veşnicie, dar stăm de vorbă până la unu noaptea. Ajungem la concluzia că protestatarii au venit probabil din cauza tweetului meu şi al mesajului trimis despre bal. Sper că n-a pățit niciunul nimic. Fără ei, nu ştiu dacă am mai fi aici în clipa asta.

Poate că Ward ar fi terminat ce începuse.

— Ce crezi că a pornit incendiul? întreabă Chiamaka.

A părut grav. Va trebui să reconstruiască mare parte din clădiri.

Ridic din umeri.

— Ar fi putut fi orice, spun.

— Asta înseamnă că o să-l închidă? întreabă Terrell.

— Probabil, spune Chiamaka.

Rămânem câteva clipe într-o tăcere mohorâtă.

Mintea mi se îndreaptă la ceea ce s-ar putea întâmpla cu fiecare dintre protagonişti acum. Ce se întâmplă cu domnul Ward… cu Aşii. Dacă toată povestea va fi îngropată după incendiu.

De parcă mi-ar citi gândurile, Chiamaka murmură:

— Ei bine, sunt obosită. O să mă duc la culcare… Unde e baia, te rog?

— Pe hol, în stânga, spune Terrell.

Ea iese din fort, lăsându-ne singuri.

Tăcere.

— Putem vorbi? întreabă Terrell.

Dau din cap, cu Terrell n-ai cum să te sustragi discuției. E întotdeauna deschis și gata să se confrunte cu orice în orice moment. Sau cel puțin așa am crezut. Pentru că a știut cum să se ascundă de mine săptămâni în șir.

— Îmi pare rău. Ultimul lucru pe care l-aș fi vrut era să te rănesc. N-aș fi dus niciodată treaba până la capăt. Nu ți-aș fi făcut rău niciodată. I-am spus tipului exact așa.

— Bine, spun.

Arată încă neliniștit.

— Mă urăști?

Mă uit la el. Oricât aș vrea, e ceva la Terrell care mă împiedică să fiu supărat pe el. Mă simt mâhnit, dar nu-l urăsc. Nu cred c-aș putea.

Clatin din cap.

— Nu te urăsc, spun.

— Îți mulțumesc pentru că nu mă urăști, zice el.

— E în regulă.

Nu știu dacă lucrurile dintre noi se vor aranja numaidecât, dar pot să spun că vor fi bine, în cele din urmă.

Se aude un sunet ciudat în depărtare și, la început, mă gândesc că e Chiamaka, dar Terrell sare în picioare.

— Trebuie să-i dau mâncare lui Ridicol, devine nervos când întârzii cu mesele.

— Nu cred că pisoiul tău mă place, spun, lăsându-mă pe spate.

Terrell ridică o sprânceană.

— Cred că nu-i place să mă împartă. O să se obișnuiască el cu tine.

Asta mi se pare greu de crezut. Pisoiul lui se uită la mine de parcă m-ar vrea mort. Dacă n-ar fi complet exagerat, aș fi convins că Ridicol era implicat în toată afacerea cu Așii.

— Mă îndoiesc, mormăi.

Terrell zâmbește, ceea ce mă face să-i zâmbesc și eu, iar apoi rămânem uitându-ne unul la altul în tăcere, câteva momente. Terrell întoarce primul privirea, ridicându-și ochelarii pe nas și ieșind din fort. Îl aud vorbind cu Ridicol, certându-l că l-a întrerupt din conversație.

Îmi scot telefonul, căutând reportaje despre incendiu, îngrijorat de câți ar

fi putut fi prinşi înăuntru. Mă întreb dacă Jack a ieşit.

Derulez. Reportajele nu spun prea multe. Doar că a fost un incendiu la şcoală; cauză necunoscută.

Îmi ridic din nou ochii, urmărindu-l pe Terrell, pe hol, cum îi toarnă pisoiului mâncare într-un bol şi cum îl mângâie în timp ce mănâncă.

El pleacă de lângă pisoi şi intră înapoi în fort, aşezându-se în faţa mea.

— Mâncarea de pisică miroase nasol, spun eu, strâmbând din nas.

Terrell râde.

— Slavă Domnului că noi nu trebuie să mâncăm aşa ceva, nu?

Chiamaka se întoarce încruntată şi cu braţele încrucişate.

— Ce e? întreb eu.

— Eu unde dorm?

— Poţi să dormi în patul meu. Nu mă deranjează să dorm aici cu Devon, spune Terrell.

Mă simt foarte aprins, dar ignor modul în care a sunat fraza lui.

Chiamaka zâmbeşte.

— Mulţumesc, Terrell, spune ea şi imediat urcă în patul lui, cum probabil intenţiona să facă oricum, fie că Terrell spunea da sau ba.

— Se pare că ne rămâne nouă fortul. Vrei să mai aduc nişte perne sau pături? întreabă Terrell.

Clatin din cap. Mi-e bine aşa.

Mă întind primul, uitându-mă în sus la cearşafurile întinse pe sfoară de deasupra, ignorând prezenţa lui Terrell când se întinde şi el lângă mine.

Stăm în tăcere şi încep să aţipesc. După stresul de azi de la bal, combinat cu faptul că sunt epuizat emoţional oricum, simt cum mă fură somnul.

— Studiezi stelele? întreabă Terrell.

Mă întorc spre el, nedumerit.

— Ce?

— Păreai să te uiţi în sus foarte atent – m-am gândit că poate căutai stelele în cearşafurile mele, spune el.

Dau din cap.

— Asta făceam… Milioane de stele pe cerul nopţii, spun, arătând cu degetul spre nimic.

— Le văd… Ştiu şi cum se numesc câteva.

— Luminează-mă, îi spun, uitându-mă cum Terrell se aşază mai confortabil şi priveşte în sus.

— Aia de colo e Tupac, numită după legendarul Tupac, firește. Oamenii

de știință au zis: Steaua aia strălucește ca nebuna, hai s-o numim Tupac…

Izbucnesc în râs, iar Terrell îmi zâmbește.

— Ar trebui să te gândești la o carieră în a-i învăța pe oameni cum să spună gogoși.

— Poate c-ar trebui, răspunde el.

Petrecem restul nopții tot așa. Vorbind. Terrell glumind, făcându-mă să râd.

Ultimul lucru pe care îl gândesc înainte ca somnul să pună stăpânire pe mine este:

Gata cu Niveus…

Gata cu Aşii.

46.

CHIAMAKA

Vineri

Televizorul lui Terrell e pus pe canalul de știri încă de când m-am trezit azi-dimineață.

Terrell e așezat pe podea și bea cafea lângă un Devon somnoros. Amândoi privesc în tăcere, în timp ce pe ecran se văd rămășițele liceului Niveus, dar și imagini filmate în timpul incendiului de aseară.

Se raportează că un circuit electric defect l-ar fi provocat, că a fost o tragedie inevitabilă.

Școala noastră s-a făcut scrum.

Stau în capul oaselor acum, cu ceașca mea de cafea făcută de noul meu prieten, Terrell, privind știrile împreună cu el și cu Devon.

Simt multă ușurare văzând clădirea aceea mistuindu-se în flăcări. Mi se pare sfârșitul perfect pentru această saga.

Academia Niveus prefăcută în cenușă.

Titluri cu litere îngroșate pâlpâie frenetic pe ecran.

VICTIME CONFIRMATE, CORPURILE A TREI ELEVI

DESCOPERITE LA FAȚA LOCULUI

Au murit elevi?

Știrea asta mă face să mă simt un pic rău. Cei de la Niveus făceau cu toții parte din mașinăria aia rasistă, dar îi știam. E greu să nu te simți puțin trist pentru oameni pe care i-ai cunoscut și cu care ai interacționat aproape patru ani.

Primul chip care apare, o fotografie din albumul școlar. Simt un pumn în plex.

— CeCe… spun, încet.

— O cunoșteai? întreabă Terrell.

Dau din cap.

— Era o fată populară de la școală, adaugă Devon.

O fată populară.

— Nu eram foarte apropiate. Sincer, era cam scorpie față de mine, spun eu.

Deși nici eu nu m-am purtat vreodată drăguț cu ea, iar asta nu mă face să-mi fie mai puțin rău de la stomac.

CeCe și cu mine eram identice. Amândouă deștepte, dorind să facem cât mai mult ca să ne apărăm titlurile, aspirând să fim în top.

Iar acum ea e moartă, condamnată să rămână pentru totdeauna doar o *fată populară de la școală* și nimic mai mult.

O altă față apare pe ecran și e cineva pe care l-am văzut prin școală.

Mi-e rău.

— Îl cunoșteai? întreabă Terrell.

Clatin din cap.

— Era în clasa mea de muzică, spune Devon.

— Îmi pare rău, spun.

Stăm în și mai adâncă tăcere, așteptând să apară a treia față pe ecran. Dintr-odată, mă simt foarte neliniștită. Nu știu exact de ce. Oamenii ăștia au vrut să-mi distrugă viața – viețile noastre. Nu le-a păsat de noi, dacă trăiam sau muream.

Și atunci, de ce mă simt atât de rău?

— Alt tip, spune Terrell, când apare a treia fotografie.

Încremenesc.

Simt că Devon mi-aruncă o privire, dar nu spune nimic.

Marginile câmpului meu vizual încep să se fărâmițeze. Nu știu ce ar

trebui să simt, sau cum să reacționez, așa că nu gândesc, doar stau aici și las lucrurile să se întâmple.

Am fața umedă și mă urăsc pentru că plâng. Nu merită.

— Am nevoie de niște aer, spun eu, punând cana pe podea, înainte să mă ridic și să ies din camera lui Terrell.

Simt cum mi se adună mai multe lacrimi în ochi și mă grăbesc să cobor scările, îndreptându-mă spre ieșire.

Răcoarea dimineții se înfășoară în jurul meu și simt că leșin.

Nu pot să cred.

Îmi ridic încheietura mâinii, ștergându-mă din nou la ochi, fiindcă și mai multe lacrimi își găsesc drumul pe obraji.

Nu pot să cred că Jamie e mort.

— Chiamaka? spune o voce din spate.

Mă întorc, ștergându-mi iute ochii.

— Da? spun, când îl văd pe Richards.

Pare mâhnit pentru mine.

N-ar trebui. Nu e nimic pentru care să fii mâhnit. Doar o fată care plânge după oribilul ei fost cel mai bun prieten mort.

— Vrei să mergem de aici? întreabă el.

Ridic o sprânceană. „Da, te rog”.

— Unde propui să mergem?

— Într-un loc unde e mai liniște.

Dau din cap. Sună a fi genul de loc de care am nevoie.

♠

Ceva mai târziu, ajungem pe plaja din apropiere. Ne-am hotărât să mergem pe jos, de vreme ce niciunul dintre noi nu e capabil să conducă în clipa asta.

M-am schimbat într-un tricou de-al lui Terrell care arată ceva mai bine, unul fără desene de supereroi ciudați. Devon și-a păstrat pijamaua în care a dormit noaptea trecută. Terrell a rămas acasă, a zis că pregătește ceva pentru micul-dejun.

Când ajungem pe plajă, remarc cât de liniștită este. Cu adevărat foarte liniștită. De parcă toată lumea a dispărut.

Valurile se sparg de țărm și Devon se așază pe nisip.

Am locuit în orașul ăsta aproape toată viața, dar n-am fost niciodată aici. Nici nu cred că am știut de existența lui.

— Cum ai aflat de locul ăsta? îl întreb eu, așezându-mă lângă el.

— Obișnuiam să vin aici deseori când eram mai mic, când lucrurile de acasă și de la școală deveneau insuportabile, spune el.

Dau din cap.

Pot vedea de ce. E atâta pace. Cum stau așezată, îmi încrucișez picioarele. Dau să-i spun cât de plăcut e aici, dar el vorbește din nou.

— Am încercat să mă sinucid aici, cu mulți ani în urmă.

Mă uit la el. Asta e… surprinzător.

— O, spun.

Pentru că numai atât pot gândi drept răspuns.

— Cred că m-am gândit atunci că ar fi plăcut… să mor pur și simplu – înecat, în locul meu preferat. Acum găsesc alte căi să mă înec și să fac față lucrurilor rele, spune el.

— Ce te-a oprit? întreb eu.

La început, nu răspunde.

— M-a urmărit cineva până aici… m-a scos din apă, nu m-a lăsat s-o fac, spune el, liniștit.

— Pare o persoană bună.

— Este, confirmă Devon.

Stăm în tăcere, privind valurile.

— Nici tu nu ești o persoană rea, știi… pentru că îi plângi moartea.

Bănuiesc că vorbește despre Jamie.

— Nu îi plâng moartea, spun eu.

Devon dă din cap.

— Mă rog, chiar dacă ai vrea să fii doar tristă din cauza asta… nu ești o persoană rea. Doar umană, spune el.

— Bine, răspund, dorind să încheiem conversația despre Jamie.

E greu să-l separ pe Jamie cel pe care l-am plăcut, cel mai bun prieten al meu de când aveam paisprezece ani, de adevăratul Jamie. Cel care era un rasist laș, care nu m-a plăcut niciodată sincer, care a avut mereu planul ăsta în minte, să-mi distrugă viața astfel.

Dar o să fac cumva să-l las să dispară pe falsul Jamie. Refuz să plâng dispariția cuiva care probabil ar fi sărbătorit moartea mea, dacă rolurile ar fi fost inversate.

Pe neașteptate, simt o greutate pe mână, când Devon își împletește degetele cu ale mele și mi le strânge. Îi arunc o privire piezișă, dar nu observă.

Și nu-mi trag mâna înapoi.

M-am simțit singură în lumea asta, plină cu oameni și chipuri care nu semănau cu mine. Părinții mei, întotdeauna plecați la muncă. Prietenii mei, toți actori porniți să mă înjunghie pe la spate. Relațiile mele, niciodată reale.

Dar în clipa asta, cu Devon, nu mă mai simt singură deloc.

Niciun pic.

47.

DEVON

Vineri

Mai târziu, când sunt singur, mă uit din nou la tweetul meu.

Sprijinul s-a dublat de când m-am uitat ultima oară. Oamenii vorbesc despre protest și spun că tweetul meu l-a declanșat. Atât de mulți oameni ne sprijină pe noi și adevărul.

Sper că lucrurile o să meargă și că adevărul o să rămână la lumină, neîngropat. Sper că o să fim bine după toate astea.

Mă duc la mesajele mele și văd inboxul încă o dată plin. Un mesaj de la un cont verificat îmi atrage privirea și îl deschid.

E de la o jurnalistă de culoare.

@CindyIsHere47: Ți-am văzut postarea și mi-ar plăcea să vorbesc cu tine. Anunță-mă dacă ești interesat. – Cindy

Nu mai vreau să am încredere în nimeni, de la nicio instituție, care poate fi ușor cumpărat de Niveus. Dar când dau click pe profilul ei, fac ochii mari văzând pentru ce companie lucrează.

Ăștia sunt mari. Cunoscuți pentru articolele lor neiertătoare și interpretările neînfricate. Toate detaliind vieți ale oamenilor ca noi, nedreptățiți de sistem.

O să-i arăt Chiamakăi mesajul. O să-i arăt de la cine vine, să văd ce crede.

Dar, deocamdată, îmi închid Twitterul.

Sunt înapoi în camera mea, în casa mea.

Închid ochii, mă prefac că este deja viitorul, iar eu sunt undeva în altă parte, trăind o viață complet diferită.

E periculos să visezi. Dar de data asta, îmi îngădui să o fac.
Cred că merităm un final fericit.

EPILOG

FOCUL, DATA VIITOARE

Șaisprezece ani mai târziu

O scrisoare de la Societatea Underground Dragă doamnă Johnson,

A ajuns în atenția noastră faptul că plănuiți să vă înscrieți fiul, Rhys Johnson, la Academia Privată Pollards. Vă scriem ca să vă avertizăm și să vă sfătuim împotriva trimiterii lui Rhys la această școală, întrucât Academia Privată Pollards își atacă sistematic elevii de culoare, practicând o formă de eugenie socială. Atașat acestei scrisori aveți o dovadă datând din 1965, când a avut loc primul caz de eugenie socială la Academia Niveus, acum închisă, care, în mod tragic, a costat-o viața pe cea dintâi victimă de culoare de acolo, așa cum este detaliat în documente. Din 1965, școala a provocat traume nejustificate tuturor elevilor negri înscriși, inclusiv – dar nu limitate la – hărțuire emoțională și fizică și grave traume mintale, pe lângă tentativele de sabotare a dosarelor școlare, a candidaturilor la colegii și a posibilităților de angajare.

Pentru a garanta protecția fiului dumneavoastră de a nu suferi o experiență similară la Pollards, îl invităm cu mult drag să se alăture Academiei Ruby Bridges. Aceasta este o școală înființată de Societatea Underground – societate fondată pentru a contracara inegalitatea sistemică din școlile din toată țara.

Niveus nu a fost singura instituție care a practicat eugenia socială, iar noi facem în continuare cercetări pentru a-i găsi pe toți cei care au legătură cu Niveus; în același timp însă, oferim o soluție alternativă pentru elevii pe care îi identificăm ca ținte ale oricărei instituții de acest tip. Scopul nostru este de a reforma toate sistemele, începând cu acela al educației.

Sperăm că veți lua în considerare oferta noastră.

Ai dumneavoastră,
Dr. Chiamaka Adebayo și profesor Devon Richards

Co-fondatori ai Societății Underground

DEVON

Îl privesc cum doarme fără să scoată niciun sunet, cum pieptul i se ridică și îi coboară, ridicându-se din nou. Barba crescută mult, neîngrijită, capul ras complet – întotdeauna. În cameră e întuneric, în pofida faptului că este începutul după-amiezii, iar eu trebuie să ajung undeva, dar m-am lăsat absorbit de frumusețea lui și m-am trezit captiv.

Îmi las ochii să cadă pe spatele lui gol, unde se află tatuajul meu preferat, cel cu numere. Îmi plimb degetele peste data scrisă acolo, apoi mă aplec și o sărut.

— Dacă ai de gând să mă mângâi, măcar mângâie-mă undeva unde contează, mormăie vocea lui somnoroasă.

— Ți-ar plăcea foarte mult, nu-i așa, T?

Gropițele îi apar imediat și râde.

— De ce te-ai trezit atât de devreme? geme el.

— În primul rând, este ora douăsprezece și jumătate și, în al doilea rând, am programare la un doctor la ora unu.

— Cauți doar un pretext ca s-o vezi, spune el, întorcându-și fața spre mine și mijind ochii. Doamne, n-o să mă satur niciodată să mă uit la fața ta, cugetă el cu voce tare.

Inima îmi bate mai repede, dar ferm.

— Nici eu n-o să mă satur niciodată să mă uit la mine, replic eu, aplecându-mă și dându-i un sărut rapid.

— Adevărat? spune el, încolăcindu-și brațele pe după umerii mei, prinzându-mă în capcană.

— Îm-hm…

Îl mai sărut o dată.

Când sunt cu el, simt că mă îndrăgostesc din nou. N-am să mă satur niciodată de el. Ăsta-i unul dintre singurele lucruri de care sunt sigur.

Știu că, dacă nu plec acum, o să sfârșesc chiulind toată ziua, așa că mă ridic înainte să mă poată trage înapoi în pat.

— Mama ți-a pregătit micul-dejun, îi spun, îmbrăcându-mi acum jacheta.

El surâde.

— O iubesc mai mult decât orice pe lume.

— Căsătorește-te atunci cu ea, îi spun eu, ieșind din dormitorul nostru.

Cobor în fugă scara până în vestibul, unde cotesc spre bucătărie. Cu un zâmbet pe față și câțiva cârlionți cărunți care scapă din cocul ei, mama stă pe un taburet făcând puzzle-uri sudoku – e dependentă de ele –, în vreme ce în oală clocotește ce a pus ea la fiert.

A fost un timp când mi s-a părut că asta nu era de ajuns. Un timp în care i-am purtat atâta pică pentru că ascunsese de mine ce făcuse în privința tatei, încât nu-i mai răspundeam la telefon, n-o mai vizitam să văd ce mai face. E greu să ierți când suferi atât de mult. Dar nu mai sufăr. Acum știu că ea era toată familia de care aveam nevoie. Și dacă mă pot trezi în fiecare zi cu fața lui Terrell și cu mama rezolvând puzzle-urile ei, cred că acestea vor fi totul pentru mine.

— Trebuie să mă duc la doctor, mamă, îi spun și o îmbrățișez din spate, sărutând-o apoi pe frunte.

— Terrell nu s-a trezit încă?

Dau din cap.

— I-am spus că i-ai pregătit micul-dejun.

— Călătorie plăcută, spune ea.

Plec, repezindu-mă pe ușa de la intrare, cobor treptele casei noastre și mă sui în mașină.

Nu-mi ia mult ca să ajung la spital, unde trec valvârtej pe lângă recepționeră – spre marea și evidenta ei neplăcere –, urc scările și mă duc drept la cabinetul ei, cu numele ei scris pe o plăcuță, afară, pe ușa de culoarea castanei.

Bat și ea strigă „Intră!”, așa că deschid ușa și o găsesc așezată la birou, răsfoind niște acte. Îmi aruncă o scurtă privire și îi zâmbesc, apropiindu-mă de ea și îmbrățișând-o din spate.

— Richards, dacă nu ai probleme cu inima, trebuie să aștepți la rând.

Îmi dau ochii peste cap.

— N-am timp, am de predat la o clasă de muzică. Am vrut doar să trec pe aici și să te salut.

Ea ridică o sprânceană.

— Mi-ai adus cafea?

Mă așez pe scaunul din fața biroului.

— Nu sunt stagiarul tău.

Mijește ochii din spatele ochelarilor; are părul strâns într-un coc, halatul orbitor de alb și croit pe măsură.

— Nu s-ar zice, cu siguranță te îmbraci ca unul, murmură ea în bărbie,

cu un zâmbet jucându-i pe buze.

Aproape în fiecare zi trec pe aici. Când nu e ocupată, mergem să luăm prânzul. Astăzi în mod clar nu e una dintre zilele acelea. Se întoarce la studiatul hârtiilor ei ca un zombi fără creier, semnând din când în când chestii cu cerneală neagră. Îi sună telefonul și ea aruncă o scurtă privire la ecran, apoi își întoarce ochii.

— Ce mai face Mia? întreb, cu un zâmbet.

— E bine, foarte însărcinată, dar bine… răspunde ea, încă fără să se uite la mine. De fapt, chiar voiam să-ți spun ceva, adaugă și începe să caute printre hârtii. Am descoperit că elevul ăsta, Rhys Johnson, se înscrie la Pollards. I-am pus pe membrii societății să stea de vorbă cu familia, ca să-i facă să se răzgândească, dar ei vor ce e mai bun pentru copil, iar cel mai bun liceu din orașul ăla este Pollards.

— Și atunci, îi lăsăm să-l înscrie? întreb eu.

Chiamaka dă din cap.

— O să-i ținem sub supraveghere; punem niște oameni să stea de pază. Plantăm pe cineva înăuntru. Orice ca să fim siguri că n-o să lăsăm vreun alt copil de culoare să mai fie distrus vreodată de locuri ca Niveus.

CHIAMAKA

E târziu când plec de la cabinet ca să-l verific pe ultimul meu pacient.

Dau din cap spre o infirmieră care împinge într-un scaun cu rotile o femeie însărcinată, zâmbind în timp ce mirosul aseptic, de dezinfectant, al spitalului îmi umple nările.

Pantofii mei scârțâie pe podea, iar câțiva cârlionți desprinși din coc îmi cad peste ochi. Dar văd foarte bine numărul salonului în depărtare.

Mă gândesc la băiatul Rhys. Cu câtă suferință gratuită s-ar putea confrunta la școala aceea. Cum am pățit noi. Cum au pățit strămoșii noștri.

Mă gândesc la cât de multe spirite de negri au fost ucise de supremația albă și de minciuni. Cât de mulți dintre noi au fost experimente. Corpuri fără valoare într-un oarecare *joc*.

Mă gândesc la Henrietta Lacks, al cărei corp a fost folosit, maltratat și aruncat într-o groapă oarecare, dar care a schimbat medicina pentru totdeauna. Care n-a primit niciodată revanșa pentru modul în care i s-au furat celulele, de parcă medicii ar fi avut vreun drept asupra corpului ei. Deoarece era de culoare și era femeie, iar în combinația asta, pentru ei, nu a însemnat nimic.

Pentru mine, ea și toate celelalte spirite strivite de lumea asta și de sistemele ei sunt motivul pentru care mă dau jos din pat și-mi îndeplinesc munca în fiecare zi.

Intru în salon.

Iată-l, ultimul meu pacient. Față trasă și gălbejită. Vene verzui și albăstrii peste tot pe brațele și pe gâtul lui. Întins pe spate, cu ochii ațintiți asupra mea.

E pe moarte.

Închid ușa în urma mea și zâmbesc.

Ne încrucișăm privirile și înaintez, apropiindu-mă de patul lui, aruncând o privire la ritmul lui cardiac pe monitor.

Pot auzi piuitul aparatului, în timp ce liniile își desenează încet zigzagul.

Bat darabana pe aparat, întorcându-mă acum cu fața la el. El își mișcă buzele să vorbească, dar niciun sunet nu-i iese pe gură.

Și nici nu trebuie.

Șocul din ochii lui e evident.

— Salutare, domnule director Ward! spun eu.

SFÂRȘIT

NOTA AUTOAREI

Dragă cititorule,

Am *scris Asul de pică* într-o perioadă foarte întunecată a vieții mele. Tocmai începusem să studiez la universitate, ceea ce din numeroase motive era dificil: nu aveam niciun prieten; mă uram cu adevărat; mă ridicasem încet din fundul prăpastiei, dându-mi seama cât de rele erau lucrurile pentru cei care arătau ca mine. Citisem mai multe cărți, vorbisem cu mai mulți oameni și ajunsesem la concluzia că circumstanțele în care am crescut eu nu fuseseră un accident, ci un sistem creat anume ca să lucreze împotriva mea.

Am crescut în South London, într-un loc pe care noi îl numim *ends* (periferie), care în termeni americani s-ar traduce prin *the hood* (ghetou). Orășelul meu e cunoscut pentru diversitatea sa și pentru numeroasa populație de culoare. În liceu, am fost cel puțin 90% negri, și abia când am ajuns la universitate, în Scoția, mi-am dat seama cât de mult însemna pentru mine comunitatea mea din Londra.

De când am început cursurile universitare, pentru prima oară în viața mea, puteam umbla zile în șir fără să văd altă persoană de culoare. Mă plimbam prin campus și simțeam oamenii uitându-se la mine, ca și când toți știau ceva despre mine și asta îmi întindea nervii la maximum. Pentru prima oară mi se adresau întrebări ciudate ca: „Așa e părul tău natural? Pot să-l ating?!” și mă trezeam că toată lumea din amfiteatru se holba la mine în timpul cursurilor despre sclavie și colonizarea Africii.

Într-adevăr simțeam că se întâmplă ceva insidios și, deși teoretic nimeni nu urmărea să mă prindă cu ceva compromițător în modul în care Aşii din cartea mea le urmăresc pe personajele mele, se întâmpla ceva sinistru. Ceva mai presus de controlul meu, care avea directă legătură cu sistemele violente existente, pe care le observam de fiecare dată când mă duceam la cursuri sau chiar mă plimbam prin campus.

Sisteme care făceau să fie o raritate ca persoane din mediul meu să fie în stare să vină la universitate și să se descurce bine, fără nicio problemă.

În primul meu an, am început să urmăresc serialul *Gossip Girl* pentru prima oară și am devenit obsedată de el, vizionându-i toate sezoanele în câteva săptămâni. După ce am văzut serialul, mi-amintesc că mi-am dorit să fi fost mai multe persoane de culoare în distribuție. Am fost atât de

îndrăgostită de Blair Waldorf și de descrierea personajului ei, și m-am gândit: ce păcat că nu existau seriale remarcabile ca *Gossip Girl* și *Pretty Little Lies,* în care aceste personaje feminine principale amuzante, rele, să fi fost jucate de actrițe de culoare!

De atunci, ideea pentru *Asul de pică* a început să prindă formă și, până să-mi dau seama, eram în semestrul al doilea de la universitate și aveam deja o primă versiune.

Romanul acesta tratează multe subiecte și teme importante, cum ar fi diferența de clasă, rasismul și homofobia. Este, de asemenea, alegoric în multe feluri – cum sper că o să înțelegi pe măsură ce citești. Dar un lucru la care am ținut cu încăpățânare a fost să păstrez cadrul de desfășurare cât mai neutru cu putință. În cazul poveștilor, e foarte greu să ții cititorul în priză fără să specifici un oraș sau un cartier și, astfel, deși există menționate locuri care sunt vag familiare, povestea este concepută să nu aibă legături concrete cu niciun loc anume.

Vreau ca oamenii să citească această carte și să nu vadă problemele descrise ca fiind ceva ce-i afectează doar pe unii, ci să vadă că ostilitatea față de persoanele de culoare este, de fapt, o problemă globală: una care nu poate fi subestimată sau atribuită unei țări sau unui grup.

Am început *Asul de pică* pe când eram o boboacă de optsprezece ani – singuratică, deprimată și cu o mulțime de întrebări despre lume și despre mine însămi – și prin scrierea acestei cărți am simțit că eram capabilă să ghidez nu doar personajele mele în evoluția lor, dar și pe mine însămi. Scrierea acestei cărți a fost ca o formă de autoterapie și sper că e la fel pentru persoanele de culoare care o citesc.

Universul are un mod ciudat de a funcționa și pare aproape mâna destinului ca *Asul de pică* să fie publicat la sfârșitului ultimului meu an. Parcă am crescut și m-am dezvoltat în paralel cu personajele acestea și sunt încântată că o să le cunoști și tu!

Citind această carte, sper că o să înțelegi că, în pofida obscurantismului de care suntem chinuiți și care adesea pare ineluctabil, nu doar că sunt posibile și finaluri fericite pentru oamenii negri, dar că le merităm.

Cu drag,

Faridah

virtual-project.eu

violin

[{1}] Abreviere populară pentru *Big Friendly Giant (Marele uriaș prietenos)*, foarte apreciată carte de copii a romancierului britanic Roald Dahl (n.tr.).

[{2}] Fulg de nea (în limba engleză) (n.tr.).

[{3}] Elevii din penultimul an, în SUA și în Marea Britanie (n.tr.).

[{4}] Model ONU (sau Model UN sau MUN) este un program educațional care imită procedurile ONU pentru a găsi soluții la problemele reale ale lumii. Simularea constă în negocieri, discuții și dezbateri animate, cu scopul ca elevii să învețe, practic, despre diplomație, despre relațiile internaționale și despre atribuțiile ONU (n.tr.).

[{5}] Single de succes al formației Bon Jovi, din 1986 (n.tr.).

[{6}] Film serial american (n. red.).

[{7}] Șuvițe strâns spiralate, de grosimi egale (tip mop) (n.tr.).

[{8}] Codițe împletite foarte aproape de scalp, în șiruri egale (ca niște brazde), închipuind diverse desene (n.tr.).

[{9}] *To dig* înseamnă și „a pătrunde cu mintea, a vârî la cap”. Accentuarea e aluzivă (n.tr.).

[{10}] În slang, expresia e folosită la sfârșitul unei afirmații pentru a indica sau avertiza că n-ai vrut să spui ceva cu implicații homosexuale (n.tr.).

[{11}] Întreruperea tuturor comunicațiilor (n.tr.).

[{12}] „Tăieturi” în sprâncene făcute cu aparatul de ras; inițial, în anii ’80, indicau apartenența la o bandă, astăzi sunt pur decorative (n.tr.).

[{13}] Serial de televiziune reality american (n. red.).

[{14}] Supă de legume tradițională yoruba, în principal, spanac sau kale (n.tr.).

[{15}] Literal, *Drăguță în roz* (n.tr.).

[{16}] În yoruba, „piele jupuită” sau „iluminată”, apelativ nigerian pentru oamenii albi (n.tr.).

[{17}] Comedii romantice (n.tr.).

[{18}] Serial de televiziune american (n. red.).

[{19}] Supererou negativ din seria Marvel (n.tr.).